

**GREGG
HURWITZ
NU TE
ÎNCREDE ÎN
NIMENI**

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HURWITZ, GREGG

Nu te încrede în nimeni / Gregg Hurwitz; trad.: Ana

Veronica Mircea.

- București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-234-0

Mircea, Ana Veronica (trad.)

821.111(73)-31=I35.1

Editura RAO Grupul Editorial RAO

. Str. Tiirda nr. 117-119, Bucureşti, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

GREGG HURWITZ *Trust No One* © 2009 by Gregg Hurwitz

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleza ANA VERONICA MIRCEA

© Editura RAO, 2008 pentru versiunea în limba româna

2012

ISBN 978-606-609-234-0 Pentru Robert Crais La bine și
la rău

CAPITOLUL 1

Am sărit brusc din somn la 2.18 a.m., cu cifrele respective holbându-se la mine de pe noptieră, ca niște ochi injectați. Mă trezisem exact la ora asta în fiecare noapte, ani de-a rândul, indiferent de fusul orar. Dar, după șaptesprezece ani, ajunseseam să reușesc să dorm până dimineața, fără întrerupere. Reușisem în sfârșit să-mi depășesc propriile spaime. Sau, cel puțin, mă autoconvinsesem că așa stăteau lucrurile.

În noapte se auzeau cântând melodios sirenele îndepărtate. La început am crezut că răsunau în capul meu, că reprezentau coloana sonoră a visului. Dar, în loc să pălească, vaietul din depărtări a devenit mai puternic. Nu mă trezisem fără motiv.

Am derulat în minte tot ce-mi aminteam din seara precedentă - dezbateră prezidențială se încheiase în intervalul de maximă audiență dintre șapte și unsprezece și, după ce își încetaseră comentatori și experții vorbăria zgomotoasă, admisem cu ochii la urmărită în mare viteză difuzată la știri. Un bărbat într-un jeep Cherokee al naibii de paradiat, gonind nebunește pe autostrada 405, cu o legiune de tipi în uniforme alb cu negru în spatele lui, ca o parașută. Se părea că el continuă să se deplaseze, apăsând pe pedală până când acul care indica nivelul combustibilului arăta *gol*.

Am clipit apăsător, am tras aer în piept și m-am uitat în jur. Același miros de lac de mobilă cu aromă de lămâie al apartamentului meu de la etajul trei. Izul propriei transpirații imprimat în cearșafuri și în perne.

Răpăitul ramurilor de palmier pe care vântul le izbea de balconul camerei de alături.

Și o lumină de un albastru apos vălurindu-se pe tavanul dormitorului.

M-am ridicat în capul oaselor.

Pe cufărul de voiaj din partea opusă a încăperii, televizorul era oprit. Dar sunetul îndepărtat al sirenelor nu se oprea.

Și pe urmă au încetat brusc, odată cu dansul luminii de pe plafon.

Am azvârlit cât colo cearșafurile și am traversat tiptil covorul, pășind peste un exemplar din revista *Sports Illustrated* și peste cămășile albe de seară de la slujba pe care-o părăsisem cu o săptămână în urmă, toate fiind aruncate pe jos. Imbrăcat numai în pantalonii mei de pijama ecosez, m-am aventurat în camera de zi multifuncțională, îndreptându-mă către balcon. Luminile mașinilor de poliție licăriseră prin sticla ușii glisante încuiate. Am înlemnit când am ajuns la jumătatea drumului către ea.

De marginea acoperișului atârna o frânghie groasă de nailon, cu capătul încolăcit de balconul meu. Neclintită.

Revenindu-mi din amețeală, am deschis ușa glisantă de sticlă și am ieșit fără zgomot pe balcon, închizând în spatele meu ușa cu plasă de țânțari. Cu dalele sale de un portocaliu Brady Bunch, balconul dădea într-o stradă îngustă din Santa Monica, plină de alte blocuri de apartamente. Felinarele aprinse erau sporadice. Am rămas o clipă cu ochii la frânghie, apoi m-am uitat în jur, așteptându-mă la cine știe ce. De-a lungul rigolelor se întindeau umbre mari, de

mașini. Un SUV era parcat în paralel cu un alt vehicul,
blocând strada. Cu farurile stinse, ca și lumina de
plafon. Cu geamuri fumurii. Dar cu fum răbufnind din
țeava de eșapament.

întunecată și silențioasă, o berlină a apărut de după colț și s-a oprit în spatele SUV-ului, cu motorul la ralanti.

Aceeași groaza simțită în urmă cu șaptesprezece ani m-a ajuns, trimițând furnicăături în fiecare nerv.

Mi-am îngustat ochii, în căutarea barei cu indicatoarele luminoase ale poliției deasupra vreuneia din cele două mașini. Vederea mea periferică a sesizat o zvâcnire a frâghiei întinse. Acoperișul a scârțâit. Înainte de a avea șansa să-mi conturez vreun gând, m-a orbit lumina unui proiector, revărsată dinspre SUV. De deasupra s-a auzit un zgomot ca de fermoar, atât de ascuțit, încât mi-au clănțănit dinții. Pe urmă, o formă întunecată a coborât spre mine legănându-se și doi bocanci m-au izbit în piept. Am căzut, zburând pe spate prin plasa de țânțari, care s-a sfâșiat, desprinzându-se aproape fără zgomot. Am aterizat pe omoplați, cu putere, și am rămas fără aer. Silueta în negru, echipată cu un combinezon tip SWAT și cu o pușcă de asalt, a umplut rama plasei de țânțari, de care atârneau bucăți de material răsucit. Chiar și prin cagulă, tipul părea oarecum rușinat - nu mă văzuse sub frânghie înainte de a sări.

- Rahat, a spus. Scuze.

În ciuda coliziunii, aterizase ca un expert și-și îndrepta arma spre fața mea.

Am dat din buze ca peștele pe uscat, în tăcere, cu un nod de mușchi încordați încă blocându-mi plămânii și m-am rostogolit pe-o parte. Picioarele lui mi-au încadrat trupul când m-am încovrigat din pricina durerii năprasnice din piept

Răpăitul unor bocanci pe coridor s-a potrivit cu ritmul bătăilor inimii mele, atât de grăbit încât îmi trepidau imaginile din fața ochilor, apoi ușa de la intrarea apartamentului a zburat drept către mine, smulșă din balamale și din zăvor de parcă un uragan ar fi izbit-o din partea opusă. S-a înălțat într-un salt, a aterizat culcându-se pe covor cu o bufnitură și a alunecat până la un centimetru de nasul meu. Încă nu puteam să respir.

În vreme ce mă zvârcoleam între bocancii atacatorilor, spaima mi s-a transformat în panică. Trei bărbați m-au înghiontit, întorcându-mă pe burtă, cu fața strivită de covor, cu dinții afundați în buza de jos. Măini înmănușate mi s-au plimbat de-a lungul coastelor, mi-au inspectat pulpele și gleznele. Pe ușă au dat buzna mai multe siluete în negru, îndrăcțându-și armele în toate direcțiile, iar câțiva au intrat în șir în dormitor. Am auzit ușile pliante ale șifonierului meu trântindu-se, împinse pe șinele lor, perdeaua dușului smucită într-o parte.

- Nick Korriğan? Ești Nick Korriğan?!

Pieptul mi s-a relaxat și am reușit în sfârșit să iau o gură de aer, cu un șuierat strident. Apoi încă una. M-am rostogolit pe spate și m-am holbat la singurul chip neacoperit de glugă și de ochelari. Trăsături uscățive, conturând o expresie sobră, nas subțire, îndoit spre stânga din cauza unei fracturi, păr cărunț dat pe spate, cu o cărare într-o parte. Miriștea pestriță care-i întuneca falcile nu se potrivea nici cu nodul îngrijit al cravatei simple, roșii, nici cu părul tuns scurt

- *Ești Nick Honigan?*

Am dat din cap, încă respirând cu greutate.
Ceva cald și sărat mi se prelingea din buza spartă pe
bărbie. Ceilalți bărbați - cincisprezece? - se
răspândiseră prin apartament, trântind jos sertare,
despicând peme de canapea cu cuțitul, răsturnând
scaune. Am auzit tacâmuri căzând pe podea. Ceasul
meu cu radio a început să sune - un zornăit înfiorător
-, apoi am auzit pe cineva înjurând, și zgomotul a
încetat brusc.

Nu te încrede în

- ***Tipul***

Tipul cărunt s-a încruntat la mine, apoi i-a trecut în revistă pe ceilalți, cu un aer autoritar. Ce dracu' e cu el, Sever?

- L-am izbit în piept când am coborât pe coardă de pe-acopeș.

Un ușor accent sudic - poate din Maryland sau Virginia. Individul și-a scos cagula, dezvăluind o față pătrătoasă, cu forma accentuată de tunsoarea militară. Era mult mai masiv decât șeful ghemuit asupra mea. Și mai tânăr - având probabil în jur de patruzeci și cinci de ani, deși tenul ridat și bronzat îl făcea să pară ceva mai bătrân. Atitudinea lui sugera că, dintre tipii în combinezoane, el era masculul alfa.

Șeful și-a întors privirea spre mine.

- Nick Korrigan, născut pe 12 iunie 1973? Fiul agentului Frank Durant?

- Fiul vitreg, am reușit să spun.

Mi-a vârat sub nas o fotografie. Bustul unui bărbat într-un jersey albastru, cu expresia încruntată a celor care nu sunt fotogenici. Gura mare și buzele subțiri îi dădeau un aer ușor sălbatic. Părul blond era dat cu gel și aranjat peste cap, iar aparatul de fotografiat surprinsese urmele lăsate de pieptene.

- Când ai intrat ultima oară în contact cu tipul ăsta?

- Nu-1 cunosc, am spus.

- Când ai luat legătura cu el prin telefon sau prin e-mail?

Am zărit, din unghiul în care mă aflam, un bărbat cu ochelari tactici care inspecta cutia goală de Cup o'Noodles lăsată de mine pe masa din bucătărie.

*Nu te încrede în
nimeni*

O mișcare bruscă mi-a readus fotografia sub ochi.
- V-am spus, am repetat, habar n-am
cine dracu' e.

Şeful m-a apucat de braţe şi m-a săltat în capul oaselor. Peste umărul lui mi-am văzut litografia Warner Bros înrămată, spartă şi rezemată de perete. Yosemite Sam îmi întorcea privirea cu o expresie la fel de uimită ca a mea. Mi-am lăsat ochii în jos şi m-am holbat, amorţit, la semnele roşii, de mărimea unor bocanci, de pe pieptul meu gol.

- Cine eşti? m-a întrebat tipul, reatrăgându-mi atenţia asupra lui.

Aveam aceeaşi voce încordată.

- Ştiţi deja. Sunt Nick Korrigan.

- Nu, vreau să aflu cu ce te ocupi.

- Tocmai am demisionat din serviciul unei organizaţii de caritate.

Unul dintre indivizii din spatele meu a râs zgomotos.

Altul a apărut în cadrul uşii dormitorului, ţinând de mâner sertarul noptierei mele, acum gol.

- N-am găsit nimic.

Şeful s-a rotit către tipul care scana bucătăria cu un mag-netometru. Acesta a clătinat din cap.

- Îmi pare rău, domnule Wydel.

-OK.

Wydel şi-a trecut mâna prin părul cărunt. I s-a reaşezat respectând întocmai cărarea dintr-o parte.

Comportamentul lui riguros se potrivea cu înfăţişarea profesională - era singurul tip în costum printre executanţii grosolani.

- OK. Daţi-i o cămaşă.

Din apropierea dormitorului a zburat un

tricou, nimerin- du-mă în creștet

- îmbracă-1. Și să mergem.

Tricoul meu Pacman. Grozav. Mi l-am tras peste cap și doi tipi m-au săltat în picioare. Gândindu-mă că un act de identitate avea să-mi fie de folos, indiferent unde aș fi ajuns, mi-am înhățat clema pentru bani de pe masa din bucătărie și mi-am îndesat-o în buzunarul pantalonilor de pijama cu șnur în talie.

- Să mergem, să mergem, a spus

Wydell. Ai niște pantofi de sport, sau ceva asemănător?

M-am oprit locului și cei doi bărbați care mă conduceau spre ușă au dat peste mine.

- Îmi puteți arăta o legitimație, vă rog? am întrebat, deși îmi dădusem destul de bine seama despre cine era vorba.

Wydell a strâns din buze. Mâna i s-a repezit sub rever, extrăgându-și împuternicirea, care includea și insigna. Vulturul arcuit și steagul, conturate cu aur. SERVICIUL SPECIAL AMERICAN. Legitimația lui era în folie de plastic, în interiorul copertelor de piele.

JOSEPH WYDELL, AGENT SPECIAL, șeful biroului regional din Los Angeles, ceea ce însemna că nu se ocupa de amănuntele protejării unui politician anume, ci supraveghea activitățile de spionaj din întreg sudul Californiei. Ce căuta șeful Serviciilor Secrete din L.A. la fața locului, în timpul unui raid, în loc să aștepte în biroul lui cu aer condiționat?

- Ce credeți c-am făcut? am întrebat.

Cineva i-a întins pantofii mei de sport și el mi

i-a trântit în piept. I-am luat M-a îmbrâncit afară, pe coridor, cu Sever în fața noastră, cu un alt agent în spate, cu câte unul de fiecare parte. Și-au menținut formația în formă de romb în vreme ce ne-am repezit pe scări.

Domnișoara Plotkin stătea în ușa apartamentului ei, într-un halat alb de plajă, cu părul arămiu strâns în vârful capului, ară- tându-și rădăcinile albe. Părea îngrijorată - una dintre expresiile ei preferate.

- întoarceți-vă în apartamentul dumneavoastră, doamnă, a spus Sever, cu accentul acum mai pronunțat

Ne apropiam cu repeziciune, dar ea a rămas pe loc.

GREGG

HURWITZ

- Unde-l duceți? Sunt OK, Evelyn, am zis eu, ștergându-mi sângele de pe bărbie.

- Ce-a făcut?

- Dați-vă la o parte, *acum*.

Am ajuns lângă ea, iar Sever a luat-o de brațul drept, făcându-i vânt în apartament. Capul i-a zvâcnit înainte și ochelarii atârnați la gât cu un lanț decorat cu mărgelile au zburat în sus, urmărindu-i căderea ca o coadă de zmeu. În timp ce treceam în grabă prin dreptul ei, am întrezărit-o zăcând șocată pe covorul pufos, cu ochelarii încălciți în păr și cu ușa apăsându-i coastele. Nu făcuse nimic altceva decât s-o îmbrânceană, un gest lipsit de asprime, dar era ceva grotesc în gestul unui bărbat care împinge cu bruschete o femeie trecută de șaizeci de ani, chiar dacă forța cu care face asta e foarte mică.

Am vrut să mă opresc, dar agenții m-au împins în față.

- Hei, m-am adresat eu spatelui lat al lui Sever, lasă-mă măcar să mă asigur că n-a pățit nimic.

Agentii au continuat să mă ducă mai departe.

N-aveau timp pentru replici, nici măcar pentru amenințări. Asta m-a speriat și mai tare.

M-am împleticit în josul scării, încercând să țin pasul cu ei, aproape pierzându-mi pantofii de sport. Cu excepția canapelelor de vinilin și a oglinzilor înnegrite de fîim, holul era gol, iar strada de dincolo de el era luminată ca ziua. Mașini de poliție, proiectoare mobile, bărbați în costume de culoare închisă vorbind către încheieturile propriilor mâini.

Nu te încrede

în ni

Câțiva spectatori îmbrăcați la repezeală stăteau pe trotuarul opus, cu gâturile întinse și pe vârfuri, așteptând să vadă cine avea să-și facă apariția.

Am dat buzna afară și ne-am oprit. Am topăit într-un picior, apoi în celălalt, încălțându-mi pantofii Puma.

-Oprți blestematele alea de proiectoare, a cerut Wydell. Nu filmăm o prezentare de modă.

Luminile s-au stins cu un pocnet, stărnind ecouri joase și noaptea a devenit dintr-odată mai neagră decât era de fapt.

Wydell l-a înșfăcat de braț pe un alt agent

-Undee?

- Vine imediat.

- Trebuie să fie aici *acum*.

- Aveți de gând să-mi spuneți ce dracu' se petrece? am întrebat, cu o voce metalică.

Un zăngănit gros, mai degrabă vibrație decât sunet, a umplut pe neașteptate noaptea și peste acoperișuri s-a apropiat o strălucire în stilul lui Steven Spielberg, schimbând culoarea palmierilor într-un galben incandescent. Pe trotuar, o fetiță strângea mâna tatălui ei cu încheieturile degetelor albe, cu gura deschisă într-o expresie somnoroasă de neîncredere.

În câmpul nostru vizual a apărut un Blackhawk, contu- rându-se amenințător, masiv și cumva futurist în contextul străzii mele. Vântul stărnit de rotoarele sale a izbit mulțimea, a biciuit tufe, mi-a lipit hainele de trup. Cravata lui Wydell a zburat din

Nu te încrede
în ni
haină, ridicându-se în aer. Elicopterul s-a lăsat pe-o
parte și a aterizat magistral pe asfalt. Spectatorii se
holbau la mine, așteptând.

- Wydell mi-a prins brațul într-o strânsoare de menhină și a început să mă tragă către elicopter. Vederea celui Blackhawk care aștepta m-a scos în sfârșit din starea de șoc, sau cel puțin m-a ajutat să-mi dau seama ce era cu mine, ce se întâmpla. M-am eliberat dintr-o smucitură. O clipă. Nu mă puteți *ridica* pur și simplu. Ce se petrece aici?

Am fost nevoit să-l urmăresc cu mare atenție ca să-i pot desluși cuvintele de zgomotul de fond al rotoarelor.

El striga:

- Un terorist a pătruns în centrala nucleară de la San Onofre și amenință că o aruncă în aer.

Am simțit pe neașteptate un gol în stomac, o senzație năvalnică de pustiire pe care n-o mai avusesem decât de două ori: când mă agătasem prosteste de Frank în timp ce-și dădăa sufletul și când văzusem în direct reportajul în care cel de-al doilea avion lovea tumul.

- OK, am spus. Isuse. Dar ce legătură are asta cu mine?

Wydell s-a oprit, ezitând, cu un picior pe talpa elicopterului.

Zice că nu vrea să discute decât cu
tine.**CAPITOLUL 2**

Elicopterul Blackhawk s-a înclinat în lateral și mi-am simțit stomacul în gât. Am tresăltat pe un scaun din partea opusă lui Wydell și Sever, cu o mână încolăcită în plasa despărțitoare a compartimentului de marfă ca să nu cad pe punte, îmi spărsesem perna de aer din călcâiul pantofului de sport stâng și marginea de plastic din partea exterioară a tălpii pocnea ori de câte ori mă sprijineam cu mai multă putere pe piciorul acela, ca să-mi păstrez echilibrul. Pe lângă pilot, copilot și doi oameni din echipaj în costume de zbor, la bord mai erau încă trei agenți, vorbind cu toții în microfoane și dotați cu căști. De podea erau fixate cu chingi lăzi etanșe Pelican, câteva având capacele ridicate și dând la iveală toate tipurile de arme, plasate în locașuri din material spongiOS de culoare neagră - puști cu lunetă, mitraliere, grenade, chiar și un cub din Silly-Putty, despre care am presupus că era exploziv plastic C-4.

Simțeam în plămâni aerul rece al nopții, iar în elicopter mirosea a oțel și a pânză, ambele îmbibate cu ulei. Buza continua să-mi sângereze și gustul îmi zăbovea în fundul gâtului. Am tresăltat din nou, la o rafală de vânt, și m-a străbătut un val de greață. Mi-am adus aminte, ca o slabă consolare, ce auzisem spunându-se despre elicopter: era singurul aparat de zbor care încerca să se facă bucăți ori de câte ori accelera. Chiar și în mijlocul unei urgențe, Wydell avea siguranța de sine a unui agent veteran. Umerii drepti. Fața prelungă, cu fruntea proeminentă datorită părului în forma unui V ascuțit din mijlocul ei. În ochii de un câprui întunecat nu se citea nici o emoție. Era genul de om cu o încredere în sine înăscută pe care îl detestam și îl admiram vrând-nevrând, tipul care ar fi putut arunca în aer prețurile la bursă sau ar fi putut trimite soldații la război continuând totuși să adoarmă imediat ce-și pune capul pe pernă. Părul lui cărunț și lins, ciufulit de vânt, își regăsise locul, cu excepția câtorva şuvițe rebele care stricau armonia. Căștile radio îi atârnavă la gât. Am așteptat până când s-a uitat la mine. Pe urmă am spus:

- Ne confruntăm cu un coșmar și aveți nevoie de mine, înțeleg asta. Dar nu puteați să bateti pur și simplu la ușă?

- Ascultă-mă cu atenție.

Vorbea tare, ca să se facă auzit acoperind năvala neîntreruptă a zgomotelor, și avea vocea răgușită.

- Aici nu e vorba de încălcarea

proprietății. Ne luptăm pe brânci încă de când a intrat tipul ăsta pe traseul în linie dreaptă de pe 405.

- în primul rând, am întrebat eu, de ce se ocupă Serviciul Secret de o amenințare teroristă?
- Când a cerut teroristul să-ți vorbească,

LAPD¹ ți-a căutat numele în bazele de date, mi-a răspuns Sever. Au descoperit că tatăl tău vitreg a avut misiunea să-l protejeze pe Caruthers când era vicepreședinte și ne-au cooptat pentru rezolvarea cazului. Și-au imaginat că ținem sub observație familiile agenților.

- Și o faceți? Mă supravegheați?

¹ Departamentul de Poliție din Los Angeles (ri.tr.)

- Dă-mi voie să clarific lucrurile, a intervenit Wydell: Până când nu suntem sută la sută siguri că nu ești complicele acestui terorist, te supraveghem.

- Și n-aveți cum să vă convingeți, am specificat eu. Cel puțin nu în momentul ăsta.

- E adevărat. N-avem timp să te interogăm în amănunt. De fapt, n-avem timp deloc. S-a aplecat în față, cu coatele pe genunchi, aducându-și ochii câprui impasibili la câțiva centimetri de ai mei. Te vrea *pe tine*, Nick. Trebuie să aflăm de ce.

Am zburat deasupra autostrăzii. Sever și-a folosit piciorul ca să oprească rapid căderea unei cutii Pelican. Stresul și adrenalina mă făceau să am nervii întinși la maximum, iar elicopterul zgomotos nu mă ajuta să mă liniștesc.

- Sunt într-o beznă totală, am spus. Nu am idee cine e.

Wydell a aruncat o privire spre Sever, care părea sceptic.

- O să ne purtăm ca și cum te-am crede, ca să putem trece mai departe.

Wydell a scos din buzunar o batistă, a înfășurat-o cu un pocnet strident și mi-a întins-o. Mi-am apăsător pe buză ca să opresc sângerarea.

El a continuat:

- LAPD-ul a dat de urma teroristului într-o casă din Culver City. A avut loc un schimb de focuri. Individul a reușit să fugă cu mașina lui și a fost urmărit când s-a îndreptat spre sud, pe autostrada 405, până când a ajuns la centrala nucleară din San Onofre. A înfășurat biletul prin care solicita prezența ta în jurul unei pietre și a aruncat-o către baricadă.

Gustul de sânge îmi persista, distinct, în fundul gurii.

- Spuneți-mi cum pot să v-ajut.

GREGG

HURWITZ

- Copilotul l-a strigat ceva lui Wydel și el și-a pus căștile, întrerupându-se ca să-mi prindă privirea, după care a arătat cu un gest al capului către Sever. El e agentul special Reid Sever. Șeful brigăzii de Informații pentru Protecție de aici, din L.A. O să te pună la curent.

Pe urmă s-a strâmbat și și-a pus căștile pe cap. A strâns în mână para microfonului, înclinându-și-l către bărbie, și i s-a adresat interlocutorului de la celălalt capăt al firului:

- Sunt conștient de asta, domnule, dar nimeni nu se aștepta ca urmărirea să ne impună virajul către centrala nucleară. E la numai o sută de metri de autostradă. LAPD-ul a reușit să-i avertizeze pe paznici cu câteva minute înainte și au stabilit imediat un perimetru în jurul domurilor de protecție.

Între timp, Sever și-a desfășurat în poală un sul mare de hârtie, înclinându-l astfel încât să-l pot vedea. A apăsă cu degetul mare un led minuscul de pe suprafața hârtiei, iluminând un plan. Avea vocea mai răgușită decât a lui Wydel, lipsin- du-i prețiozitatea care vine odată cu avansarea în grad.

- Asta e planul centralei nucleare, mi-a spus. Domurile de protecție care conțin reactoarele sunt aici. A lovit hârtia cu un deget robust. În dreapta. Reactoarele sunt adăpostite în aceste domuri de oțel și beton care ar putea rezista atacului unor tancuri. Singura problemă e că... Buzele i s-au schimonosit într-un zâmbet subțire, care spunea că nu e vorba de nimic amuzant. Singura problemă e că băiatul a luat-o la *stânga*.

- Și acolo ce e? am întrebat.

GREGG

HURWITZ

Lângă Sever, Wydell s-a lăsat pe spătarul
scaunului, încă strângând în mână microfonul instabil.
Păstra tonul respectuos de adresare către un superior,
numai că fața lui părea încordată, cu pielea întinsă pe
obraji. îi vedeam o venă zvâc- nindu-i pe tâmplă.

Bazinul cu combustibil uzat. S-a întrerupt o clipă, apoi a adăugat: într-o altă clădire, întocmai, domnule. Blocuri de beton și pereți laterali obișnuiți, din tablă. Presiunea negativă e menținută de ventilatoare, dar nu e nici măcar etanșă, ca să nu mai vorbim de asigurarea protecției.

Și-a împins căștile din nou în jos, în jurul gâtului, și a rămas o clipă nemișcat, dus pe gânduri. Pe fruntea proeminentă îi scântea o dungă de sudoare. Nu mi s-a părut genul de om care transpiră cu ușurință. Elicopterul s-a înclinat puternic, dar el s-a răsucit pur și simplu calm către geam și a rămas îndelung cu privirea afară, cu nasul lui strâmb umplându-se de umbre. Autostrada 405 zbura pe lângă noi, o panglică plină de picățele albe și roșii. Traficul se desfășura normal. Pentru că nimeni nu se obosise să ordone o evacuare, mulțumindu-se doar să evidențieze raza de extindere a unei potențiale explozii. Toate acele faruri, de acolo, de jos, chiar și la ora trei noaptea. Toți acei oameni care habar n-aveau că viețile lor erau în cumpănă.

Blackhawk-ul s-a redresat din nou, cu solul rotindu-se sub noi și revenind în poziția în care trebuia să se afle. Wydell și-a îndoit brațele și s-a aplecat înainte. Limba i-a împins colțul gurii.

- Lasă-mă să-ți expun situația, a spus. Bazinul e dreptunghiular, adânc de vreo doisprezece metri, cu pereți de beton groși de un metru și jumătate, căptușiți cu un strat de oțel inoxidabil. Sub apa grea se află bare de combustibil uzat care creează una dintre cele mai mari concentrații de material radioactiv de pe planetă.

Vocea i-a rămas neschimbată, dar și-a șters cu brațul fruntea transpirată.

- Bazinul adăpostește materiale radioactive de înaltă pene- trabilitate cu o durată de viață mult mai mare decât miezul reactorului. Conține mai mult Cesium-137 decât s-a depozitat ca urmare a tuturor testelor nucleare atmosferice desfășurate vreodată în emisfera noastră. Acolo, sub apă, e relativ stabil și inofensiv. Dar dacă apa dispare, făcând combustibilul uzat să ajungă la numai câțiva centimetri de suprafață...

- Cum s-ar întâmpla în urma unei explozii...

În ciuda aerului rece al nopții, aveam tricoul umez acolo unde era presat de spătarul cu husă de nailon al scaunului.

- Ca în urma unei explozii. Ulterior, scenariul ar suferi o schimbare dramatică. Bazinul ăla ar lua foc ajungând la o temperatură de peste o mie de grade Celsius. Un asemenea incendiu - a clătinat din cap - un asemenea incendiu nu poate fi stins până când nu arde tot ce e de ars și nu se degajă radio-activitatea. Ar face sudul Californiei de nelocuit pentru o jumătate de milion de ani.

Sever a scos dintr-o ladă Pelican un celular pe care mi l-a întins.

- Așa că, am spus, aveți nevoie de mine ca să-l sun și să discut cu el.

Mi-a răspuns Wydel:

- Avem nevoie de tine ca să te duci acolo și să-i dai lui telefonul ăsta.

La început am crezut că n-auzisem bine.

- O să *vorbesc* cu el prin telefon, prin portavoce sau prin orice altceva, dar nu sunt un agent instruit. Înăuntru ar trebui să meargă cineva care știe ce face. Dacă greșesc cumva? Cinci sute de mii de ani e un timp foarte lung.

- A spus foarte clar că nu vrea să te vadă decât pe tine, și asta față-n față. Aici n-avem de ales.

Gâttelejul mi-a părâit, uscat, când am înghițit în sec. De ce voia un oarecare terorist să mă vadă *pe mine*, în persoană? Avea să-mi recunoască fața, dar nu și vocea? Sever mi-a întins din nou telefonul, scuturându-l cu nerăbdare, dar eu mi-am ținut mâinile acolo unde erau. L-a luat în schimb Wydell și l-a așezat pe genunchi.

- Credeam că nu negociem cu teroriștii, am spus.

Sever a ripostat cu voce scăzută:

- Negociem cu teroriștii în fiecare zi.

Wydell n-a părut să-l audă.

- Când e vorba de un asemenea nivel al distrugerilor? 1X1 ce-ai face?

-Nu știu, am răspuns. Nu sunt eu cel care stabilește tactica.

- Ascultă-mă, a spus Wydell, tipul ăsta face cărțile. Pretinzi că nu ești de partea lui. Înseamnă că ești de partea noastră. Și, în misiunea asta, rolul tău e să-i pui telefonul în mână. Dă-i-l când sunăm noi. L-am adus deja la fața locului pe cel mai bun negociator din stat pentru situații de criză extremă.

Odată ce-o să avem un mijloc de comunicare, o să preia el acțiunea.

- Și dacă nu-1 pot convinge să ia celularul? Dacă ne aruncă mai întâi pe toți în aer?

Wydell a dat din cap cu un aer solemn, trăgându-se de pielea lăsată de sub bărbie.

- L-am cunoscut pe bătrânul tău. Dacă ai câteva dintre genele lui, fac pariu că există o șansă de a câștiga lupta.

- A fost tatăl meu vitreg, am precizat, așa că eu n-aș face pariul ăsta.

Wydell m-a ținut cu ochii lui câprui.

- Frank Durant a fost un om mare. Fiu vitreg sau nu, ți-a oferit un model de viață la a cărui înălțime să-ți dorești să te ridici.

În loc să iau telefonul, am scos un oftat anemic și m-am lăsat pe spătarul scaunului. O decizie era inevitabilă. În liniștea relativă, am înțeles în sfârșit care era realitatea, înfiorându-mă până în măduva oaselor. În ce nimerisem? Întinericul zbura pe lângă noi în timp ce goneam către o centrală nucleară în care se afla un terorist.

M-am întrebat ce-ar fi făcut tatăl meu vitreg. Frank Durant Mort de șaptesprezece ani. Eroul meu, dacă un asemenea cuvânt mai poate fi folosit cu toată seriozi

tea. CAPITOLUL 3

Când s-au împlinit șapte ani din ziua în care a murit tata, l-am cunoscut pe Frank. Stătea în bucătăria noastră galbenă și-și ținea mâna pe genunchiul mamei, iar eu m-am gândit: „Dracu’ să-l ia”.

Adevărul meu tată a intrat cu camionul în peretele unui canion când aveam patru ani, fiind destul de mare încât să adun doar câteva amintiri cețoase. N-am fost niciodată nevoit să mă confrunt cu defectele lui, care erau considerabile, desăvârșite de un nivel al alcoolului în sânge de 0,20 la sută din momentul când i-au scos cu mare greutate volanul din coșul pieptului. Am putut să-l idealizez pur și simplu. Țin o fotografie de-a lui în ramă, pe bibliotecă. Poartă un tricou cu un pachet de țigări prins la manșetă, e tuns scurt și zâmbește. În partea de jos a pozei, aproape dispărând în spatele ramei, dintre două degete îi iese o țigară Camei.

În dimineața aceea, când am intrat în bucătărie, Frank și-a luat mâna de pe genunchiul mamei și s-a ridicat în picioare, un gest ciudat de protocolar. Eu am lovit ușor în partea din spate a skateboardului meu, făcându-l să sară în sus, ca să pot prinde rola din față. Frank era înalt, avea probabil un metru nouăzeci, cu talia conică și cu un tatuaj cu un simbol chinezesc în partea de jos a antebrațului. Mama s-a ridicat dintr-un salt și a spălat ceștile lor de cafea, cu brățările zăgăzitoare zomăindu-i nervos.

- Nicky, el e noul meu prieten, Frank. Lucrează în Serviciul Secret, se ocupă de protecția vicepreședintelui nostru. Nu e grozav?

„Noul meu prieten? m-am gândit eu. Grozav?”^{*1}
De unde scoteau adulții toate rahaturile astea?

- Mie nu mi se pare chiar atât de grozav, am ripostat.

Mama a strâns din buze, dar Frank s-a mulțumit să-mi arunce o privire imparțială și a spus:

- Nici nu e.

Lucra pentru biroul regional din Los Angeles, fiind omul lor de legătură în ceea ce privea protecția lui Jasper Caruthers. Vicepreședintele era din zona Hancock Park și își petrecea foarte mult timp în L.A., strângând o grămadă de mâini și adunând fonduri de la Hollywood, iar atunci când era în oraș, Frank ajuta la coordonarea măsurilor de protecție.

Pe măsură ce treceau săptămânile, venea la noi din ce în ce mai des. Îl vedeam stând cu mama pe canapea, cu picioarele ei goale în poala lui, sau răsând

împreună cu ea, în camioneta lui din fața casei, la sfârșitul unei întâlniri. îi urmăream cu un amestec bizar de gelozie și invidie. Nu-mi aminteam s-o mai fi văzut pe mama zâmbind așa înainte.

Mama era profesoară de arte la o școală elementară - frumoasă, neglijentă, oarecum hippy. Era ceea ce ar numi bătrânii o figură. Callie Korrigan, cu coada ei de cal stufoasă, cu cămășile ei bărbătești împrăscate cu vopsea, cu fâșia de pistrui de-a latul nasului. Elevii îi spuneau domnișoara Callie și, fiindcă mi-am petrecut majoritatea anilor de preșcolar ținându-mă după ea, pictând cu degetul și lipind sclipici pe conuri de pin, am căpătat obiceiul de a o striga și eu pe nume. Într-o dimineață, Callie a plecat devreme la lucru, și l-am surprins pe Frank stând la masă, cu părul ud după ce făcuse dus, cti haina costumului atârnată pe spătarul unui scaun, cu mânecile cămășii suflecate. Prima dovadă concretă că-și petrecuse noaptea la noi. Bea din ceașca de cafea a mamei, din care se înălțau spirale de abur. Mi-am pus în castron niște fulgi de porumb, m-am așezat în fața lui și am mâncat în tăcere. Îmi tot alunecau ochii la ideogramele ciudate de pe antebrațul lui musculos, de un albastru palid sub părul blond-deschis. M-a privit o vreme, mi-a urmărit ochii, apoi a spus:

- Ești curios să știi ce scrie?
- Par un copilăș tâmpit?

Mi-a adresat un zâmbet atotcunoscător- din câte-mi dădusem seama, nu râdea niciodată - și a sorbit din cafea. Mi-am mestecat zgomotos fulgii de porumb. Ceasul Garfield de deasupra chiuvetei ticăia

rotindu-și ochii și pendulând din coadă.

în cele din urmă, înfrânt, am întrebat:

- OK, ce scrie?

Și-a coborât privirea, ca și cum ar fi citit

inscripția tatuată pentru prima oară.

- Nu te încrede în nimeni.

Am continuat să mănânc, cu obraji arzând.

- Mama știe asta?

A dat din cap.

- După Vietnam, ne-au încartiruit în

Okinawa. Vreo doi am ieșit în oraș și ne-am făcut

astea. Am crezut că eram cei mai deștepți. Am crezut

că înțeleseserăm totul. Idioți! A clătinat din cap. Am

învățat o grămadă de lucruri dând de greu. Iar asta? A

bătut cu degetul în tatuaj. Ța filozofie de viață? Nu

ajută. Acum riu face altceva decât să-mi aducă aminte

cât de prost sunt în cea mai mare parte a timpului.

- încă mai ești?

- Asta să mi-o spui tu.

Mi-am spălat castronul, rezervându-mi pentru
mai târziu dreptul de a face aprecierea.

După câteva luni, eu și Callie ne-am mutat la

Frank, într-un bungalou cu două dormitoare din

Glendale¹. Era minuscul, dar finisat impecabil. Frank

pusesese cu mâna lui parchetul din lemn de esență tare.

Cornișa era ca trasă cu linia. Cărțile de pe rafturile

suspendate deasupra televizorului erau așezate după

mărime.

Mama s-a grăbit să se foiască peste tot,

¹ O suburbie industrială a Los Angeles-ului (n.tr.)

ajustând pozițiile mobilierului și încercând să-și agate desenele în cărbune înrămate în diverse locuri de pe perete, iar Frank s-a strâmbat, dar și-a ținut gura.

L-am apreciat pentru asta.

În timp ce mama rearanja frigiderul, am ieșit în spatele casei. O verandă, un leagăn, un mic pătrat de iarbă de culoare maronie de la arșița verii, prea mic ca să te poți juca în voie cu o minge de fotbal. Lăzile cu lucrurile mele erau în al doilea dormitor, dar îmi păstrasem una pe genunchi. Cartonaje de baseball, un trofeu spart la bază, prima apariție a Răzbnătorului în *Omul Păianjen* și fotografia tatei. M-am uitat îndelung la zâmbetul lui lejer, fericit, la țigara pe care mama încercase s-o mascheze în spatele ramei groase. Am auzit în spatele meu scârțâitul ușii cu plasă de țânțari, și iată-1 pe Frank, uitându-se în jos, la mine.

- în casa asta o să fie întotdeauna un loc pentru tatăl tău, a spus.

În restul nopții, am stat în camera mea, obișnuindu-mă cu spațiul, cu mobila, cu priveliștea oferită de fereastra înaltă, dreptunghiulară. N-am despachetat mare lucru, dar mi-am tot rearanjat lucrurile prin sertare, ca un câine care dă târcoale înainte de a se retrage în culcuș. Nu-mi plăceau nici covorul maroniu, nici locul unde era așezat biroul, nici mirosul din noua locuință.

Am auzit o bătaie în ușă și am presupus că era mama, de vreme ce casa îi aparținea lui Frank.

Eram ghemuit într-un fotoliu-puf pe care mi-l cumpărase ca la o vânzare organizată de un vecin în garajul său și pe care îl reacoperise cu catifea reiată.

-Da?

A intrat Frank și s-a uitat în jur. Mă așteptam să fie furios fiindcă pusesem biroul pieziș în colț, însă, în loc de asta, m-a întrebat:

- De ce te temi?

L-am privit fără nici o expresie. Mirosea a aftershave.

Și-a întins colțurile gurii și a reformulat:

- Ce nu vrei să fac?

- Nu intra în camera mea când lipsesc.

Nu mă dădăci. Nu-mi răscoli cărțile cu benzi desenate.

Când am încheiat, a dat din cap.

- Cu asta mă descurc.

A închis ușa în urma lui și m-am gândit că eu aveam să-mi trăiesc probabil toată viața fără să ajung vreodată atât de-al naibii de înțelept.

Nu vreau să spun că Frank ar fi fost vreun sfânt. Era cam nervos și ușor paranoic. Avea încuietori duble la toate ușile și toate ferestrele erau conectate la un sistem de alarmă care trimitea un sunet de joasă frecvență la un monitor de lângă pat. Nu-l puteai dezactiva decât accesând unitatea centrală sau cu o cheie rotundă, pe care-o ținea într-o cutie magnetică etanșă, atașată de peretele interior al tocătorului de gunoi, într-un loc unde nu putea fi atins de lame. Noaptea mă puneam să dorm cu fereastra închisă, chiar și atunci când în cameră te coceai de căldură.

- Dar e atât de lipsit de confort, i-am spus eu, iar el a răspuns:

- E important să te bucuri de confort.

Însă e și mai important să fii în siguranță.

Își ținea pistolul de serviciu, un Glock, într-un

seif pentru arme din dulapul lui, iar încărcătorul plin era într-o ascunzătoare. Ai fi crezut că un intrus ne putea ucide până când își deslușea și încărca Frank revolverul, dar eu și mama am auzit vântul zdrăngănind cadrul plasei de țânțari în timpul emisiunii lui Carson și, o jumătate de secundă mai târziu, Frank a ieșit din dormitor cum nu se putea mai calm, ținând pistolul în ambele mâini și îndreptându-l către podea, la zece centimetri distanță de piciorul lui drept.

Într-o zi îi cotrobăiam prin cufărul de voiaj din dulapul cu haine și am dat peste o poză de-a lui din timpul războiului. În uniformă de camuflaj cu dungi ca de tigru, ținând cu un Stoner 63 ceva aflat în plan mijlociu. Avea fața vopsită, privea cu ochi îngustați și-și schița zămbetul atotștiutor, era nebărbierit. M-am concentrat intens asupra fotografiei, punându-mi întrebări pentru multă vreme. Era posibil să pozeze pur și simplu? Nu, nu Frank.

Am luat fotografia și am ascuns-o în ramă, în spatele celei care-l înfățișa pe tata.

În cufăr erau mai multe poze, imagini din trecutul lui Frank, dar nu m-am uitat la ele. Poate-mi plăcea că Frank era atât de misterios. Voiam să-l păstrez așa.

Căsătoria lor a fost o ceremonie în curtea din spate, cu câțiva prieteni și cu platouri cu gustări reci de la un restaurant Deli. Callie purta una dintre acele rochii de mireasă groaznice, cu umeri bufanți, dar Frank nu părea să se sinchisească. Vocea i-a tremurat puțin în timp ce și-a rostit legământul, și până în clipa aceea nu-mi trecuse niciodată prin minte că el ar fi

putut avea nevoie de ceva sau de cineva.

Când lucra până târziu, ceea ce se întâmpla ori de câte ori venea Caruthers în oraș, eu și Callie mâneam pe veranda din spate, asemănătoare cu o punte de navă. Pe urmă, în lumina pătată de fluturi de noapte a becului, mă uitam cum desena ca, lăsând urme de cărbune pe paharul cu băutura favorită, Crystal Light, de care nu se despărțea niciodată. Era ceva magic în forma pe care o dobândeau brusc liniile și umbrele, înfățișând un vas cu fructe, un chip de moșneag, un trup gol de femeie. Ea se uita la mine și îmi zâmbea oarecum timid, îndepărtându-și părul buclat din ochi cu baza palmei.

- Nu e plictisitor?

Mă mulțumeam să clatin din cap.

Când au fost realeși Kinney și Caruthers,

Frank a primit mai multe îndatoriri în cadrul biroului din L.A. Ori de câte ori aveam ocazia, stăteam în garaj și-l priveam cercetându-și camioneta în căutarea microfoanelor. Îmi plăcea să-l ascult vorbind la stația radio, îmi plăceau protocoalele și indicativele de apel. Când venea vicepreședintele în weekend, Frank spunea:

- S-ar părea că Pasărea de Foc o s-aducă un bicefal în cuibul din vest.

Era ca o scenă dintr-un film de spionaj - la fel de mișto și la fel de liniștitor.

Am reușit să intru în echipa de baseball a liceului și am devenit un jucător de câmp foarte bun. Puteam alege contrariul, puteam să mizez pe forță, făceam prinderi cu dosul palmei demne de un venezuelean. Dacă-i dădeam înainte, aveam șanse să

ajung rezervă în Divizia 1, iar calificativele mele n-ar fi împiedicat un recrutor să mă selecționeze. Antrenorul de baseball de la UCLA* m-a cerut cu insistență, și Callie m-a pregătit la nesfârșit pentru testul de aptitudini, în ultimul an de liceu, când am deschis scrisoarea de acceptare, și-a apăsat pumnul pe buze și s-a întors cu spatele, ca să n-o văd plângând.

Munceam din greu, mă antrenam până seara târziu. Uneori mă întorceam acasă și-l găseam pe Frank stând pe întuneric în fotoliul lui, de unde privea în repetate rânduri filmul lui Zapruder^{2,3}, memorând acele douăzeci și șase de secunde. Mă strecuram întotdeauna pe lângă el și intram în camera mea. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, m-aș fi gândit că treceam neobservat.

Într-o noapte, când mă furișam pe lângă el, a oprit banda.

- Ce vezi? m-a întrebat.

Am înlemnit în spatele lui. Mi-am ridicat ochii

2 Universitatea California din Los Angeles

(n.tr.)

3 Abraham Zapruder, cetățean care a filmat

cu o cameră de amatori trecerea președintelui Kennedy prin

Dealey Plaza din Dallas, surprinzând astfel pe peliculă și

asasinarea acestuia, (n.tr.)

către familiara movilă acoperită de iarbă, către limuzina grăunțoasă, către pălăria roz a lui Jackie.

- Capul lui JFK făcut țăndări? am spus.

A scos un zgomot grav din fundul gâtului, trist și meditativ, și m-am simțit ca un nemernic. A sorbit din cafea - Frank își adora cafeaua. Obişnuia să bea bourbon, dar renunțase după ce o cunoscuse pe mama, știind că pe ea o indispunea mirosul. În loc să-mi continui drumul spre camera mea, am ocolit canapeaua și m-am așezat.

- De ce, tu ce vezi?

GREGG

- Pe Clint Hill? Cine?

A arătat cu degetul.

- Agentul Serviciului Secret de pe treapta din stânga față a acelei Queen Mary. Mașina din spatele limuzinei președintelui.

A apăsă butonul telecomenzii și limuzina și-a continuat drumul. Oroarea tăcută a celor două împușcături, ceața de pe chipul lui JFK. Dar de data asta nu m-am mai uitat la președinte. M-am uitat la Clint Hill, care alerga spre limuzina încă în mișcare. A sărit, dar n-a reușit să se prindă de portbagaj, după care a făcut câțiva pași înapoi, refuzând să cadă. Limuzina a accelerat. Hill a sărit încă o dată, agățându-se și trăgându-se înainte, punându-și un picior pe bara de protecție. A înșfăcat-o pe prima-doamnă de brat, silind-o să se lase în jos și scoțând-o astfel din cadru, apoi s-a răsucit, aruncând o privire în urmă, către coloana de mașini. Aparatul a tremurat în mâinile panicatului Zapruder și procesiunea a dispărut din imagine. Când obiectivul a revenit pe poziție, Clint Hill se proptise în locașul roții de rezervă, încercând să se întindă peste președinte și peste prima-doamnă. Avea trupul rigid, pregătit să primească un glont, și a rămas așa până la dispariția limuzinei sub podul Triple Underpass.

Până atunci nu-l remarcasem niciodată, și totuși era prezent, iar acțiunea lui mi-a aruncat cât colo cinismul arogant, ca o lovitură bruscă de picior.

Ecranul s-a înnegrit și Frank a închis televizorul. Am rămas în întunericul cu miros de

***Nu te încrede în
nimeni***
English Leather⁴ și de Maxwell House⁵.
- Eram un puști când s-au întâmplat
toate astea, a spus el.
- Erai mai mare decât sunt eu acum.
- Eram un puști, a repetat, cu aceeași
voce detașată. L-au lichidat pe Jack, apoi pe Bobby și
pe Martin Luther King.
- Au fost aceeași tipi? am întrebat eu.
Și-a țuguia buzele poate amuzat, sau poate
întristat de prostia mea.
- Nu, n-au fost aceeași. Dar lui JFK i se
asigura protecția. Așa ceva - și-a fluturat degetul către
ecranul întunecat - nu se mai poate întâmpla
niciodată.
- La asta te gândești când îl păzești pe
Caruthers?
Bărbia i s-a frecat de guler cu un foșnet
- în fiecare minut
- Merită să mori pentru el?
Frank s-a gândit la întrebarea mea o vreme.
- Da. Dacă oamenii îi pot împușca pe
conducătorii noștri aleși, n-avem cine știe ce
democrație. Apăr Omul ca să-mi apăr votul. Și voturile
tuturor celorlalți. Chiar și pe cele ale celor cincizeci la
sută dintre electori care nu s-au ostenit să vină la
urne. Dar Caruthers, cu el lucrurile diferă puțin. Îl
respect

4 Firmă producătoare de aftershave (n.tr.)

5 Firmă producătoare de cafea, (n.tr.)

GREGG

- De ce? HURWITZ

A sorbit din nou din cafea, pe îndelete.

- E cu adevărat greu de spus. Dacă am învățat un singur lucru, acela e că oamenii nu se osândesc singuri într-o clipă, ci printr-o mie de decizii mărunte. O hotărâre compromițătoare conduce la alte șase și de aici începe totul. Decid că pot face o ilegalitate, sau că scopul scuză mijloacele, și, după ce au luat hotărârea asta o dată, o repetă. Singurul lucru pe care te poți baza e caracterul unei persoane. Nu ții cont de vorbe și de promisiuni, ci de *fapte*. Omul e cântărit prin faptele sale. Cât despre Jasper Caruthers, presupun că-mi place ce face. Ar putea fi un mare om. Are și șansa de a ajunge președinte.

- Ce-l face pe un om să fie mare?

- El însuși.

Frank mi-a adresat zâmbetul lui schițat pe jumătate, care i-a pălit când mi-a văzut expresia feței.

- Ce s-a întâmplat?

-Nimic.

El m-a studiat

- în familia asta spunem ce e de spus.

Era prima oară când vorbea despre noi numindu-ne o familie. Buzele mi-au zvâcnit de vreo două ori în vreme ce mă străduiam să-mi dau seama ce voiam să spun ca să nu mă simt jenat

- De ce crezi că viața lui Caruthers valorează mai mult decât a ta? Mi se pare că e pur și simplu o prostie.

A dat din cap cu gravitate.

- Viața nimănui, nici măcar a

***Nu te încrede în
nimeni***

vicepreședintelui, nu valorează mai mult decât a
altcuiva. Caruthers face ceea ce face ca să-și slujească
țara și tot asta fac și eu.

S-a ridicat și a lăsat din mână ceașca goală de
cafea, iar eu m-am ridicat ca să-mi reiau drumul spre
camera mea. Când a trecut pe lângă mine, Frank m-a
îmbrățișat. Am fost uluit - brațele nu mi s-au săltat de
lângă corp. Cămașa îi preluase căldura trupului, îi
simțeam mirosul de aftershave amestecat cu sudoarea
unei zile de muncă și mi s-a pus un nod în gât, fără să
știu de ce.

-Nu-ți face griji, a spus el, apoi și-a șters
buzele și a ieșit pe coridor, îndreptându-se către
dormitorul lui și al mamei.

În noaptea aceea i-am mutat fotografia în fața
fotografiei tatei din rama de pe noptieră. El n-a spus
nimic despre asta.

în următoarele câteva luni, Frank a devenit din ce în ce mai paranoic. Verifica liniile telefonice, ca nu cumva să fie ascultate. Găsea diferite ascunzători pentru diverse arme, ca să nu fie niciodată surprins fără apărare. Un cuțit marinăresc de luptă sub clapa cutiei de gunoi, un pistol de calibrul 22 în mașina pentru cuburi de gheață. A spus că-l învățaseră - în armată și la antrenamente - unde să ascundă lucrurile, dar cine știa de unde proveneau unele dintre ele? I s-a întâmplat, pentru prima oară, să lipsească o zi de la serviciu. Apoi pentru a doua oară. Îngrijorați, eu și Callie i-am cerut la un moment dat o justificare, dar n-a spus decât:

- La serviciu au apărut niște probleme îngrijorătoare neobișnuite.

Asta a fost tot ce-am putut scoate de la el, dar într-un miez de noapte m-am trezit ca să beau un pahar cu apă și l-am auzit fără să vreau în garaj, vorbind la telefonul din camionetă despre o amenințare la adresa vicepreședintelui Caruthers.

O săptămână mai târziu, l-am surprins la fereastra din față, cu două degete strecurate în deschiderea dintre draperii. Cealaltă mână i se odihnea pe pistolul Glock din tocul de la șold și, când l-am întrebat de ce era afară, arma aproape că i-a ieșit din tocul de piele. Iar când a clătinat din cap și a trecut pe lângă mine mormăind, mi s-a părut că aud un motor pornind și apoi o mașină îndepărtându-se.

M-am întrebat de ce se furișa un agent federal prin propria casă, trăgând cu ochiul pe ferestre, dar n-

am spus nimic. Poate că nu voiam să mă gândesc la implicații. Poate-mi era frică de ceea ce mi-ar fi putut dezvălui răspunsul.

Ce putea fi atât de periculos încât să-l sperie pe Frank?

Am rămas o vreme în holul răcoros, uitându-mă la ușa dormitorului lui și întrebându-mă dacă să mă apropiu de ea și să bat. Dar mi-am ținut gura și mi-am păstrat temerile doar pentru mine. Aveam să aștept. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, Frank putea controla lucrurile.

O lună mai târziu era mort. **CAPITOLUL 4**

Elicopterul s-a înclinat puternic, ocolind un șir de dealuri de pe coastă și readucându-mă în prezent, iar imensa centrală nucleară mi-a apărut în fața ochilor, conturându-se amenințătoare. La fața locului erau, probabil, cincizeci de mașini de poliție, cu luminile intermitente aprinse. Autocamioane pentru marfă ale armatei și camioane Hummer, ba chiar și două tancuri gemene care păzeau partea vestică a perimetrului, cu țevile tunurilor rotite către cerul mohorât de peste apa întunecată. Polițiștii și agenții înconjuraseră domurile de protecție și stabiliseră un perimetru în exteriorul clădirii dreptunghiulare care adăpostea bazinul cu combustibil uzat. Reflectoare puternice iluminau scena aștemând brazde late, gălbui.

Șirul de distrugerii lăsate în urmă de SUV-ul teroristului își spunea propria poveste. Un braț al barierei de la punctul de control strivit, o potecă tăiată prin tufșuri, o porțiune din gardul de plasă, peste care trecuse, zăcea întinsă la pământ, în linie dreaptă cu o breșă identică din al doilea gard. Imediat în interiorul complexului, dincolo de sârma ghimpată, pe pământ, zăceau fâșii de cauciuc. Cutia unui generator retezat continua să scoată scântei. Treizeci de metri de beton zgâriați de jantele metalice ale jeepului. Iar la capătul urmei, înclinat în susul celor trei trepte late de beton și încastrat în cadrul ușii, de parcă ar fi fost dintr-o bucată cu clădirea, era Cherokee-ul roșu pe care-l văzusem la televizor cu doar câteva ore înainte, din anonimatul patului meu.

Am coborât la sol într-un taifun de țărână și nisip. Soldații părăsiseră zona de aterizare improvizată, uitându-se cu ochii pe jumătate închiși contra vântului năprasnic. Genunchiul stâng îmi zvâcnea. Toate astea nu puteau fi reale.

Am aterizat cu o bufnitură surdă și zbâmăitulde deasupra capetelor noastre a început în sfârșit să se stingă.

Nu mai era timp.

- Avem nevoie de tine să faci asta, a spus Wydell.

Mi-a întins celularul.

Mi-am îndreptat spre el mâna tremurătoare și l-am luat.

Sever s-a aplecat și a deschis ușa elicopterului cu o mișcare bruscă. O serie de agenți au alergat spre

noi, cu puștile de asalt tresăltând la bandulieră.

Wydell m-a înșfăcat de umăr.

- Fă-1 să se îndepărteze de bazinul ăla cu combustibil uzat. Nu-i da telefonul decât dacă e la distanță de apă. Câțiva pași sunt de-ajuns. Pretinde că e plin cu explozibili. Dată fiind labilitatea tipului...

Am dat din cap, simțind că mi se întoarce stomacul pe dos.

- Sunteți siguri că știți ce faceți?

- La cine sunăm în caz de urgență?

Nu era răspunsul pe care-l așteptam.

Un agent a întins mâna, apucându-mă de braț și trăgându-mă.

-Ele?

Centura de siguranță m-a smucit de mijloc și m-am chinuit să-i deschid catarama, apoi am ieșit. Praful stărnit mi-a căptușit plămâni. Am tușit, apoi briza umedă a mării a curătat aerul, îhfrigurându-mă când mi-a pătruns prin hainele subțiri.

Am înaintat, îmboldit de agent, cu Sever și Wydell în urma noastră. Zeci de oameni au încetat să mai vorbească unii cu alții prin telefoane și prin stații radio. Am ajuns în dreptul camionetelor Hummer, al soldaților și al agenților de pe linia perimetrului, cam la treizeci de metri de clădirea care adăpostea combustibilul uzat. Jeepul avariât era luminat ca pe scenă.

Am auzit în spate vocea aspră a lui Sever:

- Mergi mai departe.

M-am întors și l-am privit. Alături de el, Wydell a dat din cap cu insistență.

- Noroc, Nick.

În jurul nostru, pretutindeni, erau trăgători de elită, ghe- muiți la adăpostul camionetelor Hummer și al mașinilor de poliție. Un soldat tânăr, latino- american, își ținea capătul crucifixului între buze. M- am holbat din nou la terenul pustiu, neprotejat, dintre perimetru și clădire. O întindere de beton pe care nici măcar soldații și agenții nu îndrăzneau să pună piciorul.

Am ieșit din zona protejată, cu pantofii de sport Puma pășind înfundat, cu plasticul spart al celui din stânga continuând să pocnească înnebunitor. Un proiector îmi urmărea mișcările. Douăzeci de metri. Dinspre Pacific a venit o rafală de vânt rece, mușcându-mi brațele, gâtul, gleznele goale. Tremuram. În tricoul meu subțire și în pantalonii de pijama, mă simțeam dezbrăcat, bizar de conștient de mine însumi și totuși dizolvându-mă, în același timp, în spațiul înconjurător. Simțeam fiecare parte a trupului meu și tot ce se afla în jur - aerul rece care-mi umplea pieptul, scrâșnetul firelor răzlețe de nisip sub tălpi, vibrațiile de diapazon din brate. Zece metri. Mi-am adunat toate puterile așteptându-mă să fiu înghițit de flăcările răbufnind din clădire. Zgârieturile rămase în beton în urma jantelor se adânceau pe măsură ce mă apropiam. Apoi am ajuns acolo.

Violența coliziunii jeepului cu rama usii era frapantă. Ușile duble fuseseră azvârlite în clădire, una atârânăd, înclinată, abia mai ținându-se într-o balama, iar zidul din jur se dărâmasese pentru ca deschiderea să fie pe potriva botului lat al vehiculului, perfect afundat

în gaura, creată.

M-am oprit și m-am uitat în urmă. Perimetrul părea la kilometri distanță.

Toți acei oameni bine antrenați erau ghemuiți în spatele mașinilor de poliție și al autocamioanelor. M-am simțit dintr-odată izolat, pe un teren al nimănui.

Am urcat cele trei trepte late, ajungând lângă spatele ciuruit de gloanțe al jeepului - câțiva dintre paznicii centralei înarmați cu mitraliere trebuie să fi descoperit, prea târziu, încotro se îndrepta și să fi deschis focul. Jantele se tociseră sau se îndoiseră până la axul roții.

Vocea mea răsună anemic.

- Sunt Nick Korrigan! am strigat Nu trage.

Sunt aici fiindcă ai cerut ca eu să vin.

Ca să intru, a trebuit să mă strecor prin fereastra din spate a jeepului, să mă târăsc sprijinindu-mă în mâini prin interiorul avariat, înțepându-mi palmele în cioburile geamurilor care nu prea scăpaseră de distrugere. Partea din față a vehiculului era îngropată în îmbrățișarea golului săpat în perete. Airbagul dezumflat fusese împins într-o parte și parbrizul fusese spart, ca să asigure protecția tipului în timpul trecerii din mașină în clădire. Pe volan și pe bord era sânge.

Am lăsat în jos capota strâmbată și am căzut pe podea, în mijlocul cioburilor împrăstiate ale parbrizului. Am verificat dacă mai aveam celularul în buzunar și m-am ridicat. Apa, albastră ca într-o stațiune balneară, luminată din interior, trimitea o

strălucire ca de foc pe pereți și pe plafonul înalt. Pe monitoarele ascunse în adâncul consolelor străfulgerau indicații scrise. Duhoarea de chimicale și de ceva mult mai sinistru îmi ardea nările și gâtul. Pe marginile întunecate stăteau la pândă rezervoare și generatoare, împodobite cu labirinturi aspectuoase de țevi și de spirale nesfârșite. La loc de cinste, în spațiul gol din centrul clădirii imense era amplasat bazinul.

Iluminat de strălucirea emanată, în capătul său stătea, ca un scufundător pregătindu-se să plonjeze, un tip în haine sfâșiate. Bărbatul din fotografie, deși mai bătrân și într-o formă mult mai proastă. Umerii căzuți, asimetrici, ca și cum ar fi avut o rană, capul lăsat în piept. Fața tumefiată urât, cu o porțiune a obrazului ridicată, acoperindu-i ochiul stâng. Păr blond rebel, cu luciul pierdut în decursul anilor, învârtelit în sus și spre exterior. Ochii îi zvâcneau în toate părțile, aproape incontrolabil, dar el rămânea perfect nemișcat Avea un rucsac verde, de armată, agățat de umăr în bandulieră, cu mâna vărâtă în el până la încheietură.

Gâtul îmi era atât de uscat, încât cuvintele păreau să iasă cu dificultate.

- Sunt Nick Horrigan.

Mi-a cerut să mă apropii, făcându-mi semn cu două degete. Avea o rană deschisă la cot, probabil din pricina impactului, și sângele șiroia pe marginea bazinului. Un strop stacojiu a lovit apa și a-nflorit.

La început nu m-am putut mișca, așa că a repetat semnul.

Am înaintat clătînându-mă din cauza

picioarelor care parcă decisese că nu-mi aparțin. Aerul dens și umed părea aproape lichid. Am ajuns lângă bazin și m-am holbat la apa albastră-verzuie, cu desăvârșire neclintită. Pe fiind, în pachete așezate la vreo douăzeci și cinci de centimetri distanță unul de altul, erau barele de combustibil uzat, în legături cu aspect benign. În bazin nu se vedea nici cel mai mic gunoi - era întreținut cu o grijă deosebită pe măsura letalității copleșitoare a conținutului său. Umed de transpirație, tricoul Pacman s-a lipit de mine.

Lumina albăstruie juca pe trăsăturile însângerate ale bărbatului. Gura aceea mare, sălbatică. N-a schițat aproape nici un gest la apropierea mea, dar pupilele lui întunecate s-au mișcat, urmărindu-mă.

- Mă cunoști? l-am întrebat.

A ridicat o mână și mi-a cerut să tac apăsându-și un deget pe buze. M-am oprit. Eram la o distanță de vreo zece metri. El stătea cu degetele picioarelor deasupra marginii bazinului. S-a legănat ușor, apoi a făcut un pas în spate. Am dat drumul unei răsuflări pe care nu știam că mi-o ținusem.

Trăsăturile lui obosite abia dacă s-au clintit.

- Nu ți-au dat nimic?

Glasul lui era un scrâșnet gros; am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama ce spusese.

- Cum? Oh. Un telefon.

L-am scos din buzunar. Mâna lui a alunecat afară din rucsac,, la unison cu mișcarea mea. Ținea în palmă o cutie neagră, de dimensiunile unui pachet de țigări, cu trei dungi de lumină roșie și cu un buton

ascuns într-un locaș.

Am încetat să respir.

S-a uitat la telefonul din mâna mea, s-a strâmbat ca și cum ar fi fost nemulțumit fiindcă-mi încălcasem partea dintr-o înțelegere și și-a coborât degetul mare către micul buton amenințător.

M-am crispat cu totul, în așteptarea exploziei.

- Stai o clipă!

El a apăsat.

Când mi-am lăsat în jos brațele, care păreau să fie în regulă, l-am văzut privindu-mă cu nedumerire.

Își mutase privirea de la fața mea la cutia mică și neagră din mâna lui, părând să pună laolaltă cele două jumătăți ale unei ecuații.

- Generator de zgomot roz.

Am luat o gură de aer umed, amarui. Sudoarea îmi ardea ochii. Mi-am șters fruntea cu gulerul tricoului,

- Zgomot roz?

- Care nu poate fi auzit. Blochează într-o foarte mare măsură toate frecvențele pe care ne-ar putea asculta.

- N-am nici un microfon.

- Da, dar poți paria că are celularul ăla pe care ți l-au dat.

S-a ghemuit și a pus micul generator pe podea, la picioarele lui, chiar pe marginea bazinului. A zvâcnit din capul însângerat.

- Vino aici.

Mi-am adus aminte că Wydel mă avertizase să-l îndepărtiez de apă. Voiam să-i ajungă și rucsacul

mai departe.

- Nu mă apropii de bazinul ăla, am spus.
- Radiațiile n-or să-ți facă nici un rău.

Atâta timp când nu fierbe apa.

- Pentru ce e bomba aia?
- Nu există nici o bombă, a zis,

nerăbdător.

- Nu... *Cum?* Atunci ce faci?
- Am avut nevoie de amenințarea cu

bombă ca să te a-duc aici.

A făcut un pas chinuit către mine, în direcția opusă bazinului. I-am răspuns cu o jumătate de pas înapoi, atrăgându-l mai departe. Și-a dus o mână la obrazul sfâșiat și bucata de carne desprinsă s-a mișcat sub atingerea lui ușoară. S-a strămbat, trădându-și mai degrabă resemnarea decât durerea.

- Mă vor ucide imediat ce mă vor zări în luneta unei arme. N-o să ies viu de aici, sau, dacă o să ies, se vor asigura că dispar.

S-a apropiat, cu mersul lui înclinat, până la o lungime de braț.

Respiram greu, străduindu-mă să nu tresar din cauza pantofilor mei, dar trupul nu voia să m-asculte. Când a ajuns mai aproape, i-am smuls rucsacul de pe umăr și l-am împins de lângă mine. S-a retras cu câțiva pași, împleticindu-se, și n-a schițat nici măcar un singur gest ca să-mi răspundă cu aceeași monedă. Am fost surprins de mine însumi, de panicata mea răbufnire de curaj, de cât de ușor fusese. Am căutat furios prin rucsac, dar nu conținea decât un pistol,

două teancuri de bancnote de câte o sută de dolari legate cu bandă violet, un blocnotes și un pix, plus încă un rând de haine.

L-am lăsat să cadă.

- Nu există nici o bombă?

A clătinat din cap și a dat să spună ceva, dar un acces de tuse l-a îndoit de mijloc și a împrășcat sânge printre buze. În apa de un albastru palid, picăturile de mărimea unor monede păreau de ulei. În cele din urmă și-a îndreptat spatele.

- Cine ești? l-am întrebat.

- Sunt Charlie. L-am cunoscut pe tatăl tău vitreg.

- Cum? Cum ai...

S-a clătinat pe picioare, cu ochii sticloși de durere, sau poate fiindcă se simțea strivit de presiunea situației.

- Am făcut o greșală înfiorătoare. Dar poate reușești tu s-o îndrepti. Am avut încredere în Frank. Am avut încredere să-i încredințez viața mea. A fost singurul tip în care m-am încrezut sută la sută.

- Dacă ai fost prieten, de ce n-ai venit la înmormântarea lui?

Blufam; nici eu nu fusesem la înmormântare. Mă îmbră- casem ca să iau parte la ceremonie, dar nu reușisem să mă opresc din vomitat suficient de mult timp ca să mă urc în mașină cu Callie.

- Eram speriat de moarte, a răspuns Charlie. Și tu ai fi fost. Tocmai despre asta e vorba. De-asta am avut nevoie să vii aici. Frank vorbea

întotdeauna despre tine. Cu ani în urmă. Ani. Dacă mă pot încrede în cineva, știind c-o să facă exact ce trebuie, atunci acela e puștiul lui Frank.

- Nu semăn câtuși de puțin cu Frank

Durant. Nici măcar nu sunt băiatul lui.

Dar Charlie nu părea să mă audă.

- M-am rugat al naibii de mult să mai locuiești încă aici, în L.A. Nu știam cine altcineva... ce altceva e de făcut. Dar, dacă-și poate da cineva seama, atunci acela ești tu. Cel puțin așa am dedus din ce povestea Frank. N-am pe nimeni altcineva.

- De unde știu că nu e o înscenare? Că tu și Frank ați fost într-adevăr prieteni?

S-a apropiat din nou de mine și s-a căutat în buzunar.

- Uite. Uite. Ia asta. Ascunde-o.

În mâna lui mănjită de sânge a strălucit ceva. O cheie.

Mi-a înșfăcat brațul și mi-a îndesat-o în palmă. Era din alamă, lungă de vreo cinci centimetri, mai masivă decât cheia unei locuințe.

~
- Ascunde-o chiar acum. Ia-o cu tine.

***Nu te încrede în
nimeni***

Mâneca l s-a ridicat aproape până la cot. Pe antebraț avea familiara inscripție în *kanji*, sub forma unui tatuaj de un albastru estompat. NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI.

M-am holbat la tatuaj, uluit. Pe urmă m-am ghemuit și mi-am strecurat cheia prin marginea de plastic crăpat din călcâiul pantofului. Am împins-o și s-a fixat în perna de aer. Mai multe picături de sânge au căzut pe podea și pe vârfurile pantofilor lui.

Vocea lui părea slăbită, neclară, așa cum ți-o fac beția și durerea.

- Viața ta e acum în pericol. O să-ți explic. O să-ți explic tot ce trebuie să șt...

Celularul mi-a sunat în buzunar, reverberând strident de pereții de beton. Am tresărit amândoi și eu am sărit în sus. Ne-am uitat unul la altul, despărțiți de nici doi metri, scăldați în strălucirea antiseptică a bazinului. Am scos din nou telefonul.

El l-a cerut cu un gest

- O să ne facă rost de alte câteva minute.

I l-am dat. L-a luat și s-a retras cu o jumătate de pas, clătînându-se. l-a ridicat clapeta mișcându-și cu delicatețe brațul rănit.

Charlie mi-a făcut cu ochiul, cu ochiul aproape acoperit de carnea obrazului.

- Nu te încrede în nimeni. A scuipat sânge, și-a ridicat telefonul în dreptul feței și a spus: Ce e?

Străfulgerarea albă a unei explozii l-a spulberat capul, și șocul m-a propulsat în aerul bubuitor, prin care am plutit cu încetinitorul, și apoi în

întuneric.

CAPITOLUL 5

Cu câteva săptămâni înainte de a optașprezecea mea aniversare, Callie a plecat la Institutul de Artă din Chicago, la un curs pentru care economisise bani. Era în mai, dar căldura verii te făcea deja să transpiri și m-am dus, cu câțiva colegi de echipă, să vedem *Focul ucigaș*. După film ne-am oprit în locul unde ne pierdeam vremea în weekend, un restaurant din lanțul original Bob's Big Boy, unul dintre puținele repere culturale din Glendale.

Isabel McBride. Acesta era numele scris pe ecusonul nou și lucios din dreapta decolteului ei. Se apropia de patruzeci de ani; avea părul bogat, de culoare castaniu-roșcat, săni proeminente - săni de femeie matură - și un nasture deschis al bluzei lăsa să i se vadă marginea dantelată a sutienului. Avea buze ferme, rujate, în colțurile ochilor îi apăreau câteva încrețituri când zâmbea și îmi adresa câte un surâs ori de câte ori se apleca, servindu-ne sau curățând masa. Râdeam cu toții, vorbeam pe șoptite și aruncam priviri atotcunoscătoare ca să demonstrăm că nu eram cătuși de puțin nervoși, iar când am ajuns la casă, si plătesc, m-a prins de încheietura mâinii și a spus:

-               - Ies din schimb la unu. Am acasă o
fică, dar aş putea pleca pe furiş ca să ne întâlnim şi ca
să te-nvăţ poate câteva lucruri. Am şaptesprezece ani,
m-am trezit spunând. Locuiesc cu mama.

Ea s-a uitat în jos, la haina mea cu logoul
echipei liceului din Glendale.

-               Baseball? a întrebat. Ne-ntâlnim pe
terenul vostri de joc.

Am dat din cap, nemaifiind capabil să vorbesc.
În noaptea aceea, când m-am întors acasă,
Frank stătea în hol, ca şi cum ar fi aşteptat acolo de
ore întregi, deşi ştiam că reacţionase la scârţâitul cheii
mele în broască.

-               Bun, a zis, întorcându-se în camera lui.

Eu mă gândeam la Isabel McBride. La felul în
care i se undula părul lucios în jurul claviculei, pentru
a-i atinge partea de sus a sânilor. La încreţiturile vagi
de pe gâtul ei, din care lipsea bronzul. Făcuse un
copil. Deşi aveam mult mai puţină experienţă decât
îmi plăcea să recunosc, ocazia aceea mi se ivise parcă
desprinzându-se din paginile unei reviste porno şi n-
aveam de gând să ratez, nici în ruptul capului, ceea ce
dorea ea să mă înveţe.

-               Frank, am spus, lasă-mă să țin
fereastra deschisă la noapte. Cred că sunt aproape
treizeci şi opt de grade.

S-a oprit şi s-a încruntat la mine, tot atât de
plictisit ca mine de vechea noastră dispută. Părea mai
obosit decât de obicei, şi în acelaşi timp mai încordat.

-               Confortul nu contează, a ripostat
Important e să fii în siguranţă.

Am stat în pat şi am citit, grăbind ceasul de pe

noptieră să se miște mai repede. La unu fără douăzeci, m-am strecurat afară din așternuturi. Mi-am luat în mână pantofii, mergând în șosete ca să nu fac zgomot pe coridor. Frank lăsase ușa camerei lui deschisă și îi auzeam respirația egală venind din încăperea întunecată. M-am furișat în bucătărie și am reușit să scot cutia etanșă din tocătorul de gunoi fără să fac prea mult zgomot. Cheia din interior se introducea într-un panou de alarmă de pe perete, de lângă ușa garajului. Am decuplat sistemul și am ieșit tiptil pe ușa din spate, blocându-i mânerul, dar renunțând să încui yalele solide, Medeco, ale căror zăvoaie pătrundeau în locașuri pocnind de vibrau peretii.

Zece minute mai târziu, străbăteam campusul întunecat, sigur că ea n-avea să se afle acolo, că nu fusese decât o glumă, că îmi imaginasem totul. Dar am văzut-o, o siluetă feminină pe terenul în formă de romb, cu mâinile la spate, înțeleștate pe poșetă. Trecuse pe-acasă și se schimbase, purta o rochie de vară cu bretele, care flutura lipindu-i-se de trupul superb și dezvăluindu-i curbele coapselor.

- Bună, am spus, apropiindu-mă. Nu sunt cu adevărat sigur...

Ea și-a pus mâinile pe obrazii mei și m-a sărutat, cu limba agităndu-i-se în gura mea. Trupul i se sprijinea de al meu și reactionam amândoi, trăiam pentru prima oară experiența întâlnirii cu o femeie sigură de apetitul ei sexual. M-a luat de mână și m-a tras după ea, și am ajuns pe iarba din afara terenului, încă umedă după ce o stropiseră aspersoarele în decursul serii. Mâinile ei erau pe cureaua mea, și pe urmă eram în gura ei, arcuindu-mi spatelul, scoțând

sunete zgomotoase, nesigur de nimic. S-a străduit să-mi tragă pantalonii în jos, și-a săltat rochia în talie și și-a strecurat mâna în geantă.

- Poftim, a spus. Pune-ți-1.

Am făcut eforturi ca să-mi pun prezervativul, încercând mai întâi să-l derulez de sus în jos, și, cu toată acea tragere și cu arderea înceată a stânjenelii mele, mi-am dattirumul. M-am simțit roșind, m-am întors, am aruncat obiectul și m-am lăsat să cad pe spate. Ea m-a mângâiat pe piept și s-a aplecat deasupra mea. Avea un parfum prea dulce și părul ci îmi mângâia pielea, făcându-mi-o ca de găină.

- Ai un trup cu adevărat frumos, a spus.

- Nu mi-a fost de prea mare folos în noaptea asta, nu-i așa?

- Te-a dus până aici, a râs ea. Asta-i una dintre calitățile vârstei de șaptesprezece ani.

-Care?

- Așteaptă cinci minute și-o să-ți arăt.

Am făcut-o și ea a făcut-o, și am rezistat de cel puțin două ori mai mult M-am întins pe spate, șocat și uluit și ea m-a bătut pe obraz. Și-a aruncat în gură niște gumă de mestecat și respirația i-a căpătat miros de pepene roșu.

- Ești un băiat dulce, a spus.

Pe urmă s-a ridicat în picioare, îndesându-și chiloții în geantă și trăgându-și rochia în jos.

- Trebuie să mă-ntorc acasă, la fiica mea. Dar mai treci pe la restaurant

- O să trec, am spus. Și am repetat în caz că nu mă auzise: O să trec.

Am alergat până acasă năucit. Odată ajuns la poarta din lateral, mi-am scos pantofii. În timp ce mă furișam pe lângă casă, m-am uitat la ceas: două și optsprezece minute. Când am trecut de colț, mi s-a tăiat răsuflarea.

Ușa din spate era deschisă.

Din interior s-a auzit un foșnet. M-am trezit alergând, înspăimântat. M-am împiedicat de treaptă, dar am rămas în picioare și am văzut o formă întunecată în mijlocul camerei de zi. Am apăsât pe comutator și acolo era Frank, rezemat de fotoliul lui, la capătul unei urme însângerate pe care-o zgâriase pe dușumea. Cu ambele mâini apăsate pe gaura întunecată care-i lucea pe pântec. Încerca să vorbească, dar avea sânge la gură și trăsăturile îi tresăreau spasmodic, și am văzut aburi ridicându-i-se dintre degete. Glock-ul era la un metru și ceva în dreapta lui, cu un tub cartuș expulzat alături.

Ușa dintre bucătărie și garaj era deschisă și aerul proaspăt era absorbit prin dreptunghiul întunecos conturat de cadrul ei, îmi trecea pe lângă obraji și ieșea pe usa din spatele meu. Spaima m-a făcut să mă reped către pistol înainte de a-mi aduce aminte că nu mai trăsesem niciodată. Plângeam, imploram și îmi ceream iertare, încercând să pun arma în mâna lui Frank, ca să ne poată apăra, dar el nu mai avea putere s-o strângă. Pe urmă am auzit ușa din spate a garajului deschizându-se cu un pocnet, trântită de peretele exterior pe lângă care mă furișasem cu câteva clipe înainte.

Frank și-a ridicat mâna, arătând fără vlagă

către cheia pe care-o lăsasem ieșind din panoul
alarmei din bucătărie, și buzele i-au tremurat iarăși, și
a reușit să rostească, sufocându-se:
-, D...? D... de ce?

Cealaltă mână și-a slăbit apăsarea asupra rănilor, și sângele s-a revărsat într-un șuvoi întunecat. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că îl legănam în brate, cu mâinile peste rană. Plângeam atât de tare încât fața lui părea o pată, dar vedeam că se uita în sus, la mine, șocat și nedumerit, și un picior îi zvâcnea într-o parte și într-alta, și apoi nu s-a mai uitat la

nimic. **CAPITOLUL 6**

Capul îmi înota în imagini de coșmar dragate dintr-un somn adânc. M-am agățat de o mantră mult prea familiară: „Nu mai ai șaptesprezece ani. Acum ești în siguranță”.

Memoria mi s-a limpezit și am deschis ochii.

Fața asistentei medicale s-a desprins din albul palid al încăperii. Blondă, talie subțire, clipboard - tot tacâmul.

Se părea că eram dezbrăcat sub o cămașă de noapte de spital, din hârtie.

- Agenții mi-au povestit ce-ai făcut, mi-a spus ea, și vreau să-ți mulțumesc.

Mi-am îngustat ochii sub strălucirea neașteptată a luminii.

- Cum am ajuns...?
- Știi cum te numești?
- Nick Korrigan.
- În ce lună suntem?
- Septembrie.
- Cine e președintele Statelor Unite?
- Andrew Bilton.

Din nefericire,

- îți raduci aminte ce ți s-a întâmplat?

O succesiune de imagini. Jeepul ciuruit de gloanțe.

Strălucirea albastră-verzuie a bazinului. Barele de combustibil uzat de sub suprafața lucioasă.

GREGG

HURWITZ

- Tipul pe nume Charlie. A fost o explozie.

- N-ai pățit nimic grav, cu excepția unor vânătăi și a unei mici răni în obrazul drept. Să nu fi surprins dacă o să ai o oarecare sensibilitate în următoarele câteva zile, poate un soi de zvâcnire care o să se facă simțită încă o săptămână sau două.

Ceasul digital arăta ora 9.18 dimineața.

Creierul meu încă se mai juca cu amintirile, dar îmi aminteam vag de un interviu la care eram așteptat peste douăsprezece minute. Acum aveam griji mai serioase. Degetele mi s-au dus pe obraz, unde au descoperit un pansament și niște leucoplast

- Eu n-aș scoate chestia aia... a zis ea.

Dar o desprinsesem deja. M-am săltat în capul oaselor, cu mușchii stomacului în flăcări. Aveam impresia că mi se juca pielea de pe față și de pe piept de parcă ar fi fost arsă de soare. Sub tălpile mele goale, podeaua era rece.

- Cred că n-ar trebui să te grăbești... a spus asistenta.

Am traversat încăperea către oglindă, târându-mi picioarele, cu fundul zărindu-se prin despicătura cămășii de spital, și mi-am privit fața. O gaură de dimensiunile unui bob de mazăre în obrazul meu, cu surprinzător de puțin sânge. Pielea din jur se încrețea, adâncindu-se.

- Șrapnel?

- Îi poți spune și așa, a zis asistenta. De fapt e o frântură de os.

Privirea mi-a alunecat spre dreapta, prinzând reflexia ei în oglindă.

GREGG
- Nu e al meu?
HURWITZ
-Nu.
Am inghitit in sec, cu greutate.

Ți s-a încastrat în pomete și n-o să-ți producă nici o neplăcere, așa că, în loc să te pună să suporti o intervenție invazivă, doctorița s-a gândit s-o lase acolo unde e. O bucată din teroristul Charlie înțepenită în țeasta mea pentru totdeauna. Capul mi-a zvâcnit de câteva ori, ca după o beție, așa că mi-am târât picioarele înapoi și m-am așezat pe pat. Am respirat adânc de câteva ori.

- Unde sunt lucrurile mele?

- Adică hainele?

A scos de sub pat un recipient de plastic și mi l-a pus alături, pe cearșaf. Tricoul Pacman fusese tăiat de paramedici ca să mi-l scoată de pe corp. Dar mai avea și alte rupturi, franjuri sfâșiate, părțite de explozie. Pantalonii de pijama erau un morman în aceeași stare. Pantofii de sport Puma fuseseră așezați cu grijă sub zdrențe.

- Doctorița o să vină în curând, la vizită, să vadă cum te simți și, probabil, să te externeze.

Asistenta mi-a întins mâna și eu i-am strâns-o.

- A fost o plăcere să te cunosc, Nick.

M-a lăsat singur în rezervă. Eram undeva, sus, poate la etajul patru, și fereastra dădea spre Beverly Boulevard. Spitalul Cedars-Sinai. Dând ocol camerei, am încercat să-mi domolesc gândurile invadate de panică.

Am luat telefonul de pe noptieră și am sunat acasă, să văd dacă aveam vreun mesaj. După ce a târâit de două ori, a răspuns cineva.

- Alo? am spus.

Tăcere. Nici măcar sunetul unei respirații, dar la celălalt capăt al firului se auzea suficient zgomot de

fond ca să-mi dau seama că nu era vorba de o pierdere a semnăului.

- Cine e acolo? am întrebat

Legătura s-a întrerupt. Am sunat din nou, am accesat serviciul de înregistrare a mesajelor și mi-am tastat codul. Nici un mesaj. Oare prima oară greșisem numărul?

„Viața ta e acum în pericol.*”

Mi-am alungat un fior. Toată lumea trăiește cu o umbră, indiferent dacă e vorba de o umflătură sub piele, sau de un fost soț abuziv, sau de o dependență care bate la ușă ori de câte ori îi e foame. Vreme de șaptesprezece ani, încercasem să uit ce-mi atârna deasupra capului. Făcusem tot posibilul ca să-mi reconstruiesc viața. Meciuri îndrăcite de volei în weekend, pe plaja din Santa Monica. Ora specială când se vând băuturi la preț redus petrecută la El Torito, cu „gașca” de la serviciu. Aventuri ocazionale. Fusese liniște atât de multă vreme, încât îmi spuneam că era posibil să fi scăpat de necazuri. În ultimii câțiva ani, ajunseseam chiar să mă relaxez, convingându-mă că „Da, pot avea parte de asta”. Dar, indiferent cât de mult m-aș fi străduit să pretind contrariul, în adâncul sufletului știam că nu putea fi adevărat. Iar acum fantomele ieșiseră în cele din urmă din ascunzători.

Mi-am înșfăcat pantoful stâng din recipient și l-am scuturat - zăngănitul se auzea. Cheia lui Charlie. Am strâns din ochi, frecându-mi-i cu putere. Inscripția în kanji mi-a apărut în întunericul din dosul pleoapelor - cuvintele NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI, tatuate pe brațul lui Charlie. Camarazi de arme. Mi-am amintit cuvintele lui răgușite: „Am avut încredere în Frank.

Am avut încredere să-i încredințez viața mea”.

Am găsit o telecomandă pe noptieră și am deschis televizorul de deasupra capului. La știrile dimineții arătau imagini filmate din elicopter în timpul urmăririi mașinii pe autostrada 405, dar numai imagini de arhivă de la San Onofre; probabil că, în noaptea precedentă, spațiul aerian de deasupra centralei nucleare fusese menținut pustiu. Stând pe acea stradă din Culver City unde avusese loc schimbul de focuri, reporterul n-a menționat nici numele meu, nici pe al lui Charlie, pretinzând pur și simplu că urmărirea în mare viteză se încheiase la San Onofre cu o respingere a atacului teroristului, care fusese ucis. Un tur pe celelalte canale mi-a oferit reportaje similare și relatări la fel de vagi.

Pe MSNBC se transmiteau cele mai importante momente ale confruntării prezidențiale. Și nu m-am mirat că îl prezentau pe larg pe Caruthers. Senatorul făcuse multe schimbări de când nu se mai afla sub protecția lui Frank. Cursa către Dealul Capitolului era cea mai bătătoare la ochi, dar existau și progrese mai subtile. Își purta costumul perfect croit cu mai multă dezinvoltură, cu cravata de un verde pal scoțându-i în evidență ochii remarcabili. Acum, pe podium, o ușoară înclinare îi compensa postura fără cusur. Deși era moștenitorul unei averi create de pe urma industriei textile, reușea să afișeze imaginea unui personaj popular. Ca el am fi vrut să fim dacă am fi fost bogați.

- Deoarece am promis o campanie transparentă, a spus el, să arătăm ce este evident. De ce ne aflăm în Harlem? Le facem amândoi curte negrilor, ca să le obținem voturile. Diferența dintre

mine și contracandidatul meu constă în faptul că, în ultimul deceniu, eu am venit de numeroase ori aici ca să mă întâlnesc cu liderii comunității, în circumstanțe mult mai puțin regizate. De câte ori a venit contracandidatul meu?

O schimbare rapidă de cadru l-a adus în imagine pe Andrew Bilton, în costumul lui gri, cu buzele pungă, ca și cum s-ar fi amuzat de prostia unui tinerel, deși atât el, cât și Caruthers aveau șaiszeci și ceva de ani. Între ei exista o rivalitate veche, înverșunată, apărută cu un deceniu și jumătate în urmă, când Bilton, guvernator al Californiei și stea în ascensiune, se purtase ca un ucigaș plătit de partidul său față de pe atunci pățimașul vicepreședinte, zădărniciindu-i prima încercare de a ocupa Biroul Oval. Îmi aminteam cu câtă dezamăgire îl urmărisem pe Bilton descrindându-l pe Caruthers ca fiind prea progresist pentru etapa respectivă. Rânjind bațjocitor de pe canapelele emisiunilor de talk-show, stărnind nemulțumirile sălilor ticsite cu membrii sindicatelor, Bilton avansase cu trudă, ca imagine publică a campaniei negative duse de partidul său, care îi permitea candidatului să se situeze mai presus de conflicte. Iar Caruthers nu reușise să fie cu o mutare înaintea lui și să riposteze în maniera pe care acum și-o perfecționase. În runda asta n-avea cum să fie luat prin surprindere.

Pe ecranul televizorului, Caruthers continua să vorbească:

- Ei bine, domnule președinte, aceasta e prima dumneavoastră vizită în Harlem, nu-i așa? Un zâmbet de bun venit. Vă recomand somonul prăjit de la

Sylvia's, de pe Lenox.

În fața mulțimii explozive, Bilton afișa aceeași expresie postoperatorie care încremenise pe fața lui Quayle după ce îi spusese Lloyd Bentsen că el nu era Jack Kennedy. O văzusem în direct, dar o reluare era întotdeauna savuroasă.

Bilton a schițat același zâmbet plat și aproape că mi-a părut rău pentru el. Un lider devotat al partidului său, el era un bărbat cu înfățișare plăcută, al cărui trup umplea frumos un costum, vorbea în fraze îngrijite, în concordanță cu ideologia de partid, și emana o autoritate cuceritoare, de modă veche. Dar, în comparație cu nasul acvilin al lui Caruthers, cu ochii lui verzi strălucitori și cu farmecul lui exploziv, părea să se reducă la nivelul unui avocat specializat în divorțuri dintr-un clip publicitar.

M-am uitat din nou la ceas. Chiar trebuia să aștept să apară doctorița înainte de a putea pleca de acolo?

Ca să mă liniștesc, am trecut pe Cartoon Network. Difuzau unul dintre episoadele mele preferate - Bugs ca imblânzitor de șerpi scotea un aparat de ras electric dintr-un vas de lut ca să urmărească un Elmer Fudd ghinionist pe scena unui teatru de operă.

Îmi plac Looney Tunes. Îmi place cum reușește Acme să facă orice, de la hârtie de prins muște până la pistoale să se dezintegreze. Îmi place că, atunci când trece printr-un perete, un personaj își lasă în urmă conturul perfect al siluetei. Îmi place că fripturile au întotdeauna aceeași formă și fac pe toată lumea să salveze.

Îmi place că nimeni nu moare cu adevărat.

O bătaie în ușa, și a intrat Reid Sever. M-am crispat, nesigur și ușor fâstăcit. În urma lui, ușa s-a închis cu zgomot, iar el mi-a remarcat reacția și a zâmbit - nu era o expresie care apare în mod firesc.

- Felicitări, eroule.

M-am străduit să mă relaxez și mi-am pus în poală hainele distruse.

- O să-ți cumpărăm ceva frumos de la magazinul de suvenir. Sau putem trimite un agent la tine acasă, să-ți aducă tot ce-ți trebuie. La naiba, după tot ce-ai făcut pentru noi?

Sever a ridicat ușor din umeri. Hainele civile îl făceau să pară mai masiv.

- Ți s-a achitat și spitalizarea. Am înțeles că asigurarea ta de sănătate COBRA nu e cea mai grozavă.

A așteptat o reacție, dar nu i-am dat satisfacție.

- Ascultă, am două întrebări pe care-aș vrea să le trecem în revistă împreună. Îmi pare rău că trebuie s-o fac la atât de scurt timp după toate cele prin care ai trecut, dar...

- Dă-i drumul.

- Teroristul ți-a spus și un nume de familie fals?

Am căutat prin pantalonii de pijama și mi-am găsit în buzunar clema pentru bani.

- Nu te pot urmări.

- Asistenta a spus că te-ai referit la el numindu-l 'Charlie. Ți-a dat și un nume de familie?

Am avut nevoie de o clipă ca să înțeleg că

asistenta îi raportase lui Sever tot ce spusese. Sau erau microfoane în încăpere?

- Nu, am răspuns, fără grabă. Doar

Charlie.

- Numele lui adevărat era Mike Milligan.

- Tipul pe care l-am întâlnit acolo poate

o fi fost ticnit, dar nu era terorist.

- Ai avut de-a face cu o mulțime de

teroriști?

Un zâmbet larg a apărut pe fața lui Sever, probabil o încercare de îndulcire a tonului.

Mi-am trecut degetul mare peste clema pentru bani. Îmi țineam întotdeauna permisul de conducere și cârdul de credit în mijlocul bancnotelor, spate în spate, ca să protejiez banda magnetică. Însă cârdul era întors într-o poziție greșită. Slab efort din partea celui care-mi inspectase buzunarele, dar, la urma urmelor, eu nu eram decât un prostănac de duzină, care n-ar fi trebuit să observe. Inima a-nceput să-mi bată o idee mai repede.

- Ați stat de vorbă înainte de a suna noi?

a insistat Sever. Tu și Milligan?

Am vizualizat bucata de carne desprinsă de sub ochiul lui Charlie, felul în care nu se mișcase odată cu restul feței când îmi făcuse cu ochiul... „Nu te încrede în nimeni.”

- N-a fost prea mult timp, am spus.

- Și asta înseamnă „nu” sau „puțin”? Un zâmbet încordat. A precizat că vrea să vii tu. Trebuie să-ți fi spus ceva când ai intrat acolo.

- Nu. Voi i-ați luat-o înainte, l-ați aruncat în aer.

- Ei, acum putem râsufla ușurați cu toții.
- S-a terminat?
- Da. Investigațiile noastre

demonstrează că Milligan nu era decât un individ scăpat de sub control care încerca să provoace distrugerii înainte de alegeri. Suntem convinși c-a acționat de unul singur.

Wydell a intrat cu râsuflarea tăiată, ca și cutii ar fi venit în grabă. A dat din cap către Sever, care a făcut respectuos un pas înapoi, cedându-i șefului său locul de pe scenă. Wydell a traversat încăperea și s-a așezat pe marginea patului.

- Cum te simți?
- M-am mulțumit să mă uit la el.
- Ai făcut ceva extraordinar.
- Uite ce e, domnule Wydell...
- Joe.

Pe chipul său uscățiv a apărut o expresie binevoitoare.

- OK, Joe. Aproape că m-ați ucis acolo.

Și m-ați mințit..

- Nu te-am mințit câtuși de puțin, Nick.

Te-am indus în eroare, și-îni cer scuze pentru asta, dar era necesar să fii calm. Nu ești agent și, spre deosebire de oricine altcineva din L.A., nu ești actor. Nu te puteam trimite în clădirea aia fiind conștient că livrai un celular plin ochi cu C-4. N-ar fi mers și, dacă te gândești bine, știi și tu asta. Nu eram preocupați doar de situație în ansamblu. Era în joc și siguranța ta.

Wydell m-a studiat, așteptând o reacție care n-a apărut.

- Mulțumită ție, a fost împiedicat un act

terrorist major.

- Un act terorist major, am repetat.

Am simțit că voia să întrebe dacă știam că nu existase nici o bombă, dar n-avea cum s-o facă fără să-și dea cărțile pe față. În schimb, a adăugat:

- Asta ar putea fi o șansă imensă pentru tine. Fiul unui fost agent din Serviciul Secret, și așa mai departe. Avem o conferință de presă peste o oră. Am vrea să participi.

- N-am de gând să vorbesc despre relația mea cu Frank.

GREGG

- HURWITZ

Nici nu e necesar. După ceea ce ai realizat azi-noapte, poți vorbi despre o mulțime de alte lucruri. Nu merg la nici o conferință de presă. Nu vreau să mi se dezvăluie numele.

Asta a părut să-1 surprindă pe Sever - poate era chiar derutat.

- Nu vrei nimic altceva? m-a întrebat. Momentul ăsta e foarte important pentru tine. O grămadă de oameni influenți se vor strădui să-și exprime recunoștința.

M-am gândit la ceea ce-mi spusese Frank, în noaptea când îl găsisem uitându-se la filmul lui Zapruder, despre modul în care te osândești singur printr-o mie de decizii mărunte. „O hotărâre compromițătoare conduce la alte șase, și de aici începe totul.**

- Nu vreau nimic, am spus. M-ați păcălit. N-am fost un erou. Am fost un nătărău care a cărat o bombă.

- Cred că asta e cea mai puțin măgulitoare interpretare posibilă.

Ne-a întrerupt telefonul de pe noptieră și Sever a răspuns înainte de a apuca să sune o dată. Așteptase chiar alături de el.

- Da, e aici.

Și-a apăsât receptorul de pieptul de o lățime considerabilă.

- Președintele Bilton vrea să-și exprime recunoștința față de tine.

Am înghițit în sec.

- în calitate de comandant suprem al forțelor armate?

GREGG

HURWITZ

- Exact Are o fereastră liberă peste vreo jumătate de oră.

M-am uitat de la hainele mele părlite la albul curat al pereților, simțind că-n plămâni nu-mi mai intra aer.

- îmi pare rău, dar trebuie să ies de-aici. Eu, ăă...

Claustrofobia m-a luat în stăpânire și n-am reușit să-mi exprim în întregime gândul.

Sever s-a uitat la mine cu gura ușor întredeschisă. Apoi a mormăit ceva în telefon și a închis. Ochii de un câprui întunecat ai lui Wydel i-au ținut pe ai mei.

- Dacă vrei să rămâi în afara radarului, noi n-avem nimic împotriva. Dar pentru securitatea națională e important - ba nu, e *esențial* - să nu derutăm nici presa, nici publicul. Înțelegi despre ce vorbesc?

- Nu tocmai.

- Amenințarea nu mai există. E

important ca publicul să se simtă din nou în largul lui.

- Ascultă, am ripostat, nu vreau s-ajung acasă și să fiu nevoit să ghicesc ce-ai vrut să zici. Așa că spune-mi pur și simplu clar la ce te referi. Te rog.

S-a încruntat.

- OK. Dacă nu vrei să-ți fie recunoscute oficial meritele, am prefera să nu vorbești despre evenimentele din prima parte a acestei dimineți. Mai ales cu presa sau cu oricare alți reprezentanți ai mass-mediei. Capitolul s-a închis și e cel mai bine să rămână așa. Dacă vrei să spui ceva despre asta - absolut orice și oricând - înțelegerea este să vii mai întâi la noi. Și, așa cum am spus mai devreme, dacă există vreun mod în care-ți putem mulțumi pentru ceea ce ai făcut, te rugăm să ne spui.

- Există un lucru care mi-ar plăcea, am zis.

- Orice.

M-am uitat la Sever.

- Evelyn Plotkin, vecina mea. Cea pe

care-ai îmbrăncit-o în apartamentul ei. E o doamnă drăguță. Colectionează bibelouri Hummel⁶. E înscrisă în Amnesty International. Poartă tricouri cu pozele nepoților imprimate. Și altele de genul ăsta. Mi-ar plăcea să-i ceri scuze.

Fața bronzată a lui Sever s-a crispat.

- Atâta tot? a întrebat Wydell. Asta-i tot

ce vrei?

- Asta-i tot.

A dat din cap către Sever.

- Cred că se poate aranja.

Mi-am pus pantofii.

- Oh, îmi cer scuze. Mai e ceva.

Sever părea acum mai puțin îndatoritor.

- Ce anume?

M-am ridicat, strângându-mi cămașa de noapte de spital în jurul taliei, cât de bine am reușit.

- Mă puteți ajuta să ajung acasă?

6 Bibelouri celebre de porțelan create după schițele

călugăriței Maria Innocentia Hummel

Am ieșit în urma lor, cu cheia lui Charlie mișcându-se fără zgomot în interiorul tocului. **CAPITOLUL 7**

De-a latul ușii deschise fuseseră întinse la întâmplare câteva bucăți de bandă galbenă cu care se delimitează locurile crimelor, ca o pânză de păianjen care-și pierduse vlaga. Ușa era prăbușită în mijlocul camerei mele de zi întoarse cu fundul în sus. Am rămas câteva clipe pe coridor, contemplând dezastrul. Purtam un tricou cu inscripția/F LA. și niște pantaloni de trening largi, luați din magazinul de suvenire al spitalului. Capul îmi zvâcnea - îmi simțeam pulsul intensificându-se în tăietura din obraz - și luminile de pe culoar păreau neobișnuit de strălucitoare. Aveam în gură un gust amar, precum coaja unor fructe. Fusesem atât de nerăbdător să ajung acasă, încât nu mă gândisem la ceea ce mă aștepta acolo.

Am trecut printre benzile galbene, am ridicat ușa și am plasat-o cu grijă la locul ei. Am făcut un tur și am verificat toate încuietorile. O prostie, știu, dat fiind faptul că ușa se sprijinea de cadru, dar obiceiurile vechi sunt greu de ignorat. Am coborât toate jaluzelele, apoi am trecut în revistă apartamentul. Când mă întorc acasă, verific de obicei dacă toate lucrurile mele sunt la locurile lor, aceasta fiind o altă parte a ritualului, dar ce rost ar mai fi avut? Conținutul tuturor sertarelor fusese răsturnat. Cărțile, facturile și actele mele fuseseră răsfolite și aruncate pe jos. Televizorul fusese mutat pe covor, iar vechiul cufăr de călătorie al lui Frank răsturnat cu gura în jos, conținutul fiind împrăștiat prin tot dormitorul. Nu mă mai uitasem în el de ani de zile. Primul meu trofeu de baseball, cu partea de la bază spartă. Debutul Răzbunătorului în *Omul Păianjen*. Tata, încă fumând și încă zâmbind în culori Kodak. Toate acele arte- facte, imprimate în memoria mea cu atâta putere, încât, zărindu-le în fața ochilor, aveam o senzație de déjà-vu. Dar, în același timp, erau cumva modificate, decăzute. Trofeul își pierduse strălucirea. Cartonașele de baseball păreau decolorate. Zâmbetul tatei era mai puțin relaxat decât mi-1 aduceam aminte, și mai degrabă încrezut.

Schițele lui Callie aterizaseră pe biroul IKEA. Veranda din spate a casei lui Frank. Baseballistul Fernando Valenzuela surprins în momentul dinaintea unei aruncări în stilul lui Charlie Brown. O pară în bucătăria noastră, pe masa cu cicatrice de război. M-au dus înapoi, în trecut, tot atât de repede și cu

aceeași intensitate ca mirosul de iarbă proaspăt cosită. Am întins portretul rulat al lui Frank și m-am așezat cu el pe dușumea, cu picioarele încrucișate. Uitasem ce talentată era Callie. Accentuase buzele lui Frank și îi oferise atuul unei expresii dubitative, făcându-l nu mai frumos, ci, poate, mai rafinat însă îi surprinsese cu exactitate cutele feței, profunzimea și vigilența pupilelor întunecate.

O imagine mi-a revenit dureros în minte - eu, legănând același chip, în vreme ce trupul de sub el se cutremura și se năruia. Îmi petrecusem o jumătate de viață fugind de clipa aceea atât de dureroasă și de consecințele ei.

Durerea de genunchi m-a readus în deruta din prezent. Smocuri din umplutura canapelei, cheia din pantoful meu, portretul lui Frank, în cărbune, la mine în poală. Aciditatea care-mi chinuia stomacul mi-a adus aminte de ce pusesem schița în cufăr, de ce stătea cufărul închis. Am făcut desenul sul și l-am dat deoparte, laolaltă cu tot restul, apoi am pus televizorul pe cufăr, ca nu cumva să se redeschidă, în stilul efectelor scenice din filmele de groază.

Neliniștea mea a prins viață ca o mâncărime sub piele. Am apăsă pe telecomandă, cu speranța că zgomotul de pe fundal m-ar putea ajuta să nu mă mai simt atât de singur. Un clip electoral „Bilton reales” s-a revărsat din televizor însoțit de simfonia inspiratoare a coloanei sonore. Comandantul suprem se străduise să-și sporească farmecul apărând în fața Biroului Oval în pulover și pantaloni kaki, alături de iubita lui din liceu, încă senină, înconjurați de trei generații de

Biltoni - copiii ajunși la maturitate, generația nepoților și câțiva strănepoți emițători de sunete nearticulate.

- Senatorul Caruthers spune că nu înțelege „valorile familiale”. Chiar vă doriți la Casa Albă pe cineva care afirmă asta cu mândrie?

Trei canale mai încolo, am dat de Wile E. Coyote pe o margine de prăpastie, pe punctul de a aprecia greșit amplitudinea saltului său.

Am respirat adânc, plânindu-mi următoarea mișcare. Lipsisem de la un interviu din dimineața aceea și nu era bine, dacă luam în considerare că îi eram îndatorat fostei mele prietene fiindcă mi-1 aranjase. Induma, inginer programator pe vremea când eram împreună, vânduse la IBM sau la Oracle o aplicație pentru managementul stocării contra unei sume obscene de bani și pentru o serie de titluri care se dovediseră a valora încă și mai mult. În prezent, era guru cu program redus, dând o mână de ajutor la rezolvarea problemelor sutelor de companii și instituții unde i se folosea sistemul. Printre acestea se număra Universitatea Pepperdine, care oferea o diplomă dublă de analist de management al afacerilor/mas- terat în politici publice, care prezenta interes pentru mine de ceva vreme.

În ultimii opt ani, îmi croisem drum de la funcția de mânăuitor al polonicului pentru supa de pui până la aceea de director executiv al unei organizații de caritate care repartiza fonduri pentru diverse programe destinate persoanelor fără adăpost din L.A. La treizeci și cinci de ani, tocmai mă convinsesem că eram pregătit pentru ceva de mai mare amploare. Cu

o săptămână în urmă, renunțasem la serviciu ca să-mi analizez opțiunile și să-ncep să învăț pentru testul standard de admitere în programul de obținere a diplomei la Pepperdine. Iar Induma îmi aranjase un interviu cu decanul; nu voiam să-mi reduc șansele și, cu atât mai puțin, s-o pun pe ea într-o situație neplăcută.

Mi-am luat telefonul fără fir, pregătindu-mă s-o sun. Un fior rece m-a străbătut și am aruncat aparatul pe pat. Am găsit o surubelniță printre uneltele azvârlite în fundul dulapului cu haine și am desfăcut carcasa telefonului. Am ridicat discul perforat al receptorului. Nici urmă de C-4. Și nici de microfoane, dar știam din filmul *Lege și ordine* că, în zilele noastre, interceptau convorbirile folosind panourile cu circuite electrice din afara locuințelor. Hotărându-mă să acționez în deplină siguranță, am lăsat telefonul demontat pe masa din bucătărie.

M-am dus în baie, m-am așezat pe marginea câzii și am scos, în sfârșit, cheia din tocul pantofului. Era făcută din alamă, așa cum îmi aminteam. Mai groasă decât o cheie de locuință. Având ștanțate pe partea din față trei cifre inegale: 229. Iar pe partea din spate: GUVN. SUA, DUPLICAREA INTERZISĂ.

Cheia unui birou din sediul Serviciul Secret? A unui seif guvernamental? A unei casete de depozitare a valorilor într-un seif?

Am tresărit la auzul unei bătăi în ușa din față. Când saream în sus, o bufnitură și-a transmis vibrațiile în podea. Mi-am înțepenit din nou cheia în buzunarul de aer al pantofului de sport și m-am grăbit să ies din

baie.

Un tânăr de cel mult douăzeci și cinci de ani, cu părul castaniu-roșcat, stătea aplecat în față, într-o poziție incomodă, uitându-se în apartamentul meu ca și cum și-ar fi cerut scuze, cu pumnul cu care ciocănisese încă ridicat. Purta o cămașă albă, aproape de culoarea pielii sale, și un papion roșu din stofă moale de lână. Ușa zăcea pe cant, în interiorul apartamentului, imediat lângă prag.

Ne-am uitat surprinși unul la celălalt. Eu arătam ca un idiot sau ca un schizofrenic - pantaloni de trening, tricou de la magazinul de suvenir, ochii sticloși de oboseală.

- Aa, îmi cer scuze. Domnul Korrigan?

-Nick.

- Mă numesc Alain Lambrose. Sunt unul dintre consilierii senatorului Caruthers. Senatorul s-a întors în oraș azi-noapte, târziu, după confruntare, și ar vrea să vă mulțumească personal.

- Asta e într-adevăr un papion?

- Da. E un mod în care pot fi recunoscut.

Consilierul cu papion al senatorului. Mi-a adresat un zâmbet strălucitor și a fluturat mâna în lungul coridorului. Am o mașină care vă așteaptă, dacă asta vi se pare OK.

Am intrat în camera de zi, cu modelul aztec de pe pantalonii mei de trening licărind la fiecare mișcare, și am arătat în jur cu un gest.

**GREGG
HURWITZ**

- Nu e cel mai potrivit moment. Vă putem ajuta într-un fel sau altul?

- Bineînțeles. Mi-ar plăcea să mi se repare ușa.

- O să ne ocupăm de asta. Și o s-avem grijă să fii despăgubit pentru stricăciuni.

- Uite ce e, am spus, înțeleg cum stau lucrurile. E vorba de cincisprezece minute de celebritate. Toată lumea vrea să le primesc și să se fotografieze apoi strângându-mi mâna.

- Toată lumea?

- Toți candidații la președinție.

Buzele palide ale lui Alan și-au păstrat poziția fermă, suprimând un zâmbet, ca primă fisură a aerului lui studios.

- N-o să vă mint, a spus, n-o să pretind că nu suntem încântați fiindcă n-ați așteptat telefonul lui Bilton.

- De unde știți? V-a povestit Wydel?

- Nu-l cunosc pe Wydel, dar vă pot spune că, înainte de a părăsi dumneavoastră spitalul, totul s-a transformat într-un raport care circulă în cadrul Serviciului.

Asta mi s-a părut ciudat și m-am întrebat cât de departe ajungea influența lui Caruthers.

- Am crezut întotdeauna că Serviciul e caracterizat de discreție, am zis cu prudență.

- Vremurile s-au schimbat, așa cred, a răspuns el. Totul se reduce la rahat și la politică.

- Corect, am încuviințat. Ei, mulțumiți-i din partea mea senatorului Caruthers pentru ofertă, dar explicați-i că o să spun pas. Trebuie să... știți, să-

GREGG

HURWITZ

mi dau seama ce e de făcut aici, cu locul ăsta.

Am sperat că vorbele mele nu păreau tot atât
de deznădăjduite cum mă simțeam eu.

- N-am vrut să vă indispun.

Alan s-a retras. Am încercat să îndes o parte din călți la loc, în canapea, simțindu-vă din ce în ce mai frustrat Voiam să readuc ceva la vechea formă, fie și afurisita de canapea. Dar cu cât mă agitam mai mult, cu atât se rupeau și se întindeau mai mult, și, după o vreme am renunțat și m-am așezat cu picioarele depărtate, descurajat.

Când mi-am ridicat privirea, Alan era din nou în cadrul ușii, strecurându-și telefonul la loc, în buzunar.

- Senatorul mi-a spus că am fost un idiot fiindcă am abordat lucrurile din punct de vedere politic. A subliniat că n-are nici un interes să mediatizeze întâlnirea. Vrea pur și simplu să vă cunoască, fiindcă l-a admirat atât de mult pe tatăl dumneavoastră vitreg.

I-am ascultat vorbele sceptic. Dar mi-am adus aminte cum vorbea întotdeauna Frank despre Caruthers.

- Pot să fac un duș?

- Îmi pare rău, senatorul are foarte puțin timp liber în programul de azi.

S-a întors cu spatele, îndatoritor, în vreme ce m-am schimbat Am păstrat tricoul *IT LA*, dar mi-am pus niște blugi în locul pantalonilor de trening.

- Aveți grijă cum treceți pe-aici.

A ridicat pentru mine banda care delimitează perimetrul în cazul crimelor, și am trecut dincolo de pragul ușii ghe- muindu-mă, ca un boxer când intră în ring.

L-am urmat de-a lungul culoarului, în drum

spre întâlnirea cu următorul președinte al Statelor
Unite.

    în timp ce așteptam liftul, și-a ridicat brațul și
m-a atins ușor pe umăr.

GREGG

HURWITZ

Vă deranjează dacă vă-ntreb de ce vă repugnă
atât de mult ideea de a fi remarcat? Da, am răspuns,
și gândurile mi s-au întors brusc cu șaptesprezece ani
în urmă.

Mă deranja foarte mult. **CAPITOLUL 8**

Ușa din spate deschisă. Dunga însângărată traversând podeaua. Frank, mort în brațele mele. Rezemat de fotoliul lui și legându-i trupul, mă pierdeam și îmi reveneam. Aveam cărcei în brațe. Cămașa mi se îmbibase cu sângele lui, îl simțeam răcindu-mi-se pe piele.

Pe urmă telefonul era în fața mea și o operatoare îmi țipa în ureche. Două taste purtau urmele degetelor mele însângerate, deși nu-mi aminteam când formasem numărul.

S-au auzit sirene, și apoi polițiștii și agenții erau acolo, deși nu-mi aminteam când sosiseră. La un moment dat, mult mai târziu, a apărut Callie, așezată pe fotoliul lui Frank, tremurând. Detectivii îi spuneau că Frank fusese împușcat cu propria lui armă. Ceasul lui lipsea, așa cum lipseau și brățara ei cu imitații de diamante și porcăria noastră de videocase- tofon. Un jaf de mântuială, probabil opera unui drogat. Făptașul intrase prin spate și ieșise pe ușa laterală a garajului, pe care-o găsiseră descuiată și legându-se. În ciuda a ceea ce era, Frank Durant fusese ucis de o lepădătură de mână a treia.

Da, întocmai. Eu îl ucisesem.

Când le-am spus autorităților de ce plecasem pe furis, Callie a scos un suspin înăbușit și a părăsit încăperea. Acel suspin scurt și universal de dezamăgire pe care-l conținea m-au săgetat până în măduva oaselor. În fiecare noapte stăteam în camera mea, ascultând-o pe mama plângând dincolo de pereții subțiri. Nu pot descrie ce stare îmi provocau acele sunete. Unele dintre primele mele amintiri cu ea după moartea tatei - din singurele câteva luni în care știam că fumase - erau cu ea stând afară după ce credea că adormisem, cu o țigară lungă aprinsă, cu umerii tremurându-i. „Viața ei e din nou așa, mă gândeam. Așa e viața ei acum. Și asta din cauza mea.”

Am rămas acasă, nu m-am mai dus la școală. Nu mi-am făcut apariția la meciurile decisive. Caruthers a sunat-o personal pe Callie ca să-și exprime condoleanțele. Noi doi nu ne vorbeam prea mult - abia dacă suportam să mă aflu în prezența ei, ca să nu mai spun să-i întâlnesc privirea. Eram complet pierdut și nu exista nici un Frank care să vină și să știe ce nu trebuia să-mi spună.

Ea a început să ia somnifere și să se ducă la culcare imediat ce trecea de zece-seara, dar eu continuam să fiu într-o formă atât de proastă, încât abia reușeam să-nchid ochii ca să clilesc. Cutreieram prin casa întunecată în căutarea urmelor lăsate de Frank. Cana lui de cafea, încă în chiuvetă, cu inelul maroniu în interior. Mirosul de aftershave English Leather, impregnat în haina lui sport demodată, de pe spătarul scaunului de bucătărie. Amprentele tălpilor lui în grădina cât o cutie de chibrituri. îi simțeam

absența întepându-mă ca niște cioburi de sticlă în stomac, îmi simțeam trădarea așa cum îmi simțeam în cap bătăile inimii.

Când s-a stricat mănecarea din frigider, am aruncat-o și m-am dus la magazinul cu program prelungit din cartier să iau niște Crystal Light și câțiva buritto congelați, pentru momentul când avea să reînceapă Callie să mănânce. Mergând spre casă în lumina amurgului, cu pungile de la 7-Eleven legându-mi-se în jurul genunchilor, mi-am dat seama că o mașină se furisa pe urmele mele. Oglinda laterală a unui camion parcat mi-a permis să-i arunc o privire. O berlină de culoare întunecată, cu geamuri fumurii, fără plăcută de înmatriculare în față. M-a însoțit, potrivindu-și viteza după a mea, aproape o jumătate de cvartal. Mi-era din ce în ce mai frică. Mi-am continuat drumul, străduindu-mă din răsuferi să mă uit numai înainte, în cele din urmă, n-am mai putut rezista și, când m-am întors, berlina a făcut o întoarcere în U în scârșnet de cauciucuri și s-a îndepărtat în viteză. M-am uitat în urma ei până când am simțit că pungile de plastic cu alimente îmi întrerapseseră circulația sângelui prin degete. Mașina nu avea plăcuță de înmatriculare nici în spate.

În seara aceea am găsit-o pe Callie în fotoliul lui Frank, holbându-se la petele decolorate de pe dușumea, o umbră albă, pe măsura celei rămase de pe urma lui.

-Mamă?

Vocea mi-a tremurat pentru simplul fapt că am strigat-o. Și-a ridicat spre mine privirea inexpressivă.

- Frank se temea de ceva. De cineva, am spus. Cred că, indiferent cine ar fi făcut-o, a așteptat breșa pe care i-am oferit-o în noaptea aia.

Furia ei m-a luat prin surprindere.

- Nu trebuie să faci asta, Nicky. E o fantezie morbidă. Ai auzit ce-au spus detectivii. A fost un hoț drogat

- Locuim în *Glendale*, mamă. Câți drogați ai văzut pe-aici?

- Nici eu nu vreau să fii tu responsabil pentru moartea lui Frank. Dar asta, scenariul ăsta al tău nu e realist. Frank și-a făcut întotdeauna griji, s-a temut întotdeauna că nu e în siguranță. Era parte din felul lui de a fi. Era. S-a înrăutățit pur și simplu. Din ce în ce mai mult. Nu duce mai departe paranoia lui.

- Indiferent cine l-a ucis, se afla în casă în clipa când am venit eu pe aleea laterală.

Am arătat, pe lângă capul ei, către peretele din față, dar ea ținea pur și simplu ochii închiși.

- Își închipuie că eu am văzut ceva. Sau că Frank mi-a spus ceva. Așteaptă și pândesc, așa cum au făcut cu Frank. Nu știi dacă e sigur să te afli în preajma mea.

Ea plângea din nou.

- Te rog, nu mă face să procedez așa cu tine. Nu tocmai acum. Te rog, Nicky. Țasta e *nebunie*. Detectivii au declarat - au spus-o până și agenții - au zis că n-a fost;..

- Azi a fost o mașină. La un semafor. O berlină, și geamurile erau...

Ea a sărit în picioare.

-Nu e *nimic*. N-a fost *nimic*. Sau... Departamentul de poliție și Serviciul au spus c-au trimis o mașină încoace. Pentru supraveghere. Așa se obișnuiește după o crimă. Sau n-a fost decât o mașină oarecare și tu vrei să...

- N-avea plăcuțe de înmatriculare. A plecat imediat ce m-am...

- încetează. Doar atât - încetează. Pot găsi un mod de a trăi cu... greșeala ta, și cu moartea lui Frank, dar n-o să mai stau nici măcar o zi în casa asta alături de această paranoia toxică.

S-a repezit plângând la ușa din față și a descuiat yalele. A deschis ferestrele bucătăriei împingându-le, a sfărâmat panoul de alarmă cu pumnul, pe care și l-a prins apoi în mâna cealaltă, sprijinindu-se îndoită de mijloc de masă.

- Nici măcar o zi, a repetat, răgușită. Ai înțeles? Frank era *speriat* de ceva, Callie. Și știm amândoi că el nu se speria ușor.

N-am reușit să scap de năvala succesivă a imaginilor - Frank dând draperia deoparte cu degetele, strecurându-se în camioneta lui, străfulgerarea albicioasă de lângă capul lui JFK.

- Și n-a reușit să obțină întăriri. Așa că tipii din Serviciu fie sunt implicați, fie e vorba de ceva prea mare pentru ei.

Ea țipa acum, ca să-mi răspundă pe același ton:

- Prea mare pentru Serviciul Secret? Tu auzi ce spui?

- Nu se vede că ar face săpături ca să lămurească lucrurile. Un agent de-al lor a fost *ucis*. Și ei nu vor să se atingă de istoria asta. Chiar crezi că un toxicoman ar fi fost în stare să-i ia lui Frank pistolul cu forța? Serviciul întoarce totul pe dos, în căutarea unei povești mincinoase. Și tu faci la fel.

S-a apropiat de mine privindu-mă chiorăș, cu fața schimonosită de scârbă.

- *Tu ai dat-o-n bară, Nicky. Tii.* L-ai lăsat pe Frank să fie ucis ca să i-o tragi unei târături pe terenul de baseball. Așa că nu mai inventa tot felul de teorii ale conspirației și de acoperiri.

Am înghițit în sec. Carnea mă furnica, de parcă ar fi fost amorțită. Dar o simțeam oricum altcumva.

Ea a continuat să plângă o vreme, apoi s-a uitat în jur de parcă tocmai și-ar fi dat seama unde se

afla.

- lartă-mă. lartă-mă. în clipa asta, eu...

eu...

A inspirat adânc, și-a ținut răsufllarea și, după
ce i-a dat drumul, mi s-a părut mai epuizată ca
oricând.,

- Kathy vine să mă ia. La restaurantul
italian. Trebuie să vii să mănânci cu noi.

N-am putut să răspund, fiindcă mă temeam că, dacă vorbesc, o să-ncep să plâng. Așa că am clătinat din cap și m-am îndepărtat. În camera mea, am deschis *Tetris* pe consola Nintendo și am privit toate piesele de puzzle căzând. N-am schițat nici un gest ca să joc, ca să le aliriez; le-am lăsat să se stivuiască unele peste altele până când au ajuns în partea de sus a ecranului care a licărit, anunțându-mi înfrângerea. Toate acele forme sparte, toate acele părți ale unui întreg derutant. Le-am privit căzând și tot căzând, până când nu m-am mai simțit copleșit, până când n-a mai rămas decât senzația unui soi de capitulare. O jumătate de oră mai târziu, am auzit un claxon și Callie mi-a strigat prin ușă că pleca. Ieșea pentru prima oară de la moartea lui Frank.

După ce am rămas singur mi-am părăsit camera și am făcut ocolul casei, închizând ferestrele și înclinând yalele. M-am oprit lângă geamul din față, cel la care îl văzusem pe Frank stând de atâtea ori. Imitându-i poziția, mi-am strecurat două degete prin golul dintre draperii. Știam ce aștepta acolo, afară, așa cum știam care e următoarea întorsătură a unui coșmar repetat. Am dat deoparte draperia cu mâna tremurând.

O berlină de culoare întunecată era parcată în susul străzii, lângă bordură.

Mi s-a făcut pielea de găină, de parcă m-ar fi cuprins frigul. Telefonul a sunat, sperindu-mă de moarte. Am ajuns lângă aparat mergând cu spatele, ca să nu scap fereastra din ochi, și am ridicat receptorul.

Am auzit o voce brutală:

- Mama ta tocmai s-a așezat la masa din colț,
la Giammarco's.

Bărbatul a respirat o clipă în telefonul mașinii,
lăsându-mă să aprofundez implicațiile spuselor sale.

Apoi a adăugat calm:

-Vino afară.

Am rămas cu telefonul în mâna transpirată
până când mi-a piuit asurzitor în ureche. Pe urmă l-am
lăsat jos. Am așteptat ca mintea mea să intre în
acțiune, ceea ce nu s-a întâmplat. Nu era decât
spaima, suprapusă peste confuzia în care se ames-
tecau toate celelalte. Dar știam deja ce trebuia să fac.
Îl pusesem pe Frank în primejdie. Nu puteam repeta
asta cu mama. Am ieșit afară purtat de picioarele care
îmi tremurau.

N-aveam să mai revăd nici casa, nici pe mama, decât după aproape nouă ani. CAPITOLUL 9

Călătoream pentru prima oară într-o limuzină și încă nu reușisem să mă acomodez cu lipsa ei de confort. Stăteam pe marginea unei banchete îmbrăcate în piele, cu genunchii sprijiniți de un bar din fibră acrilică. Alan reușea cumva să vorbească la două celulare fără să întrerupă cadența nici uneia din cele două conversații. În cele din urmă, și-a încheiat convorbirile și s-a frecat la ochi cu o fervoare copilărească.

-                   îmi cer scuze. După cum v-ați dat probabil seama, e un moment critic.

-                   în confruntarea de aseară l-a distrus pe Bilton, am spus eu. În noiembrie, victoria o să fie zdrobitoare.

-                   Confruntările nu au întotdeauna importanță. Avem un avantaj de șapte puncte, dar Bilton tocmai a început să umble la fondurile speciale, așa că așteptăm surprizele lunii octombrie.

Urmăream traseul cu coada ochiului, ca să fiu sigur că mergeam într-adevăr acolo unde spusese că mergem.

-                   Mda, dar trebuie să recunoașteți: s-a creat sentimentul că, de data asta, Caruthers n-o să rateze ocazia.

Sunt de acord. Dar cred că lupta o să fie mai strânsă decât orice anticipare. Jasper Caruthers e o amenințare pentru foarte mulți oameni. Și instituții. Și corporații. Și pentru Pentagon. Există o mulțime de grupuri de votanți extrem de interesați să-l vadă pierzând. Alan a bătut în geamul despărțitor, arătând apoi spre stânga, și limuzina a încetinit și a semnalizat. Polițiștii au împins barierele mobile de lemn, îndepărtând mulțimea densă a reporterilor, și ne-am oprit pe aleea largă de sub o firmă celebră, scrisă cu litere cursive - Hotelul Beverly Hills. Am coborât în aerul uscat și fierbinte de sub bolta frunzișului palmierilor, iar o femeie s-a grăbit să ne iasă înainte și mi-a înmănat un permis de intrare plastifiat, cu aspect impresionat, conținând fotografia mea de pe permisul de conducere și o ștampilă de siguranță. Înainte de a apuca să conștientizez prezența ei, Alan mă împingea deja dincolo de al doilea perimetru de securitate, printre magnetometre portabile și agenți care ne studiau cu atenție, în bătaia curentului de aer condiționat.

Am trecut printr-o serie de săli bogat mobilate și dotate cu echipamente din belșug, cu Alan dând din cap către paznicii de lângă cordoanele despărțitoare în timp ce eu îmi ridicam permisul de trecere deasupra lor cu gesturi robotice, și ieșind apoi pe o ușă din spate, ajungând la marginea unei estrade pline de participanți! la pregătirea campaniei electorale, la nu mai mult de zece metri de Caruthers, care se adresa unei săli de bal ticsite cu ascultători extaziați. Perimetrul de securitate interior era alcătuit din cinci

agenți, poziționați în spatele podiumului, dar jos, în fața estradei. Deși se aflau la o distanță de numai un metru și jumătate de pupitrul oratorului, era greu să-i remarci dacă nu te uitai cu atenție.

După atâția ani în care mă străduisem să mă pierd în anonimat, mă simțeam complet expus acolo, sus, în fața atâtor ochi și camere de luat vederi. M-am retras cu o jumătate de pas în spatele cortinei.

**GREGG
HURWITZ**

- Caruthers s-a răsucit, m-a remarcat și mi-a făcut cu ochiul, fără să-și întrerupă ritmul discursului. Acum un an, când mi-am anunțat intenția de a candida la președinție, am promis că voi avea o campanie transparentă. Și voi face tot ce stă în puterea mea pentru a le permite alegătorilor să privească totul din *interior* - și-a desfăcut brațele ca să oprească aplauzele - deoarece presupun că sunteți sătui până peste cap, ca și mine, de vorbăria fără rost. Am trecut printr-o perioadă fără precedent de iresponsabilitate a Casei Albe. Nu poți apela la tortură ca să pui capăt violenței. Nu poți ignora Constituția noastră ca să promovezi democrația. Nu poți renunța la o strategie de protecția mediului pe termen lung pentru atingerea pripită a unui scop de moment. S-a spus de o mie de ori, dar asta nu-nseamnă că e mai puțin adevărat. Scopul nu justifică-nu poate justifica-mijloacele. Am văzut în repetate rânduri - și nicăieri mai clar decât în jalnica noastră politică externă din ultimul deceniu - că până și o singură decizie luată din motive greșite se poate întoarce să ne muște de fund. O singură decizie eronată poate da naștere unui univers de consecințe lamentabile.

Oamenii s-au ridicat în grupuri să aplaude. M-am întrebat dacă printre ei o mai fi fost cineva care se gândea, ca mine, la hotărârile pe care le luaseră și la consecințele lor, cu care fuseseră nevoiți să trăiască.

- Trebuie să punem aceste decizii sub semnul întrebării. Trebuie să le punem întrebări conducătorilor noștri. La următoarea noastră confruntare, care se va desfășura chiar aici, pe această estradă, la UCLA, le vom oferi studenților și

GREGG

HURWITZ

cetățenilor ocazia să li se adreseze direct candidaților,
spunându-le ce îi preocupă. Vă rog să profitați de asta.
Puneți întrebări dure. Somați-ne să răspundem.

Și-a lăsat capul pe-o parte, cu un aer
meditativ.

Suvenirul meu favorit din anii în care am fost vicepreședinte e pașaportul meu. O mulțime de oameni nu știu, dar președintele și vicepreședintele Statelor Unite trebuie să-și prezinte pașapoartele la control înainte de a intra într-o altă țară. După cum vă puteți imagina, al meu e plin de ștampile. Fapt care-mi aduce aminte de privilegiile funcției. Dar, cu mult mai important, îmi amintește că nimeni nu e mai presus de lege. Orice american; indiferent de funcția pe care o ocupă, indiferent de privilegiile sale, poate fi făcut să-și plece fruntea, somat să răspundă pentru propriile fapte. Trebuie să-l tragem pe acest președinte la răspundere pentru boacănele sale. Și cel mai mare bine îl puteți face prin votul dumneavoastră.

Estrada s-a cutremurat pur și simplu de ovațiile oamenilor ridicați în picioare, iar Caruthers le-a făcut cu mâna și le-a zâmbit larg, apoi s-a întors spre mine, cu agenții orbitând în jurul lui ca niște electroni. Atenția întregii săli a părut să-l urmărească în timp ce se îndepărta cu pași mari, apoi mi-a strâns palma în mâinile lui, și ochii lui amuzați s-au agățat de tricoul meu, pentru care a părut să-și dea seama că eu n-aveam nici o vină, și a spus:

- Nick, îți mulțumesc c-ai venit. I-am promis lui June că mă întorc repede înapoi, în apartament - vrei să mă însoțești?

La început n-am fost sigur că l-am înțeles bine din cauza zgomotului, dar am dat oricum din cap, încuviințând. El și-a fluturat din nou mâna, cu străfulgerările aparatelor de fotografiat punctând marea de fețe, apoi a dispărut prin ușa din spate.

Pe drumul dintre hol și ușa de la intrarea

apartamentului familiei Caruthers, am fost percheziționat și scanat de două ori. Limuzina ne lăsase pe mine și pe Alan în fața celei mai înalte clădiri de pe Wilshire Corridor, întinsul bulevard din Los Angeles cu zgârie-nori în care se amestecau apartamentele afaceriștilor retrași din activitate cu ale elitei din Manhattan și L.A., cu toții prea bogați ca să locuiască la nivelul solului. N-am fost surprins când liftul s-a oprit la etajul nouă - Frank spunea întotdeauna că e cel mai înalt nivel accesibil, în caz de urgență, cu ajutorul unei mașini de pompieri. După alegerea lui Caruthers ca vicepreședinte, își petrecuseră luni de zile încercând să-l convingă să se mute din apartamentul său de lux cu șapte etaje mai jos. În cele din urmă, apelaseră la June, iar ea rezolvase problema în douăzeci și patru de ore.

Pe coridor, alți doi agenți au verificat permisul meu și figura lui Alan, apoi ne-au deschis ușile duble de la intrarea în apartament. Primul lucru care m-a izbit a fost spațiul. Nu mai intrasem niciodată într-o locuință atât de mare, și mai ales nu într-una situată în mijlocul unei clădiri. Mai multe grupuri de scaune, mese și canapele, un perete întreg numai din sticlă - fumurie și antiglonț - trei sau patru televizoare cu plasmă, o bandă rulantă pentru fitness și cel puțin cinci uși către coridoare sau către alte încăperi. Locul era însuflețit de voci și de mișcare. În vreme ce Alan mă conducea în grabă printre diverse grupuri și tot atâtea discuții, mi-am încordat auzul, încercând să prind fragmente din conversații, dar volumul scădea când treceam pe lângă ei, parcă reglat de un dispozitiv electronic. Am memorat din instinct ieșirile,

schimbările de direcție, traseele către libertate.

Ne-am oprit într-o sală de ședințe cu o masă de marmură intimidantă de lungă, în care se aflau un agent din Serviciul Secret, nemișcat ca o statuie, mai multe persoane deținând amenințătorul titlu de membru al „forțelor operaționale”, și o femeie scundă, masivă, cu ochelari cu rame de hăga și cu un aer de indiscutabilă competență, prezentată drept arhitecta campaniei. Pereții erau împodobiți cu poze de-ale lui Caruthers - căzut pe gânduri în Camera Oyăală Galbenă, pe aleile ușor de recunoscut din jurul reședinței prezidențiale Camp David, la un dineu, răsând la o glumă împreună cu Gorbaciov. În capul mesei stătea el însuși, lăsat pe spătarul unui scaun Aeron, cu manșetele cămășii suflecate, cu telefonul apăsător pe ureche. Așezată lângă el și uitându-se de asemenea în altă parte, June vorbea și ea, dar pe o altă linie. Silueta ei mlădioasă era accentuată de îmbrăcămintea lucioasă, cu bluza cu mâneci largi și cu pantaloni evazați. Fostă directoare a unui liceu particular, era mai înaltă decât soțul ei și, după cum se credea pe scară largă, chiar și mai deșteaptă. Amândoi mai fuseseră căsătoriți înainte și opoziția făcuse mare zarvă pe seama divorțurilor lor. Nici măcar nunta lor de argint, puternic mediatizată, nu reușise să-l salveze pe Caruthers de întrebările incomode referitoare la oportunitatea încadrării sale printre persoanele care merită să fie luate drept un model de urmat.

Alan a făcut un semn către cei doi. Când mi-am ridicat mâinile, exprimându-mi uimirea, a repetat gestul. M-am îndreptat înspre ei cuprins de nervozitate, trecând pe lângă mai multe locuri libere.

M-am așezat la un scaun distanță de cuplu, dincolo de curbura mesei. Dar senatorul și soția lui erau prea adânciți în conversații ca să mă observe. Lumina amiezii pătrundea prin fereastră, încadrându-le siluetele. M-am uitat afară, cum se uitau și ei, dincolo de Westwood, de Bel Air, de panglicile de smog captive în golful Santa Monica. Oare mă aflam într-adevăr acolo, așezat la o masă, alături de Jasper și June Caruthers? Sau eram încă inconstient din cauza exploziei și visam toate astea?

- Domnule guvernator, nu mă-ndoiesc că ați fi putut dacă ați fi vrut. Am fost cu siguranță dus de nas de oameni mai puțin importanți decât dumneavoastră.

Caruthers a închis, a chicotit ca să-i atragă atenția soției sale, apoi s-a răsucit cu tot cu scaun către mine, ca și cum ar fi știut tot timpul că mă aflam acolo.

- Nick, mă bucur că ai putut să vii. Îmi cer scuze fiindcă te-am făcut să umbli astfel dintr-un loc într-altul.

Era cea mai importantă persoană în a cărui imediată apropiere mă aflasem vreodată, poate cu excepția lui Noian Ryâh', lângă care stătusem în timpul unei călătorii cu un avion al companiei Southwest. Avea o tăietură de la bărbierit la baza maxilarului și o aluniță roșie, ca o mică pată, pe antebraț. Amândouă m-au surprins, fără să-mi pot explica de ce.

- Nici o problemă, domnule senator.
A scos o cutie cu gumă de mestecat din buzunar și și-a aruncat o pastilă în gură.
  - Alegătorii îi detestă pe fumători, a spus. Așa că sunt dependent de guma cu nicotină de douăzeci și cinci de ani.Și-a bătut soția pe umăr, iar ea a închis telefonul.
- Despre ce e vorba? a întrebat-o.
  - Despre temperatura din sală în timpul confruntării de săptămâna viitoare, a răspuns ea, adresându-mi un zâmbet dezarmant, care spunea că o să-mi acorde atenție peste un minut
  - Bărbia ei mică crea o impresie falsă de sficiune, dar, după numai încă o singură privire, îți dădeai seama că era inteligentă și sexi.
  - Noi vrem douăzeci și trei de grade, iar ei doar douăzeci și unu.
  - De ce?
  - Bilton transpiră cu ușurință.
  - Oh, pentru numele lui Dumnezeu.Lăsați numai șaisprezece grade. O să-l fac oricum să transpire.
- Atenția lui June s-a îndreptat către grupul de persoane care lucra la capătul opus la mesei.
  - Noi o să avem nevoie de antiperspirant pentru fruntea lui. Și-a trecut degetele proaspăt manichiurate prin părul lui Caruthers, îndepărtându-i-l de pe frunte. Ceva care nu lasă urme.
  - În timp ce ea se ridica, Caruthers a privit-o cu indignare prefăcută, iar ea i-a răspuns cu un zâmbet amuzat.

- Adu-ți aminte, a spus, de-asta m-ai luat de nevastă.

- Pentru cruzimea de care dai dovadă?

- Nu. Ca să te scap de umiliința de a transpira ca un porc la orele de maximă audiență.

- Uțiți un lucru: sunt la fel de energic ca un vânzător de mașini uzate.

- Nu cred că tipii de la *Vanity Fair* au scris asta ca să-ți facă un compliment, scumpule, a spus ea, chiar în timp ce-și îndrepta atenția către mine.

M-am ridicat pe jumătate de pe scaun ca să răspund strângerii ei feminine de mână.

- Nick, îmi pare atât de bine să te cunosc. Îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut în dimineața asta, deși băieții în negru nu s-au purtat pe de-a-ntregul corect cu tine.

I-am urmărit privirea îndreptată către ușă, dar fața agentului a rămas impasibilă. June s-a aplecat către soțul ei, l-a sărutat și a plecat înainte de-a apuca eu să bălbăi un răspuns.

Mă simțeam dezorientat, smuls din existența mea liniștită și azvârlit într-o cursă cu care nu reușeam să țin pasul. Toată lumea era prea al naibii de politicoasă, iar asta îmi dădea de înțeles că, indiferent în ce-aș fi nimerit, era tot atât de letal ca dărele de combustibil uzat care se odihneau pe fundul aceluiași bazin. Există o singură certitudine: situația mă depășea. Mi-am mișcat ușor pantoful - cheia lui Charlie era acolo, la fel de săcăitoare ca și până atunci.

Caruthers s-a uitat la echipa aflată în aşteptare în capătul opus al încăperii.

- Mai e ceva?

Femeia cu ochelari cu ramă de baga i s-a adresat cu furie abia reţinută:

- Te rog să nu mai foloseşti niciodată cuvântul „fund” într-o emisiune televizată.

- Ei, haide. Alegătorilor le plac câteva înjurături moderate.

- Nu şi celor din Colorado Springs. Femeia i-a studiat fruntea încruntată şi s-a hotărât să insiste. Nu mă face să vă reamintesc, ție şi tuturor celorlalţi, c-ai dat-o-n bară în privinţa poveştii cu valorile familiale.

Alan a schimbat vorba ca să spulbere tensiunea.

- încă mai aşteptăm rezultatele finale, dar s-ar părea că afacerea de la San Onofre a mărit punctajul lui Bilton.

Caruthers i-a închis gura cu o fluturare a mâinii, aplecân- du-se ca să mi se destăinuie.

- Când sunt speriaţi, oamenii se pun bine cu deţinătorii puterii. Dacă nu din alte motive, Bilton îi linişteşte datorită consecvenţei sale. Când o să moară, pe mormântul lui o să scrie: Aici zace Andrew Bilton. A fost corespunzător¹⁸.

Caruthers a schiţat un gest care voia să sugereze celebritatea celui despre care vorbea şi eu nu mi-am putut reţine un zâmbet.

Alan a continuat:

***Nu te încrede în
nimeni!***

Ei bine, în dimineața asta a urcat în sondeje cu trei procente. Operațiune ținută sub control cu o mână de maestru, nu e cazul să facem schimbări importante în momente nepotrivite, bla-bla-bla. Ei afirmă că a fost ideea lui Bilton să-i încredințeze Serviciului Secret misiunea de anihilare a amenințării. Caruthers s-a încruntat.

- Lui Bilton nu i-ar fi venit niciodată ideea, dacă nu i-ar fi fost tastată pe teleprompter.

- Păi, Serviciul îi aparține. În clipa asta, noi nu facem altceva decât să-l împrumutăm.

Alan a aruncat o privire *post facto* către agentul de pază, a cărui expresie continua să nu trădeze nimic.

Eu și Caruthers stăteam cot lângă cot în capătul mesei, ca doi membri de rang înalt dintr-un consiliu de conducere.

- Foarte bine, vă mulțumesc tuturor. Acum lăsați-mă o clipă singur cu Nick. Le-a făcut semn cu mâna să iasă. Și tu, James.

Agentul din Serviciul Secret de la ușă nu s-a clintit. Privirea lui calmă părea să mă măsoare.

- Prefer să nu vă las singur în cameră cu nimeni, domnule senator.

- Sunt întru totul de acord. Dar acum nu e vorba de oricine. E băiatul lui Frank Durant.

-OK.

Agentul s-a retras, dar, în timp ce ieșea, l-am auzit spunând:

- Deși n-am vrea s-o sfârșiți ca Frank Durant.

Caruthers s-a uitat furios în urma lui înainte

Nu te încrede în

nilineni

de a se instala din nou comod pe scaun. Și pe urmă n-am mai fost decât eu, și candidatul la președinție, și Westside, afară, dincolo de fereastra imensă.

El m-a privit sfredelitor.

- Ești democrat sau republican?

- Nici una, nici alta, am spus. N-am fost

la vot la ultimele alegeri.

- Ba da, ai fost, a zis el. Candidatul tău a câștigat.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama ce voia să spună. Părea să vorbească laconic și cu miez, ca Frank, chiar și atunci când nu se afla în fața camerelor de luat vederi. Avea același talent de a pătrunde în esența lucrurilor, lăsându-te mai degrabă pe gânduri decât înfrânt.

- OK, e destul de corect... Mi-am regăsit controlul. Cu tot respectul...

Se apleca spre mine, acum foarte interesat de persoana mea, sau cel puțin prefăcându-se foarte bine.

- Te rog, continuă, neapărat.

- Doctrina și indignarea morală prefăcută, astea mă obosesc. La vechea mea slujbă, am fost martor la o mulțime de schimbări politice, și Dumnezeu știe că Bilton a devastat serviciile sociale, iar eu am descoperit că, indiferent ce-ar promite politicienii, de obicei nu reușește să se infiltreze până jos, până la oamenii care au nevoie de așa ceva.

Și-a lins buzele, părând să savureze schimbul liber de opinii.

- Nu ești un fan al formei noastre de guvernământ?

- Poate fi foarte primejdioasă când te afli în extremitatea ei nepotrivită.

Și-a sprijinit mâna pe antebrațul meu, un gest care, venind din partea oricui altcuiva, ar fi fost condescendent, dar ochii lui erau atât de vii, iar fața atât de receptivă și de ciudat de vulnerabilă, încât nu m-a deranjat.

- Oamenii s-au săturat de minciuni. Și pe bună dreptate. Am auzit că o parte dintre agenții

din echipă sunt de părere că în centrala aia nucleară s-au petrecut ceva mai multe lucruri.

Din senin. Fără nici un preambul.

Ne-am holbat unul la altul. Aveam gura uscată și sângele îmi alerga prin vene cu o viteză uluitoare. M-am gândit că îi ceruse agentului din Serviciul Secret să iasă afară și m-am întrebat în cine avea încredere și în ce privință.

-Deci de-asta ați vrut să-mi vorbiți?

Telefonul a început să sune, dar el a apăsător pe o tastă, amutindu-l.

- Ești singura persoană care s-a aflat realmente în interiorul centralei nucleare. Spui că ești sâțul de minciuni și știm amândoi că versiunea oficială despre San Onofre nu prea miroase a trandafiri. Dacă vrei să vorbești, eu sunt un om care o să te asculte. Administrația e foarte nerăbdătoare să eticheteze toată povestea asta drept terorism, pentru că așa îi cresc acțiunile. Dar eu mă întreb dacă un tip ca Mike Milligan, cu o bombă, nu dorea cumva ceva mai mult decât să preschimbe California într-un pustiu radioactiv.

- Credeți că a existat o bombă? am întrebat, sondând terenul.

Tăcere. Pe urmă a răs.

- Oh, asta-i o chestie inteligentă. Într-adevăr inteligentă. O invenție pe cînste pe care au vîrât-o pe gâtul publicului. Ca să ajungă la starea de spirit necesară pentru cele trei procente.

Era greu să-ți dai seama în cât de mare măsură era surprins, dar surprinderea părea sinceră.

S-a frecat la ochi și s-a lăsat din nou să cadă pe spătarul scaunului. Își arăta vârsta pentru prima oară din câte-mi aminteam. Acum clipeau patru dintre butoanele telefonului.

- Și ce crezi că să ascunde *cu adevărat* în spatele acestei povești?

Am ridicat din umeri.

- De ce credeți că știu?

- Milligan a cerut să te vadă pe tine.

- Nu tocmai. L-a vrut pe fiul vitreg al lui

Frank Durant

- Totuși. De ce?

**GREGG
HURWITZ**

- Nu știu. Dacă sunteți de părere că agenții știu ceva mai mult, de ce nu cereți pur și simplu să vă dezvăluie toate informațiile? Sunt membru al Senatului, dar doar candidez la președinție. Relația mea cu Serviciul se limitează cu strictețe la aceea dintre protejat și protector. Așa cum a subliniat Alan, agenții mă protejează numai de când am intrat în cursa pentru fotoliul prezidențial. Nu au obligația să-mi prezinte amănuntele investigației pentru toate acțiunile unor țicniți care vor să submineze alegerile. Mi-a adresat un zâmbet atotcunos- cător. În plus, astea sunt regulile jocului. Bilton e acum Omul. Cei opt ani petrecuți în preajma Casei Albe m-au învățat că informațiile delicate trebuie ascunse de adversarii politici.

- Deci sunteți de părere că aici e vorba de informații delicate, am spus.

- Asta-i o altă regulă - *toate* informațiile sunt delicate. În cazul nostru: Mike Milligan cu o bombă e un terorist. Fără bombă nu e decât un infractor...

- Iar un terorist mort e mult mai folositor pentru deținătorul puterii în ciclul știrilor legate de alegeri.

Caruthers mi-a răspuns dând ușor din cap, adică mulțu- mindu-se doar să-l lase în jos.

- Dacă ai nevoie de ceva sau dacă povestea asta te duce undeva... ei bine, Alan ți-a dat numărul cartierului nostru general? O să mă asigur că mă poți găsi oricând.' '

A văzut că eram stânjenit și și-a îmblânzit expresia feței.

GREGG

HURWITZ

- înțeleg că nu vrei să fi amestecat în toate astea. Pricep. Crede-mă, chiar am priceput. Dar oferta rămâne valabilă.

Și-a lăsat capul pe-o parte, cu lumina strecurându-i-se prin părul blond, cu nasul proeminent scoțându-i în evidență expresia încruntată, meditativă. N-am putut să nu mă gândesc la indicatorul de apel pe care i-l atribuia Serviciul: Pasărea de Foc.

- Mi s-a spus că nu dorești nici un soi de recunoaștere a rolului tău în evenimentele de azi-noapte, a rostit. E-adevărat?Cuiul care iese-n afară e lovit cu ciocanul, am răspuns. M-a fixat cu ochii lui verzi, cu totul aparte.

- Ai vorbit ca tatăl tău vitreg.

- Fiindcă asta era stilul lui de viață.

- Poate că sunt de prea mult timp în politică. Oamenii care nu vor nimic mă fac să devin nervos.

- Îmi pare rău. N-am vrut asta.

- Te rog. Hristoase, poate o să învăț ceva de la tine. Zâmbetul i s-a îndulcit Frank Durant Ce tragedie a fost! Ochii i-au scânteiat, luminați de o amintire. Cu un an înainte de asta, eram la ferma președintelui Kinney de Anul Nou. După cină, președintele i-a dus lui Frank un pahar cu porto - adică nu i l-a trimis, i l-a adus chiar el. Frank era în timpul serviciului, așa că l-a refuzat politicos. Președintele a insistat puțin, dar el a rămas ferm pe poziție. Situația nu era ușor de rezolvat. În cele din urmă, președintele a spus: „Agent special Durant, știu că ești în timpul serviciului, dar nu e decât o jumătate de pahar”. Iar el a ripostat: „Un singur viraj greșit e de-ajuns ca să ieși de pe traseu”.

Am zâmbit și am simțit în piept zvâcnirea familiară.

- Nu vorbea mult, a adăugat Caruthers, dar își folosea bine cuvintele.

M-am uitat în altă parte, ca să nu-mi vadă emoția de pe chip.

- Frank avea întotdeauna numai cuvinte frumoase la adresa dumneavoastră.

El a dat din cap cu amabilitate, dar era un om obișnuit să primească tot felul de complimente și nu înțelegea valoarea aprecierii lui Frank. S-a ridicat și mi-a întins mâna.

- Sper c-o să ne revedem, Nick.

GREGG

HURWITZ

Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule
senator. Când am ieșit, am aruncat o privire peste
umăr. Caruthers stătea din nou la fereastră,
conturându-se pe fundalul luminos, pierdut în
gândurile sau în grijile sale.

CAPITOLUL 10

Deși eram în ultimul an de liceu, tremuram ca un copil de opt ani. Mai întâi berlina de dincolo de perdele. Pe urmă vocea aspră de la telefon, amenințarea implicită la adresa lui Callie - „Mama ta tocmai s-a așezat la masa din colț, la Giammarco's**”. N-aveam de ales, trebuia să ies afară și să-i înfrunt pe cei veniți după mine, indiferent cine ar fi fost

Am pășit în aerul rece al nopții strecurându-mă pe ușa din față. Vederea mașinii de culoare închisă din apropiere m-a îndemnat s-o iau în partea opusă, dar m-am gândit la Callie și mi-am impus să n-o iau la fugă, să nu încremenesc și să nu-mi încetinesc pașii. Am devenit îngrozitor de conștient de fiecare parte a trupului meu - brațele legănându-mi-se nefresc, picioarele mișcându-mi-se ca să lovească betonul, umerii ridi- cându-mi-se sacadat către gât. Parbrizul berlinei era fumuriu; ar fi fost totuna dacă m-aș fi holbat la un zid de obsidian.

Când am ajuns la un metru și jumătate, ușa din spate s-a deschis brusc. Cu numai câțiva centimetri. Mânerul era rece sub degetele mele. M-am urcat. Doi bărbați pe locurile din față, în jur de patruzeci și cinci de ani, tunsoare clasică de militar. Mirosul de piele din interior.

Tipul de pe locul pasagerului s-a răsucit, punând o mână groasă alături de tetieră. Capul îmi zvâcnea atât de tare încât abia reușeam să-mi aud propriul glas.

- Sunt aici, am spus. Am venit. Vărog s-o lăsați pe mama în pace.

GREGG

HURWITZ

Șoferul era un tip mai zvelt. A râs.

- Mă tem că ai înțeles greșit. Nu-ți amenințăm mama. Nu vrem s-o amestecăm în asta. Sunt sigur că nu vrei nici tu.

Vocea lui - cea pe care tocmai o auzisem la telefon.

Mașina s-a desprins de bordură. Eram prea îngrozit ca să întreb unde mergem. Cei doi ascultau radioul. Trăncăneau despre meciurile de baseball între licee. Slăbănogul avea o iubită care se transforma într-o belea.

Ne-am îndreptat spre centrul orașului. Eram sigur că o să fiu împușcat și aruncat sub un pod. În cele din urmă, mi-am adunat destul curaj ca să vorbesc.

- Nu știu nimic. N-am văzut nimic. Jur pe Dumnezeu.

Tipul masiv a spus:

- Programele de radio sunt groaznice aici, eh?

Ne-am oprit în fața unei clădiri cenușii impozante, aproape futuriste, cu nenumărate etaje, convexități și ferestre minuscule.

- Ieși, a spus Slăbănogul.

Dar ușile n-aveau mănere pe interior.

Slăbănogul a ocolit mașina și m-a tras pe trotuar. Pe o firmă mare scria: CENTRUL METROPOLITAN DE DETENȚIE. Știam de la Frank că le aparținea federalilor. Mi s-au înmuiat genunchii și tipul masiv m-a înșfăcat de braț și m-a ajutat să intru. În fața biroului unui paznic, Slăbănogul a scos din buzunarul hainei

niște hârtii împăturite și le-a întins peste tăble.

- Avem autorizație.

Paznicul a dat din cap. Modul în care a făcut-o

- cu respect - mi-a sporit nelișița.

Ne-a făcut semn să trecem, am urcat în lift, apoi am străbătut un coridor întunecat, trecând pe lângă bărbați care-și tărau picioarele încățușate. M-au înregistrat, mi-au luat amprente și m-au dus într-o cameră de interogatoriu. M-am așezat pe scaun, străduindu-mă să nu plâng. Ei au început să meargă în jurul meu.

Pașii Slăbănogului loveau ușor în beton. S-a oprit.

-Știm.

Am înghițit în sec, cu gura uscată.

- Ce știți?

- Ce s-a întâmplat cu Frank Durant.

A revenit în fața mea, scobindu-se în dinți cu unghia degetului mare.

- L-ai ucis.

N-am reușit să scot nici un cuvânt

- Asta dacă nu vrei... Tipul masiv a

răsucit celălalt scaun și s-a așezat pe el cu fața spre spătar. Dacă nu vrei să-ți mai superi mama. Vezi tu, Frank a fost ucis de un hoț. Asta-i povestea. Iar dacă *n-a fost așa*, atunci l-ai omorât tu.

A aruncat peste spătarul scaunului un pistol, ambalat într-una dintre pungile care se folosesc pentru dovezile găsite la locul crimelor. Glock-ul lui Frank, încă plin de sânge. Nu-l văzusem aducându-l. L-a scos ca prin minune.

- Ampretele tale.

Slăbănogul se rezema de peretele din fața mea.

- Cine și-ar fi putut imagina? După tot

ce-a făcut Frank pentru tine. Te-a primit în casa lui.
Te-a tratat ca pe copilul lui.

Lacrimile mi se scurgeau pe obraji. Fierbinți.
Am rostit cu voce răgușită:

- N-aș fi făcut niciodată una ca asta.
- Atunci presupun că i-a venit de hac
spărgătorul ăla.

Slăbănogul a făcut un semn din cap. S-au
ridicat amândoi și au plecat. M-au lăsat acolo.

Mi s-a părut că am așteptat vreme
îndelungată.

S-au întors și m-au scos afară. M-au condus pe
un coridor de beton cu pereți igrasioși. Ne-am oprit în
fața unei uși glisante imense, din grătii. Dincolo de ea
era o celulă comună. Bărbați musculoși, cu tatuaje,
făcând tracțiuni. Mexicani cer- tându-se pentru țigări.
Basmale peste teste asudate, de culoarea cbonitei. Nu
mă simțisem niciodată mai pipernicit. Nu mă simțisem
niciodată mai tânăr.

Tipul masiv și-a pus mâna pe barele ușii.
- Ai nevoie de o noapte în care să te
hotărăști?

Am clătinat din cap, mi-am șters nasul.

M-au condus prin labirintul de beton și m-au
scos în stradă. Am plâns puțin pe bancheta din spate a
berlinei, dar am încercat s-o fac fără zgomot. Nu ne
întorceam acasă, în Glendale. Ne îndreptam spre
LAX*. Slăbănogul a oprit în fața Terminalului Unu.
Tipul masiv mi-a dat o bucată de hârtie ruptă, apoi a
format un număr pe telefonul mașinii și mi l-a întins.

- Citește, a spus.

Gâtlejul mi se strângea, dar m-am străduit să-l lărgesc. Robotul telefonului lui Callie și-a încheiat salutul și, după semnalul sonor, am citit de pe bucata de hârtie:

- Știu că sunt responsabil pentru moartea lui Frank. Nu știu cum te-aș putea privi în ochi zi de zi. Îmi pare rău. Sper că o să mă ierți.

Partea cea mai proastă era că scriseseră adevărul.

Tipul masiv mi-a aruncat în poală un plic. Plin cu mii de dolari în cecuri de călătorie. Mi-am văzut ultima rază de speranță stingându-se. M-am gândit la bursa care mă aștepta la

¹ Aeroportul din Los Angeles (n.tr.)

UCLA. M-am gândit la echipa de baseball. La atenția care mi s-ar fi acordat la oportunitățile care s-ar fi ivit.

- Nu vorbești cu nimeni despre asta, a spus el. *Niciodată*. Altminteri o s-o știm. Și o să știm și cu cine ai stat de vorbă, în runda următoare n-o să mai fim la fel de amabili. Nici cu tine, nici cu *ea*. Ține minte asta.

- N-o să uit am zis.

- Nu te întorci. Pentru foarte mult timp.

Ai înțeles?

Am dat din cap.

- Dacă o să ai nevoie de aprobarea unui tutore ca să-ți iei bilet - mi-a arătat un număr de telefon scris pe clapa plicului - nu te mai despart decât

două zile de a optsprezecea aniversare. Patruzeci și opt de ore.

Uitasem.

Și-a apăsât nasul lătăreț cu încheieturile degetelor, scoțând un soi de pocnet slab.

- Când te vor declara persoană dispărută, o să fii adult

Așadar, asta eram. O persoană dispărută.

Am coborât cu stomacul învârtindu-mi-se, strângând
plicul în mână. Mașinile claxonau, poliștii dădeau
amenzi, oamenii își luau rămas-bun îmbrățișându-se.
Complet buimăcit am pășit pe terminal și ușile de
sticlă s-au închis în urma mea

suierând. **CAPITOLUL 11**

După întâlnirea cu Caruthers, m-am dus acasă
să-mi schimb tricoul luat din magazinul de suvenir al
spitalului. Pe urmă m-am îndreptat spre sediul First
Union Bank din Los Angeles, aflat pe Montana Avenue,
între un magazin cu săpun de casă și un local cu
băuturi răcoritoare, cu rogojini minuscule, din fir de
pir, în vitrină.

Am așteptat până ce m-am așezat la rând și
abia apoi am scos din pantof cheia de alamă, pe care
mi-am ascuns-o în pumn până când am ajuns în fața
casieriei de la ghișeu. Camerele de supraveghere mă
faceau să transpir. Ieșirea de urgență era chiar alături
de ghișeu pentru împrumuturi - dacă saream peste
șnurul întins în fața ei, ajungeam pe alee în câteva
secunde. Paranoia mea se reîntorsese, și asta cu atâta
forță, încât mi se părea imposibil să fi avut vreodată o
viață liniștită, din care fusesem smuls în ultima
noapte.

- Tatăl meu vitreg tocmai a murit și
mama a găsit asta printre lucrurile lui. Cum ne-am
putea da seama de la ce bancă e?

Casiera m-a privit pe deasupra ochelarilor,
apoi a luat cheia lui Charlie și a studiat-o ținând-o în
podul palmei.

Nu mi se pare că ar fi cheia unei casete de valori dintr-o bancă. A luat dezamăgirea mea drept lăcomie. Oh, scumpule, chiar dacă *ar fi fost*, mă îndoiesc că mama dumitale ar fi găsit în casetă ceva pe care să și-l dorească. Ai fi uimit dacă ai vedea ce lucruri păstrează oamenii la loc sigur. Cele mai multe au valoare sentimentală.

- De ce nu credeți că e o cheie de la o bancă?

Ea a înclinat-o pe o parte.

- Ei bine, cel puțin ale noastre n-au atât de multe creștături. Sunt mai plate, cu zimții pătrați și capul în formă de trifoi. În plus, pe asta scrie că aparține guvernului Statelor Unite, iar banca noastră e cu capital privat. Așa cum sunt în general toate băncile.

Mi-a înapoiat-o.

- Regret că nu ți-am putut fi de mai mult ajutor și îmi pare rău pentru tatăl dumitale. Și eu mi-am pierdut mama recent și știu ce greu îi e cuiva apropiat să pună lucrurile în ordine, încercând să-și dea seama cum să facă asta.

Zâmbetul ei amabil m-a făcut să mă simt ca un nemernic. I-am mulțumit și am plecat

Lăcătușul pe care l-am găsit la câteva cvartale distanță nici măcar nu mi-a dat șansa să-i spun o minciună. Era un bărbat voinic, cu mustață sărmoasă și cu un accent greu de identificat

- Nu-ți pot face un duplicat. Cheile noastre brute nu sunt destul de groase, frățioare.

A rulat r-urile din *frățioare*, amestecându-le cu ceva care suna ca un *I*.

- Adevărul e că n-am nevoie de un duplicat.

- Pentru cheile a căror duplicare e interzisă prin lege e nevoie de o cheie brută cu șapte rizuri. E ilegal să deții așa ceva, frățioare.

Una din sprâncenele stufoase i s-a ridicat a suspiciune, îngustându-i ochiul drept. Ecusonul lui, pe care scria: ÎNTREABĂ-MĂ, MĂ CHEAMĂ RAZ!, nu se potrivea cu aparenta de seriozitate.

- Ești polițai?
- Nu, nu sunt.
- Știi că nu e permis să minți în privința asta.

-Știu.

- De unde știi?
- Sunt polițai.

Raz mi-a aruncat o privire, apoi a schițat un zâmbet atotștiutor.

- Ascultă, frățioare. Poate fac rost de-o cheie brută cu șapte rizuri, din Canada. Poate-ți fac un duplicat, dar te costă mai mult, eh? Riscul, fiindcă e ilegal.

- De fapt n-am nevoie de un duplicat. Speram că-mi poți spune ce fel de cheie e.

A oftat cu indignare, apoi a lovit cheia de tejghea.

- E o cheie bună, din alamă pură, nu dintr-un aliaj ieftin.

- Tocmai am găsit-o. A fost a tatălui meu vitreg. La ce crezi că se potrivește?

A strâns cu putere din buze, cu mustața arcuindu-i-se ca o omidă nemulțumită.

- Dacă e să ghicesc, aş zice că e de la o căsuță poștală.

- Mulțumesc.

- Dacă vrei un duplicat, întoarce-te aici.

I-am strâns mâna caldă, uriașă, și am retras-o pe a mea împreună cu cartea lui de vizită.

- Promit, frățioare, am spus.

Banda care marchează locul faptei fusese întinsă peste ușa complet distrusă a garajului micii case dărăpănate din Culver City, iar găurile de glonț din lemnul moale al fațadei păreau ciupituri de vărsat. Parcasem mașina la câteva străzi distanță și venisem pe jos, simțindu-mă în siguranță în anonimatul oferit de întinericul tot mai dens din amurg.

Am mers pe trotuarul de vizavi și am trecut de casă, privind în jos și păstrându-mi ritmul grăbit al pașilor. În înregistrarea pe care o văzusem la televizorul din camera de spital, reportera se plasase lângă peretele din față, unde banda galbenă se desprinsese și fălăia provocatoare.

Am ocolit perimetrul și m-am întors, oprindu-mă în spatele unei fiiigonete goale. Vehiculele parcate păreau pustii, și n-am observat pe nimeni fiindu-se încoace și încolo sau supraveghind locuința. Nu eram surprins că reporterii își ridicaseră tabăra după ce înregistraseră pe peliculă indiciile inconsistente din timpul nopții. Dar polițiștii nu-și continuau

supravegherea? Asta nu putea decât să-mi confirme bănuiala că povestea despre terorism vândută presei nu era decât o acoperire nefondată.

Mi-am amintit lecția pe care-o învățasem într-o altă viață, în tundra albă. Regulile lui Liffman: Când nu știi ce ai de făcut, mai așteaptă.

Strada era destul de aglomerată, așa că am intrat în stația de benzină de la colț, am băut o cană de cafea tare și m-am întors să văd dacă se schimbase ceva. Exact când am trecut de colț și-a făcut apariția o mașină de poliție, a încetinit puțin în fața casei, apoi și-a continuat drumul. Ofereau o dovadă superficială că supravegheau locul, dar era greu s-o consideri urmărirea unor activități teroriste. M-am întrebat cine lua asemenea decizii și la ce nivel.

Mi-am îndesat mâna în buzunar, încleștând-o în jurul cheii lui Charlie. O verificasem la cinci oficii poștale din apropiere, începând cu cel inclus în codul poștal al casei. Dimensiunile erau foarte apropiate de ale incuietorilor căsuțelor și simțisem împunsătura incitării ori de câte ori intrase într-o broască, dar refuzase de fiecare dată să se lase răsucită. Chiar dacă frățiorul meu lăcătușul ghicise adevărul, în Los Angeles mai erau nenumărate alte căsuțe poștale cu numărul 229, ca să nu mai vorbesc de întreaga țară.

Nu-mi dădeam seama ce altceva aș mai fi putut face ca să deduc ce voise să-mi spună Charlie. În afară de a pătrunde clandestin la locul faptei.

Odată întors în ascunzătoarea din spatele firgonetei, mi-am dat seama că băteam pasul pe loc fiindcă îmi era frică. Nu era genul de acțiune pe care

ar fi întreprins-o un om rezonabil. Dar întreaga situație n-avea nimic care să pară rezonabil.

M-am îndreptat către casă mergând grăbit de-a lungul trotuarului și mi-am sincronizat sosirea cu o pauză din trafic. M-am strecurat dincolo de banda care bloca spărtura făcută în ușa garajului de jeepul care tâșnise afară și m-am ghemuit în liniște, asigurându-mă că nu se auzeau strigăte sau pași apropiindu-se. N-am deslușit decât zgomotul picăturilor de apă căzute dintr-un robinet într-o chiuvetă pătată de rugină, șobolani mișcându-se prin pereți și respirația mea precipitată. Ghemuindu-mă pe sub bandă, trecusem peste o frontieră. În întunericul tăcut, pericolul părea dintr-odată mai palpabil.

După zece minute, sau poate douăzeci, m-am ridicat și am făcut o inspecție, am ocolit garajul, având grijă să rămân în umbră. Mai multe recipiente pe un raft învelit în hârtie, pline cu clei industrial, uscat. Un perforator pneumatic șui într-un colț, cu mânerul roșu licărind. Câteva chei lucind de unsoare sub un banc de lucru plin de praf, un teanc de reviste *National Geographic* lângă trepte, o clepsidră din plastic decolorat în capăt. Am știut că era o casă închiriată chiar înainte de a intra în spațiul ei gol prin ușa care scârțâia.

M-am oprit locului, în tăcere, ascultând zgomotele clădirii. Vaierul unei țevi, o scândură slăbită din dușumea, un oblon nefixat. Mobila propriu-zisă lipsea cu desăvârșire. O cană de plastic cu sigla McDonald's în chiuvetă, sertare goale pe mașina de

gătit, frigiderul împins de lângă perete - percheziția fusese completă.

Am intrat în camera de zi. Prin nenumăratele găuri de gloanțe pătrundeau raze din lumina galbenă a felinarelor, brăzdându-mi pieziș trupul când treceau prin dreptul lor.

În baia minusculă, dulăpiorul de medicamente fusese smuls de pe perete și aruncat în cadă, iar cioburile din oglinda lui scăpărau ca niște nestemate în lumina anemică. Ușile plante ale dulapului din dormitor fuseseră smulse din balamale, una dintre ele plesnise și câteva obiecte de îmbrăcăminte zăceau grămadă pe podea. Un sac de dormit de culoare verde, din dotarea armatei, era înghesuit într-un colț, ca și cum ar fi încercat să pătrundă cât mai puțin posibil în spațiul pătrat al covorului prăfuit. Ca și cum Charlie și-ar fi dorit să se încolăcească în el și să dispară.

M-am oprit în cadrul ușii, simțind cum îmi pătrundea până în oase singurătatea vieții trăite în locul acela. Cu toate că Serviciul luase totul, era evident că Charlie trăise în casa aia ca un intrus. Ca un om care așteaptă momentul potrivit. Până când?

M-am dus și am îndreptat sacul de dormit, apoi m-am întins acolo unde își petrecuse el nopțile. Printre jaluzelele verticale strălucea lumina de pe veranda unui vecin. Din punctul acela jos de observație, sărăcia încăperii se adăuga unui sentiment de dezolare premeditată. Ca și cum s-ar fi pedepsit pentru ceva. Ca și cum ar fi crezut că nu merita mai mult

Camera minusculă de pe partea opusă
coridorului era la fel de goală ca dulapul, cu excepția
unui chepeng care dădea în pod. M-am tras în sus și
am aruncat o privire în spațiul pustiu. Mai multe
perechi de bocanci - oamenii legii? - își imprimaseră
urmele în covorul de praf.

Praf.

M-am lăsat jos și m-am grăbit să mă întorc în
garaj, lipin- du-mă de peretele în care se afla ușa
spulberată. Am tras cu degetul o linie prin praful de
pe capacele recipientelor cu clei. Și apoi pe coperta de
deasupra teancului de reviste *National Geographic*.
Mi-am impus să aștept să văd dacă avea să treacă o
altă mașină de politie. A durat o eternitate, dar mașina
s-a materializat în cele din urmă, a încetinit și s-a
îndepărtat.

Pe urmă m-am grăbit să trec prin dreptul
găurii, îndrep- tându-mă către perforatorul pneumatic
din colț.

I-am atins mânerul strălucitor.

Nici urmă de praf.

Am inspectat podeaua, căutând urme de
găurire sau petice de beton mai nou. Nimic. M-am
întors înăuntru, mișcân- du-mă repede. Un gândac de
bucătărie a traversat grăbit linoleumul uzat, dar lipsit
de urme care să indice că ar fi fost vreodată jupuit.

Am închis ochii, trecând în revistă
posibilitățile. M-am gândit cum își instalase Frank
monitorul sistemului de alarmă lângă pat ca să
doarmă știind că era lângă el.

Am alergat înapoi, în dormitor, am tras sacul

de dormit din colț și mi-am plimbat mâinile peste covor, vrând să simt umflăturile din betonul de dedesubt. Perfect neted - așa și trebuia să fie, altminteri ar fi fost descoperit la percheziție. În lumina strecurată în fâșii printre jaluzele, am observat că, în colț, marginile covorului erau ușor ridicate de lângă perete. Din unghiul acela, îmi puteam da seama că fusese săltat pe o porțiune de aproape un metru în ambele direcții înainte de a fi pus la loc și netezit.

A fost nevoie de câteva ciupituri până ce am reușit să prind în mână covorul, după care l-am tras către mine. S-a ridicat cu ușurință, dând la iveală un seif de podea încastrat în lespedea de beton.

Mi s-ă tăiat răsufllarea. Casa fusese perchezitionată, dar nimeni nu se ostenise să se întindă acolo unde stătuse Charlie, în micul lui colț trist, nimeni nu se ostenise să pătrundă în mica lui lume de ascetism și paranoia.

Pentru încuietoea seifului din podea era nevoie de o cheie tubulară. Cărasem cheia lui după mine toată ziua, dar nu se potrivea la seiful peste care dormise Charlie în fiecare noapte. Mă făcea să mă întreb câte mici secrete o mai fi avut un tip ca el.

M-am așezat pe călcăie, ca un băiețel. Un automobil foarte performant a trecut pe stradă în goană, cu zgomotul motorului pătrunzând prin pereții subțiri. O adiere a vălurit jaluzelele verticale, stârnind dansul fâșiilor de lumină pe fața mea și pe pereți, făcând camera să prindă viață. Mă simțeam surprinzător de calm, mă cuprinsese incitarea neclintită din momentele când vedeam o minge

desprinzându-se din mâna aruncătorului și știam că o s-o lovesc de când era la jumătatea drumului către placa mea de cauciuc.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre bucătărie. Am luat cana de la McDonald's din chiuvetă și am întins mâna în jos, prin apărătoarea de cauciuc putred, în tocătorul de gunoi. Degetele mele au dat de-o cutie magnetică. Am scos-o, i-am deschis capacul glisant murdar și am ridicat cheia tubulară în lumina slabă.

Capul îmi zumzăia de o incitare copilărească, și am făcut cale-ntoarsă, m-am așezat în genunchi pe covorul tras deoparte și am pus cheia la locul ei. S-a potrivit ușor, mecanismul s-a pus în mișcare în seiful din podea. Am expirat printre dinții încheștați. Ușa grea s-a ridicat fără zgomot. O frânghie agățată cu un cârlig de mânerul interior cobora în întuneric. Când am smucit-o, indiferent ce-o fi fost legat de ea a opus o rezistență surprinzătoare. Am tras-o mutându-mi mâinile tot mai jos, una după alta, nefiind sigur că doream să văd ceea ce scoteam la lumină.

Un rucsac, exact ca acela pe care-l adusese Charlie cu el la San Onofre. Era plin, atât de îndesat, încât materialul stătea perfect întins. I-am desfăcut cataramele și l-am răsturnat, înainte de a-mi pierde curajul.

Din el au căzut teanc după teanc de bancnote de o sută de dolari, prinse cu grijă cu bandă violetă.

CAPITOLUL 12

Mă întorceam către apartamentul meu cu o sută optzeci de mii de dolari atârnați pe umăr, mergând cu toată nepăsarea de care eram în stare. Îmi lăsasem mașina la cinci străzi distanță, în cel mai apropiat loc liber pe care-l găsisem, ceea ce nu era rău, dacă țineai cont că trecuse de ora nouă și că lumea își parcase mașinile pentru noapte. Mă opream să mă uit în vitrinele magazinelor și mă prefăceam că-mi leg șireturile pantofilor ca să văd dacă nu mă urmărea cineva. După toți acești ani, iată-mă din nou la fel de nervos ca un evadat.

Când mă apropiam de magazinul din colț, o femeie cu buzele strânse înfrunța un bărbat masiv, cu silueta rubicondă drapată cu mai multe straturi de haine rupte, înnegrite de murdărie. Nici măcar prețurile caselor și ale terenurilor nu reușiseră să-l alunge pe vagabonzii inteligenți din cumpătatul oraș Santa Monica.

Femeia a scos o bancnotă de un dolar din geantă și i-a întins-o.

- Să nu o cheltuiești pe alcool.
- Cu siguranță nu, doamnă.

Automobilul Lexus al binefăcătoarei sale a claxonat de două ori, iar ea s-a urcat și a plecat. El mi-a auzit pașii și s-a răsucit la apropierea mea, zgâriindu-și pântecul umflat, în ciuda unei dezordini leonine de păr buclat și a unui nas umflat până la limita absurdului din cauza vremii și a băuturii, avea trăsăturile unui om ascuțit la minte.

S-ă luminat la față.

- Nick, îmi mai trebuie doi dolari pentru o sticlă de jumate.

M-am căutat în buzunar și am scos câteva bancnote mototolite.

- Să *nu-i* cheltuiești pe alcool.

Homer a zâmbit, arătându-și dinții galbeni.

Bancnotele au dispărut în mâna lui ca o labă.

Nu-l cunoscusem la vreuna dintre diversele cantine ale săracilor sau adăposturi la care lucrasem, ci pe stradă. Era unul dintre vagabonzii încăpățânați, care preferă să scurme în tomberoane și să doarmă sub cerul liber. Iar eu îl admiram proteste pentru asta. Lucrul cu persoane fără adăpost putea să te înnebunească, pentru că sfârșeau prin a ajunge să-ți placă oamenii potriviți din motive nepotrivite. Dar cred că puneam la inimă viața lui Homer și munca mea - pentru că și eu trăiam înghesuiala cumplită a anonimatului impus. *Fusesem de câteva ori un cec neonorat al străzii.* Umorul sarcastic cu care-și privea Homer propria soartă îmi atinsese de la bun început o coardă sensibilă. Era la fel de amuzat pe cât era de resemnat, într-o glumă existențială. Acolo unde eu mă luptasem cu ghearele și cu dinții ca să nu fiu aruncat

peste bord, el luase de multă vreme în brațe disperarea și asta îl transformase într-un soi de clarvăzător, de ghid printr-o lume subterană pe care eu nu reușeam decât s-o întrezăresc.

Dar Homer ieșea în evidență și pentru că, într-o comunitate de minți și de suflete fragmentate, reușea să păstreze o parte din sine însuși intactă. Cu câțiva ani în urmă, mersesem prea departe întorcându-mă cu spatele la un schizofrenic voinic care locuia în magazia cu utilaje de întreținere a unui parc, și tipul se repezise să mă lovească-n cap. Homer, care se ținuse după mine sperând să-și facă rost de un prânz gratuit, încercase să-i sară-n spate, dar își calculase greșit saltul și aterizase într-o fântână arteziană. Individul mă pocnise zdravăn înainte de a reuși să-mi revin și de a-l pune la pământ cu ajutorul unui coleg. Homer nu fusese nicidecum zdruncinat de întregul episod; avea o singură rană, se lovise cu vârful cotului de duza fântânii. Ridicase nepăsător din umeri când îmi exprimasem recunoștința, dar de atunci începusem să-l privesc altfel. Oricine a spus că intenția contează a avut al naibii de multă dreptate când e vorba să îți piept un schizofrenic de o sută douăzeci și cinci de kilograme, care nu-și luase medicamentele.

M-am grăbit să intru în magazin, cu Homer pe urmele mele, și am smuls un *Los Angeles Times* din teanc.

- Ai mâncat ceva? l-am întrebat.

-Nu.

- Dacă-ți dau încă doi dolari, îți cumperi

un sendviș? A încuviințat cu o înclinare a capului.

- Atunci vino-ncoace.

Am făcut un ocol, intrând pe aleea dintre frigidere, și el a examinat totul cu o minuțiozitate înnebunitoare. Hacmed ne urmărea cu atenție din spatele tejghelei.

- Ce-ai zice de un sendviș italian? l-am întrebat, potrivit- du-mi mai bine rucsacul cu bani gheață pe umeri și încercând să pun lucrurile în mișcare.

- Mortadella are o grămadă de grăsime, a zis el.

- Ai în spate vreunul fără mortadella? am strigat eu.

- Pentru numele lui Isus, Homer, oare nu există o zicală despre calul de dar?

Hacmed s-a uitat la mine și eu m-am uitat la el, și el a trecut dincolo de o draperie care semăna cu ceva dintr-o spălătorie de mașini.

În timp ce Homer aștepta lângă tejghea, holbându-se la dulapul cu băuturi alcoolice, eu m-am uitat la telefoanele cu cartelă preplătită și am înhățat câteva, desprinzându-le din suporturi. Hacmed s-a întors, am achitat și am plecat, cu Homer strecurându-și sticla de o jumătate de litru de whisky în buzunarul zdrențuit și clefăind, cu firimituri de pâine agățate în barbă.

- Pot să fac un duș? a întrebat

- Numai joia, i-am răspuns. Așa ne-am înțeles. Poți să aștepti până mâine.

- Nu văd ce importanță are.

- Are, pentru că, dacă vii la mine să faci duș oricând ai chef, atunci poți să începi să-mi plătești chirie sau să mă dai afară.

- OK. Măine.

S-a lăsat să alunece-n josul zidului, depărtându-și picioarele ca o păpușă aruncată, gata să întâmpine următorul trecător.

- Par suficient de nenorocit?

I-am răspuns ridicându-mi degetul mare și m-am grăbit spre casă, citind ziarul din mers. Plasat în centrul primei pagini, articolul despre confruntarea de la San Onofre era vag, toate persoanele citate fiind „înalte oficialități guvernamentale”. Nici Charlie/Mike Milligan, nici eu nu eram menționați. Un terorist al cărui nume nu putea fi dezvăluit din motive care țineau de securitate intenționase să arunce în aer centrala nucleară, dar planul fusese dejucat. Oricât de nesărată ar fi fost, povestea dăduse naștere unor dezbateri măgulitoare pentru Caruthers, plasate în partea de jos a paginii.

Evelyn Plotkin era în holul de la intrare, sortându-și corespondența și aruncând foile volante în coșul de hârtii. Purta un guler cervical.

- Evey. Ești OK?

Își ținea ochelarii ridicați, în fața unui plic, dar i-a lăsat să-i cadă la loc, în jurul gâtului.

-Nu tocmai. Mă simt foarte slăbită. N-am mâncat toată ziua.

- De ce?

- N-am vrut să am gura plină cu mâncare tocmai când ai fi sunat tu, ca să-mi spui că ești bine sănătos.

Urcasem deja în lift, dar m-am străduit să rămân calm, mi-am îndreptat umerii și m-am dus la ea. Mi-a inspectat rana de pe obraz cu și mai multă gravitate, apoi m-a strâns în brațe cu căldură, agățându-se de mine, în acel fel de îmbrățișare pe care n-o primești decât de la o mamă.

- Îmi cer scuze, am spus.
- Cine ți-a făcut asta?
- Serviciul Secret. A fost o încurcătură.

M-au confundat cu altcineva.

M-am întors la lift, dar mi-am scos din nou piciorul afară chiar înainte de-a se închide ușile.

- Apropo, a sunat vreun agent ca să-și ceară scuze?

Ea s-a uitat la mine ca și cum mi-aș fi ieșit din minți, apoi a râs.

Ușile s-au închis, lăsându-mă furios din pricina lui Sever, care-mi ignorase singura cerere. Am urcat, cu rucsacul atâr- nându-mi greu pe umăr. Banii găsiți de mine păreau să îndepărteze bănuiala că Charlie era un tip hotărât să scoată la lumină fărâdelegile grupării din care făcea parte, ceea ce însemna că implicarea lui în întreaga poveste era mai puțin onorabilă. Date fiind cele două teancuri de câte zece mii de dolari legate cu același soi de bandă violetă pe care le adusese cu el la San Onofre, am dedus că avea două sute de mii de dolari. Dintr-un jaf? Extorcați? Din fondurile unei organizații teroriste? Sau erau o plată?

Dar pentru ce serviciu? În afară de o sută optzeci de mii de dolari și o cheie, Charlie nu mai lăsase nici o urmă. Era o fantomă. Un cifru.

Nimic din toate acestea nu mă deranja prea mult. Dar asocierea lui cu Frank o făcea.

Banda întinsă de-a curmezișul ușii mele mi-a adus aminte de mizeria care mă aștepta. Am smuls-o și am intrat, aruncând jos rucsacul.

Un fosnet m-a făcut să tresar, întorcându-mă brusc, și umbra canapelei mele distruse a căpătat încet contururile unei siluete feminine, după care din întuneric s-a desprins vocea Indumei:

- Îmi place ce-ai făcut din locul ăsta.
- Isuse, m-ai speriat de moarte. Am

ridicat un lampadar răsturnat și am apăsat pe întrerupător. De ce n-ai aprins lumina?

A ridicat din umeri.

- N-am vrut să deranjez.

Se sprijinea de brațul rupt al canapelei, cu picioarele strânse sub ea, cu pielea întunecată la fel de frumoasă chiar și în lumina de clinică medicală a halogenului. Avea o siluetă potrivită pentru yoga, dar cu o greutate suplimentară suficientă ca să-i adauge rotunjimi acolo unde era de așteptat să existe. Pomeții înalți aveau tendința să se transforme în obraji dolofani, iar în lateralul nasului îi strălucea un smarald. Era indiancă dinainte ca asta să fi fost la modă, crescuse chiar în Brentwood și vorbea cu intonația obișnuită în L.A., fapt surprinzător pentru foarte multe persoane.

În anul în care fuseserăm împreună, înainte ca ea să fi început să câștige foarte mulți bani, nu discutaserăm niciodată cu adevărat despre viața mea dinainte de reîntoarcerea în L. A. Induma avea ceva din firea rezervată a părinților ei budiști. Nu insista niciodată, cerând mai multe răspunsuri decât eram dispus să ofer, și era încântată să mă lase în largul meu atâta vreme cât o adoram - ceea ce nu era greu - și cât eram sincer. Și eram, dar, în același timp, mă simțeam absolut de vină pentru minciunile prin omisiune.

Am ridicat ușa de la intrare de un capăt și am împins-o în ramă.

Induma a arătat într-acolo.

- Și cum o să ies?

- Oh, da, ai dreptate.

Am îndepărtat ușa, lăsând un mic spațiu între ea și cadru.

- A sunat Wendy, mi-a spus că n-ai apărut la interviu. Mi-am imaginat că s-a întâmplat ceva.

- Îmi pare rău - am avut de gând să telefonez.

A aruncat o privire spre telefon, încă demontat pe masa din bucătărie. A strâns din buze, dar n-a comentat

- Femeia amabilă și isterică de la etajul de dedesubt mi-a oferit o versiune a celor întâmplate. So pare că ai nimerit în mijlocul unei povești de genul celor de care te-ai temut toată viața că o să te trezești implicat.

- Da, am spus.

- Vino aici.

Și-a sprijinit o mână pe obrazul meu și mi-a înclinat capul, ca să vadă mai bine rana. Îngrijorarea i s-a transformat în furie.

- Există cineva - avocat, polițist, ce-o fi - despre care știi că te-ar putea ajuta să ieși din asta?

GREGG

HURWITZ

M-am gândit la întrebarea ei.-NU.

- Există cineva pe care-ai vrea să-l suni?
- Bugs Bunny.

Rujul ei roșu de Burgundia i-a pus în valoare

zâmbetul, albul desăvârșit al dinților.

- Ce face *el* când e la strâmtoare?
- Să travestește, creează impresia că e de sex opus.
- Hm. Poale e timpul să cauți aliați noi.

Sau o nouă sinceritate, față de cei vechi.

Mi-a adresat o privire rece, pentru cazul că nu pricepusem că era vorba de o provocare.

Mi-am dres glasul, o dată și încă o dată.

- Dacă-ți dau o adresă, ai putea să cauți online și să afli cine închiriază o casă?
- Probabil. Și-a lăsat capul pe-o parte,

zâmbind obraznic. Ce adresă?

- I-a aparținut tipului ucis azi-noapte la San Onofre.
- OK, a spus, analizând informația. Tipul are un nume?

Am notat adresa pe o foaie volantă găsită mai demult în cutia poștală.

- Mi s-a spus că e Mike Milligan.

A luat hârtia cu o zvâcnire a mâinii.

- Te ajut cu două condiții. În primul rând, vii mâine-seară la cină. Fac *puliyogare*⁸.

- Vine și Alejandro?

Iubitul ei era încet la minte și arăta extraordinar de bine, și firește că eram gelos de

8 Orez acru, mâncare indiană tradițională (n.tr.)

***Nu te încrede în
nimeni***

moarte. Ea a dat din cap, așa că am continuat:

- Bine. Și a doua condiție?
  - Îmi spui cine ești de fapt.
- Întrebarea directă m-a surprins.
- Aici e vorba de ceva care mi s-a întâmplat. Care *mi se întâmplă*. Dar nu despre identitatea mea.

Dacă vehemența tonului meu a uimit-o, atunci nu și-a trădat uimirea.

- OK, a spus. Dar a existat întotdeauna o parte a vieții tale pe care ai evitat-o. Nu poți nega asta. E motivul pentru care n-am trecut niciodată dincolo de punctul unde ne-am oprit. Nu și-a luat ochii la mine, punând fără teamă punctul pe i. Și acum? Asta? A arătat cu un gest harababura din apartamentul meu. Asta e cu totul altceva. Trebuie să știu în ce mă amestec de dragul tău, ce se petrece de fapt. Cât am fost împreună, n-am reușit niciodată să aflui totul despre tine. Și a fost perfect. Dar, dacă urmează să te ajut, acum e necesar să știu.

Apartamentul meu a devenit brusc sufocant și mi-am dat scama că eram learcă de sudoare.

- Nu... nu pot face asta.
  - Alianțe noi, amice. Au un preț.
- A întins hârtia, ținând-o între arătător și degetul mare, gata s-o lase să cadă.

Nu știu cât timp m-am holbat la ea, dar nu și-a coborât privirea. Îmi spusese întotdeauna că, dacă trebuia să-mi dezvălui trecutul, aveam să fac altă alegere. M-am uitat în jur, la mormanele de haine aruncate, la cocloașele de câlți din saltea

***Nu te încrede în
nimeni!***
canapelei, la hârtiile împrăstiate, la ușa din față,
scoasă din balamale. Poate că asta era, în mod bizar,
șansa mea pentru un nou început.

Am traversat încăperea și m-am așezat pe canapeaua spintecată. Ea m-a plasat în umbră, așezându-se de asemenea și sprijinindu-se de brațul canapelei, ca să stea cu fața la mine. Aveam gâtul uscat și gândurile confuze, dar răbdarea era una dintre virtuțile Indumei.

La început am făcut câteva încercări în gând, înainte de a-mi impune să rostesc cuvintele.

- Tatăl meu vitreg a fost ucis când aveam șaptesprezece ani.

Rostită cu glas tare, faza a căpătat o forță proprie, pe care nu mi-o putusem imagina. Dar vorbeam. Cuvintele curgeau. I-am spus totul. Despre banda cu filmul lui Zapruder, despre Isabel McBride pe terenul de baseball, despre bătăturile de pe călcăiele lui Frank răzuind podeaua în momentul morții lui. I-am povestit despre berlina de culoare întunecată care dădea târcoale pe stradă, despre telefonul prin care mi s-a cerut să ies din casă, despre drumul la Centrul Metropolitan de Detenție, despre plicul ticsit de cecuri de călătorie.

Iar pe urmă i-am spus și restul. **CAPITOLUL 13**

Camera friguroasă de interogatoriu, drumul cu mașina, împreună cu Slăbănoșul și cu tipul masiv, coborârea silită la LAX - m-au lăsat acolo cu răsufierea tăiată. La ghișeu de la Alaska Airlines, mâinile îmi tremurau atât de tare încât abia am reușit să număr cele șapte cecuri de călătorie din plic. Nu știam că un bilet simplu e mai scump decât unul dus-întors, și a fost nevoie să-mi spună casiera:

- Atunci ia-ți bilet dus-întors și nu te întoarce.

M-a privit nedumerită de expresia feței mele.

Nu puteam decât să-mi imaginez cum arătam.

O clipă mai târziu, s-a uitat la permisul meu de conducere încruntându-se.

- Nu pot să-ți dau biletul. Împlinești optsprezece ani abia peste două zile.

I-am arătat numărul de telefon de pe plic și am așteptat, scăldat în sudoare, în timp ce a sunat, explicând situația.

- Oh, OK, domnule. Imediat, domnule.

Respectul din vocea ei și faptul că evita să mă privească în ochi păreau să-mi pecetluiască soarta de creatură insignifiantă. A închis, mi-a tipărit biletul și mi l-a întins fără nici un alt comentariu.

Am petrecut jumătate din durata călătoriei în camera minusculă de baie, stând pe toaletă și legănându-mă în vreme ce pasagerii nerăbdători băteau în ușa fragilă. Fuga mea mă făcea să par vinovat, dar o ținea pe Callie în afara întregii istorii, și eram dispus să trăiesc cu ideea acceptării acestui târg. Dar cum aveam să știu când era sigur s-o revăd?

Când am aterizat în Anchorage, vântul de pe pistă mi-a săgetat grumazul și fluierale picioarelor. N-aveam nici măcar o haină. M-am îndreptat spre terminal pe urmele unei femei cu înfățișare respectabilă care fusese în același avion și m-am urcat în același autobuz cu ea. Cred că mă agățam de orice îmi era familiar. A coborât după o oră și am urmărit-o pierzându-se în ceața albă a dimineții, cu răsuflarea mea aburind geamul. Am mers mai departe, privind peisajul derulându-se, la fel de alb și de lipsit de viață cum mă simțeam eu însumi. M-am trezit pe jumătate mort la capătul liniei, în Ketchikan.

Era lumină până la zece și jumătate seara. M-am angajat la fabrica de conserve, unde tăiam capetele somonilor. Nimeni nu puneă întrebări. Toți ticăloșii ăia din Alaska, fiecare fugind de câte ceva. Tați făliți și tipi care și-au pierdut urma după eliberarea pe cauțiune. Siberia mea personală.

Lucram, pe linia de producție, alături de un zdrahon bărbos, pe nume Liffman, cu petic pe un ochi și un zâmbet de maniac. Își mânia cuțitul cu o abilitate și cu o însuflețire care mă uluiau.

După câteva săptămâni, la ora de culcare, am sunat-o pe Callie doar ca să-i aud vocea. Trebuia să

presupun că în casă erau microfoane, fiindcă discuțiile mele cu ea le erau cunoscute, dar trebuia să știu dacă era în siguranță. Am închis după ce a spus „Alo” a treia oară. N-am putut să dorm, așa că mi-am pus telefonul pe micul meu pat închiriat și m-am încovrigat în jurul lui, ca și cum ar fi păstrat o urmă a vocii mamei.

Urmăream știrile ca un obsedat, așteptând să aud că avusese loc un atentat la viața lui Caruthers, dar, pe măsură ce lunile se târau una după alta, am intrat pe frecvența lor din ce în ce mai rar. Iama a devenit atât de rece, încât înghețau urechile și cozile pisicilor. Mă trezeam cu o tresărire la ora 2.18, în fiecare noapte, strângându-l în brațe pe Frank, care sângera până la moarte. După șase luni, linia telefonică din casa lui Callie a fost deconectată, așa că am îndrăznit s-o sun la serviciu. Am apăsat tastele familiare rezemându-mă de telefonul public din fundul sălii de biliard, sufocându-mă, transpirat, în aerul închis. Băusem câteva beri ca să-mi fac curaj și telefonul meu a transformat totul într-un vis - sunetul vocii ei, cuvintele mele tremurate, atâta resentiment și atâta durere încât nici unul din noi nu reușea să se întrerupă ca să respire. Ea a cerut să mă vadă. Când i-am spus că era riscant, a țipat la mine până ce am pus cu delicatețe telefonul în furcă.

Am petrecut o săptămână fără să dorm, temându-mă că ne interceptaseră convorbirea și că veneau să mă arunce în închisoare, dar nu puteam face nimic în privința asta. Peste câteva nopți, am dat de Liffman afară, lângă bar, trăgând cu pistolul într-un

indicator rutier care anunța prezența danilor. Ochelarii lui de noapte erau strâmbi și se clătina din cauza alcoolului, dar gloanțele lui fisurau iarăși și iarăși indicatorul. Polițiștii parcaseră cu înțelepciune la o distanță sănătoasă și fumau lângă bordură, așteptându-l să leșine. Dar aflasem că Liffman nu leșina niciodată.

M-am apropiat de el în timp ce reîncărca pe dibuite. Callie nu-l lăsase niciodată pe Frank să mă ia la antrenamentele de tir, dar mă aflasem destul de mult în apropierea pistoalelor lui ca să fiu calm în prezența armelor.

-Liffman.

- De, Nicky?

- Ce-ai zice dacă am pleca și ai trage un pui de somn, pentru ca noaptea asta să nu te împiedice să bei mâine?

A avut nevoie de câteva clipe ca să-mi descifreze înțelesul vorbelor prin aburii băuturii, pe urmă fața lui crăpată de vânt s-a despicat într-un zâmbet, și-a strecurat arma în buzunar și a început să-și târască picioarele spre casă. Polițiștii ne-au făcut cu mâna când am trecut prin dreptul lor.

A doua zi, la lucru, în timp ce reteza cu o lovitură zdravănă capul unui somon roșu, mi-a adresat zâmbetul care-i scotea în evidență dintele lipsă.

- Ești pregătit pentru clipa când vor veni după tine? Am continuat să muncesc.

El a mai tăiat câteva capete, le-a aruncat în ladă cu mișcări bruște, și stropii roz l-au pătat antebrățelele cu mușchi ca niște funii.

- Eu sunt Sunt gata pentru toți nemernicii ăia. DEA⁹, IRS¹⁰. Rahat când vor adulemea pe-aici băieții în costume negre, eu o să fiu o urmă în vânt Sau în junii piepturilor lor.

Imediat ce s-a auzit sunetul fluierului, l-am urmat afară, mergând spre camioneta lui. Nu s-a oprit nici o clipă să se uite înapoi, dar a descuiat mai întâi portiera pasagerului, lă- sând-o deschisă. M-am urcat - Nu vreau să mai ajung la mila nimănui, niciodată, am spus.

A condus către un loc din tundră, în mijlocul pustietății, și am stat pe capota lui, golind un bax și privind albul din jur cu ochi îngustați. A scos un pistol din buzunarul hanoracului și l-a îndreptat spre fața mea. Își ținea capul pe-o parte, cu buclele negre atâmându-i ca franjurile unei draperii. Zâmbea, și nu era un zâmbet frumos.

Am spus:

-Lif&nan.

- Vrei să înveți să tragi?

-Da.

S-a îndepărtat cu douăzeci de pași și a înfipt sticlele în zăpadă. Am tras amândoi. A băut singur

următorul bax. Am tras din nou. Când m-am întors să reincarc, am auzit un pocnet, și el își scosese cuțitul, îl tineam jos și amenințator, în lateralul trupului. A mimat o lovitură spre capul meu, și lama a şuierat atât de aproape, încât am simțit mișcarea aerului.

- Lupta cu cuțitul?

- Și asta, am răspuns.

La fiecare șase luni, îi spuneam lui Callie că eram viu și bine sănătos trimițându-i o carte poștală pe adresa de la serviciu, apelând la repostarea din Utah, pentru ca ștampila să nu fie din locul unde mă aflam. O altă lecție de la școala lui Liffman. Serviciul de repostare m-ar fi anunțat dacă scrisoarea s-ar fi întors, neputând să-i fie livrată destinatarului, așa că aș fi aflat dacă ea demisionează sau se muta. Mă îngrozea gândul că ar fi fost posibil să se îmbolnăvească și să nu poată lua legătura cu mine, sau să moară speriată și singură. Cărțile acelea poștale sporadice erau parâma de salvare dintre noi.

M-am mutat la Washington și mi-am făcut rost de-o slujbă de șofer, pe camionul de livrare al unei brutării. Și apoi, doi ani mai târziu, am ajuns în Oregon, unde lucram ziua într-o echipă de întreținere a drumurilor, ca să-mi câștig banii pentru cursurile serale și să obțin o diplomă de licență în litere și filozofie.

Mă simțeam aidoma unui crab solitar care probează cochilii noi, în căutarea celei mai potrivite. La început n-am conștientizat asta, dar mă întorceam, pas cu pas, pe drumul către Los Angeles.

La nouă ani după acea primă călătorie cu avionul, am ajuns în sfârșit înapoi, acasă. Când avionul a atins pista din LAX, eram atât de palid, încât profesorul amabil de pe scaunul de alături mi-a oferit punga lui pentru rău de avion. Primele săptămâni au fost groaznice. În unele nopți zăceam treaz, încolăcit în jurul unei perne, cu ochii la ușă, până când pătrundeau primele raze de soare prin draperiile prăfuite ale camerei de motel. Alteori mă rugam să vină să mă ia, ca să se termine totul. Dar perspectiva a început să se schimbe, treptat. Probabil știau că nu vorbisem în tot acel timp, că n-aveam nimic de spus. Trecuseră mai departe, se ocupau cu siguranță de altceva.

Am așteptat o lună înainte de a încerca să dau de urma lui Callie. Locuia într-o casă mare, albă, din Pasadena. Frank avusese o asigurare de viață substanțială, care-i permisesese să-și cumpere o proprietate frumoasă. Înaintând pe alee, am fost cât pe ce să vomit peste lalele. Când a deschis ușa, Callie a rămas perfect dreaptă, cu fața neclintită, cu excepția lacrimilor care-i șiroiau pe obraji. Ne-am îmbrățișat și ne-am așezat și am vorbit, și i-am spus câte ceva despre locurile pe unde fusesem. Am și mințit-o - acele minciuni prin omisiune care deveniseră o parte din ceea ce eram, spații albe în străfundul ființei mele. Am spus că fugisem din cauza sentimentului de vinovăție și, dacă țineai cont de ceea ce făcusem, suna suficient de plauzibil.

Ea mi-a dat fostul cufăr de călătorie al lui Frank, în care se afla o parte din lucrurile mele

personale păstrate de ea în toți acei ani. Dar, după șase luni, abia dacă ne mai întâlneam, încă nu voiam să risc să-i spun întregul adevăr, așa că minele de teren erau îngropate pretutindeni. Iar Callie avea o în-(reagă viață nouă în care nu mă încadram, indiferent cât de mult s-ar fi străduit ea să mi-o permită. Am venit de câteva ori până acolo, am rămas în mașină și am privit fațada impasibilă a casei mari și albe. Și am auzit un ecou al vocii tipului masiv, rostind exact cuvintele cu care-mi aruncase plicul cu cecuri de călătorie: „Nu vorbești cu nimeni despre asta. Niciodată. Altminteri o s-o știm. Și o să știm și cu cine ai stat de vorbă. În runda următoare n-o să mai fim la fel de amabili. Nici cu tine, nici cu ea”. Nu-mi mai puteam permite să pășesc alene pe aleea aia frumoasă din suburbii și să sun în ușa. La a treia sau a patra vizită, cum tocmai se lăsa noaptea și la etaj începeau să se aprindă luminile, un vecin a trecut să arunce o privire suspicioasă la Honda mea mică și murdară. Imaginea pe care am văzut-o în oglinda retrovizoare m-a alarmat până și pe mine. Devenisem supraveghetorul neliștit din noapte. Mașina întunecată de lângă bordură, cu motorul la ralanti, privită din spatele draperiilor în cele din urmă, gândul la cineva care pândea lângă casa mamei, sperind-o, m-a izgonit definitiv.

Am încercat să-mi reiau vechea viață. Dar am descoperit curând că nu mai era acolo, așteptându-mă. Și prietenii mei pleaseră sau își văzuseră de viețile lor. Reîntâlnirea cu ei mi-a adus aminte cât de mult pierdusem. Cât de gravă era vătămarea, întipărită în

caracterul meu cu fierul roșu, ca stigmatul unui osândit într-o zi fusesem un băiat de șaptesprezece ani, cu o consolă de jocuri Nintendo, căruia i se prevedea o viață decentă. A doua zi eram un adult fugar. Secretos, pe drumuri, singur cu vinovăția mea și cu cecurile de călătorie care se tot împuținau. Pe urmă nu mi-a mai rămas decât vinovăția.

Într-o seară am mers la Bob's Big Boy. N-am reușit să trec dincolo de parcare. Imensele ferestre pictate erau luminate ca o ilustrație de Norman Rockwell. Toți acei puștani mâncând și bănd, vorbind despre filme și despre partide de sex născocite. M-am oprit brusc acolo, afară, ca un vagabond în fața unei vitrine îmbelsugate. Nu m-am gândit la tot ce n-aveam eu, ci la tot ce aveau puștanii aceia. Invidia mi s-a aprins, firește, dar, după ce s-a mistuit, am spus în tăcere o rugăciune pentru ei, pentru ca viețile lor să rămână încântător de lipsite de complicații, pentru ca, încă mulți ani de atunci înainte, să nu pună nimic la îndoială.

A trebuit s-o iau de la început. Și să dau tot ce era mai bun în mine. Să-mi fac prieteni noi. Să-mi construiesc o altă viață. Să pun capăt amărăciunii cu recunoștința față de ceea ce mai dețineam încă. Am încercat să trăiesc ridicându-mă la înălțimea speranțelor pe care și le făcuse Callie pentru mine, străduindu-mă să nu-mi petrec viața privind în urmă. Din când în când, atunci când vedeam câte-o berlină de culoare închisă și auzeam câte o voce cu un anumit timbru, simțeam o pălpăire a vechii spaime, ca o limbă

de șarpe care-mi aluneca pe șira spinării. Puteau să
mă înșface în orice clipă și să mă arunce într-o celulă,
acuzându-mă de o crimă pe care n-o săvârșisem.

***Nu te încrede în
nimeni***

Dar n-au făcut-o. Mi-am luat o slujbă, ajutam oamenii lipsiți de adăpost. Am reușit să mă integrez în societate, astfel încât, dacă aș fi fost scos din scenă, aș fi avut sentimentul că viața mea valorase ceva. Mi-am găsit în sfârșit liniștea, sau cel puțin una dintre versiunile ei.

Și pe urmă m-am trezit într-o noapte ca să văd capătul
unei frânghii negre încolăcindu-se în balconul
meu.

CAPITOLUL 14

Tăcerea a fost cea care mi-a dat de înțeles că
terminasem de vorbit. Am ieșit din transa gândurilor
mele ca și cum m-aș fi trezit dintr-un somn adânc,
împins în prezent de brațul canapelei proptit în șale,
de podeaua de sub picioare, de senzația de
vulnerabilitate aproape insuportabilă, de parcă aș fi
fost jupuit și m-aș fi legănat deasupra unei ape sărate.

Induma și-a ferit privirea, cu ochii ei negri mai
întunecați decât de obicei. Apoi s-a lăsat să alunece de
pe canapeaua sfâșiată și m-a îmbrățișat, apăsându-mi
obrazul de pieptul ei. Nu mă puteam mișca. Am stat
așa câteva minute, apoi mi-am ridicat mâna și am pus-
o pe antebrațul ei.

Ea și-a pus cealaltă mână peste a mea și a zis:

- O să te-ajut.

S-a ridicat și și-a netezit hainele. Cu un efort,
a reușit să-și aștearnă pe față un zâmbet, pentru mine.
Ușa a căzut pe covor și ea a plecat.

Am sărit din somn la ora 2.18. Experiența mă
învățase să rămân întins și să respir adânc, să-mi
imaginez rostogolirea liniștitoare a valurilor
oceanului. Panica a dispărut curând și am revenit în
trupul meu, în siguranță, în întuneric.

Trucurile ingenioase ale propriilor minți ne joacă feste. Ne oferă mementouri răutăcioase, pe care își imaginează că le-am solicitat. Date fiind ultimele douăzeci și patru de ore, nu era de mirare că obiceiul îmi revenise, însă ideea în sine mă durea.

Mă convinsesem că-1 lăsasem în urmă.

Revenirea la vechiul tipar părea o dovadă că mă înșelasem. Eșecurile mele fuseseră prezente tot timpul, hibernând chiar sub suprafață, ca o amintire urâtă.

Era supărător de cald, aveam perna udă learcă. Instalația mea de aer condiționat era groaznică. Făcea o grămadă de zgomot și nu-mi oferea mare lucru, ca o nevastă dintr-un serial. Nu-mi folosea la nimic că țineam ferestrele și ușa glisantă, din sticlă, închise și încuiate chiar și în nopțile înăbușitoare de vară. Zăceam pe salteaua mea sfâșiată, neliniștit și nenorocit.

Dar confortul nu contează. Important e să fii în siguranță.

Am rostit numele lui Frank adresându-mă întunericului, așa cum făceam uneori. Știu că era ciudat - ba chiar jenant - dar o făceam fiindcă era cu adevărat singurul lucru care-mi rămăsese de la el. O făceam ca să-l păstrez în viață. Însă în clipa aceea nu o făceam ca de obicei. Ani de zile fusese singurul lucru de care eram sigur. În noaptea aceea nu mai simțeam întru totul același lucru.

Ce fel de legătură aveau Frank și vechiul lui camarad din război cu un rucsac plin cu bani gheață?

Bancnotele erau noi, datau de numai un an, dar, chiar și așa, nu însemna că nu erau ultima mișcare dintr-un plan care intrase în acțiune cu mult timp în urmă, încă din ultimele luni de viață ale lui Frank. Frank fusese un om care avea secrete, dar eu îl cunoscusem bine, mai bine decât cunoșteam pe oricine altcineva, în afară de Callie. Indiferent care ar fi fost legătura lui cu Charlie sau cu ce ieșise la suprafață în lunile dinaintea uciderii sale, Frank acționase probabil pe față. Am încercat să mă conving de asta și, în cea mai mare parte, am reușit

Eram istovit, însă cât se poate de treaz. Am deschis televizorul, analgezicul meu preferat. Daffy Duck era stânjenit de privirea unui mafiot mărunțel, cu o pălărie mare. Am mimat, sincronizându-mă cu el, replica pe care o rostea: „OK, rățoiule, nu mai trage de timp, s-a înțeles?”

N-avea rost. M-am ridicat, m-am îmbrăcat, am verificat încă o dată ușile și ferestrele. Cu vreo zece ani în urmă, îmi dădusem seama că n-o făceam pentru propria siguranță. Atunci, de ce? Era o obsesie, cu siguranță. În parte, din respect pentru morți. Eram în stare să fac turul apartamentului pe întuneric; aș fi reușit și cu ochii închiși.

După plecarea Indumei, făcusem curățenie, îmi puseseam obiectele dezmembrate în saci și aruncasem mai multe decât ar fi fost necesar. Fixasem ușa din față de canaturi cu două cuie, pe care le verificam acum cu degetul mare. Se dovediseră cel puțin la fel de eficiente cum fusese yala în noaptea

precedentă. Am întredeschis mașina de spălat vase și am verificat teancurile de bancnote de câte o sută de dolari pe care le așezasem sub tava de jos. Am închis ușa, punându-i pe colțul din dreapta sus o agrafă de hârtie, care ar fi căzut dacă s-ar fi uitat cineva înăuntru.

Am deschis ușile glisante, am trecut prin plasa de tântări ruptă și am încălecat pe balustrada balconului. O săritură de la etajul doi era periculoasă, dar puteam ajunge cu ușurință la stâlpul de telefon, acesta fiind unul dintre motivele pentru care alesesem apartamentul. Regulile lui Liffman: Lasă-ți întotdeauna o cale de scăpare. Mi-am calculat mișcarea și m-am agățat de reazemele pentru picioare fără să fie necesar să atârni în aer, apoi m-am prins de stâlp. Am coborât și m-am îndreptat spre camioneta mea Ford.

Mi-am spus că nu eram sigur unde vreau să merg, dar bineînțeles că știam.

Cu excepția vopselei de o altă nuanță, a cutiei poștale în formă de găscă și a anunțului „DE VÂNZARE” plasat pe gazonul din față, casa lui Frank era neschimbată. Am parcat mașina în susul străzii, m-am întors pe jos și am privit locuința stând pe trotuarul de vizavi. M-am gândit la rucsacul burdușit cu o sută optzeci de mii de dolari și la tatuajul lui Frank și mi-am adus aminte cum mă îmbrățișase la un moment dat și spusese că eram o familie. Și m-am gândit: „Fă să nu fie o minciună”.

M-am strecurat pe poarta din lateral și am

ocolit casa, trăgând cu ochiul înăuntru. O parte din mobilă era încă acolo, erau și câteva lăzi, dar indiferent cine o locuise până atunci își luase majoritatea lucrurilor. Balansoarul vechi de pe verandă rămăsese. Mi-am pus o mână pe lemnul jupuit, dar nu m-am putut convinge să mă așez. Pe urmă m-am oprit în pragul ușii din spate, prin care intrasem împleticindu-mă în noaptea aceea, ca să-l găsesc pe Frank. M-am întrebat dacă asta simțeau ucigașii când se întorceau la locul faptei, să .se tăvălească în mocirla propriilor fărâdelegi.

Ușa era încuiată, dar zăvorul pivotant al ferestrei cu cadru mobil de la bucătărie era uzat și s-a tras cu ușurință când am împins geamul în sus. Am intrat, lăsând fereastra să se închidă în urma mea.

M-am dus în camera de zi și m-am așezat pe un fotoliu protejat de o husă, cu picioarele în fața locului unde-1 ținusem pe Frank în brațe până când murise. M-am holbat o vreme la covorul zdrențuit. Trecusem cu mașina pe lângă casă în primele zile de după reîntoarcerea mea și încă o dată sau de două ori, când simțisem cu adevărat lipsa lui Frank, când îmi dorisem să respir același aer pe care-1 respirase el, să merg pe străzile pe care mersese și el cândva. Între zidurile acelea se aflau amintirile mele preferate. Și, bineînțeles, alte câteva.

M-am lăsat să alunec de pe fotoliu, m-am așezat în genunchi și am tras covorul, dând la iveală pata albită de pe dușumea. Se îngălbenise în decursul anilor. Mirosea a praf și a putreziciune. M-am întrebat dacă ultimii proprietari își dăduseră seama că acolo se

vărsase sânge.

Am întins covorul la loc, netezindu-l, și m-am îndreptat fără zgomot spre bucătărie. Vechea tastatură a sistemului de alarmă, încă fisurată de pe urma pumnului pe care i-1 trăsese Callie, nu mai era cuplată la nimic. Străbătând tiptil coridorul, am văzut că fostul meu dormitor fusese transformat în cameră pentru cusut. Am stat o vreme sub dreptunghiul înalt al ferestrei și am privit cerul nopții, mânjit de smog.

Confort. Siguranță.

Mi-au revenit în minte cuvintele lui Caruthers din după-a- miază zilei precedente: „O singură decizie eronată poate da naștere unui univers de consecințe lamentabile”.

Mi-am pus întrebarea asupra căreia meditasem jumătate din viață. Ce s-ar fi întâmplat dacă în noaptea aia aș fi lăsat pur și simplu telefonul să sune? Dacă nu m-aș fi urcat în berlina neagră?

Zgomotul pașilor mei părea să se amplifice în casa mică. Ușa din spate avea aceleași yale Medeco. Am aruncat o privire în dormitorul principal, care nu mai arăta nicicum așa cum mi-1 reaminteam. Raftul de sus al dulapului nu mai era ticsit de pulovere. Pe noptieră nu mai erau împrăștiate cărți pe jumătate citite. Am ieșit și m-am uitat la ușa din față. Era aceeași. Draperiile ferestrelor se schimbaseră și m-am întrebat dacă zăvoarele conectate la sistemul de alarmă instalate de Frank mai erau încă acolo. Am tras draperia și spaima m-a cuprins atât de repede încât m-am ghemuit, paralizat de șoc.

La o mică distanță în susul străzii, o mașină

fusesse trasă lângă bordură, în fata camionetei mele. O siluetă stătea lângă mașina mea, în dreptul geamului de la portiera șoferului. A simțit mișcarea din casă sau a vrut să descopere dacă există așa ceva, fiindcă ovalul întunecat al chipului său a tremurat ușor în timp ce se rotea. Se uita la mine.

Mi-am retras mâna cu o smucitură, lăsând draperia să se închidă, și am inspirat scurt, cu un țipăt. Am auzit un motor pornind.

Pe urmă S-a petrecut ceva neașteptat. Reacția mea s-a transformat, lăsând deoparte spaima, într-o poftă nebună de confruntare, indiferent ce-ar fi fost în joc. Cu șaptesprezece ani în urmă ieșisem din casa aceea tremurând, dar acum m-am trezit șarjând spre ușa din față, cu chef de scandal. Când am coborât de pe verandă, mașina dispărea deja după colț, cu vuietul motorului accelerat atingând o notă înaltă, dar estompându-se în depărtare. Când am ajuns la camioneta mea, nu mai erau decât greieri și atacul de mitralieră al unui aspersor de mare putere. Am găsit energia să mă uit de jur împrejur, dar n-am văzut pe nimeni, nicăieri.

Cu gura uscată de spaimă, m-am grăbit să mă întorc, am închis ușa, am încuiat-o și am ieșit pe unde intrasem prima oară. Ajuns la camionetă, m-am strecurat sub ea după ce mi-am scos lanterna din torpedo și am examinat sașiul, așa cum mă învățase Liffman. Nici rezervorul de benzină nu avea nici un semn care să indice că ar fi fost deschis.

Când m-am urcat pe locul șoferului, mâinile încă îmi mai tremurau. Mi le-am încheștat pe volan,

făcând tot ce puteam ca să le liniștesc. Când mi-am ridicat privirea, am observat o bucățică de hârtie îndesată sub ștergătorul de parbriz. Ca o chitanță dintr-o parcare cu valet. Dar nu mai apelasem la o parcare cu valet de luni de zile.

Am coborât și am luat hârtia de sub lama de cauciuc. Un bon pentru dezvoltare, de la un atelier fotografic de pe Ventura Boulevard. Pentru un singur film. Gata în ziua aceea, la amiază. Numărul comenzii și ora la care putea fi ridicat filmul erau prețipărite, iar spațiile pentru nume și număr de telefon, necompletate. Singurul semn trasat cu mâna era cercul din jurul cuvântului joi. Probabil că filmul fusese mai degrabă lăsat în cutia de preluare pe timpul nopții, nu adus ziua, la ghișeu.

M-am urcat din nou în camionetă și am privit în gol. Frica mi s-a transformat în curiozitate, după care a revenit. Apoi panica a pus stăpânire pe mine. Să pornesc mașina și să plec departe de toate astea. Să nu mă opresc înainte de a mă vedea într-un alt oraș, într-un alt apartament, într-o altă fabrică de conserve din Alaska. Dar, oricât de mult am vrut să-i cedez impulsului, de data asta o parte din mine s-a opus. Ajunsesem într-un punct de cotitură de care nici măcar nu știusem că mă apropiam.

M-am îndreptat spre casă. După ce m-am cățarat ca o maimuță pe stâlpul de telefon, am verificat încuietorile, agrața pentru cutie și cele două cuie care fixau ușa din față, apoi m-am așezat pe pat, holbându-mă la afurisitul de bon de la atelierul foto. Mă dureau oasele din cauza exploziei din noaptea

precedentă, iar cămașa mi se freca de porțiunea cu pielea jupuită de pe piept.

Când am închis ochii, am văzut iarăși în întuneric ideogramele familiare, cerneală albastră decolorată pe piele. NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI.

Ca să găsesc răspunsurile de care aveam nevoie, trebuia să descopăr o altă legătură între Charlie și Frank, mai presus de Okinawa. Cum spusesese Înduma? „Poate e timpul să cauți aliați noi. Sau o nouă sinceritate, față de cei vechi/*

M-am ridicat, am luat televizorul de pe cufărul lui Frank și l-am pus pe podea. Capacul a scârțâit când l-am deschis. Am scotocit până când am găsit ce căutam. O fotografie a lui Callie, încrețită, făcută cu foarte mulți ani în urmă. Pe plajă, uitându-se cu ochi mijiți la soare, dându-și cu o mână pe spate părul des și rebel. Chipul acela, aproape tot atât de familiar ca al meu, cu toate că nu-l mai văzusem de mulți ani.

Era timpul.CAPITOLUL 15

Pe aleea din fată, m-am simțit expus în lumina strălucitoare a dimineții, deși dădusem ocol străzii de trei ori, ca să mă asigur că nu eram urmărit. O oprire de o clipă nu m-a ajutat să-mi recapăt sângele rece, dar mi-am silit picioarele să mă poarte către veranda aspectuoasei case albe cu două etaje. Degetul meu mare a rămas lângă sonerie, abia atingând-o, refuzând să apese.

Până la urmă, am sunat. O sonerie cu trei clopoței. Mi-am trecut mâna prin păr, m-am lăsat de pe un picior pe altul. Mă simțeam stângaci din cauza rănii pe care așchia din osul lui Charlie mi-o făcuse pe obraz.

Pași care se apropiu. Vocea mamei strigând către cineva din casă:

- Am înțeles, iubituie.

Ușa imensă s-a deschis, iar mama a apărut zâmbind în cadrul ei. Probabil că arăta bine pentru vârsta ei, dar la început n-am reușit să remarc decât schimbările, dovezile incontestabile ale trecerii anilor. Părul ei era ceva mai aspru, cu o strălucire castaniu-aurie prea bogată ca să fie naturală. Avea un aer tineresc așa, cu coadă de cal și în cămașa bărbătească plină de pete uscate de vopsea și descheiată, lăsând să se vadă o bluză strâmtă, decoltată. Probabil că folosea fond de ten ca să-și ascundă ridurile, dar asta-i estompa și pistruii. Și nu-mi plăcea. Din întreaga Callie, pistruii erau partea mea favorită.

Măhnirea i-a trecut peste trăsături ca un val, lăsându-le fără nici o expresie.

- Cinci ani, a spus. Vizitele tale încep să fie aproape frecvente.

- Cred că numai patru. Ți-aduci aminte de prânzul ăla?

- Corect. Masa de prânz. Și-a lăsat capul în jos, apăsându-și creștetul de muchia ușii. Ai primit felicitarea mea de Crăciun?

- Da. Tu ai primit-o pe-a mea?

-Da.

S-a retras cu un pas. Am urmat-o înăuntru, cu cheia lui Charlie păcănindu-mi în pantof. Am trecut printr-un hol cu podea mozaică, cu oglinzi și vase cu flori uscate și am intrat într-o bucatărie spațioasă. Un cocoș de porțelan pe soba Viking, față de masă cu carouri albastre, putinei de unt într-un colț. Mi-era greu să pun decorul rustic contemporan alături de

Callie.

Un bărbat scund și vânos stătea pe un taburet din mijlocul bucătăriei, citind ziarul și mâncând ochiuri. Părul buclat i se retrăgea spre creștet, iar șuvițele de pe tâmpile îi încărunțiseră. De bună seamă, i-ar fi prins bine o tunsoare. S-a oprit cu îmbucătura pe jumătate mestecată, privindu-mă pe deasupra rubricii sportive. La jumătatea scării din dreapta stătea o fată, poate de vreo treisprezece ani. Era aplecată, se uita în jos, în bucătărie, să vadă cine venise. În ciuda căldurii, purta un pulover cu glugă, cu fermoarul încheiat, peste o bluză lălaie - gri-închis pe negru. Șuvițe de un castaniu-deschis și blonde îi brăzdau părul castaniu-închis, care-i cădea moale în jurul feței. Mănecele erau trase în jos, peste mâini, și se tinea strâns de balustradă, gata să bată în retragere.

Callie s-a oprit lângă ușile duble ale frigiderului și a arătat spre mine, spre bărbat și apoi din nou spre mine.

- El e fiul meu, a spus.

Fetei i-a căzut falca. Doi pași grăbiți pe trepte, și s-a făcut nevăzută.

Bărbatul a lăsat jos ziarul și și-a tamponat colțul gurii cu un șervete! de hârtie. A ocolit masa și mi-a strâns mâna.

- Steve Yates.

S-a uitat la Callie, a dat încurajator din cap, s-a scuzat și a mers în camera alăturată, lăsându-și în urmă micul dejun.

- Soțul meu, a spus ea.
- Corect Felicitări. Am primit și cartea aceea poștală.
- Și n-ai vrut să vii?
- N-am știut că era o invitație.
- N-am făcut cine știe ce petrecere. A făcut un gest cu mâna. Știi, a treia căsătorie.
- Acum șase luni?
- Da. Steve și Em s-au mutat în vacanță de Crăciun. Schimbarea școlii în mijlocul anului a fost... Și-a îndepărtat o suviță de păr de pe frunte cu baza palmei, apoi a adăugat: De ce-ai venit, Nick?
Adică, eu am încercat să rîd vedem mereu. Dar despre tine nu se poate spune că faci vizite dese.
Privirea i s-a îndreptat spre tăietura din obrazul meu.
- Au ieșit la iveală niște chestii.
Mă uitam mai mult la farfuria lui Steve decât la ea.
- Cum ar fi?
- Nu sunt sigur.
- Nu știi sigur ce-a ieșit la lumină sau nu ești sigur că vrei să-mi spui mie?
- Și una, și alta. Am privit-o drept în față. Știi că pe Frank îl speria ceva, indiferent ce-o fi fost? A reapărut.
Dar ea aproape că n-a reacționat Pleoapele i-au zăcnit o dată în plus când a clipit. Atâta tot N-am putut să-i descifrez emoțiile, ascunse la fel de bine ca pistruii ei.
- OK, a spus. Ai de gând să-mi vorbești

despre asta?

- Până când aflu ce se petrece, n-aş vrea să te pun...

- În pericol? E frumos din partea ta că ieşi decizii pentru mine. Şi-a încrucişat strâns braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig. Atunci ce vrei?

I-am răspuns tatonând terenul:

- Fotografiiile lui Frank. Erau în cufărul lui. Ce-ai făcut cu ele?

S-a holbat la mine cu buzele tremurându-i. O deranjase întrebarea sau poate vizita mea. M-am întrebat cât de mult mă schimbasesem, dacă o dezamăgisem.

- Sunt într-o cutie de carton, a spus în cele din urmă, în pod. Le-am pus acolo când am pregătit cufărul pentru tine.

M-am străduit să rostesc întrebarea următoare:

- Pot să le văd?

- De ce nu, Nick? a zis ea, iritată. De ce nu?

Am încremenit amândoi o clipă, apoi am întrebat-o:

- Unde e podul?

- În partea de sus a casei. S-a uitat la mine, hotărându-se dacă să mă ajute sau nu, apoi a adăugat: La etaj, la capătul holului. Cutiile sunt etichetate. Ia ce vrei.

A înşfăcat farfuria soţului ei, încă pe jumătate plină, şi a ieşit să i-o ducă.

Am urcat scările ezitând. Muzica răbufnea,

sonoră, prin ușa închisă din stânga, Alanis Morissette văicărindu-se amarnic din cauza unui fost iubit. Litere din jocul de Scrabble, lipite de ușă, alcătuiau cuvintele CAMERA LUI EMILY. Simțindu-mă ca un intrus, mi-am continuat drumul către chepengul podului. O baie, o cameră de oaspeți, apoi ușile duble, deschise, ale dormitorului principal. M-am oprit sub chepeng, uitându-mă în camera unde dormea mama. Un pat mare, cu baldachin, acoperit cu o plapumă ușoară de puf, cu motive florale, și orientat cu fața spre fereastra prin care se zăreau un chioșc și o piscină. Un toc de umăr pentru pistol era agățat de un scaun, alături de ușa băii. Un șevalet de lângă bovindou susținea portretul lui Emily, pe jumătate terminat. Buzele strânse a supărare și poziția sugerau că nu poza de bunăvoie. Desenul însuși nu părea destul de individualizat - nu era una dintre cele mai bune lucrări ale lui Callie. Duhnea a obligație din toate punctele de vedere.

De chepengul de deasupra mea atârna un șnur. Când am tras, o scară ascunsă s-a desfăcut ca un picior de insectă. Am urcat și căldura m-a izbit cu mirosul aspru al izolației. Un ventilator încastat în acoperiș ciopârțea lumina orbitoare a dimineții, creând un efect hipnotic.

Lângă aparatul de aer condiționat stăteau patru cutii, purtând eticheta FRANK, scrisă de mama cu un marker. În două erau costume vechi și câteva cămăși de care Callie nu se-ndu-rase probabil să se despartă. A treia era plină cu cărți. Am ridicat câteva, admirându-le cotoarele familiare. Memorii ale

președinților și istorii ale activității militare, două romane de Leon Uris. A patra cutie era cea mai ușoară și conținutul i s-a învălmășit când am ridicat-o. Câteva straturi de fotografii, așezate lejer pe fund. Le-am sortat. Fotografii alb-negru de la o nuntă - părinții lui Frank? Pozele lui din copilărie, într-una purta pantaloni și o șepcuță turtită și îndrepta spre obiectiv o pușcă de lemn. Până atunci nu-mi trecuse niciodată prin cap ca Frank fusese cândva copil. Am luat pe rând mai multe teancuri de fotografii și le-am trecut în revistă pe toate de câteva ori.

La fiind am găsit fotografiile din război. Am dat de una cu Frank și mai mulți alți soldați într-o tabără din junglă. El stătea întins pe spate, cu un zâmbet atotcunoscător, cu picioarele încrucișate și cu sireturile bocancilor desfăcute. Am studiat fetele celorlalți bărbați, dar nici una nu-mi era cunoscută. După alte câteva fotografii, l-am găsit. Era o poză din sala de mese, cu țipi în maiouri albe, având în față tăvi cu cuburi de carne și tăieței. Frank era înclinat deasupra mâncării, cu furculița ridicată ca să-și accentueze un punct de vedere pe care li-l împărtășea celor din jur. Ceilalți se aplecau spre el. La masa din spatele lui, cu capul răsucit ca să asculte, stătea Charlie. Claia lui de păr blond era tunsă scurt, dar i-am recunoscut ochii pătrunzători și gura largă, cu zâmbet rebel. Părea un nepoftit, dând târcoale ca să se amestece în discuția cu Frank, iar ceva din limbajul trupului său sugera adorația unui subordonat. Nu puteam să nu mă întreb dacă Frank îi acordase lui Charlie măcar jumătate din încrederea pe care o

avusese Charlie în el.

Cu ventilatorul învârtindu-mi-se deasupra capului, am stat acolo, uitându-mă la fotografie, până când a început să mi se prelingă transpirația în josul coastelor. Pe urmă mi-am îndesat-o într-un buzunar de la spate, am stivuit cu grijă cutiile și am coborât. Când treceam pe hol, Emily a ieșit din baie, aproape ciocnindu-se cu mine.

- Salut, am spus. Scuze.

Și-a ridicat privirea. Ochii ei câprui erau triști și, într-un fel, frumoși.

- Locul ăsta e groaznic, a zis ea.

- Fac pariu. I-am întins mâna. Emily, nu? Eu sunt Nick.

A intrat în camera ei atingându-se în treacăt de mine.

- Numai Em. S-a încruntat la literele de Scrabble de pe ușa ei. Mama ta a lipit asta aici când ne-am mutat. Mi-a înțeles greșit numele.

M-am gândit la portretul ei din camera lui Callie, la faptul că nici una din ele n-avea nici dorința, nici puterea să-l ducă la bun sfârșit.

- Probabil a încercat pur și simplu să te ajute să te adaptezi.

- Se foiește tot timpul în jurul meu, încercând să mă hrănească și alte chestii.

- Are intenții bune, am spus.

- De-asta n-ai mai vorbit tu cu ea de vreo, cât să fie, nouă sute de ani?

- Din cauza unei grămezi de rahat în care am intrat când eram mai tânăr.

S-a holbat curioasă la mine pentru o clipă,

apoi s-a aruncat pe burtă în fața unei table de Scrabble și a unui dicționar în două volume. De biroul ei erau prinse cu piuneze câteva diplome și panglici de la concursuri.

Am rămas în cadrul ușii.

- Ești campioană la Scrabble? Asta-i mișto.

- Mișto. Da. Trebuie să-mi folosesc vocabularul ca să pun băieții pe fugă. Mi-a aruncat o privire peste umăr. Uite ce e, de ce nu pleci de-aici și gata?

Când am ajuns la parter, Callie spăla vasele.

Mi-am dres glasul, dar nu s-a întors spre mine.

- Știi din ce companie a făcut parte

Frank? am întrebat-o. în Vietnam?

Ea a continuat să fiece vasele.

- Frank nu vorbea prea mult despre război. Știi asta.

- Ai ceva din care s-ar putea deduce din ce unitate a făcut parte?

- Da, Nick, îi țin necrologul înrămat în toaleta doamnelor. Tigaia a lovit chiuveta cu un pocnet, însă pe urmă umerii l s-au gârbovit. Cred că e pe piatra lui de mormânt.

- Unde... unde e mormântul?

Mi-era rușine că nu știam.

Ea mi-a remarcat vocea poticnită și s-a întors.

- în cimitirul veteranilor. Wilshire & Sepulveda.

Deasupra mesei pentru micul dejun atârna o fotografie de la nunta lui Callie cu Steve, cu Emily aruncându-le priviri supărate din lateral, într-o rochie

din catifea de un albastru-în- chis. Pierdusem o parte atât de mare din viața lui Callie. Ce făcusem în ziua când se recăsătorise mama mea?

Ca și fiica lui, Steve părea un pic nesigur în casă, oarecum prea protocolar. Locuia acolo de șase luni. Nu e ușor să te descurci în etapa de tranziție într-un alt loc, să te simți în casa ta ca un străin. M-am gândit la tocul de umăr din camera de la etaj. Mi-am adus aminte ce înalt fusese Frank sau ce înalt părușe întotdeauna.

- Cu ce se ocupă Steve?

- E polițist. E un om minunat, a adăugat, în defensivă.

- Mă așteptam. Th nu te-ai fi măritat cu un altfel de om.

Ne-am uitat o clipă, stângaci, unul la altul. Ca și mine, ea își refăcuse viața. Cu toate că mă bucuram pentru ea, întâlnirea cu ea îmi reținea durerea pe care mă străduisem ani de-a rândul să n-o simt. Nu mai eram cei care fuseserăm cândva. Vechile aluzii, cunoscute, glumele noastre personale protesti - nu se mai aflau la locurile lor. Citeam pe fața ei că simțea același lucru. Același gol.

- Eram atât de apropiați, Nick, a spus.

- Da, am încuviințat. Eram într-adevăr.

M-a prins de braț, oprindu-mă, când am trecut pe lângă ea.

- Acum sunt pregătită să ascult, a zis.

Vreau să știu.

- Ce să ascuți?

- De ce-ai fugit de fapt.

M-am gândit la bonul din buzunar, cel de la atelierul foto, și la cheia din pantof.

- De ce? a repetat ea.

Am clătinat din cap.

- Ce-ai zice de versiunea scurtă? Mi-a eliberat brațul. Nu-mi datorezi ceva?

N-a pus întrebarea cu agresivitate pasivă, ci cu o curiozitate sinceră.

Mi s-au contractat mușchii pieptului; aveam gâtul uscat Era ca și cum mi s-ar fi revoltat trupul, ca să nu pot rosti cuvintele.

- În noaptea când am plecat, au venit să mă aresteze, am spus. Pentru uciderea lui Frank.

- Ți-au făcut una ca asta?

O cuprinsese instantaneu o furie protectoare.

- M-au înregistrat la Centrul Metropolitan de Detenție. Spune-i soțului tău să verifice.

- Ar fi trebuit să stai de vorbă cu mine, Nick. Părea zdrobită. Am fi găsit un avocat Nu exista nici un caz. *Nici un caz.*

- Au fabricat unul, incluzând amprentele mele de pe pistol.

- Toată lumea *știa* că puseseseși mâna pe pistol. N-ar fi putut scoate nimic din asta.

- După cele petrecute cu Frank, eram dispus să cred că puteau face o grămadă de lucruri. Și nu puteam să am încredere în dobitocii cu insigne, să cred că ar fi procedat corect.

***Na te încrede în
nimeni***

Ne-am întors amândoi, simțind o mișcare în cadrul ușii. Steve stătea acolo, cu farfuria murdară în mână. Privirea a fost prima trăsătură tipic polițienească pe care i-am remarcat-o. Am dat din cap către Callie, apoi către Steve.

- Vă mulțumesc că m-ați lăsat să mă uit la fotografii.

Am plecat, dar Steve abia dacă s-a clintit, așa că am fost nevoit să ies frecându-mă de el. Pașii mei au răsunat pe mozaicul din hol, apoi am lăsat ușa să se închidă în urma mea și m-am grăbit către camioneta ascunsă după colț.

Am mers printre mii de pietre funerare, cu șirurile lor perfecte răsfrându-se în evantai, ca brazele privitye dintr-o mașină în mers. Bonul de la atelierul foto stătea în buzunarul meu, în siguranță. Mai rămăseseră câteva ore până când puteam să iau filmul misterios. Mi-am spus că asta era motivul neliniștii mele.

Administratorul cimitirului mă îndrumase, la modul general, către zona care mă interesa, dar era dificil să mă orientez printre atâtea pietre de mormânt identice, cu însemnele Ministerului Apărării. Traficul din Wilshire și de pe autostrada 405 era la o distanță destul de mare ca să te ducă cu gândul la un ocean, un acompaniament de zgomot alb al unduirii ierbii și al umbrei copacilor bătrâni. Locul ar fi fost liniștit, dacă n-ar fi existat atâtea morți.

Am fost cât pe ce să trec de piatra de pe mormântul lui Frank. Nu mă așteptam să fie diferită de toate celelalte dar, în același timp, mă așteptam cumva. Nici o coroană, nici o floare. Doar numele lui,

***Na te încrede în
nimeni***

săpat în marmură. Am simțit o gheară în piept și mi-am dat seama că respiram cu greutate. Am scos pe băjbăite un blocnotes și am notat informația care mă interesa: Compania C, Batalionul 1, Regimentul 8 Infanterie, Armata Statelor Unite, Vietnam.

Mi-am închis carnelul cu zgomot și m-am răsucit în grabă, aproape izbind un bătrân care își croia fără vlagă drum de-a lungul șirului de morminte. Avea obraji supti, falca proeminentă, scheletică, și purta o haină foarte veche, trasă în jos de greutatea insinelor militare. M-a privit în față, apoi s-a uitat pe lângă mine, la piatra de mormânt, și a clătinat din cap, strângând din buze.

- Băieții ăștia au avut parte de o grămadă de rahat pe care nu-l merita, a spus.

Mi-a făcut vesel cu ochiul și și-a continuat drumul de-a lungul rândului. Eu mă uitam la iarbă și, când imaginea s-a încetășat, mi-am silit ochii să se întoarcă la data nașterii, la data morții și la nume, toate gravate cu majuscule pe marmura rece și

albă CAPITOLUL 16

Stăteam în mașina mea, în căldura înăbușitoare din Valley, cu pachetul cu fotografii în poală. Pe plicul de un galben vesel erau reproduse, ca mostre, fotografia unui balon cu aer cald și a unui retriever auriu scuturându-se de apa împrăscată de un aspersor. Dar eu nu le priveam, mă uitam la singura căsuță a formularului de pe plic care fusese completată, în care scria, de mână, cu majuscule, NICK KORRIGAN. Am rupt sigiliul adeziv și am extras plicul. Mi-am trecut degetul mare peste clapa lui, ezitând s-o ridic. Dacă înăuntru erau fotografiile unui cadavru mutilat? Ale cuiva care fusese împușcat? Ale unui copil molestat? Nu luasem în considerare o înscenare. Probabil că nici Charlie nu se gândise la asta. Cu inima bătându-mi surd în piept, m-am uitat în parcare, dar n-am observat nimic ieșit din comun. Mi-am adunat curajul și am scos din plic setul de poze. Indiferent la ce m-aș fi așteptat, nu însemna nimic în contra- rație cu socul imens de care am avut parte dând cu ochii de propriul meu chip. Un prim-plan, realizat cu un teleobiectiv, în timp ce mă plimbam pe stradă, cu mâinile în buzunare.

Mi-am rotit capul cu o zvâcnire, lungindu-mi gâtul ca să văd toată parcare. Mama care încărcă produse alimentare, copiii aplecați peste câte o tortilla lângă magazinul cu cărți cu benzi desenate, omul de afaceri de lângă parcometru - nici unul dintre ei nu mai era, dintr-odată, în afara suspiciunilor mele. Dar asta numai după ce m-am uitat iarăși la fotografie și am văzut că fusesem surprins exact când treceam prin fata casei lui Charlie. Fotografia fusese făcută de la mare distanță. Deși era neclară pe margini, au reușit să deslușesc lucirea argintie a unui Dumpster după care se ascunsese fotograf. O a doua poză mă înfățișa strecurându-mă pe sub banda de la intrarea garajului. Iar apoi, iată-mă ieșind, cu un rucsac greu atârnat de umăr.

Am trecut la următoarea poză cu mâini tremurătoare.

Era un instantaneu nocturn al oficiului poștal Sherman Oaks, situat la nu mai mult de zece străzi distanță de locul unde mă aflam. Blițul iluminase adresa de pe Magnolia Boulevard, scrisă cu vopsea pe peretele bej.

Arsura din piept mi-a atras atenția că-mi țineam respirația. Mi-am scuturat pantoful de sport Puma din piciorul stâng și am simțit zângănitul cheii din călcâi.

Celelalte fotografii erau goale. Neexpuse.

Nerăbdător să mă pun în mișcare, m-am întors la atelierul fotografic, trecând pe lângă cutia din fața ușii de la intrare, în care fusese lăsat filmul în noaptea precedentă. Tipul din spatele teighelei era

supraponderal, cu fața rotundă încadrată de o barbă rară, blondă.

I-am întins filmul și l-am întrebat:

- Există vreo metodă prin care v-ați putea da seama cu ce tip de aparat au fost făcute aceste fotografii?

Tipul le-a studiat.

- Nu tocmai. A avut un teleobiectiv foarte bun, probabil un Canon, dar nu pot fi sigur.

- Vorbiți despre un teleobiectiv separat de aparat?

- Da, cu unul încorporat nu se obține o claritate atât «îc bună.

Mi-a înapoiat fotografiile și am zărit literele estompate de pe verso. *Kodak Endura*. Am arătat spre ele.

- Ce-mi puteți spune despre tipul de film folosit?

- Acesta e tipul hârtiei fotografice. Dar dați-mi voie să văd clișeele.

A scos din buzunarul interior al plicului câteva clișee de modă veche - mie nu-mi dăduse prin cap să le arunc o privire.

- Fiindcă au fost doar câteva poze, am pus clișeele aici. Vârful limbii i se vedea printre buze în timp ce le privea cu ochi îngustați. Kodak Ektachrome 100. Transparență echilibrată pentru culoare la lumina zilei. Granulație fină, claritate ridicată, evidențiază culorile.

- Așadar, cine folosește așa ceva știe ce face? Nu e un tip de film pe care-l alegi pentru

fotografii obișnuite?

A clătinat din cap, împingându-și după urechi, cu palmele făcute căuș, părul care atârna.

- În... nt, îl folosesc majoritatea

fotografilor din publicitate.

- L-ai alege dacă ai fi un paparazzi?

Sau un polițist care supraveghează un obiectiv?

Mi-a aruncat o privire ciudată.

- Singularul e *paparazzo*. Și nu tocmai.

E bun mai ales dacă fotografiezi haine, sau draperii, sau altceva pentru care e într-adevăr necesară acuratețea culorilor.

I-am mulțumit și m-am întors în camionetă.

Cinci minute mai târziu, parcasem lângă oficiul poștal, holbându-mă la o imagine similară cu fotografia din mâna mea. Am intrat aruncând priviri peste umăr.

Răceala neașteptată a aerului condiționat contrasta teribil cu aerul încins de afară. Mai multi clienți plictisiți așteptau la o coadă, alții se certau din cauza unor formulare. Am luat-o la stânga, intrând în zona căsuțelor poștale. A doua nișă o adăpostea pe cea cu numărul 229, o căsuță de lățime dublă. Pereții ofereau intimitate și atenuau sunetele din restul clădirii. M-am ghemuit și mi-am scos cheia din pantoful de sport.

Am strecurat-o în broască, am făcut o pauză aducătoare de noroc, apoi am răsucit-o.

Ușița s-a deschis.

Cutia era goală.

M-am așezat cu spatele sprijinit de perete, îngăduindu-mi câteva momente de disperare. Pe urmă am oftat și am dat să împing ușa, ca să recuperez

cheia.

De sub placa superioară a căsuței cu numărul 229 a ieșit în afară, extrem de puțin, o muchie galbenă. M-am lăsat în patru labe și m-am uitat înăuntru. De partea de sus era fixat, cu bandă adezivă, un plic din hârtie lucioasă. Am întins mâna, l-am desprins dintr-o smucitură și l-am deschis. O bucată de hârtie acoperită cu mai multe coloane de numere a ieșit în afară. Mi-am plimbat ochii în josul șirurilor. 1,65; 4,05; 3,49; 1,80; 2,71 - numai numere mai mici decât cinci și nici unul dintre ele nu era număr întreg. Unul singur ieșea în evidență, atât ca mărime, cât și fiindcă era singur pe o coloană: 99,999. Partea de sus a paginii fusese ruptă și hârtia era sfărâmicioasă din cauza vechimii. Data imprimată de un dispozitiv electronic în partea de jos era 15 decembrie 1990.

Cu vreo cinci luni înainte ca Frank să fi fost ucis.

Ținând hârtia în mână, m-am lăsat din nou moale, spri-jinindu-mă de perete.

- Ei, am spus, asta lămurește totul. CAPITOLUL

17

Am condus spre casă cu pagina ruptă și plină de numere holbându-se la mine de pe locul pasagerului, pentru eventualitatea în care se hotăra să se explice singură. Am coborât geamul, lăsând aerul stătut dii Valley să-mi mângâie față.

„Viața ta e acum în pericol.” Așa spusese Charlie când îmi îndesase cheia în mână. Din cauza unei coli de hârtie plină de numere? Înșiruirea de cifre îi aducea vreo acuzație Serviciului, accelera decolarea unui Black Hawk, respingea atacurile asupra unei centrale nucleare? Erau cifruri de lansare ale rachetelor? Înregistrarea mitei? Sau cifrul unor documente guvernamentale? Era ca Tetris, jocul de pe Nintendo, piese de puzzle căzând una după alta, sfidând orice ordine.

În mod miraculos, am găsit un loc de parcare chiar pe strada mea. Când am coborât din lift la etajul meu, Homer stătea, sprijinit de ceea ce părea să fie noua mea ușă de la intrare, cu haina largă atârânănd pe el, ca un sac.

- Ai întârziat, mi-a spus. Dar am făcut exerciții de stăpânire de sine.

în timp ce mă uitam surprins la noua mea ușă, Evelyn a ieșit din apartamentul ei, cu o imitație de geantă Gucci atâr- nându-i de încheietura cotului. Dezaproba întâlnirile lui Homer cu dușul meu din fiecare joi și făcea tot ce era cu putință ca să ne ignore. Homer s-a holbat la ea cu foarte mare umilință. Răspândea în jurul lui un miros acru, de whisky, care răzbătea prin cel de transpirație uscată.

- Doamnă, vă puteți lipsi de un dolar? N- am mâncat de două zile.

Evelyn și-a închis yala cu un pocnet hotărât, aruncându-i o privire scurtă peste umăr.

- Hrănește-te singur.

A dispărut pe casa scării.

Mi-am pus mâna pe ușă. Mâner strălucitor de alamă, yală Medeco.

- Cum se presupune c-o să intru?

- Ce-ar fi să-ncerci mânerul?

S-a răsucit cu ușurință sub strângerea mea și ușa s-a rotit în balamalele bine unse.

Sever stătea pe rămășițele canapelei mele.

Costumul lui perfect de agent i se sălta în sus, pe umeri. Ca o primă reacție, m-am gândit că venise în cele din urmă să mă aresteze pentru uciderea lui Frank. M-am încordat, luptându-mă cu impulsul de a o rupe la fugă. Dar afișa un zâmbet prietenos.

M-am străduit din răputeri să nu mă uit către mașina de spălat vase care ascundea bănetul lui Charlie.

S-a ridicat cu efort în picioare și a scos din buzunar două seturi de chei, cu pielea bronzată, de

om trăit în aer liber, în- crețindu-i-se în jurul ochilor. Părea să se simtă mult mai puțin în largul lui încorsetat într-un costum decât în echipamentul SWAT, cu pușca de asalt legându-i-se agățată de umăr. Era perechea ideală pentru Wydell, un mușchi inteligent pe măsura inteligenței musculare a celuiilalt.

- Am vrut să mă asigur că pun cheile direct în mâna ta, a spus. Și l-am ținut pe tipul ăsta afară până ai ajuns acasă.

Homer a ridicat din umerii încă și mai masivi sub straturile de haine.

- înseamnă că nu mi-am exersat chiar atât de mult stăpânirea de sine.

- îl *cunoști*? m-a întrebat Sever.

-Da.

Soarele strălucea prin usa glisantă de sticlă, făcând scalpul lui Sever să palpite sub tunsoarea scurtă. Uitasem ce înalt era. Forța de fundăș din spatele bocancilor lui mă izbise în piept când sărise de pe acoperiș.

A strâns solemn din buze și a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. A înclinat din cap către Homer.

- Vrei să ne lași o clipă singuri? am spus eu.

Homer a făcut o reverență, chiar prinzând între degete, din ambele părți, o rochie fantomatică, și s-a retras, închizând ușa în urma lui. În beneficiul nostru, a început să fredoneze, mergând cu pași mari pe coridor.

Sever și-a întins mâna spre tocul de pistol de

pe șold, și eu am înlemnit înainte de a-și continua mișcarea către buzunar, de unde a scos un telefon mobil voluminos. Ridicând un deget către mine, a apăsat pe un buton, a ascultat, apoi a spus:

- Da, Da, linia e sigură. Fă-i legătura.
- Mi-a întins telefonul.

Am ezitat. La urma urmelor, lui Charlie nu-i mersese prea bine după ce luase telefonul oferit de ei. Dar, ignorând reflexul autoprotector, am luat celularul.

- Nick Korrigan?

Am recunoscut vocea, dar tot nu mi-a venit să cred. Am răspuns cu glas răgușit:

- Da, domnule președinte?
- Îmi pare bine că de data asta ai

acceptat convorbirea.

N-am fost sigur cum ar fi trebuit să reacționez, așa că mi-am mușcat buza și am așteptat.

Bilton a continuat:

- Am înțeles că vrei să rămâi în afara luminilor rampei.
- Da, domnule. Mi-am dat seama și am adăugat: Președinte.

- E bine. Am tot respectul pentru asta.

Dumnezeu știe că sunt destui indivizi gata să-și expună rufele murdare pentru a avea o șansă să facă schimb de batiste de unică folosință cu Barbara Walters. Dumneata ai rufe murdare, Nick?

Am înghițit în sec, pur și simplu ca să-mi umezesc gâtul.

- Cred că avem cu toții, domnule președinte.
- Da, a încuviințat el, meditativ. Unii mai

multe decât alții. După cum spuneam, sunt încântat că nu umbli după glorie. Sunt mândru de contribuția ta în incidentul de la San Onofre. Nick, o să afli că există oameni care vor să te întâlnească, să exploateze rolul pe care l-ai jucat în folosul cauzei sau al campaniei lor, să se amestece în ceea ce este, evident, o problemă de securitate națională. Nu ți-ai dori să te întâlnești cu o asemenea persoană, Nick. Cu siguranță, nu de două ori.

Se părea că informațiile circulau cu repeziciune între cele două tabere, având drept legătură Serviciul Secret. Dar cine cui îi raporta?

- Dacă mișuni pe anumite scene, lumina reflectoarelor sfârșește prin a te găsi în cele din urmă. Iar reflectoarele sunt mai fierbinți decât soarele deșertului și luminează de două ori mai puternic. Așa că, repet, sunt încântat, fiindcă, în privința asta, ai hotărât să mergi pe calea dreaptă.

Inima îmi bătea nebunește. Pe de-o parte, Bilton părea să apeleze la o intimidare politică standard: „Nu-mi ajuta rivalul să câștige în campania asta, nu contrazice versiunea inventată a evenimentelor de la San Onofre, care ne-a ajutat să urcăm în sondaje, sau o să te fac să plătești”. Pe de altă parte, părea să adauge, în același timp, un substrat mult mai amenințător. Aveam să plătesc cum plătesc Charlie?

- La revedere, Nick, a spus el, în timp ce eu încercam să-mi dau seama ce să răspund, și a închis.

Când i-am înapoiat telefonul, Sever a părut amuzat de expresia mea.

- Omului îi place să facă asta. Să te prindă cu garda jos. Îmi cer scuze, dar, știi, execut ordinele, și tot restul.

Mâna i-a dispărut sub haină și a ieșit cu un plic gros, pe care mi l-a întins.

- Asta ca să-ți cumperi mobilă nouă și ce-ți mai trebuie.

Am înclinat plicul, am luat notă de bancnotele de câte o sută de dolari îngrămădite înăuntru. Imaginea mi-a readus în amintire mirosul greu de piele din berlina aia, unde strângeam în mâini un plic similar, plin cu cecuri de călătorie. Singurul lucru pe care-l luasem în noua mea viață.

Am încercat să citesc în ochii lui Sever. Ce mi se oferea de fapt? Bani care să-mi închidă gura? Mi se dădeau bani gheață ca să dispar iarăși? Luând în considerare contextul, se părea că Sever juca rolul comis-voiajorului pentru Bilton. Dar eu îi cerusem, cu sarcasm, o ușă nouă lui Alan, un membru al taberei lui Caruthers. Și ușa era acolo, iar în spatele ei mi se ofereau bani gheață. Însă o asemenea abordare părea prea directă. Sever încerca într-adevăr marea cu degetul sau totul nu era decât o trimitere inteligentă într-o direcție greșită?

I-am înapoiat plicul. El a înălțat întrebător din sprâncene.

„Un singur viraj greșit, mi-am spus, e de-ajuns ca să ieși de pe traseu.”

A ridicat din umeri și și-a pus plicul la loc, în buzunar.

- O să-l păstrăm pentru tine. În caz că o

să te răzgândești, că o să vrei o canapea nouă.

A trecut pe lângă mine adresându-mi un zâmbet crispat când mi-a întins cheile. M-am întrebat dacă Wydell știa de mica lui excursie pe teren.

- Dacă ai nevoie de orice altceva, dă un telefon.

A bătut cu pumnul în cadrul ușii și a dat din cap în semn de rămas-bun.

L-am chemat pe Homer înăuntru și am încuiat ușa în urma noastră în timp ce el își țâra picioarele către baie. În minutul când am auzit dușul curgând, am verificat mașina de spălat vase. Agrafa era în tot acolo, odihnindu-se pe muchia din dreapta sus a ușii. Teancurile de sute rămăseseră înăuntru, neatînse, sub raftul cu vase murdare.

L-am sunat pe Raz de pe celular și l-am rugat să vină să-mi schimbe yalele.

- Sunt acolo în două ore, frățioare. O să-ți fac un preț bun.

N-aveam nici un sendviș cu came, dar am găsit în cămară o cutie de macaroane cu brânză, așa că am pus apă la fiert. După ce-am mestecat în pulberea de un portocaliu fosforescent, Homer a ieșit din baie, ridicând din umeri sub haina lui masivă. Obrajii și fruntea îi erau din nou de culoarea pielii, dar pe mâini avea deja urme de murdărie de pe haine. Picăturile de apă din barba lui încălcită atrăgeau atenția.

S-a apropiat târându-și picioarele și s-a uitat dezamăgit la oală și la paharul cu apă.

- N-ai măcar niște sifon? a întrebat

- Ce-ar fi să-ți bagi mâna după niște

bani în contul tău 401(k)¹¹ și să te duci să cumperi un Pepsi?
A oftat cu resemnare.

¹¹ Planul 401(K) le permite angajaților să-și depună o parte din salariu într-un cont cu impozitare amânată ales de angajator. (n.tr.)

***Nu te încrede în
nimeni***

- Sună destul de corect. Dar macaroane
cu brânză?Hei, am spus, am avut două zile lungi.

- Are vreo legătură cu tipul de
adineauri, care se foiește pe-aici?

Mi-a remarcat surprinderea.

- Oh, da. în susul străzii. Stă în mașina
lui, vorbește singur-în cască, știi.

- Tipul care abia a plecat? Cât de des?

- L-am văzut o dată sau de două ori în
ultimele două zile.

Și acum, aici. De ce-1 interesezi atât de mult?

- Confuzie de identitate.

- Nu cred, a ripostat el, cu hotărâre.

Când mesteca i se mișca barba și, imediat ce a
văzut că mă uitam la el, a adăugat, pe un ton defensiv:

- în meseria mea, observi o serie de
lucruri.

- Meseria ta?

- Bețiv vagabond.

- Ce fel de lucruri observi?

- Oameni căutați de poliție. Oameni care
au ceva de ascuns.

Și-a ridicat limba din oală și-a arătat spre
mine, și am observat ce mult semăna cu Lifiman, deși,
în același timp, n-avea nimic din înfățișarea lui.

- Tu ce-ascunzi?

- O sută optzeci de mii în mașina de
spălat vase.

Zâmbetul lui nu trăda cine știe ce amuzament.

- îți place să eviți întrebările.

- Ce ești, psihiatru vagabond? înfulecă-ți

***Nu te încrede în
nimeni!***

mâncarea aia.

- Numești asta mâncare?

Dar și-a lăsat nasul în jos și a mâncat în
tăcere.

După o vreme am spus:

- Scuze.

- Era și cazul să ți le ceri. Nu se vorbește așa cu un oaspete. Nu întinde coarda prea tare.

A terminat de răzuit brânza de pe fundul oalei și mi-a înă- poiat-o. Am pus-o la înmuiat în apă fierbinte. Mai târziu trebuia frecată bine, ca și baia, care arăta de obicei ca și cum în timpul șederii lui înăuntru s-ar fi bătut acolo doi câini maidanezi.

Modul în care mă evaluase continua să mă deranjeze.

- Cum poți spune așa ceva despre cineva? l-am întrebat.

Și-a rotit brațul, arătând întreaga mea locuință.

- Uită-te la apartamentul ăsta. Uită-te la tine. Un tip care arată exact așa cum trebuie. Mulțumitor de inteligent. Ai tot ce-ți trebuie. Dar e ca și cum ai fi lăsat ceva în urmă, undeva, pe drum.

Mi-am simțit fața arzând.

- Am lăsat ceva în urmă?

- Unii rămân pe poziție și luptă. Alții fug. Tu ești un fugar. Ca mine.

Știam că nu era cazul să întreb de ce anume fugea *el*. Mai discutaserăm o dată pe tema asta și își ocolise trecutul aproape la fel de bine cum îl ocoleam eu însumi pe al meu.

-Poate o singură dată, am răspuns, puțin cam prea aspru.

- Oamenii nu se schimbă. M-a privit înălțându-și o sprânceană albă ca zăpada, observând

impactul cuvintelor lui asupra mea. Adevărul doare?
m-a întrebat, nu fără blândețe.

- Haide, am spus, laconic. Te conduc
afară.

- Sigur.
Am coborât, am ieșit în stradă și Homer s-a
îndepărtat tă- rându-și picioarele. M-am uitat lung în
urma lui. Eram un fugar, ca el? În lumina
amenințărilor nu tocmai indirecte ale lui Bilton,
îndrăzneam să-mi continui cercetările? Mă puteam
opri?

L-am strigat și s-a întors.
- Ești prieten cu vagabonzii care trăiesc
de pe urma Administrației Veteranilor, așa-i? l-am
întrebat.

Administrația Veteranilor era o operațiune
amplă, cu fonduri guvernamentale, așa că nu
cunoșteam pe nimeni acolo.

- „Prieten” ar putea fi o exagerare, dar
avem interese comune.

- Cum ar fi?
S-a încruntat, căzând pe gânduri.

- Cărucioare de la autoservire
abandonate, cutii goale de apă minerală, Expresul de
noapte.

- Pe acolo sunt mulți veterani din
Vietnam?

- Tu ce crezi?
- Poți să întrebi la administrație dacă au
vreun sistem prin care țin evidența soldaților din
anumite unități de infanterie? Vreau să găsesc pe

cineva care a fost în Compania C din Batalionul Unu, Regimentul Opt Infanterie. Trebuie să aflu numele unuia dintre camarazii lui.

- Jumătate dintre tipii ăia sunt probabil morți sau în stradă, și mă-ndoiesc că guvernului îi pasă câtuși de puțin unde locuiește cealaltă jumătate, dar nu doare dacă întreb. **Să trăii.**

A schițat un salut trunchiat și un zâmbet atotcunoscător și și-a văzut de drum.

Când m-am întors către clădire, am zărit cu coada ochiului o scânteiere deasupra capului, ceva de pe balconul apartamentului liber de lângă al lui Evelyn. Mi-am ridicat privirea la timp ca să văd un aparat de fotografiat cu teleobiectiv retră- gându-se în spatele balustradei acoperite cu mozaic

portocaliu. **CAPITOLUL 18**

Mă clătinam pe bordura dintre balcoane, făcând tot ce-mi stătea în puteri ca să ignor pavajul aflat cu două etaje mai jos. Înaintam puțin câte puțin, tinându-mă de stuc. Mă cățărasem din balconul meu într-al lui Evelyn, de unde îmi continuasem înaintarea spre apartamentul neînchiriat. Era un act nesăbuit, dar eram al naibii de sătul să tot fiu spionat și destul de furios ca să risc o cădere fatală cu scopul de a provoca o confruntare.

Două scaune pliante abandonate stăteau alături de ușa glisantă, care fusese lăsată deschisă. Plasa de țântari oprea lumina soarelui, dar puteam să văd că în camera de zi nu era nimeni. Am coborât cu grijă în balcon și am trecut dincolo de plasă, care a alunecat pe șină scoțând cel mai slab sunet cu putință. Zgomotul mi-a reverberat în țeastă și am înlemnit vreme de un minut, atât de încordat, încât umerii mi-au fost cuprinși de crampe.

Camera de zi era goală și mirosea a vopsea proaspătă. Prize încă acoperite cu bandă adezivă, plăci de ipsos pe masă. Apartamentul, o imagine în oglindă a celui în care locuiam eu, era renovat pentru a fi scos pe piață. Lucrătorii își luaseră liber cu o săptămână în urmă, de Ziua Muncii, și nu se mai întorseseră. Am auzit o mișcare în dormitor, m-am furișat într-acolo, lipindu-mă de perete, aproape de tocul ușii, și am aruncat o privire înăuntru. Femeia stătea turcește în mijlocul covorului decolorat, cu spatele la ușă. Avea părul castaniu împletit în cozi groase, ca de fetiță, și-și ținea capul aplecat, preocupată de ceea ce făcea în poală. Aparatul de fotografiat? O armă? Ieșind dintr-o bluză fără mâneci, brațele erau palide și subțiri, dar nu fără mușchi. Gâtul era zvelt, cu un soare tatuat pe ceafă. Poziția și tinuta ei păreau ale unei copile, deși avea probabil în jur de douăzeci și cinci de ani.

Am pășit în cadrul ușii.

- De ce mă urmărești?

A suspinat și din poală i-a căzut pe covor un aparat de fotografiat

- Fir-ar să fie! Și-a strâns mâinile la piept. M-ai speriat de moarte.

Bretonul tuns scurt îi cădea drept pe frunte. Ochii, mari și incredibil de frumoși, erau umezi de spaimă. S-a târât spre aparatul de fotografiat și l-a verificat, demontându-i obiectivul și examinându-l cu îngrijorare.

- Nu te urmăresc pe tine.

M-am apropiat și m-am lăsat pe vine în fața ei.

îmi dădeam seama că era speriată și asta mă stânjenea, dar nu mă simțeam tentat s-o liniștesc. Avea nasul frumos și buzele proeminente, dar fața era uscățivă, cu umbre sub pomeți. Și-a dus mâna către unul dintre numeroasele buzunare ale pantalonilor conici, dar eu am înșfăcat-o de încheietură, aproape până la degete.

- Cu grijă, am spus. încet.

I-am dat drumul, și ea a scos o rolă de film.

Am luat-o și am tras-o din micul tub negru. „Kodak MAX, adaptabilitate sporită, 35 mm, 800 - expunere rapidă.”* Tipul de film cu care fusesem fotografiat era Ektachrome 100.

- Dă-mi voie să văd și restul filmelor, te rog.

A scos din buzunare câteva tuburi de plastic.

- Uite ce e, îmi cer scuze, OK? Plec de aici. Nu e nevoie să chemi poliția.

O pernă, o pătură și o geantă cu lucruri pentru noapte fuseseră înghesuite într-un colț, alături de câteva cutii din polistiren pentru mâncare.

Nervozitatea ei părea sinceră și nu prea avea sens.

Am verificat celelalte role de film, inclusiv pe cea din aparat. Erau toate de același tip, cu expunere ultrarapidă, nu de genul celui lăsat pentru mine la atelierul foto. Dar asta nu însemna nimic. Așa că i-am scotocit geanta, dar n-am găsit decât un schimb de haine, câteva articole de toaletă și accesorii pentru aparatul de fotografiat. Pe cutia unui obiectiv era o etichetă tipărită - PROPRIETATEA LUI KIM KENDALL.

- Cine te-a angajat să mă urmărești?

- Ți-am mai spus. N-are nici o legătură
cu tine.

- Nu minți. Te-am văzut fotografiindu-
mă.

- Nu te-am fotografiat pe tine. L-am
fotografiat pe *el*.

- OK. Să chemăm poliția și s-o lăsăm să
lămurească lucrurile.

I s-au crispat buzele.

- Nu, serios, a spus ea. O să ți-o
dovedesc. S-a ridicat și m-a tras de braț. Vino.

Am urmat-o în baie. Când a dat într-o parte
perdeaua dușului, nările mi-au fost invadate de
duhoarea unor substanțe chimice. Fotografiile
atârnav, picurând, de o sfoară de rufe retractabilă,
care fusese întinsă și crestată ca să se agăte de
capătul opus al căzii. Homer motăind în fața maga-
zinului cu băuturi alcoolice. Homer trăgând un pui de
somm pe fâșia de iarbă de pe marginea Ocean Avenue.
Homer leșinat în stația de autobuz din Wilshire.
Homer pârea să doarmă foarte mult.

Am tras o fotografie de pe sfoară și am studiat-o.

- Cine e?

- Wendell Alton. A fost dentist. A ajuns
dependent de alcool. A pierdut totul - familia, casa,
dreptul de practicare a meseriei. N-a mai plătit pensia
alimentară pentru întreținerea copilului de mulți ani. îl
ținem sub observație.

- Homer a fost *dentist*?

- Homer? Corect. Da, a fost

- Și tu ești...?

- De obicei? Artist fotograf. Dar asta-mi aduce exact atâția bani cât îți imaginezi. Așa că lucrez din când în când pentru vreo doi detectivi particulari.

- Și ce misiune ai de data asta?

- Să descopăr cu ce se îndeletnicește Alton. Să-i surprind modul de viață, să întocmesc rapoarte. Am aflat că-l primești o dată pe săptămână ca să faci duș și ce-o mai fi. Așa că m-am instalat aici ca să-l surprind yvind și plecând. Și ca să am o bază de lucru, înțelegi? E mult mai greu decât îți imaginezi să urmărești un vagabond. Nu fac nimic altceva decât să stea în spații deschise.

- Și ce-o să se întâmple cu el?

- Nu depinde de mine. Eu doar predau fotografiile, Soția lui vrea să vină după el, asta-i treaba ei.

- Nu există o lege a prescripției? Eram mult mai supărat decât s-ar fi cuvenit. Tipul a suferit destul, nu-i așa?

- O lege a prescripției pentru abandonarea familiei? M-a privit ca pe o creatură subumană. Spune-i asta unei mame care și-a luat câte trei slujbe în ultimul deceniu. Sau copilului.

- Așa că el trebuie să plătească? Din închisoare?

- A ridicat din umeri.

- Probabil că nu. Dar nu poate fugi pur și simplu de propriul trecut, sperând că n-o să-l ajungă din urmă niciodată.

- M-am sprijinit de chiuvetă, cuprins de-o greață

ușoară.

- De ce te-ai uitat la toate filmele mele?
m-a întrebat ea. Ce te-asteptai să găsești?
- Nimic. Am... nimic.
- Ai de gând să chemi poliția?
- Nu. Doar că... ascultă, las-o mai moale
cu Homer. Spu- ne-le soției lui și detectivului
particular, sau cui o mai fi. E un tip OK. Doar că e
făcut zob. Venind după el n-o să se rezolve nimic.
Doar... lăsați-l în pace.

în ochii ei mari și luminoși licărea ceea ce mi-am imaginat că era o empatie neobisnuită. Am plecat simțindu-mă mai paranoic decât de

obicei. CAPITOLUL 19

Pe alee, alături de Range Rover-ul de vacanță al Indumei, era frumosul ei Jaguar, din vechea generație, de pe vremea când încă nu începuseră toate mașinile de lux să arate ca niște Toyota Camry. Casa, o construcție în stil Craftsman frumos finisată, desprinsă parcă de pe canalele întunecoase ale Veneției, m-a întâmpinat aprinzându-și luminile imediat ce am pătruns tacticos printre șirurile de bambus înalt până la talie de pe marginile aleii. Fiind la mai puțin de un cvartal distanță de plajă, aerul avea un iz plăcut de apă de mare murdară. Întârzasem câteva minute, fiindcă mersesem pe șoseaua de centură și parcasem mașina la trei străzi distanță, ca să fiu sigur că nu eram urmărit. Comandate de senzorii de înaltă tehnicitate din pavaj, becurile au continuat să-mi lumineze drumul până ce am ajuns pe verandă. Induma își adora tehnologia. La ușă mi-am dat seama cât de nervos eram. N-o mai vizitasem după despărțirea noastră și eram mai nerăbdător s-o văd decât voiam să recunosc.

- Intră! a strigat ea, înainte de-a apuca să bat.

Pășind în adierea de aer umed și de miresme amestecate, am lăsat jos sticla cu vinul de desert preferat de ea pe care o adusesem. Ca și bucătăria ei, Induma era un dezastru. Părul strâns în vârful capului, pete de iaurt pe față, o cârpă de vase îndesată în betelie și atârnându-i în josul pantalonilor de trening. Capacele zăngăneau pe oalele din care ieșeau aburi. De pe bucățile rotunde de papadum¹² picura ulei vegetal pe șervete de hârtie. Un cronometru a bâzâit. Pe o folie de staniol de pe masa din bucătărie stătea un bulgăre imens de argilă, modelat, vag și bizar, în forma capului lui Chewbacca¹³.

Induma a închis ușa cuptorului cu genunchiul.

- Ferește-te din drumul meu. Stai aici.

Mănâncă asta.

A împins o farfurie cu *puliyogare* de-a lungul mesei, arătând către ea cu o lingură de lemn de pe care picura ceva. Orez cu alune prăjite și cu frunze de cuny, aromat cu tamarind. Am luat o înghițitură. Era vegetariană, dar mâncarea ei era oricum excelentă.

- Dumnezeu! am spus.

Ea mi-a făcut cu ochiul.

- Știu. Handro coboară imediat. Se

curăță.

- Se curăță?

12 Turta indiana (n.tr.)

13 Personaj din *Războiul stelelor*, celebrul film

realizat de George Lucas (n.tr.)

- S-a apucat de sculptură.

Ceea ce explica prezența lui Chewbacca pe masa din bucătărie.

- E bun de ceva? am întrebat.

- E groaznic.

Voiam s-o întreb despre casa lui Charlie, dar simțeam o alinare aflându-mă în apropierea ei și voiam s-o savurez înainte de a cobori Alejandro. Am făcut turul bucătăriei și al camerei de zi de alături, remarcând minunatele accesorii domestice. Suportul de plută pentru câni de pe măsuta pentru cafea. O listă a canalelor TV lipită pe partea interioară a ușii unui dulap deschis. O revistă de modă cu colțurile îndoite. Mi-am dat seama, cu o umbră de invidie, că admiram de fapt intensitatea senzației de *casă locuită*.

Există un anumit gen de spaimă, un anumit soi de pierdere care-ți pătrunde în celule. Devine o parte din tine. Te izolează între zidurile ei, te împiedică să ajungi la lucrurile pe care ți le dorești cel mai mult. Nimic nu aducea cu asta într-o asemenea măsură ca sentimentul pe care-l aveam uitându-mă la lănduma.

Alejandro a coborât cu pași repezi scările, trăgându-și peste cap un tricou cu suficient de puțină grabă ca să-și expună abdomenul plat. Era evident mai chipeș decât mine. Și mai latin. La vederea mea, fața lui expresivă i s-a luminat cu o sinceritate care m-a făcut să mă simt vinovat.

-Nick!

Accentul lui fermecător îmi transforma numele în „Neek”. S-a apropiat agale și mi-a oferit o îmbrățișare care duhnea a Polo Sport. Și-a ferit părul

negru, lăptos, din ochi, cu o zvâcnire exersată a capului, apoi a arătat cu mândrie către bulgărele de argilă de pe masa din spatele nostru.

- Ultima mea lucrare. Ți place?
- Un wookie?

S-a încruntat.

- Autoportret. Încă mai lucrez la nuanță.
- Nuanța, am spus. Corect.

M-a cuprins cu brațul pe după umeri și m-a îndepărtat de înduma, pentru o scurtă discuție între bărbați.

- Am nevoie de sfatul tău. Duminică e aniversarea noastră de un an și vreau să fac ceva deosebit.

- Uite, nu cred că sunt tipul potri...
- Știu că voi doi ați fost, știi tu, dar nu

mă deranjează. Acum sunteți prieteni. Tu o cunoști atât de bine. Dă-mi un sfat pentru o întâlnire deosebită.

M-am uitat peste umăr. Ocupată cu mașina de gătit, înduma mi-a prins privirea și și-a reprimat un zâmbet.

- E greu de crezut, dar adoră filmele de acțiune, am spus, închiriază un film cu Steven Seagal.
- *Serios?*

- Știu. Bizar, nu-i așa? Și știi după ce se mai dă-n vânt? După aripi de pui.

M-a privit ezitând.

- Dar e vegetariană.

- Cu excepția aripilor de pui. Îi plac mai ales cele de la Hooters.

în cele din urmă a priceput. A arătat cu degetul spre fața mea.

-*Aha!* Râzi de mine.

- Nu, vorbesc serios.

Bineînțeles că nu era așa, dar ajunseseam la concluzia că, dacă n-o cunoștea pe Induma nici măcar atât de bine, nu merita să fie iubitul ei.

El a ocolit masa și a sărutat-o ușor. Mi-am îndepărtat stânjenit privirea, dar am reușit totuși să-i urmăresc. Ea i-a răspuns la sărut, apoi l-a dat deoparte lovindu-i șoldul cu al ei și s-a uitat în cuptor. Un Buddha din lemn de santal râdea la mine dintr-o nișă din perete.

- Iubito, mâine iau Jag-ul ca să merg la biserică.

Alejandro a făcut un salt și s-a lăsat să cadă cu zgomot pe canapeaua imensă din camera de zi, apăsând butoanele telecomenzii până când pe ecranul cu plasmă de pe perete au apărut luminile stadionului pe care se juca un meci de fotbal transmis de Telemundo¹⁴.

Induma a pus pe masă, între noi, două farfurii pătrate Pottery Barn și am început să mâncăm. Avea o sufragerie frumoasă, dar mâneam întotdeauna pe masa din bucătărie, eu așezat pe un taburet, ea stând înclinată, astfel încât să poată ajunge la cuptor.

¹⁴ R[c]ca americana de televiziune care emite în limba spaniolă,

(n.tr.)

în spatele nostru, Alejandro a sărit entuziasmat pe canapea, apoi a gemut, gârbovindu-și umerii. În nefericirea lui, și-a scos tricoul dintr-o smucitură.

- Cât de greu e să execuți un penalty? Unsprezece metri! Cât de greu poate fi?

- Întrebare retorică, mi-a spus Induma.

Dincolo de televizor, un șir de ferestre curbate dădeau către o fâșie de peluză și către imitația de canal de dincolo de ea, dar în clipa aceea geamurile reflectau interiorul casei, așa că vedeam doi Alejandro sărind în sus și-n jos, strigând înjurături în limba spaniolă și luându-se cu mâinile de cap, supărat și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

- Știi, adresa aceea pe care m-ai rugat să o caut? a spus Induma, cu voce scăzută. E o casă de închiriat, proprietatea unei evreice bătrâne din Encino. Ultimul contract de închiriere a expirat acum două luni și a fost încheiat cu o familie coreeană. Dacă între timp a mai închiriat-o cineva, atunci a fost pe bani gheață.

Prin urmare, Charlie își petrecuse acolo mai puțin de două luni. Se mutase ca să se ocupe de ceea ce îi adusese banii. Sau ca să se ascundă cu tot cu teancurile de sute.

- Fiindcă procentul locuințelor disponibile din Culver City e un număr cu o singură cifră și dat fiind faptul că proprietărea a fost arestată pentru că nu și-a declarat veniturile din 2005, așa zice că e foarte probabil să fi închiriat casa la negru, pe bani gheață, a adăugat Induma.

Expresia feței mele a făcut-o să roșească - o raritate - și să ridice din umeri.

-Nu e greu să verifici anumite lucruri dacă știi unde să te uiți. Sau pe cine să întrebi.

- Totuși. Ești foarte bună.

- Nu. Doar indiană. Noi ne facem relații peste tot și suntem în stare să băgăm în sperietți un computer, ca să se poarte frumos în cea mai mare parte a timpului. A aruncat o privire către Alejandro cel fără tricou, care tocmai îi adresa televizorului rugăminți insistente. Două dintre cele mai utile trei abilități pe care le dețin.

A întins mango murat pe o bucată triunghiulară de papa- dum, a aruncat-o în gură și și-a rostogolit ochii extaziată.

- Ei, răposatul Mike Milligan făcea parte din câteva grupări separatiste, o veste într-adevăr proastă. Chestii legate de supraviețuire, gen Ruby Ridge, munteni care adună arme și aprobă cu tărie *The Turner Diaries*'. În anii 1980 a fost arestat pentru crimă în baza unui test ADN, dar i-a vândut pe alți tipi din organizația lui și a fost eliberat condiționat, mai devreme. Neoficial, se spune că el e teroristul ucis la San Onofre, dar guvernul nici nu confirmă, nici nu infirmă public acest lucru.

Cu siguranță că nimic din toate acestea nu se potrivea cu Charlie, dar trebuia să întreb.

- A fost în armată? În Vietnam?

- A fost

- în ce regiment?

- Asta n-am putut să aflu. O parte dintre

informațiile din era operațiunilor militare din Vietnam
au rămas secrete, iar

¹ Roman rasist și antisemit (n.tr.) celelalte sunt o

harababură. Mă descurc mult mai bine cu bazele de

date ale oamenilor legii decât cu ale armatei.

Mi-am lăsat furculița jos, pe farfuria cu chenar
albastru.

- Ești sigură că acest Mike Milligan e
într-adevăr tipul, nu vreo altă născocire din povestea
acoperitoare?

- Orice e posibil, dar am o sursă de
informații foarte bună. Și există destule documente
despre el, a lăsat destule urme ca să mă îndoiesc că e
vorba de o persoană abia inventată. Cred că o
grămadă dintre separatiștii aceștia sunt foști militari.
Cel puțin așa spune adjunctul șefului poliției.

- Ai fost la adjunctul șefului poliției? Din
L.A.?

A ridicat din umeri.

- Când mi-am instalat programul criptat
pentru crearea copiilor de rezervă în laboratorul
criminalistic, m-am dus acolo zi de zi, timp de două
luni. Nu primesc nici amenzi pentru depășirea vitezei.

- N-ai pomenit de mine, da?

- Oh, la asta te refereai. N-am dat decât
numele și numărul asigurării sociale. Haide, râzi.
Bine, nu râde. Nu, sigur că nu. Și nu-ți face griji. Are
motive foarte puternice ca să nu-mi înșele încrederea.
În afară de cazul când poate găsi pe cineva mai bun pe

care să-l cheme data viitoare când baza lui de date cu amprente decide să atârne de-un fir de păr - o secțiune nesigură a programului.

Judecând după fața ei nu tocmai inexpressivă, tocmai prezicea că un asemenea lucru urma să se întâmple.

A sunat soneria și m-am ridicat de pe taburet.

- Aștepti pe cineva?

S-a încruntat, îngrijorată.

Alejandro a zburat pe lângă noi, alunecând cu șosetele pe dușumea.

- E pentru mine! E pentru mine!

Murmur de voci la ușă, apoi s-a întors cu o cutie de pizza Domino.

- Nu mânânci cu noi? am întrebat.

- Nu-i place mâncarea indiană, m-a

lămurit Induma.

Posibilitatea de a-i fi rănit sentimentele părea să-l neliniștească pe Alejandro, deși eu, imul, eram sigur, judecând după expresia feței ei, că nu era nici un pericol.

- Nu, iubito, doar că am chef de

mâncare italienească, atâta tot

- Crede că Domino e mâncare

italienească, a spus Induma.

M-am ridicat dintr-un salt și am adus sticla cu vin de desert de pe măsuța din hol. Ea mi-a smuls-o din mână, s-a uitat la etichetă și i s-a luminat fața.

- Mure. Genial.

S-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat pe obraz.

A turnat zămbind în două pahare. A luat o

înghițitură. Și-a închis pleoapele superbe, catifelate, savurând gustul. Am băut și ne-am uitat puțin unul la altul. Ea a deschis gura ca să spună ceva. A închis-o. Pe urmă a întrebat:

- De ce te-ai gândit că nu-mi poți povesti toate acestea când am fost împreună?

Mi-am rotit vinul în pahar, uitându-mă în jos, la el, ca și cum mi-ar fi atras atenția în mod deosebit. Induma n-a scos nici un cuvânt, dar i-am simțit privirea. Mi-am dres glasul și am spus încet:

- Nu-1 poți scoate pe el de aici?

- Alejandro? a strigat ea, fără să-și desprindă privirea de mine.

-Da?

Nu te încrede în

nimeni

- Ne lași un minut?OK, iubito, mă duc la gimnastică.

A apărut la periferia câmpului meu vizual, a sărutat-o pe Induma, apoi i-am auzit pașii îndepărtându-se. Ușa din față s-a închis, curmând melodia pe care-o fluiera.

- Ți-a fost teamă c-o să te cred un criminal? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

- N-aveai încredere în mine?

Simplitatea întrebării, vulnerabilitatea ei m-au înjunghiat trecând prin carapacele protectoare pe care credeam că reușisem să mi le construiesc.

- Doamne, ba da, aveam încredere în tine. Vocea mea a căpătat o tentă răgușită. Dar mă temeam de ceea ce ți s-ar fi putut întâmpla.

Mi-a întors privirea cu seninătate.

- Deci ai făcut-o pentru mine, ei? a spus, ca o subliniere.

- Nu în totalitate. Am studiat tăblia mesei. Cred că nu eram obișnuit cu ceea ce înseamnă să... știi, să fii apropiat de cineva. Ca adult, n-am învățat asta cu adevărat niciodată.

Și-a țuguiait buzele.

- O să-mi povestești și restul? a întrebat ea.

Nu era un test în adevăratul sens al cuvântului, dar de răspunsul meu depindeau foarte multe. Pe mașina de gătit, o oală a dat în foc. șuierând, apoi a amuțit.

- Da, am spus.

***Nu te încrede în
nimeni!***

Buzele ei s-au încordat. Era mulțumită. Am pus-o la curent. Când am terminat, s-a retras de lângă masă - prima ei mișcare de când începusem să-i povestesc. Spatele i-a trosnit. Și-a luat oala arsă de pe foc și a oprit mașina de gătit.

- Mi-a cerut foaia ruptă cu numere și a studiat-o cu atenție, la fel de nedumerită ca mine. În cele din urmă, mi-a înapoiat-o ridicând din umeri. Aș vrea să fi avut mai multe informații despre tipii care te-au arestat când aveai șaptesprezece ani, a spus. Prenumele lor, orice.

I-am descris pe Slăbănog și pe tipul masiv. I-am povestit cum răsucea butoanele, cu acele degete late. „Programele de radio sunt groaznice aici, eh?”

- Mi-am închipuit întotdeauna că fuseseră aduși dintr-un alt birou teritorial, pur și simplu ca să mă sperie și să mă scoată din peisaj, am zis. Ca să-mi spună numai strictul necesar, nimic mai mult.

- Da. Cred că se găsește întotdeauna cineva dornic să execute ordinele fără să pună întrebări.

- Crezi că încă aș mai putea fi arestat pentru uciderea lui Frank?

- Mă îndoiesc. Ar fi greu să convingă un juriu sau un judecător că aceleași dovezi pe care le-au avut vreme de șaptesprezece ani constituie dintr-odată un alt caz.

- Dar e întotdeauna acolo. Amenințarea arestării. Crimele nu se prescriu.

- Da, dar, dacă ar fi ales traseul ăsta, autoritățile n-ar fi încercat să facă din tine eroul de la San Onofie. Presupun că ar stârni prea multe acuzându-te de uciderea lui Frank, ar atrage atenția unor oameni nepotriviti asupra unor lucruri nepotrivite.

- Dacă devin o problemă, o să le fie probabil mai ușor să mă ucidă, așa cum l-au ucis pe Charlie.

Și-a încleștat maxilarele. Nu-i plăcea să se gândească la asta, dar nici nu m-a contrazis.

- Ei, pe moment nu încearcă nimeni să te ucidă. Și oricine te-a îndrumat către căsuța aceea poștală nu are nici o calitate oficială, fiindcă altminteri ar fi dat pur și simplu buzna în oficiul poștal și-ar fi căutat la numărul 229.

- Cu excepția cazului în care aveai nevoie să descopăr *eu* ce e înăuntru.

- În ambele cazuri, s-ar părea că oricine te supraveghează vrea să-ți lase libertate de mișcare, ca să vadă dacă-1 conduci la ceea ce cauți.

- Și tocmai asta nu vreau să fac.

- Dacă lași baltă toată povestea, o să fii probabil în siguranță. Ți-ai petrecut ani de zile evitând așa ceva. De ce te-ai apucat s-o urmărești?

- Ținând cont cum a scos capul? N-o să dispară pur și simplu.

- Da, dar *tu ai putea* să dispari.

M-am gândit la trezirile mele nocturne de la ora 2.18, la modul în care reapăruseră, cu setea de răzbunare a unei rude pe care-o eviți.

- Am fugit vreme de șaptesprezece ani. Știu că de data asta n-o să plec.

- Dar ești pregătit de confruntare?

Expresia feței îi era sceptică;

Nu-mi venea ușor să găsesc un răspuns. Întrebarea mă rodea. Am schimbat subiectul.

- Poți să arunci, pentru mine, o privire în trecutul agenți- lor din Serviciul Secret? Al lui Sever și al lui Wydell?

- Ce înțelegi prin „trecut“?

- Acum lucrează amândoi în biroul din L.A., la Brigada de Informații pentru Protecție. Există vreun mod de-a afla dacă s-au ocupat vreodată de protecție în Washington, D.C.? Atunci am afla dacă îi sunt extrem de loiali unui anume personaj politic. Cum ar fi Bilton.

- Sau Caruthers, a adăugat ea.

- Sigur. Și el. Deși pare puțin probabil.

- Dar merită să verificăm, nu-i așa? Mi-a observat stinghereala. De ce te deranjează *asta*? Chiar te-ar tulbura dacă ai afla că în spatele întregii povești stă Caruthers?

- Nici că mi-ar putea păsa mai puțin dacă în spate se află Caruthers, am spus. Mi-ar păsa dacă ar fi *Frank*.

Asta era.

Furia din vocea mea sugera cât de mult mă durea ideea. Mi-am ferit privirea, temându-mă că totul mi se citea prea clar pe față.

- Nu știu dacă vreunul din candidați e sau nu amestecat, am spus. Acum nu știm decât că Serviciul Secret e prins în chestia asta altfel decât ar trebui.

- Ce vrei să spui?

- Wydell a pretins că Serviciul a fost chemat abia după ce a cerut Charlie să discute cu

mine la San Onofre. Dar timpul dintre momentul acela și cel în care au dat buzna în apartamentul meu e prea scurt. Cred că Wydel minte. Presupun că Serviciul Secret s-a aflat acolo, alături de LAPD, pentru schimbul de focuri din Culver City.

- Continui să-i spui Charlie, a remarcat ea.

- Indiferent care i-ar fi numele, nu cred că profilul găsit îi aparține.

- Atunci hai să-l afișăm, a zis ea, să vedem dacă putem găsi ceva mai caracteristic, care ți-ar putea fi de folos.

Am urmat-o în camera de zi. A așezat un laptop pe genunchii mei și s-a aplecat asupra mea ca să navigheze printre fișiere. M-am întors s-o privesc în timp ce tastea. Fetele noastre s-au apropiat.

Documentul a apărut pe ecran cu un sunet de clopoțel, atrăgându-mi din nou atenția către ecran. Un raport zilnic al poliției, completat cu fotografiile suspectilor. Mike Milligan avea obraji ciupiți de vărsat și ochi aspri.

Semăna foarte bine cu un terorist, dar nu avea nimic în comun cu Charlie. CAPITOLUL 20
întors în apartamentul meu, m-am așezat la distanță de ușa glisantă de sticlă și am studiat cartierul cu un binoclu cu infraroșu. îl luasem de la un magazin de echipamente de supraveghere cu prețuri umflate, de pe Sunset, care se adresa petrecăreților de weekend și directorilor paranoici de case de discuri. Articolele pe care le vindea nu erau de prima mână, ca acelea aduse acasă de Frank, dar binoclul era mai bun decât vechitura comandată de Liftman prin poștă.

Nu mă urmărea nimeni. Sau, cel puțin, nimeni pe care să-l pot remarca. Acum, când aveam în spatele meu o ușă funcțională, cu două yale, am mutat foaia cu numere și banii din mașina de spălat vase în rucsacul lui Charlie. Pe urmă l-am depozitat cu totul sub masa din bucătărie, într-un borcan imens pentru paste făinoase pe care mi-l făcuse cadou Evelyn la ultimul Crăciun, înfășurat în hârtie cu steaua lui David.

M-am prăbușit pe salteaua mea sfâșiată, zdrobit de oboseală după o asemenea zi și după amenințarea pe care-o scosesem la suprafață agitându-mă. Capul lui Charlie - și cu siguranță dantura lui - explodaseră făcându-se zob, dar de pe pereții uzinei nucleare se putuse răzui material suficient pentru testele ADN. Reușiseră să schimbe sau să facă pierdute o serie de dovezi și să-l strecoare pe Milligan, un tip singuratic cu un cazier corespunzător, pe poziția tipului ucis. Oare-l omorâseră și pe el? Sau fusese cel mai bun candidat, mort la timpul potrivit? Oricare ar fi fost adevărul, trebuia să mă întorc în mansarda lui Callie și să trec în revistă restul obiectelor rămase de la Frank, să văd dacă nu cumva alte fotografii sau documente îmi puteau spune câte ceva despre Charlie; aveam nevoie de numele adevărat al omului care mă vărâse în toată povestea asta.

Ca să-mi amuțesc gândurile, am deschis televizorul și am trecut de pe un canal pe altul. Degetul meu mare a încetat să mai apese butonul când l-am văzut pe Caruthers la *The Daily Show*, la o discuție amicală cu Jon Stewart. După o glumă cu NAMBLA¹⁵, ocolită de Caruthers cu înțelepciune, Stewart și-a asumat rolul omului fără nici un viciu.

15 North American Man/Boy Love Association - asociație de

pcdoșii și de homosexuali, cane înecarea sa obțină abolirea

legii care încredințează relațiile sexuale cu minorii, (n.tr.)

- De ce considerați că sunteți mai puțin susceptibil în privința grupărilor cu interese speciale?

Caruthers s-a fosit pe scaun, aplecându-se înainte, și pe buze i-a încolțit un zâmbet

- Poate că n-ați auzit, dar sunt obscen de bogat.

Până și Stewart a izbucnit în râs. După ce s-au stins aplauzele, a spus:

- După afirmațiile fostei dumneavoastră soții...

- Care din ele?

- Care fostă soție sau care declarație?

- N-am decât o singură fostă soție, în afara cazului în care June a fost ocupată în după-amiaza asta.

- Aceasta. Steward a ridicat în mână o carte al cărei titlu țipa pe suprapertă. Face o serie de afirmații noi, inclusiv faptul că, la una dintre primele dumneavoastră întâlniri, ați condus mașina sub influența unui tratament medicamentos. E adevărat?

- Absolut M-am uitat și la filme porno, am fumat marijuana de două ori în facultate - și am inhalat fumul - am trișat la jocul de dame, am renunțat la o căsătorie și am furat un baton de ciocolată de la un chioșc cu ziare. Dacă e cineva de părere că, din aceste cauze, nu sunt potrivit pentru a trata cu o țară precum Coreea de Nord dotată cu armament nuclear, îl rog să nu mă voteze.

Am zâmbit în întineric întrebându-mă ce avea să spună femeia cu ochelari cu rame de baga din

staffilui lui în privința remarcii despre filmele porno.

Apelând la zâmbetul său atotștiutor, Stewart a gesticulat, cerând publicului să facă liniște. S-a prefăcut că nu-i venea să creadă.

- Câți ani aveți când ați furat batonul de ciocolată?

Caruthers și-a pus degetele peste un genunchi.

- Cincizeci și cinci. A așteptat să se potolească râsetele, apoi a adăugat: Cred că aveam șapte. Sau opt. Tata mă ducea cu mașina la școală în drum spre serviciu și a oprit să ia ziarul de dimineață. Ajunseserăm la două străzi de școală când m-a surprins cu batonul de ciocolată, și a întors, m-a dus înapoi și m-a pus să-l înapoiez.

- Asta a fost înainte de Legea celor trei lovituri¹⁶.

Caruthers a chicotit.

- Ei bine, oricum am tras o spaimă soră cu moartea. În dimineața aceea, tata avea o întâlnire cu - cred că era cu președintele companiei Sears Roebuck. Și a întârziat din cauza unui baton de ciocolată de zece cenți. Răspunderea pentru propriile fapte. Mi-a fost inoculată de la o vârstă fragedă. Caruthers a scuturat din cap. Chiar și acum mă mai

¹⁶ Lege care prevede suplimentarea pedepselor pentru

persoanele care au mai fost condamnate de cel puțin trei ori

pentru delikte grave, (n.tr.)

cuprinde o sudoare rece ori de câte ori văd un Mr. Goodbar. Baton de ciocolată cu alune.

Am descoperit că Jasper Caruthers îmi plăcea mai mult decât aş fi vrut. În gândurile lui Frank ocupase cu certitudine un loc important. Era oare posibil să-l fi admirat într-o asemenea măsură încât să se fi lăsat atras, în folosul lui, în ceva dubios? Indiferent în ce ar fi intrat Frank şi Charlie, nu părea să fi fost adecvat ca să vorbesc în termeni preţioşi, şi nu părea să i se potrivească lui Frank. Sau cel puţin acelui Frank pe care-l cunoşteam eu.

De-atăta nelinişte, a început să mi se facă rău, îmi simţeam pleoapele grele - eram complet epuizat. N-am mai putut să-mi ţin ochii deschişi şi, în cele din urmă, am renunţat, sperând să am parte de câteva ore de somn.

M-am trezit tresărind, mai speriat decât de obicei. Nu era obișnuita anxietate care-mi făcea inima să bată toba în piept în ritualul de la orele mici, ci o senzație de pericol iminent. Aerul apăsa, răcoros şi greu, peste faţa mea lipicioasă de transpiraţie.

M-am rostogolit pe o parte şi m-am uitat la ceas - 1.37 a.m.

Mi-am oprit mâna, care se întindea instinctiv către veioză. Peste obraji mi-a trecut uşor o adiere rece. Curent de aer.

M-am lăsat să alunec din pat pe podea, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Din nou în pantalonii de pijama, cu bustul gol, am străbătut apartamentul în tăcere. Şase paşi şi un picior târşit până la fereastra din dormitor. Încuietoarea era în stare perfectă. O

traversare din nouă pași, plus alți trei și jumătate în diagonală, până în baie - fereastra închisă, zăvorul de siguranță tras. M-am îndreptat spre camera de zi. Ambele yale ale ușii din față erau așa cum le lăsasem, cu lanțul de siguranță în locașul lui. Am făcut un pas în lateral, către canapea, ajungând la ușa glisantă de sticlă și memoria mușchilor mi-a ghidat degetele către zăvorul mânerului.

Descuiat

Mi-am coborât privirea către pârghia metalică ridicată în sus, ca și cum aș fi putut anula faptele care o aduseseră în poziția aceea. Am simțit ceva - un semn de viață - în întunericul din spatele meu. M-am întors, cu o presimțire de rău augur. Conturul unui bărbat, abia vizibil în beznă, sprijinit de masa din bucătărie. Observând că îl priveam, silueta s-a năpustit spre mine.

M-a îmbrâncit, aruncându-mă în perete. M-am lovit zdravăn, aproape pierzându-mi echilibrul. El deschisese deja ușa glisantă dintr-o smucitură și ieșise pe jumătate, dar l-am prins de bărbie. S-a răsucit spre mine, cu ușa scârțâind pe șine. Deși cornișa de deasupra umbrea balconul, jumătatea de jos a feței lui a trecut prin fâșia de lumină galbenă a felinarului de vizavi și, văzându-i-o, am înlemnit, șocat. N-a durat decât o secundă, dar lui i-a fost de-ajuns ca să mă lovească în piept cu piciorul.

Ochii mi s-a încetșat și, în clipa următoare, n-am mai văzut decât covorul. Prin vârtejul de praf înălțat de obrazul meu, am zărit silueta întunecată

sărind de pe balcon cu îndrăzneală și prinzându-se de stâlpul de telefon. Un mormăit în clipa impactului, cu membrele strângându-i-se pentru sprijin.

***Nu te încrede în
nimeni***

M-am ridicat ținându-mă de coaste, simțind dureros
fiecare inspirație. Am ieșit pe balcon clătinându-mă,
cu răsufarea încă tăiată, și m-am uitat în jos la timp
ca să-l văd rupând-o la fugă și apărându-mi fulgerător
în fața ochilor la fiecare trecere pe sub un felinar.
Pașii lui - tălpi de cauciuc clipocind pe asfalt - se
întorceau din adăposturile întunecoase ale mașinilor
parcate scrâșnind în jumătăți de ecouri.

îmi recăpătasem răsuflarea, dar continuam să simt că n-aveam aer. Nu din pricina durerii, care dispăruse, ci din cauză că gura mare, sălbatică, pe care o întrezărisem în banda de lumină îi aparținea lui

Charlie. CAPITOLUL 21

Era imposibil. Și totuși, gura aia nu putea fi confundată, înainte de unda de șoc care mă izbise în centrala nucleară, lăsându-mă fără cunoștință, văzusem străfulgerarea exploziei capului lui Charlie. N-avea cum să scape nevătămat. Dar adevărul era că nu-l văzusem niciodată mort Poate că nici măcar nu-i sărise capul în aer. Poate că amintirea îmi fusese implantată de lacheii guvernului. Poate că șocul mă aruncase într-un somn înșelător și mă trezisem cu fragmente dintr-o poveste născocită de paranoia mea fortificată.

Oare visasem *totul*? Mi-am pipăit cu degetele mica rană din obraz. Unu la zero pentru realitate. Am pătruns în lumina puternică și albă din baie și mi-am spălat rana cu apă oxigenată, apoi mi-am inspectat pielea de pe piept și de pe brațe, încă mai avea o ușoară roșeață provocată de explozie.

Ceva mi se întâmplase. Ca și lui Charlie. Dar ce anume?

Am măsurat cu pasul apartamentul claustrofobic, verificând și reverificând încuietorile, încercând să mă decid în privința locului unde era sigur să stau. Mi-am dat seama că senzația de izolare provenea din faptul că-mi demontasem telefonul fix. Nici unul dintre prietenii mei n-avea cum să dea de mine și n-aveam nicidecum dispoziția necesară să-i sun pe toți și să le dau numărul unui celular foarte ieftin, pe care urma să-l arunc în curând. La scurt timp după ora șapte dimineața, m-am hotărât să închiriez o cameră la motel sub un nume fals până ce reușeam să-mi dau seama care trebuia să fie următoarea mea mișcare. Mi-am săltat pe umăr rucsacul plin cu bani și am deschis dintr-o smucitură ușa din față, aproape urlându-mi surprinderea la vederea unui curier vesel de la DHL Express, care-mi întorcea privirea. Mi-a întins un plic căptușit și un clipboard electronic. Am semnat *Foghorn Leghorn*¹, cu litere mișcătoare, indescifrabile și l-am expediat, cu voioșia lui cu tot. Am pus rucsacul la loc, apoi m-am străduit să dezlipesc clapeta adezivă a plicului căptușit. În palmă mi-a alunecat un telefon Nokia. M-am holbat la el cu roțițele minții învârtin- du-mi-se în gol, așteptând o sinapsă. Telefonul a sunat. L-am aruncat și a zburat, cu boltă, peste masa din bucătărie, ajungând în camera de zi. M-am ghemuit și am așteptat Nici o explozie, doar alte trei târâituri, amestecându-se cu zăngăniturile de pe linoleum.

¹ Personaj de desene animate (n.lf.)

Probabil că așteptau să-mi audă vocea înainte de a apăsa pe butonul roșu. A început să sune iarăși, strident și enervant. S-a oprit abia după o vreme, care mi s-a părut o eternitate. M-am îndreptat fără zgomot spre ușa glisantă și am împins într-o parte, cu încheietura degetului, una dintre jaluzelele verticale. Nici o berlină neagră, nici un elicopter planând amenințător, nici un lunetist trădat de sclipirea lentilei pe acoperișul de vizavi.

¹ Personaj de desene animate (n.1f.)

Am înșfăcat șurubelnița de lângă telefonul fix dezmembrat, apoi am înconjurat cu prudență masa din bucătărie și m-am uitat la mobilul Nokia, adunându-mi curajul pentru cei cinci pași care mă despărțeau de el. În cele din urmă l-am ridicat. A început să-mi sune în mână, dând un imbold pulsului meu accelerat, și l-am lăsat să cadă în timp ce mă retrăgeam împlicându-mă și împiedicându-mă de cutia cu cereale. Prin V-ul format de picioarele mele desculțe, m-am uitat la mobilul care zăgănea cu furie până când s-a oprit. Pe urmă m-am dezlănțuit asupra lui, folosindu-mă de vârful șurubelniței Phillips ca să-i sparg carcasa ieftină, de plastic. Am scotocit print măruntăiele lui electronice și în locașul bateriei, dar n-am găsit nimic care să semene a exploziv C-4. Firele se desprinseseră de plăcuța cu circuite, și m-am uitat demoralizat la telefonul distrus. Se părea că tocmai îmi dezmembrasem cea mai bună ocazie de a afla ce dracu' se petrecea.

Pe pachet erau tipărite numele și adresa mea, dar informațiile despre expeditor rămăseseră necompletate. Nici un număr de cont. Firma se lăuda, pe plic, cu livrarea în aceeași zi. Am sunat la DHL de pe celularul meu și, după o așteptare costisitoare, am aflat că pachetul fusese lăsat la Mailboxes N More, pe Lincoln Boulevard, la prima oră a dimineții. Când am ajuns la magazin, proprietarul a fost indignat fiindcă presupuneam că afacerile lui merg atât de prost încât să-și poată aduce aminte de un client oarecare. Factura dovedea, firește, că plata se făcuse cu bani gheață.

Magazinul se afla la câțiva kilometri distanță de apartamentul meu. Expeditorul știuse să mă sune pe Nokia imediat după livrare, ceea ce însemna că stătea la pândă.

Am ieșit cu telefonul eviscerat afară și l-am pus pe peluza pătrată din fața apartamentului meu, în apropiere de bordură, ca să-l pot vedea de la fereastra dormitorului. Apoi mi-am stabilit tabăra, cu o ceașcă de cafea instant și cu binoclul, lângă jaluzelele verticale. Cu obiectivul îndreptat către exterior printr-o fâșie de lumină, am stat pe scaun până când mi-a amortit fundul. Ferestrele de vizavi, mașinile parcate, trecătorii - nimic nu părea ieșit din comun. Un câine a adulmecat carcasa telefonului și a găsit că nu merita să-i acorde interes. Un skateboarder s-a oprit să studieze firele încalcite înainte de a-și continua drumul. Pe la ora unu, vezica mea ajunsese în punctul de explozie și cafeina îmi iritase stomacul. În cele din urmă, în fața clădirii s-a oprit un camion mare, alb, și șoferul a coborât și a luat-o agale pe alee. În inima clădirii, liftul a început să zumzăie..

Câteva clipe mai târziu, am auzit soneria. M-am ridicat recunoscător, cu dureri de șale și genunchi. Același curier mi-a adresat același zâmbet și mi-a întins același plic căptușit. Am semnat *Pepé Le Pew*¹⁷ și i-am mulțumit.

Din pachet a alunecat un Nokia transparent, un model pentru copii, proiectat astfel încât să-și

¹⁷ Alt personaj de desene animate (n.tr.)

dezvăluie măruntaiele electronice. Am simțit că fusesem înțeleș.

A sunat peste câteva secunde și am apăsă pe butonul verde. -Alo?

O voce morocânoasă, pe care n-am recunoscut-o, a spus:

- Am ceva ce-ți dorești. Hotelul Hyatt, pe Sunset, West Hollywood. La mezanin. Să apari acolo la șapte. Singur. Nu veni mai devreme. Nu spune nimănui că vii. Te supraveghez. E nevoie să-ți repet vreuna dintre informațiile astea?

- Nu. Tu m-ai fotografiat...?
- La ora șapte.

Legătura s-a întrerupt. CAPITOLUL 22

Emily mi-a deschis ușa și s-a încruntat la mine.

- Noi am făcut deja o donație.
- Callie e acasă? am întrebat-o.

Ea mi-a arătat plăcuța de bronz prinsă cu șuruburi de perete.

- Nu primim vânzători ambulanți.
- Unde e Callie?

- Îmi pare rău, săptămâna asta am avut parte de suficientă dramă.

Sub privirea mea insistentă, și-a ferit în sfârșit ochii, scrâșnind din maxilare.

- E la lucru.

Am fost surprins.

- Unde lucrează?
- La Gallery.
- Tu de ce ești acasă?

- Zi de întrunire. Conștientizarea pericolului reprezentat de droguri. Ne învață „să spunem pur și simplu nu”. Eu m-am perfecționat în privința asta, așa că m-am gândit să o sar.

- Trebuie să iau ceva din pod, atâta tot.

Și-a întins brațele ca și cum s-ar fi pregătit să interpreteze o arie. Puloverul ei maro, mâncat de molii, avea mâneci lăbărțate, care-i transformau brațele în aripi. Și-a pregătit instrumentul dregându-și glasul.

-Nu. Un zâmbet prefăcut Ți-am spus.

- De ce nu?
- Tata a zis să nu te primesc înăuntru dacă te întorci.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Uite ce e, nu trebuie decât să mă uit încă o dată în cutiile din pod. Pe urmă te las în pace.

- O ofertă tentantă.

S-a gândit o clipă, apoi mi-a făcut semn să intru.

Am urmat-o în susul scării.

- Cum era când fugeai întruna? m-a întrebat peste umăr.

- Am fost într-o situație stranie.

- Totuși. Sună dumnezeiește.

- „Dumnezeiește.” Douăsprezece litere în diagonală, douăsprezece puncte.

Mi-a adresat un zâmbet de cunoscător.

- Șaptesprezece. Sau șaiszeci și șapte cu bonusul

bingo, plus alte puncte dacă treci prin cel puțin unul dintre pătrățelele cu premii.

- Capitulez.

Mi-am ridicat mâinile, cedând punctul, setul și meciul.

Pe urmă am întrebat-o:

- E chiar atât de rău? Să locuiești aici?

- Îmi plăcea vechea mea școală. Vechii mei prieteni. Fosta noastră casă. Doar eu și tata. Mama ta e un pachet de nervi când e vorba de curățat masa și alte chestii. Și sunt atât de... scabroși împreună.

Numai pupături și tot restul. Cine-și dorește să vadă așa ceva?

Eu nu.

Am ajuns pe culoarul de la etaj și Emily a arătat către chepeng, apoi a dispărut în camera ei. Am avut nevoie de o clipă ca să mă adun; încă mai eram nervos după schimbul de celulare. Apelantul Misterios îmi trimisese al doilea Nokia dintr-un alt loc și plătise din nou cu bani gheată. Nici în magazinul acela nu-și aducea nimeni aminte de el. Ambele telefoane Nokia aveau cartele preplătite, iar persoana care le cumpărase era imposibil de depistat. Indiferent cine o fi fost, cel cu care mă confruntam cunoștea foarte bine pașii celui dans aparte.

M-am urcat în pod și mi-am îngustat ochii în lumina sărăcăcioasă, la început nefiind sigur pe ei. Cutiile cu lucrurile lui Frank dispăruseră. Am inspectat locul, ca să văd dacă nu fuseseră cumva mutate în spatele vreunei grinzi sau în partea opusă instalației de aer condiționat. Uluit, am continuat să mă uit în jur, ca și cum cutiile s-ar fi putut materializa. Cine naiba se foia prin întuneric, ca un tehnician de scenă în pauza dintre acte, lăsând fotografii denunțatoare, transmitând mesaje criptice prin telefoane aduse de curieri, furând cutii din poduri? Acceptând în cele din urmă realitatea, am coborât și am bătut la ușa lui Emily.

-Cee?

-Pot să intru?

- Așa cred.

Am deschis ușa. Stătea întinsă pe burtă, cu spatele spre mine, jucând *Space Invaders* cu unul dintre acele joystick-uri noi, în care se ascund o mie de

jocuri retro.

- Știi ce s-a întâmplat cu cutiile de carton din pod?

- Da, am pus emițătoare Lojak pe toate vechiturile mamei tale. Deschid imediat ecranul GPS și le găsim în timp util.

- E vorba de ceva important, am spus.

Ea m-a ignorat, așa că am traversat încăperea și i-am scos joystick-ul din priză.

***Nu te încrede în
nimic!***

Ești un nemernic. Părea cu adevărat rănită.

Privirea ei era sfâșietoare - îi înșelasem încrederea, după ce-mi făcuse o favoare lăsându-mă să intru. Și eu fusesem în situația ei. Cum știuse Frank să mă manipuleze întotdeauna?

- Ascultă, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Știu că e greu să fii deznădăcinat astfel...

- Nu *știi* nimic. Scutește-mă de bunăvoința ta.

- Em, trebuie să aflu dacă a venit cineva să ia cutiile alea. Nu e un joc. Poate fi periculos. Pentru tine, pentru tatăl tău, pentru Callie.

Mi-a studiat fața vreme îndelungată, nehotărâtă dacă să mă creadă sau nu. Pe urmă a spus:

- Nu știu nimic despre nici o cutie. Jur.

Dacă au dispărut, s-ar putea să fi intrat cineva în dimineața asta și să le fi luat, în timp ce eu eram la școală, iar tata și Callie la lucru.

- Vreau să încui toate ușile și toate ferestrele după ce plec eu, OK? O să mă uit la niște chestii și-o să mă întorc diseară, să vorbesc cu tatăl tău și cu Callie.

S-a ridicat în capul oaselor, cu picioarele încrucișate, trăgân- du-și nervoasă în jos marginea puloverului, cu ambele mâini.

-OK.

- Promite-mi c-o să încui peste tot O să-ți dau numărul meu de celular...

- Am numărul de celular al tatei. Și el e polițist. Spre deosebire de tine.

M-a urmat la parter și a închis ușa în spatele

***Nu te încrede în
nimeni!***

meu. Am rămas pe treapta din faţă, aşteptând s-aud
pocnetul metalic. Am mai zăbovit o vreme. Când
făceam primul pas către sonerie, Emily a strigat:
- Am glumit!

Și a înmuiat ușa. Așa-zisul meu curs de arte marțiale, predat pe rogojini al- bastre-lipicioase, în subsolul sălii unde făceam gimnastică, a ajuns în sfârșit la aruncările aikido, partea mea preferată din întreaga sedință. Îmi place aikido fiindcă nu pune accentul pe loviturile cu pumnii și cu picioarele, pe ofensiva grosolană. Te învață în schimb cum să folosești energia și inerția adversarilor împotriva lor. Pasul grăbit în lateral, articulația blocată, smucitura și aruncarea care-ți trântesc adversarul dezechilibrat. Aveam îndemânarea și reflexele necesare pentru așa ceva. În noaptea precedentă nu-mi fuseseră de nici un folos.

Pe urmă am alergat pe banda rulantă, cu speranța că bătăile puternice ale inimii aveau să-mi limpezească gândurile, să separe grăunțele de aur de nămol. Dar necazurile mă urmăreau până și acolo, izvorând din televizorul montat pe perete. Informațiile greșit ortografiate rulate din când în când pe benzile suprapuse peste imagine anunțau modificările sondajelor. Președintele Bilton încă mai era în urmă, dar micșora decalajul. Candidatul la funcția de vicepreședinte, Ted Appleton, un reprezentant al fermierilor din Pennsylvania, era sărăcuțic și aproape la fel de curtenitor ca Bilton. Și avea aceleași abilități de băiat bun - divagația, chicotelile concediatoare, falsa implicare - care îi oboseau pe alegătorii copleșiți, făcându-i să li se supună, precum fetele asediate la întâlnirea cu un bărbat matur, care nu mai găsesc scuze ca să nu-și ofere favorurile sexuale. Uitându-mă la Bilton și la Appleton, care-și fluturau mâinile către tribunele pline din vestul

Virginiei, am fost izbit de complezența periculoasă a campaniei lor calculate și a intrării în rolurile celor care știu mai bine cum să acționeze. Chiar și din punctul meu apatic de vedere, energia lui Caruthers părea să fie un antidot

Mi-am făcut duș și m-am îmbrăcat în fața dulapului meu, ignorându-i pe indivizii care se foiau dezbrăcați de colo-colo, închipuindu-și că, fiind cu toții oameni în toată firea, nimeni nu le acorda vreo atenție.

În parcare de pe acoperiș, mi-am descuiat mașina și m-am urcat la volan. Înainte de a apuca să bag cheia în contact, portiera pasagerului s-a deschis și pe locul de lângă mine s-a strecurat Wydell. Ținea pe genunchi un blocnotes pe care scrisese: „Nu vorbi în mașina Ța e un microfon”.

- Presupun, a spus, că te întrebi de ce se obosește un agent special coordonator să-ți facă o vizită.

M-am holbat la el și a gesticulat cu nervozitate.

- Mă întreb de ce mă hărțuiești, am spus.

Pe blocnotes am scris: „Cine?”

A dat din cap aprobator și a vorbit în timp de scria:

- Acum trei nopți ne-ai făcut o favoare și aș vrea să te răsplătesc înainte de a afla cum se joacă hardball.

A înclinat blocnotesul către mine.

„L-am instalat în dimineața asta.”

- Am jucat hardball. Eram dat ca exemplu.

„Atunci de ce mă avertizezi?”

S-a oprit din scris și și-a frecat nasul deasupra
locului unde i se strâmba spre stânga, lăsând să se
vadă un buton de aur la manșetă.

„Problemă. Cârțiță în departament.”

- Ai trecut doar ca să mă manipulezi sau
ai ceva util de spus?

L-am încercuit pe „Cine?” de două ori, apăsând.

- Ni s-a atras atenția că ai început să
cercetezi diverse lucruri legate de incidentul de la San
Onofre. E adevărat?

„Nu știu. Mistificări majore în informații.

Răspunsuri în curând.”

- Nu și în ultima vreme. Credeam că
băieții de la spionaj înțeleg corect faptele.

„Cârțiță în folosul cui?”

- Pentru un tip dezinteresat, deschizi
mult prea multe uși vechi.

„Nu sunt sigur/*

- Presupun că momentul când ajungi la
un pas de a muri într-o explozie nucleară poate servi
drept semnal de alarmă. Revaluez o serie de lucruri.

„Tot Serviciul e compromis?*

- Nu faci săpături acolo unde n-ai
trebui?

„Departamentul nuclear.**

- Nu s-ar spune că asta e treaba ta, dar
răspunsul e nu.

„Sever e suspect?”

- Ține-o tot așa.

„Nu pot să te protejez. Nu te amesteca.”

Și-a îndesat blocnotesul sub braț și a coborât trântind portiera. L-am privit îndepărtându-se până când a dispărut în umbra copertinei. **CAPITOLUL 23**

După ce am rezistat în traficul de pe Sunset Boulevard vreme de patruzeci de minute care mi-au măcinat nervii, am oprit în fa(a hotelului Hyatt aproape la șapte fix. Am lăsat parcare mașinii în grija unui valet și mi-am clătit ochii cu întinderea elegantă a Sunset Strip¹⁸. Alături, lumea se așezase deja la rând la intrarea în clubul Comedy Store, iar vizavi, în Sky-Bar, se legănau femeii zvelte, în rochii cu bretele și pantofi cu tocuri joase, răsând în celulare prea mici ca să se poată vedea.

După gimnastică, mă întorsesem la magazinul de echipamente de supraveghere și-mi cumpărasem un magnetometru portabil, deși ritmul în care se mărea trusa de unelte de paranoic mă cam îngrijora. Pe o alee de lângă blocul meu, îl folosisem ca să-mi inspectez camioneta așa cum îl văzusem pe Frank făcând-o de atât de multe ori și găsisem emițătorul digital asupra căruia mă avertizase Wydel încastrat în oglinda retrovizoare. Apoi îl fixasem cu bandă adezivă sub aripa mașinii unui vecin care mi se plângea ori de câte ori se întâmpla să ni se amestece corespondența.

¹⁸ Porțiunea din Sunset Boulevard care trece prin West

Hollywood, (n.tr.)

Hotelul Hyatt fusese decorat provocator, ca să fie pe potrivă împrejurimilor sale hipster. Am străbătut în grabă holul lucios și am urcat pe treptele largi către mezanin. Simțeamîncordarea crescând în mine, fumiându-mi pielea. M-am repezit la toaletă și mi-am aruncat apă pe față. Un indicator de lângă suportul cu prosoape de hârtie îi îndemna pe muncitori să se șteargă pe mâini. Era scris numai în spaniolă. Mi s-a părut necuviincios.

La marginea din dreapta a mezaninului, un șevalet susținea o reclamă lucioasă: OPAC, o EXPERIENȚĂ GASTRONOMICĂ UNICĂ. Câteva cupluri în haine elegante discutau cu nervozitate pe canapele modeme, dar nimeni nu părea să mă aștepte pe mine. Holul de dincolo de ei era decorat cu fotografii artistice, alb-negru, ale peisajelor din L.A.

M-am apropiat de podium. Pe un anunț plasat lângă o tavă de inox scria caligrafic: „Vă rugăm să vă lăsați telefoanele celulare și pagerele aici”, și o serie de clienți făceau asta. Un bărbat frumos, cu barbișon blond, și-a ridicat privirea din registrul cu rezervări.

- Salut. Mă numesc Nick Korrigan. Nu sunt sigur...

- Da, vă așteptam. Un accent aspru, probabil elvețian sau nemțesc. Jocelyn o să vă călăuzească la masa dumneavoastră.

- Să mă călăuzească?

O negresă bondoacă s-a îndreptat spre noi, atingând ușor peretele cu mâna și zâmbind ceva cam prea larg. Când s-a apropiat, i-am văzut privirea goală și mi-am dat seama că era oarbă. Șeful de sală mi-a

luat mâna și mi-a unit-o cu a ei cu un gest straniu, de ceremonie New Age. Jocelyn mi-a tras mâna în susul brațului ei, până ce a ajuns să i se odihnească pe umăr, mi-a întors spatele, călăuzindu-mă, și a spus:

- Cum vă simțiți în seara asta, domnule?
- Nedumerit.

Am trecut dincolo de colț și am pătruns, cu o mișcare grăbită, dincolo de o draperie grea, de catifea, ajungând pe un coridor îngust, neluminat, mărginit de mai multe draperii ce se prelungeau până la tavanul înalt. Catifeaua din spatele nostru a revenit la locul ei cu un foșnet, lăsându-ne într-o beznă deplină.

Nici o ieșire vizibilă, nici un traseu simplu de evadare. Cel mai cumplit dintre coșmarurile mele.

M-au trecut apele, m-am întrebat dacă să mă retrag. Jocelyn n-a observat nimic, firește. Din ce în ce mai îngrijorat cu fiecare pas, am urmat-o dincolo de o altă draperie, în ceea ce părea a fi un spațiu mai larg. Simțurile mele ascuțite au deslușit chicoteli firave, inele lovindu-se de pahare cu vin, miros de carne friptă..

Nimerisem într-un experiment gastronomic conceptual, o tendință întotdeauna la modă în Los Angeles. Rahatul pe care-1 născociau ca să justifice coteiturile de douăzeci de dolari - podele înlocuite de acvarii, baruri cu shoshu infuzat cu fructe, scorpioni cu pâine prăjită serviți, cât vezi cu ochii, pe pistele particulare ale aeroportului Santa Monica. Și acum bezna. Acolo ai fi putut să spinteci gâtul cuiva deasupra unui pahar cu Syrah fără să tulburi atmosfera.

M-am oprit.

- O să merite, mi-a spus ea, înțelegându-mi greșit ezitarea și trăgându-mă cu delicatețe mai departe. Au preluat ideea din Elveția. Spun că n-o să vă vină să credeți ce le face papi- lelor dumneavoastră gustative.

Ne-am continuat drumul, târându-ne picioarele pe lângă mese invizibile.

- Acum, dacă aveți nevoie de ceva, strigați-mă. Jocelyn, da? De exemplu, dacă vreți să mergeți la toaletă. Dați-mi mâna. Pofțiți, aici. Asta e muchia mesei dumneavoastră. Asta e scaunul. O să găsiți un pahar în dreapta - ați dat de el? Pâine și salată în fața dumneavoastră. Unt în farfurie. Și a plecat.

O masă mică. Pentru două persoane. M-am holbat în întuneric, pipăind tacâmurile. N-aș fi fost în stare să văd țeava unei arme aflate la câțiva centimetri de nasul meu. O adiere de aer condiționat Clinchet de sticlă spartă. În spatele meu, un bărbat a râs zgomotos, spunând:

- Tocmai mi-am întins unt pe degetul mare. Am încercat să citesc aerul. În fața mea stătea cineva.

Am auzit bâzâitul unor ochelari de noapte autofocalizân- du-se și mi-a stat inima. Cineva mă studia în timp ce eu eram orb, ceea ce mi-a sporit disconfortul. Am simțit o nevoie bizară de a-mi acoperi fața, în schimb mi-am adunat puterile - ca să fac față privirii lui, unui glonț, unui pumn în nas.

- N-ai de ce să te îngrijești, a spus. N-o să-ți fac

nici un rău.

Am încercat să apreciez vocea. Puternică, dar nervoasă. A cuiva mai în vârstă decât mine, dar nu cu mult. Înainte de a avea timp să mă întreb de ce era nervos, a spus:

- Gustă, te rog. E într-adevăr uluitor.

Mirosurile din jurul meu erau extrem de distincte; firește, doar nu mâncasem nimic toată ziua. Am rupt o bucată de chiflă. Pufoasă, caldă, cu aromă de anason. Absolut incredibilă.

- OK, am spus. Evident că n-o să mă obosesc să te întreb cine ești. Dar cum să-ți spun?

- Gâtlej Scurt. A chicotit. Spune-mi Vocea din Beznă.

- Ei, Voce, îți place să-ți ții comensii sub control.

Am auzit un pocnet, după care el a pus ceva pe masă.

- Generator de zgomot roz, am încercat să ghicesc. Crezi că am un microfon.

- Tu, masa, pereții.

- Pereții?

Am luat niște salată cu furculița. Când mi-am adus-o la gură, era goală. Mi-am folosit degetele, ceea ce a făcut, cumva, ca totul să capete gust mai bun. Frunze tinere de spanac cu felii de pară și cu un soi de brânză albastră. M-am străduit să culeg o nucă prăjită de pe fundul farfuriei.

- Beton vorbitor, a spus el. Când vorbim, generăm unde care ricoșează de pereți. Rușii au descoperit cum să înglobeze cristale în beton, cristale care oscilează în funcție de amplitudinea undelor și

trimit semnalul la o distanță de sută cincizeci de metri. E o chestie reală, au pus-o în ambasadele Statelor Unite din Moscova și din Bruxelles, când au turnat pereții. Oricine poate asculta ce vorbește altcineva. Oricând.

Cineva și-a târât picioarele pe lângă noi. Am auzit din nou bâzâitul și pe urmă Voce a spus:

- O să mănânce repede.

- O să le-aduc de îndată ce sunt gata, a zis Jocelyn. S-a aplecat asupra mea. Ați terminat deja salata? Bine, atunci. O să întind mâna peste umărul dumneavoastră drept. Așa. Acum așteptați puțin.

S-a retras și s-a-ntors peste câteva clipe.

- Sosește o farfurie fierbinte. OK, acum.

Cumva, miraculos, ne-a umplut paharele cu apă.

Mirosul fierbinte de friptură mi s-a înălțat către față. Am pipăit cu mâna în jurul farfuriei. Vârfurile degetelor mi-au dat de înțeles că mușchiul file era înfășurat în ceva. Poate în pancetta. Am tăiat cu cuțitul, apoi am rupt cu degetele, mi-am strecurat o bucată printre buze. După antrenament, eram mort de foame. În timp ce mestecam, mi-am dat seama că, dacă nu mi-ar fi trecut spaima, n-aș fi fost în stare să mănânc. În ciuda decorului de rău augur, vocea nu părea amenințătoare. Doar fermă și concisă.

- Am nevoie de banii mei, a spus.

- Parcă ziceai că ai ceva pe care-l vreau eu.

- Ai primit numai o parte.

- O parte din ce? am întrebat.

- Din ceea ce voia el să-ți dea.

- Charlie?
- Deci îi știi numele.
- Numai numele mic, am spus. Care e numele de familie?

Mi-am dus instinctiv vârful degetelor la adâncitura rămasă în obraz după explozie. Dându-mi seama că Voce putea să mă vadă, mi-am coborât mâna.

- Asta n-are importanță, a zis el.
- Ce are importanță?
- Ai găsit căsuța poștală?

M-am oprit cu îmbucătura nemestecată.

- Da. Am primit bonul de la atelierul foto. Când mi-ai dat de urmă?

Știam în ce casă se ascundea Charlie. Te-am așteptat acolo. Era, logic, primul loc unde-ar fi căutat cineva. După ce te-am urmărit o vreme, am decis că aveai nevoie de ajutorul meu.

Dar nu știai unde-și ascunsese Charlie banii. M-ai văzut plecând de la el cu rucsacul. De-asta ai intrat azi-noapte în apartamentul meu. Ca să iei banii ăia.

- Banii *mei*, a subliniat el.
- Tu ești cel care l-a plătit?
- A făcut rost de ei pentru mine.
- Așadar, tu ai fost la mine azi-noapte.
- N-am vrut să te rănesc, a spus el.
- Nu m-ai rănit. M-ai călcat doar pe nervi.
- Am vrut să te ajut. Ai găsit în căsuța poștală ceea ce căutai?
- Tu nu te-ai uitat?

- N-aveam cheia, a răspuns el.
- De ce nu mi-ai cerut-o?
- Nu vreau cheia. Vreau banii.
- Da, am spus. Am deschis căsuța

poștală. Înăuntru nu era decât...

- *Nu-mi spune.*

Conversația din jurul nostru încetase, apoi a reînceput treptat. După o vreme, Voce a spus, cu glas scăzut:

- Indiferent ce-ar veni odată cu cheia aia, nu-1 vreau.

Am împins farfuria deoparte și m-am lăsat pe spătarul scaunului.

Jocelyn era din nou în apropiere.

- Cum vă descurcați aici?
- Bine, mulțumesc.

A curățat masa și mi-a lăsat o altă farfurie. Am stat cu brațele încrucișate câteva clipe, până când curiozitatea a devenit mai puternică decât mine. Mi-am vârât degetele în farfurie, le-am lins. Profiterol de ciocolată. Pe margine era ceva umed și tare. L-am pescuit din sos. Explozie de frăgi. Trebuia s-o aduc pe Induma acolo într-o zi. Dacă mi se iva ocazia. După despărțirea noastră, planificasem, în gând, atât de multe întâlniri. Toate acele fantezii elaborate despre împăcare, niciodată transpuse în realitate. Mi se întâmpla rareori să ajung pentru prima oară într-un restaurant, într-o grădină, într-un cinematograful de artă fără să mă gândesc cum ar fi fost să mergem în acel loc împreună.

GREGG
HURWITZ

- îl auzeam pe Voce respirând, ceea ce mi-a reamintit de situația în care mă aflam. O să cooperez, am spus. Ce altceva voia Charlie să-mi dea?

- Ai primit o cheie. Mai e una.

- O altă cheie. OK. Mi-am pus furios mâinile pe masă, la-ți gândul de la chei și de la bani până când nu aflu cum ai intrat în povestea asta.

- L-am cunoscut pe Charlie.

- Cum l-ai cunoscut? Ai încercat să-l ucizi? Ești fratele lui geamăn? Sau ce?

- Datorez ceva memoriei lui. Știi ce înseamnă să-i fii dator cuiva? După ce-a murit? Glasul îi tremura de emoție, deși foarte ușor.

Zgomotul surd din jurul nostru a părut să se amplifice până ce i-am putut distinge fiecare element.

- Ești fiul lui, am spus.

- Nu ești chiar atât de deștept cum te crezi.

- Ei, asta-i o veste proastă, am spus, fiindcă nu mă consider deosebit de inteligent.

- Charlie îl respecta extrem de mult pe Caruthers, a zis Voce. Intenționa să încerce să-l ajute. Mi-a spus că avea ceva care-i trebuia lui Caruthers pentru campania electorală.

Care-i trebuia lui Caruthers. La auzul numelui, am simțit un gol în stomac.

Voce a continuat:

- Singura vină a lui Charlie a fost...

-Care?

Îi auzeam unghiile lovindu-se de pielea capului, pe care și-o scărpină cu nervozitate.

GREGG

HURWITZ

- A crezut că poate obține bani pentru asta, a răspuns.

- Probabil două sute de mii de dolari. Sau poate patru. Jumătate înainte. Jumătate după. Dar n-a mai existat nici un după.

- Bani extorcați, am zis.

- Presupun că unii ar putea fi de părerea asta.

- Prin urmare, Caruthers i-a dat o parte din bani, apoi a trecut la represalii.

- Nu știu cine a plătit, a subliniat Voce.

Nu știu ce s-a întâmplat. Dar banii s-au livrat. Și apoi a fost ucis.

Suna ca și cum ar fi aflat o versiune a faptelor delà Charlie, dar era corectă? Voce spusese că nu voia ceea ce venea odată cu cheia; fusese ținut în afara părții dure, motiv pentru care era dificil să descifreze realitatea prin supoziții. Dar tot ce-mi spusese ducea la Caruthers. Ceea ce ducea apoi către Frank.

Mi-am împins farfuria într-o parte. Aveam gura uscată.

- în ce fel era Frank Durant amestecat în toate acestea? am întrebat

- Frank Durant? Să fiu al naibii dacă

știu. Nu știu decât că el și Charlie se cunoșteau de pe vremuri. Erau prieteni la bine și la rău.

Alegerea cuvintelor nu părea întâmplătoare. În lumina ochelarilor de noapte, m-am străduit să-mi păstrez figura impasibilă, dar am făcut-o cu mare efort.

Din fericire, Voce n-a părut să observe. El a continuat:

- Charlie a făcut asta pentru mine, dar s-a ajuns la mai mult decât atât. A vrut să procedeze așa cum era corect. Voia ca indiferent ce avea de realizat să fie făcut public.

- Dar conștiința lui a intrat în acțiune numai după ce l-au tras pe sfoară oamenii lui Caruthers, am spus, sardonice.

Din întuneric n-a venit nici un răspuns.

- Iar tu nu vrei să mergi până la capăt am adăugat.

- Nu pot. Nu pot să ies la lumină. În momentul ăsta n-aș fi în siguranță. Toate acestea... Totul e din vina mea.

- De ce sunt interesați de tine?

Din nou nici un răspuns. Am continuat:

- Așadar, ai cealaltă parte.

- Nu. Doar cealaltă cheie. Mai e încă o căsuță poștală, încă un obiect. Le ținea separat. Pentru mai multă siguranță. Dar nu te poți asigura împotriva acestor oameni.

- Cum obții cheia?

- Facem schimb, a zis el. Bani contra cheie.

-Când?

- Curând. A trebuit să văd mai întâi dacă pot avea încredere în tine.

- Și poți?

-Da.

- Cum poți fi găsit?

- Nu pot fi găsit

Jocelyn s-a întors.

- Presupun c-ați terminat desertul.

Am așteptat cu răbdare cât a curățat masa,
fredonând încetisor.

- Mă întorc într-un minut cu niște cafea.

Am așteptat să i se stingă zgomotul pașilor,
apoi am întrebat:

- Și cum facem asta? Voce? *Voce?*

Dar eram singur, vorbeam cu
întunericul. **CAPITOLUL 24**
Proptindu-mă vlăguit de peretele liftului, am
trecut în revistă ambiguitățile și jumătățile de
răspunsuri pe care le obtinusem de la Voce. Pentru
fiecare întrebare pe care-o ștergeam de pe listă,
apăreau alte patru. După ce fusesem călăuzit de
Jocelyn afară din întuneric, întrebasesm personalul ce
știa despre comeseanul meu misterios. Bineînțeles că
nimeni nu văzuse nimic - chelnerii orbi aveau o scuză -
dar barbișonul șefului de sală se strâmbase într-un
zâmbet de cunoscător, dând de înțeles că făcea uz de
discreția sa elvețiană.

Ușile s-au deschis cu un clinchet și am ieșit pe
coridor. Kim Kendall se sprijinea de cadrul ușii mele,
cu umerii lipiți de lemn, cu trupul ca un arc între ei.
Cozile groase, hippy, i s-au zvârcolit pe umeri când și-a
răsucit capul ca să mă cuprindă cu privirea. Reliefate
pe fața îngustă, buzele pline i s-au încordat, apoi a
început să vorbească.

- Soția lui o s-o lase baltă. Soția
vagabondului. A lui Wendell Alton. Cum îi spui tu?
Am mers către ea.

- Homer.

- Homer, așa e. M-am gândit că vrei să
știi. Adică, Nick, păraai atât de îngrijorat din cauza
tipului.

- De unde știi cum mă cheamă? Lucrez pentru un detectiv particular, ai uitat? Doar nu credeai că te spionez, asociindu-te cu mica pomană pe care ți-o faci pentru Homer, fără să-i dau chipului tău un nume.

Am vârat cheia în broască.

- Nu e pomană.

Mi-a pus mâna pe braț.

- Ce-ar fi să taci și să te simți flatat fiindcă m-am întors?

S-a dezlipit de perete și m-a sărutat pe obraz, luându-mă prin surprindere. Atingerea buzelor ei era exact atât de plăcută cum mi-o imaginasem. Efectul sporea mulțumită senzației de ușurare - ușurarea de a mi se întâmpla din nou ceva obișnuit, după ce hătuisem fantome, promisem telefoane de la președinte, fusesem chemat la întâlniri în beznă.

- Ce trebuie să facă o fată ca s-o inviți înăuntru?

Am descuiat pe băjbăite și am intrat Ea s-a uitat în jur.

- Ce dracu' s-a întâmplat aici?

- Diavolul tasmanian.

S-a dus drept în dormitor și s-a lăsat să cadă pe saltea, sprijinindu-și capul pe pumni și uitându-se la mine. Betelia pantalonilor îi alunecase sub un șold palid și îi vedeam partea laterală a lenjeriei intime.

- Ți-am adus ceva, a spus.

Și-a dus mâna la buzunar și a scos un lăntșor din șnur negru. Maimuțele care nu percep răul, sculptate din lemn de merișor, alcătuiau un mic

pandativ rotund.

- L-am văzut la Melrose și mi s-a părut
că e un dar potrivit. Fiindcă nu m-ai turnat

L-am lăsat să-mi atârne de mână.

- E excelent. Mulțumesc.

- Să vedem cum îți stă.

Mi l-a trecut peste cap. Priveți de aproape,
ochii ei verzi, translucizi aveau scilipiri portocalii.

- Să mă uit în oglindă.

M-am ridicat, am intrat în baie și am închis
ușa. Pandativul avea o lipitură de-a lungul muchiei,
fața sculptată fiind atașată de partea din spate. Am
luat un spray cu pastă de bărbierit de lângă duș și am
pus pandativul pe marginea policioarei. Am întins
mâna după capacul ridicat al scaunului de WC și l-am
trântit brusc, exact în clipa în care am pocnit cele trei
mămuțe cu tubul de spray. Am scotocit printre
bucățile de lemn și am zărit micul microfon argintiu,
cât o jumătate de pastilă de tylenol, lipit în locaș.

- Arată într-adevăr bine! am strigat.

Mi-am strecurat așchiile de lemn în buzunar și
am ieșit în grabă, trecând ca vântul pe lângă ea în
drum către ușa de la intrare.

- Hei, Kim - corect? - tocmai mi-am dat
seama că mi-am parcat camioneta pe partea greșită a
drumului. Măine-dimi- neață la șapte se face curat pe
stradă. Trebuie s-o iau repede de acolo.

Mi-am imaginat că șansa de a-mi scotoci prin
apartament avea s-o încante. Banii și foaia cu numere
erau ascunse în bucătărie, dar mă îndoiam că, dacă mă
grăbeam, avea timp să termine cu dormitorul.

Am pornit-o cu mare repeziciune în lungul
coridorului, am aruncat microfonul pe toboganul
pentru gunoi, apoi am bătut la ușa lui Evelyn. A
deschis, cu *New York Times* în mână, împăturit astfel
încât să se vadă careul de cuvinte încrucișate.

- Un cuvânt din șapte litere pentru
ciufulit?

- Multe mulțumiri, am spus. Ascultă, iar
m-am încuiat pe-afară. Pot să intru de pe balconul tău?

Un oftat jalnic.

- Nick, știi că asta mă sperie de moarte.

- Știu, dar Eddy nu e aici, cu cheile
universale, până luni.

- Bine, dar eu nu mă uit. A îndreptat
ziarul spre mine. Fii prudent.

I-am mulțumit și m-am strecurat în balconul ei,
apoi am trecut cu un balcon mai încolo, în direcția
opusă apartamentului meu. Am traversat prin
bucătăria goală și am intrat în dormitor. Perna și
pătura lui Kim erau încă acolo, ca și geanta ei cu
lucruri pentru noapte. În baie persista mirosul
substanțelor chimice dintr-o cameră obscură. Am
aprinș lumina. Propria față s-a holbat la mine din toate
părțile. Fotografii prinse de bara cabinei de duș, lipite
pe plăcile de faianță, atârinate de sfoara pentru rufe de
deasupra câzii. Unele încă umede. Mă surprinsese
punând telefonul Nokia dezmembrat pe peluză.
Inspectându-mi camioneta cu magnetometrul pe alee.
Scotând microfonul din spatele oglinzii retrovizoare.
Am adunat fotografiile și m-am întors pe coridor în
apartamentul meu. Am deschis ușa fără zgomot. Așa

cum sperasem, Kim era încă în dormitor. Am auzit-o trântindu-se înapoi, pe saltea.

- N-a durat mult, a strigat.

Am intrat și-am aruncat pe pat fotografiile, apoi bucățile de pandantiv. Ea s-a săltat repede în capul oaselor.

- Rahat, a spus.

O bătaie grăbită în ușă, apoi în camera de zi a intrat Evelyn, strângându-și în mâini bucata de ziar. Tocmai mi se întâmplase să uit o dată să-ncui ușa. Și-a înclinat ochelarii, uitându-se cu atenție în dormitor.

-*Zbârlit*, a spus triumfătoare. S-a încruntat, lăsând în jos careul de cuvinte încrucișate. Ai reușit să rămâi întreg?

***Ntt te încrede în
nimeni***

- Da. Mulțumesc. E cineva acolo, cu tine?
- E un moment nepotrivit, am spus. Într-

adevăr nepotrivit.

A dat din cap și s-a retras, fixându-mă cu privire.

M-am uitat din nou la Kim. Se holba la fotografiile împrăștiate pe saltea și aș fi putut să jur că arăta ca și cum i-ar fi fost rău.

- Te cunosc? am întrebat-o. E ceva personal?
- Nu, am fost plătită. Ca să te urmăresc.
- Cine te-a plătit?
- Nu știu. Mi-a observat expresia feței și

a adăugat: Uite, jur. Mă simt într-adevăr groaznic din cauza asta.

- Ești dulce.
- Ai tot dreptul să te enervezi. Dar nu poți lăsa pe nimeni să afle că m-ai prins. Tipul pare periculos, înțelegi? N-am mințit - *sunt* artist fotograf. Lucrez în plus pentru detectivi particulari. Dar niciodată așa. Tipul ăsta mă sperie.
- Spune-mi ce știi.

A inspirat adânc, a studiat tavanul, a expirat cu putere.

Rămăsesem aproape fără bani, așa că am găsit acum două zile un anunț pe un site web. Cineva avea nevoie de un fotograf ca mine, cam de vârsta mea. Trebuia să fie o femeie. Mi-a cerut să ne întâlnim în noaptea aceea lângă Runyon Canyon, pe fâșia de teren defrișat pentru oprirea incendiilor. Mi-a spus să parchez acolo, să stîng luminile mașinii, să descui ușile, să îndrept oglinda retrovizoare în altă direcție și să aștept. Așa am și făcut. A întârziat douăzeci de minute. Probabil m-a supravegheat, a vrut să se convingă că sunt singură. Tocmai voiam să plec, când s-a strecurat pe bancheta mea din spate. Mi-a dat numele și adresa ta și mi-a spus să te spionez, să te și fotografiez dacă puteam. Să mă apropii de tine. Știa că apartamentul de aici e în renovare, dar pusese pe cineva să-i plătească proprietarului chiria pentru câteva săptămâni. Mi-a spus să te las să mă observi și să am pregătite fotografiile vagabondului. Să-ți câștig încrederea. Mi-a lăsat bani gheață și colierul pe bancheta din spate. O grămadă de bani. Mi-a spus să-ți dau colierul mai târziu. Pe urmă mi-a cerut să aștept cinci minute înainte de a pleca și dus a fost.

- Banii erau în bancnote de câte o sută de dolari, în teancuri prinse cu bandă? am întrebat.

- Nu. Erau bancnote de douăzeci de dolari. Bani obișnuiți, nu abia scoși din bancă sau ceva de genul ăsta.

- Cât de bătrîn e?

- Nu l-am văzut, evident. Însă după glas părea mai în vârstă decât mine. Mai bătrîn decât tine.

- Avea voce de fumător?

- Nu. Egală. Scăzută. Și calmă. Prea calmă.

Ochii i s-au umezit, apoi a clipit și i-au rămas exact așa cum fuseseră înainte.

- Uite ce e, nu vreau decât să mă întorc la viața mea stupidă.

Iar eu voiam să plec dracului din apartamentul meu, dar, dacă o făceam, Voce n-ar mai fi știut unde să mă găsească și aș fi renunțat la șansa de a primi cheia celei de-a doua căsuțe poștale. Dacă *exista* o a doua cheie. Mizasem totul pe o singură carte și nu mă puteam ridica de la masa de joc cu mâna goală. Am expirat și mi-am concentrat din nou atenția la ea.

- Cum menții legătura cu el?

A oftat, s-a holbat din nou la tavan.

- Am un număr de pager, OK? Dacă tasez numărul de la care telefonez, urmat de un 1, mă sună el. Asta-i tot ce-am făcut până acum. Iar dacă tasez un 2 la urmă, înseamnă că-i las ceva la punctul nostru de livrare.

- Care se află unde?

- În Echo Park. În partea de nord a lacului, lângă chioșcul cu covrigi, e un tomberon. Trebuie să lipesc fotografiile sub capac, cu bandă adezivă. Dar numai dacă te fotografiez când te întâlnești cu cineva. Mă pune să-i descriu orice altceva la telefon.

Am pescuit o bucată de hârtie dintr-un sertar și am găsit un pix pe noptieră.

- Scrie numărul.

S-a uitat la mine.

- Dacă-l găsești, nu poți să-i spui.
- Scrie-l.

Mi l-a notat pe bucata de hârtie. L-am format, am primit imediat cele două bipuri ale pagerului și am închis.

- Ascultă, am spus, urmând exemplul lui Wydell, să presupunem că te cred. Ești speriată. Așa și trebuie să fii. Nici măcar nu știi pentru cine lucrează tipul ăsta. Au murit deja oameni.

Pleoapele i-au fâlfâit convingător și a pălit.

- Îmi mai poți spune și altceva? am întrebat-o. Și-a ferit fulgerător privirea, așa că am adăugat: Ce?

- Nu știu dacă are vreo importanță, a zis ea. Nici măcar nu știu ce înseamnă. Dar o dată am format numărul pagerului de la un telefon public și apoi am apăsât din greșeală pe 4 în loc de 1. Telefonul a sunat imediat ce l-am închis.

Era cadaverică și vocea i se subțiasse de spaimă.

- Înainte de-a apuca să zic alo, el a început să vorbească: „Nașul e cu Pasărea de Foc, așa că nu e nici un pericol. Ia-o pentru ei”.

Pasărea de foc. Mîntea mi s-a golit când am auzit cele trei cuvinte. Vechiul indicativ folosit de Serviciul Secret pentru Caruthers, pe vremea când Frank se ocupa de protecția lui.

Deși răzlețe, informațiile oferite de Vocea din Beznă mă conduseseră către Caruthers, iar fraza auzită de Kim din întâmplare părea să indice fără dubiu că senatorul era direct implicat. Stînd acolo și

analizând cele aflate, am început să mă întreb - frântura aia se potrivea prea bine, suna prea convenabil? Cine naiba era Nașul? Nu putea fi vorba de un mafiot, era prea mură în gură. Retransmisia mesajului surprins accidental ar fi putut fi o dezinformare. Indicativele nu reprezentau un secret; erau destul de ușor de descoperit și, evident inevitabil, o poreclă glumeață prelua ceva din trăsăturile personalității respective. Toată lumea știa că Reagan era „Piele netăbăcită”. În 1987, când Serviciul asigurase protecția papei, ziarele chiar specificaseră că indicativul acestuia era „Aura”.

- Exact așa a spus? am întrebat

- Nu. Dar a zis ceva de genul ăsta. Și-mi

amintesc cu exactitate numele de cod.

- Tu ce-ai spus?

- Nimic. Eram speriată. Adică, *Nașul*?

Am închis. Știam că n-ar fi trebuit să aud asta, indiferent ce-ar fi însemnat. El a sunat din nou. A sunat și a tot sunat. M-a băgat în sperieți, așa că am plecat. Aproape c-am dat peste cineva când am ieșit cu spatele.

Am privit-o cu atenție. Instinctul mă îndemna să o cred, însă era posibil să fi fost pusă să mă inducă în eroare.

- Așteaptă până dimineață, i-am spus. Pe urmă sună-1 pe pager, ca să-ți telefoneze el. Povestește-i că mi-ai dat colierul, dar eu ți-am spus că l-am lăsat în camionetă când am schimbat locul de parcare. Te-am făcut să mă urmărești către plajă, dar te-am pierdut pe drum. Ți-ai petrecut o vreme căutân-

du-mă, apoi te-ai dus peste noapte acasă. Când te-ai întors în apartamentul liber, ai văzut că pătrunsesem înăuntru și um- blasem prin lucrurile tale. E posibil să fi luat și numărul lui de pager, pe care-1 aveai scris pe spatele unei cărți de vizită din geanta ta cu lucruri.

- Și dacă o să-mi facă vreun rău oricum?

- Nu știi nimic. Vie, ești la fel de inutilă ca și cum ai fi moartă.

- Mulțumesc.

- Dacă mă înșeli în privința asta, am adăugat, o să am grijă să aflu că mi-ai povestit totul.

Teama din ochii ei m-a convins că spunea adevărul, cel puțin parțial.

I-am întins mâna și ea mi-a strâns-o.

Nu te încrede în nimeni.

Trunchiurile înalte ale palmierilor se înălțau întrerupând luminile îndepărtate ale centrului orașului, ca grătile unei celule. Lotușii pluteau, rețea întunecată de-a lungul marginilor lacului. Către mijloc, fântâna arteziană își azvârlea șuvoiul, încetșând și plesnind suprafața apei. Întins într-un pâlce de tufșuri țepoase, mi-am îndreptat din nou binoclul cu infraroșu către tomberonul de lângă chioșcul cu covrigi. Pe Podul Oriental părea să se încheie o tranzacție cu droguri, dar Echo Park e perfect pentru așa ceva. O femeie fără adăpost stătea pe mal, întinsă pe pântecul ei considerabil, lăsându-și părul să atârne în apă. Un adolescent de culoare se apropia pe o bicicletă atât de mică, încât genunchii i se înălțau până la piept când pedala, în afară de un bătrân care aruncase o cutie de limonadă, de tomberon nu se apropiase nimeni

altcineva, cu toate că sunasem pe pagerul clientului lui Kim Kendall cu două ore mai înainte, anunțând o livrare.

Surescitarea mea era palpabilă în vreme ce stăteam ascuns acolo, în tufișuri, așteptând să văd cine avea să se apropie tacticos de tomberon ca să se uite sub capac. Sever? Agentul pe care-l întâlnisem în apartamentul lui Caruthers? Charlie, reîntors din morți? Sau, mai probabil, cineva cu desăvârșire necunoscut, ca Slăbănogul, care nu conta pentru mine absolut deloc în acel moment.

M-am gândit că tipul care-o angajase pe Kim Kendall o lăsase să aștepte douăzeci de minute în mașina ei în Runyon Canyon în timp ce el se ascundea probabil în întunericul din jur, și mi-a răsărit dintr-odată în minte barba zbârlită a lui Liffman, peticul de pe ochiul lui și una dintre nenumăratele lui reguli. Chiar și atunci când tu îi spionezi pe alții, ei te pot spiona pe tine.

Am lărgit zona pe care o supravegheam, vrând să văd dacă nu remarcam cumva un alt spion. În parcul înfățișat de binoclu în culoarea verde a jocurilor video părea să palpăie o viața ascunsă. Drogați. Pisici vagaboande. Am urmărit marginea lacului, verificându-i din nou pe vagabonzii nocturni, apoi am studiat trunchiurile copacilor și umbrele din jurul scărilor. Când mi-am îndreptat binoclul către sud, spre cheiul de beton, am început prin a mă îndoi de ceea ce vedeam în tufe de la baza gardului. Imaginea s-a limpezit repede, făcându-mă să-mi înclăstez mâinile de binoclu.

Un lunetist stătea acolo, pe jumătate ascuns, de crengi, uitându-se prin luneta armei drept la mine. S-a crispat, surprins să descopere că-i întorceam privirea, și și-a îndepărtat capul de ocular. M-am holbat, intrând în panică, la vederea chipului ultimului soț al mamei mele.

CAPITOLUL 25

Mi-am trecut mâna peste ceafa și mi-am retras-o pătată de sânge. Crengile îmi biciuiseră pielea când mă aruncasem pe spate, în tufișurile din Echo Park. Mă îndepărtasem alergând aplecat, ca în timpul unei lupte, și făcând tot ce-mi stătea în putință ca să pun trunchiurile copacilor și vegetația bogată între mine și arma lunetistului. Acum, ghemuit în întunecimea de lângă casa mare și albă a lui Callie, așteptam, uitându-mă după farurile unei mașini. Au apărut, sfredelind noaptea, și apoi pe alee a pătruns un Explorer.

Mă îndreptasem în viteză spre Pasadena, imaginându-mi că Steve avea să piardă ceva timp încercând să mă urmărească prin parc. N-avea să se aștepte să mă îndrept în grabă către cuibul șarpelui. În timp ce conduceam nebunește, ramificațiile începuseră să-și găsească locurile. Conspirația era atât de serioasă încât puseseră pe cineva să se-nsoare cu Callie numai ca s-o supravegheze.

Steve și-a parcat SUV-ul imens pe alee și a coborât dintr-un salt, cărându-și cu nerușinare cutia armei. Avea pistolul în tocul de la șold, așa cum sperasem. Când s-a apropiat de ușă, m-am furișat în spatele lui și, desfăcând brida de fixare, i-am smuls Glock-ul din toc. I-am apăsat țeava în ceafă. Satisfăcător.

A lăsat pușca să cadă și și-a ridicat mâinile. Abia dacă-mi auzeam vocea din cauza sângelui care-mi zvâcnea în urechi.

- Nu mișca.
- Nick? Ai de gând să mă împuști?
- Ar trebui?
- În ce te-ai băgat?
- Asta să mi-o spui tu. Emily e acasă?
- E la mama ei. De ce naiba...?

S-a întors brusc, așa că l-am lovit în tâmplă cu pumnul în care țineam de tocul pistolului. S-a clătinat, dar n-a căzut, apoi și-a pus mâinile pe genunchi și a tușit. Un strop de salivă a izbit pavajul.

- Fiindcă ea nu merită să te vadă așa, am spus.

L-am dus în susul aleii și am sunat la ușă. Steve era exact atât de musculos cum îmi aminteam, dar mai îndesat. Un omuleț puternic. După o vreme am auzit pași, apoi pe verandă s-a aprins un bec. Am ascuns arma proptind-o în șalele lui Steve, pentru cazul în care Callie avea să se uite pe vizor; însă ea a strigat, cu îngrijorare în voce:

- Cine-i acolo?
- Nick, am răspuns. Și Steve.

A deschis ușa, iar eu l-am împins soțul pe lângă ea și am intrat în urma lui.

-Nick. Ești OK? *Ce faci?*

Steve s-a clătinat ușor pe picioare și s-a sprijinit de perete. Apoi s-a aplecat și a vomat. S-a șters la gură.

- Trebuie să stau jos.
- Callie s-a repezit să-l susțină, privindu-mă cu asprime.

- Ce i-ai făcut?

Am trecut în camera de recreere, o mică procesiune bizară, și Steve s-a prăbușit pe canapea, luându-și capul în mâini. M-am simțit copleșit de neliniște, așa că mi-am îndreptat arma spre el, ca să-i demonstrez că nu glumeam.

- Acum o jumătate de oră, soțul tău avea fața mea în bătaia unei puști.

Callie a ridicat o mână, cu hotărâre, ca și cum ar fi vrut să oprească traficul.

- O clipă. *Cum?*

- Iisuse, a zis Steve. Sunt amețit.

Eu respiram greu, agităndu-mă și mai tare în loc să mă liniștesc.

- A angajat o fată, a pus-o să mă spioneze. L-am păcălit, făcându-l să vină într-un loc stabilit pentru livrări. Am ajuns mai devreme, cu un binoclu în înfrăușu, și l-am surprins instalat acolo, cu o pușcă de lunetist, gata să tragă în mine.

- Nu, nu voia să tragă, a spus Callie.

Am mișcat arma cu care-l amenințam pe Steve, țintind covorul dintre ei doi.

- Și tu ești amestecată în asta?

Mă simțeam groaznic dezlănțuindu-mă astfel, dar aveam și o senzație stranie de ușurare, de capitulare, acceptând ceva plăcut și tentant

Callie m-a privit uluită.

- Începi să te rupi de realitate, Nick. Ești mult mai paranoic decât a fost Frank vreodată.

A dat să mai spună ceva, dar s-a oprit, cu gura ușor întredeschisă. Pe urmă a început să tremure din tot trupul. Și-a cuprins stomacul cu brațele, s-a aplecat

ușor și a respirat de câteva ori adânc. Apoi și-a îndreptat spatele și a spus:

- Nick. Uită-te la mine. Trebuie să alegi. Minte sănătoasă sau paranoia. Viață sau moarte. Uită-te la mine. Gândește-te la întrebarea pe care mi-ai pus-o adineauri.

- Totul e real, Callie.
- Ce e real?

L-am împuns pe Steve cu anna și el s-a retras cu o tresărire. Am strigat printre dinți:

- A venit după mine în seara asta. Avea o pușcă de lunetist îndreptată spre *capul meu*.

- Nicky, eu i-am cerut să te urmărească!

- Cum? *De ce?*

- Em ne-a povestit ce s-a întâmplat. Că ai trecut pe-aici. Se părea că ai intrat în ceva îngrozitor. Eu l-am rugat pe Steve să te supravegheze. Eram îngrijorată. Ești *fiul* meu.

Steve își apăsă capul cu ambele mâini.

- Și el a înțeles din asta că trebuia să vină să mă împuște? am întrebat.

- Sunt în echipa SWAT a LAPD, Nick. Cum supraveghezi noaptea pe cineva dacă faci parte din SWAT?

Steve și-a ridicat fața. În colțul ochiului i se spărsese un vas de sânge.

- Printr-o lunetă cu infraroșu.

Am început să am îndoieli.

- Ai dat *din întâmplare* peste mine? În tufisurile din Echo Park?

- Nu. Te-am urmărit de când ai plecat

din apartament Eu nu m-am sinchisit cu adevărat de toată povestea, dar mama ta și Emily m-au convins să mă amestec. Te-am supravegheat de când te-ai instalat în tufșuri. Ai urinat când ai intrat Dacă voiam să te lichidez, puteam s-o fac oricând.

Oare în ultimele trei zile fusesem undeva unde să nu mă supravegheze o tabără sau alta?

Mi s-au clătinat convingerile. *Putea* fi adevărat? Steve mă urmărise și ne vânaserăm unul pe altul, plecând din Echo Park înainte de a-și face apariția maestrul păpușar?

- OK, am spus, implorând-o pe Callie, tot el a luat din pod și lucrurile lui Frank, printre care și fotografia care-l leagă de cineva a cărui existență e negată de guvern. Totul lipsește.

-*Asta* face parte din... fantezia pe care ai născocit-o despre Steve? a spus Callie. *Eu* am dus cutiile lui Frank în garaj, după plecarea ta. Pentru coșul de gunoi și pentru Armata Salvării. Au stat acolo, sus, neatinse, atât de mulți ani. Și pe urmă ai venit tu, și toate stafiile de demult., m-am gândit că era timpul.

Mi-am privit Glock-ul din mână preț de câteva secunde zdrobitoare. Pe urmă m-am dus și l-am pus pe canapea, lângă Steve.

El continua să-și țină fața în mâini și nu și-a ridicat privirea.

- Alte întrebări? a spus.
- Da. Ce-ți face capul?
- Oricum, numai bine nu.
- Îți aduc niște gheață, iubitule.

Callie mi-a aruncat o privire aspră când a trecut pe lângă mine.

- Cred că acum poți să pleci.
- Pot aștepta ca să fiu sigur că el e OK?
- Mă simt nemaipomenit a zis Steve.

Acum pleacă dracului de-aici.

- N-aș putea să-ți aduc măcar un analgezic, ceva? am întrebat

Steve mormăia pentru sine. Callie s-a-ntors cu gheața înfășurată într-un prosop de vase. A apăsă-o pe obrazul și pe tâmpla lui Steve.

- De la etaj, din dulăpiorul nostru cu medicamente.

Am urcat scările în grabă, am scotocit prin dulăpior. Am luat flaconul albastru cu galben și m-am întors să plec, când un desen înrămat deasupra suportului pentru prosoape m-a făcut să mă opresc brusc. Portretul meu, desenat de Callie, era incredibil de viu. Ochi însuflețiți, piele tinerească. O gură puternică - cu o expresie într-o mai mare măsură meditativă decât tristă, și totuși nu gura unui băiat de șaptesprezece ani. Oare arătasem într-adevăr așa? Petele lăsate de degete pe sticlă marcau locurile unde cineva - Callie - îmi atinsese din când în când fața. Cum de putuse să țină desenul la vedere? Și tocmai acolo, unde dădea cu ochii de el în fiecare zi? Când ieșea de sub duș. Când se spăla pe dinți. O parte din viața ei. Ce efect avea asupra ei?

Am auzit-o strigându-mă și am alergat la parter cu pastilele. Steve stătea în picioare, tremurând în timp ce se desprindea de Callie.

- Mă simt foarte bine, iubito. Foarte bine, jur.

Mi-a smuls pastilele din mână, a trecut pe

lângă mine, lo- vindu-se de umărul meu. M-am holbat la Callie în timp ce la chiuveta din bucătărie curgea apa, și l-am auzit amândoi înghițind medicamentele. Ea stătea dreaptă, cu bărbia ușor ridicată, ca o actriță englezoaică. Făcea uneori asta cu o anumită postură, o folosea ca să se adune. Șuvițele rebele de păr prindeau lumina din spatele ei. Fața ei dură, frumoasă, devenind tot mai dură și mai frumoasă odată cu trecerea anilor. M-am întrebat cum era când pistolul unui fiu înstrăinat îți pocnea soțul și ți-l împingea apoi în casă, pe ușa din față. M-am gândit la acuzațiile pe care le rostisem. Nu puteam să-mi scot din minte desenul, faptul că era atârnat acolo, unde îl vedea în fiecare afurisită de zi.

- Ce e? a întrebat ea, cu asprime.

Am clătinat din cap, neavând încredere în vocea mea.

Steve a ieșit din bucătărie târându-și picioarele, apoi pe ușa din față și s-a întors o clipă mai târziu cu pușca pe care-o lăsase să cadă în curte.

- Mă duc să fac un duș, să mă spăl de ziua asta nenorocită, a spus, fără să se mai oprească.

A urcat treptele tropăind ușor. Eu și Callie ne-am mai uitat unul la altul, apoi la pereți, apoi iarăși unul la altul. Pe-afară a trecut o mașină, cu hurelul motorului stingân- du-se treptat.

- Vrei să fii ca Frank? a spus ea.

Mi-am ferit ochii. Nu mă simțeam în stare să-i întâlnesc pe ai ei. Dar simțeam privirea aceea sfredelindu-mă din ce în ce mai tare.

- N-aș putea să fiu vreodată ca Frank.

- După toți acești ani, stelele sunt încă în

ochii tăi, te orbesc de parcă le-ai avea exact în față.
Frank n-a fost Clint Hill. N-a sărit niciodată pe portbagajul unei limuzine. N-a ținut niciodată capul președintelui, ca să nu se facă bucăți. N-a primit niciodată o Inimă de Purpură în Vietnam. Știi la ce era Frank extraordinar? La viața de zi cu zi. Își făcea apariția la nevoie. Știa când să te lase să respiri. Eroismul lui era tăcut. Și tu. Nu ți-ai făcut apariția la înmormântarea lui. Nu ai fost prezent la apariția la absolvirea liceului. Nu ți-ai făcut apariția la facultate. În șaptesprezece ani nu ai apărut lă nici o afurisită de ocazie.

Cuvintele ei tăioase au părut să se izbească de pereți, răsunând o vreme, apoi liniștea casei s-a reinstalat. Țevile care alimentau dușul de la etaj zumzăiau încet în pereți.

- Ei, am spus, am venit acum.

M-a studiat îndelung, dar expresia nu i s-a îmblânzit. Nici cât negru sub unghie.

- Cutia cu fotografiile lui Frank e în garaj.

Vocea i-a tremurat, dar numai o singură dată.

Am avut nevoie de o clipă ca să-mi simt din nou trupul, ca să fac primul pas. Ea m-a urmat furioasă, prin bucătărie, către ușa garajului. Am găsit cutiile de carton lângă lada cu gunoi. După ce am căutat în grabă prin celelalte, care nu conțineau nimic relevant, am scos-o pe cea cu fotografiile afară. Am trecut prin holul de la intrare cu Callie după mine, am ieșit pe alee. Fata îmi ardea. Vărate în mânerul cutiei, îmi simțeam mâinile amorțite.

Vocea ei, în spatele meu.

-Așteaptă... Eu... *Așteaptă* doar.

Făcuse câțiva pași pe verandă.

-

Ar fi trebuit să vii la mine, Nicky. Când te-au arestat. Aș fi făcut *orice* pentru tine. Erai tot ce-mi mai rămăsese. De ce n-ai stat pur și simplu de vorbă cu mine?

Am apucat mai bine cutia.

-

Mi-au spus clar că ai fi avut de suferit dacă aș fi făcut-o.

Callie s-a retras cu o jumătate de pas. S-a sprijinit cu o mână de stâlp, vlăguită de puteri, cu părul căzut peste față, astfel încât nu-i vedeam decât gura, cu colțurile căzute. Suspinele păreau să i se înalțe de undeva, din interior, printr-o crăpătură. Am rămas locului, mut de uimire, ținând cutia, uitându-mă la ea, neștiind ce să fac.

A continuat să plângă, cu părul încălzit căzut în ochi, cu lacrimi amare, iar eu m-am trezit aruncând cutia pe alee și alergând, dar nu de acolo, ci către Callie. Am pus piciorul pe verandă și m-am aplecat spre ea, și ea s-a tras cu putere către mine. Mi-a alunecat un pantof, dar am reușit să-i susțin greutatea, și ea s-a ridicat, și pe urmă m-a strâns în brațe, plângând, cu creștetul capului apăsat pe pieptul meu. Tremura și plângea, iar eu o îmbrățișam.

CAPITOLUL 26

Cu părul creț revigorat de duș și cu o amibă roșie umflân- du-i-se pe obraz, Steve s-a foit pe canapea, alături de Callie.

- Acum, când suntem din nou prieteni, a spus el, ce-ar fi să ne povestești ce naiba se petrece?

Și le-am povestit, începând cu zborul spre Alaska și încheind cu Vocea din Beznă. Mi-a fost greu să-mi găsesc cuvintele, dar mi-am spus povestea. Callie m-a întrerupt des cu exclamații și cu întrebări, însă nu m-a deranjat

Când am terminat, Steve s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele.

- Am dat niște telefoane azi, ți-am verificat povestea. Despre cei doi agenți misterioși care au venit să te aresteze pentru uciderea lui Frank Durant. A ignorat privirea surprinsă și indignată a lui Callie. Nu există nici o înregistrare a arestării tale. Nici a faptului că ai fost luat în evidență. Sau interogată. Nu există nici măcar vreo înregistrare a doi agenți din afara districtului, care ar fi intrat în Centrul Metropolitan de Detenție în noaptea aia. Lui Callie i s-au împurpurat obraji.

- Ai auzit povestea lui Nick. N-a fost o arestare oficială. Niște brute au amenințat un

adolescent.

- Ascultă, am spus, indiferent dacă mă crezi sau nu, te rog să nu povestești toate astea nimănui. Cum ar fi Anchetatorul? a zis Steve.

- Cum ar fi colegii tăi din SWAT, care te vor întreba mâine de unde ai vânătaia.

Rezemându-se pieziș de pernele canapelei, Callie a clipit de câteva ori, adunându-și gândurile.

-Prin urmare, ai venit să cauți mai multe fotografii de-ale lui Charlie?

- Sau orice altceva care mi-ar putea dezvălui numele lui, sau mi-ar putea oferi un indiciu în privința identității lui.

Am lăsat cutia jos, descurajat. Cele mai multe fotografii erau îndoite și câteva se încrețiseră din cauza umezelii. Le studiam culegându-le pe rând, dar nu mai era nici una cu Charlie.

- Dacă e un prieten din armată, e puțin probabil să-l cunoști, și nu reușesc să dau de nimeni altcineva care mi-ar putea spune ceva despre el.

- Da, nu cunosc nici un prieten de-al lui Frank din timpul războiului. Știi cum era el în privința asta. Închis ca un pumn strâns.

Am scos fotografia lui Charlie din buzunar și i-am în- tins-o oricum. Callie s-a încruntat, cu ochii în jos, către ea, ținând-o la o lungime de braț distanță, un obicei nou. Sau, cel puțin, nou pentru mine.

- O clipă, a spus. Oh, da, sigur. E un tip pe care-l știa Frank din Serviciul Secret. M-am aplecat entuziasmat spre ea.

- Deci l-ai cunoscut?

M-a privit amuzată.

- Bineînțeles că l-am cunoscut.

- De ce „bineînțeles”? Tocmai ai spus că nu-i cunoști mulți prieteni din timpul războiului.

- Oh, a zis Callie. Nu vorbeam de serviciul militar. Ci de *Serviciul Secret*.

Steve s-a răsucit brusc. Mie mi-a trebuit o clipă ca să-mi regăsesc vocea.

- Charlie a fost în Serviciul Secret?

-Da. Corect. Charlie. L-am văzut cu diferite ocazii. E po-: sibil să fi venit pe la noi o dată sau de două ori. Am fost chiar și la un grătar, la el acasă.

- Care e numele lui de familie?

- Jackson? Johnson? Nu-mi aduc aminte.

- Așadar, era un prieten de-al lui Frank?

- Un coleg. Nu-mi aduc aminte să fi fost deosebit de apropiați, dar știi cum sunt agenții. Există o legătură între ei.

Mi-am reamintit ochii plini de disperare ai lui Charlie, împrumutând strălucirea apoasă a bazinului cu combustibil uzat. „Am avut încredere în Frank. Am avut încredere să-i încredințez viața mea.” Dat fiind tatuajul, mă gândisem la armată, dar și în Serviciul Secret apăreau o grămadă de riscuri. Și, evident, și o grămadă de belele în care puteai să intri.

- Și Frank n-a spus niciodată că au făcut războiul împreună?

- Nu, nu cred. Sau nu-mi aduc aminte.

Dar știi cum era Frank. Asta nu înseamnă nimic. Nu înseamnă că era un secret.

- Asta nu e ceva mai mult decât o coincidență? Doi dpti din același pluton, sfârșind prin a lucra împreună în Serviciul Secret?

Callie s-a uita la mine așa cum obișnuia să-l privească pe Frank.

- Serviciul Secret a făcut recrutări la greu după război, a spus Steve. Și CIA, și șerifii federali și FBI. O multime de soldați au fost îndrumați în aceleași direcții de aceeași oameni, și-au trimis unul altuia CV-uri. Am încercat să ne ajutăm unii pe alții la nevoie.

S-a uitat la brațele lui încrucișate - nu voise să-și scape acel „jie”, nu în prezența mea.

- Când au lucrat împreună? am întrebat.

- Până la sfârșit, a răspuns Callie.

După care am tăcut toți trei.

- Ce știi despre Charlie? am întrebat.

- De fapt, nimic.

- Oamenii își amintesc întotdeauna mai multe decât cred, a spus Steve. Părea interesat împotriva voinței lui. Gândește-te la vizita pe care i-ai făcut-o acasă.

- Oh, avea un fiu, a spus Callie. Un copil problemă. Mă refer la droguri. Cu câțiva ani mai mare decât tine, Nicky.

- Semănau bine? Aceeași gură?

- Nu-mi amintesc prea bine. Țin minte doar că era atât de *încrunat*. Charlie nu era nicidecum

4 GREGG HURWITZ

numai cerculețe și raze de lună¹⁹.

- Era căsătorit? am întrebat eu și Steve în același timp.

- Trecea printr-un divorț. Poate că unul dur. Au purtat câteva discuții tensionate, noaptea târziu, chiar înainte de a fi ucis Frank.

- A venit la noi? am întrebat.

- La telefon.

Steve și-a încheștat maxilarul; ne-am privit în ochi. Convorbiri telefonice tensionate, apoi un glonț în stomacul lui Frank. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi fac curaj.

- Crezi că e posibil ca Frank să fi fost atras în ceva murdar?

- Niciodată, a zis Callie.

Steve i-a aruncat o privire sceptică, plină de compasiune.

Callie m-a implorat

- Nici tu nu crezi așa ceva.

- Nu, am spus, cu voce scăzută. Dar nu-mi place povestea asta. Există o serie de argumente convingătoare, indicând către Caruthers. Știi cum era Frank când era vorba de el. Și acum a apărut Charlie, care lucra tot pentru Caruthers. Plus că totul iese la suprafață chiar înainte de alegeri...

- De unde știi că în spate nu se află Bilton? a întrebat Callie. S-ar potrivi mult mai bine.

¹⁹ *Polka Dots and Moonbeams*, titlul unui șlagăr interpretat

de Frank Sinatra (n.tr.)

Bilton e cel care a crescut în sondaje după amenințarea de la San Onofte.

- Bilton n-are nici o legătură cu Frank, am spus. Sau cu Charlie. Sau cu indiferent ce ar fi făcut Frank acum șaptesprezece ani.

Ea a ripostat:

- Aș crede mai degrabă că întregul Serviciu Secret e amestecat în ceva murdar înainte de a crede asta despre Frank.

Am simțit că mi se strânge inima, ca și cum punând întrebarea aș fi renunțat la ceva de preț. Am reflectat la ceea ce tocmai îmi spusese despre stelele din ochii mei și m-am întrebat cât ar costa-o asta pe ea, cât m-ar costa pe mine. Dacă imaginea lui Frank s-ar fi dezmembrat, ce s-ar mai fi făcut țândări odată cu ea? Mai mult decât ultimii șaptesprezece ani.

Mi-am strecurat fotografia în buzunar și m-am ridicat.

- Mulțumesc. Îmi cer din nou scuze, pentru toate.

Callie s-a ridicat la rândul ei, cu nervozitate.

- Poate o să ne mai vedem, într-un moment mai... calm. Em pare interesată de tine.

- M-ar fi putut păcăli, am spus.

- Nu-l vreau în preajma fiicei mele, a zis Steve.

Callie i-a aruncat o privire aspră.

- Atunci o să-mi văd fiul când nu e ea acasă. N-ar trebui să fie greu - se duce să doarmă la mama ei ori de câte ori are ocazia.

S-a uitat din nou la mine, cu o oarecare

disperare, și am simțit cum mă prindeau din nou în mreje vechile spaime, întâlnirile noastre însemnau urmări și indicii doveditoare, și berline cu farurile stinse în noapte. Și apoi un telefon. Am transpirat și pielea jupuită de la baza gâtului a început să mă usture. Callie mă studia, neclintită, încercând să-și dea seama ce-ar fi trebuit să spună.

- Am putea găti sau altceva de genul ăsta.
- Eu nu gătesc, am spus, cu toată

blândețea de care eram în stare.

Callie și-a înăbușit un geamăt și apoi m-au condus amândoi până la ușă. M-am bucurat că parcaseam la câteva străzi distanță, fiindcă așa puteam respira aerul rece al nopții.

M-am oprit agitat în pragul ușii, apoi am înaintat stângaci, îmbrățișându-mi mama. Ea m-a strâns în brațe, apoi ne-am desprins și am stat încremeniți o clipă, nefind siguri ce trebuia să urmeze.

I-am întins mâna lui Steve, dar el s-a mulțumit să mi se adreseze cu asprime:

- Dacă jumătate din ceea ce spui e adevărat, atunci te desparte de adevăr un drum lung și urât. Și, din câte am auzit în toată viața ta n-ai terminat niciodată nimic.

În jurul becului de pe verandă se învârteau fluturi de noapte, izbindu-se zgomotos de sticlă.

- Poate asta, am spus.
- Ce?
- Poate o să termin asta.

I-am auzit certându-se cu voci scăzute în timp ce mă îndepărtam pe alee, cu fotografia lui Frank și Charlie în buzunarul de la spate. CAPITOLUL 27

Ferestrele mele erau încuiate, ușa din față zăvorâtă, jaluzelele trase. Pe salteaua mea ciopărtită erau împrăștiate rămășițele a ceea ce apăruse în viața mea și mi-o dăduse peste cap. O fotografie alb-negru, în care Frank arăta ceva cu furculița lui, iar Charlie se răsucea să-l asculte de la o altă masă. O sută optzeci de mii de dolari, în teancuri legate cu bandă violet. O foaie ruptă, cu cifre pe nouă coloane. Un număr de pager, scris de o fată dublicitară pe o bucată de hârtie.

Ce dracu' aveau toate acestea în comun cu tatăl meu vitreg?

Stând turcește, mi-am proptit obrazii în pumni și am reflectat. Liniște desfătătoare. Nici un elicopter, nici un aparat foto cu teleobiectiv, nici un trăgător de elită, nici un lăcătuș zgomotos, nici un Nokia transparent și nici un drum cu limuzina. Becurile erau stinse, obiectele fiind luminate de televizorul fără sonor și de strălucirea felinarelor care se strecura printre jaluzele.

Voce trebuia să fi fost fiul lui Charles. Nimic altceva nu explica forma identică a gurii și emoția din glasul lui când îmi dăduse explicații despre datoria față de mort. „Charlie a făcut asta pentru mine.” De ce „pentru” el? Descrierea oferită de Callie era un început. „Un copil problemă. Mă refer la droguri. Cu câțiva ani mai mare decât tine, Nicky.” Era o poveste despre un tată și un fiu. Fiul dăduse de belea, datoră niște bani unor oameni periculoși. Mai mulți bani decât îi putea da tatăl din pensia de agent în Serviciul Secret. Așa că tatăl a venit să-l salveze scoțând la lumină un secret vechi de șaptesprezece ani și punându-l în vânzare într-un an electoral, când valorează cel mai mult. Știa cum să se descurce până într-un anumit punct. Fusese instruit în armată. În Serviciul Secret. Știa care erau oamenii potriviți din cercul intim al lui Caruthers și știa cum să intre în legătură cu ei. Totul a început să meargă prost când a primit cele două sute de mii de dolari fără să-și dea seama că plata era momeala din cârlig. Iar Deținătorii Puterii se ridicaseră la înălțimea acestei titulaturi. Când s-a pomenit încolțit, ultima șansă a lui Charlie a fost fiul vitreg al unui agent cu care lucrase, pe care îl admirase.

Din păcate, această ultimă a lui Charlie am fost eu.

Cu șaptesprezece ani în urmă, Frank fusese adus la exasperare. Dar de ce anume? Oare el și Charlie dăduseră peste ceva în timp ce răscoleau noroiul pentru Caruthers? Sau acopereau ceva pentru

el?

Atunci, la sfârșit, Frank lipsise câteva zile de la serviciu pentru prima oară în cariera lui. Intrase într-o afacere controversată și încerca să-și dea seama cum să iasă fără să ne pună în pericol pe mine și pe Callie. Era prudent, acționa strategic. Ceea ce scăpase din vedere eram eu, urmându-mi instinctele care m-au chemat afară în noaptea aceea, oferindu-i ucigașului o oportunitate.

Dar, dacă și Charlie știa secretul, de ce fusese crutat de vizita din noaptea aceea? Poate *nu știa*u că el știa. Sau poate că el dispăruse. Sau poate făcuse o înțelegere. Indiferent care ar fi fost adevărul, după toți acești ani își dorește să redeschidă cutia Pandorei, fiindcă băiatul lui intrase într-o nouă rundă de belele?

Callie ar fi crezut asta?

Am închis ochii, copleșit de un nou puseu de paranoia - mirosurile fantomatice de English Leather și de cafea prea tare, Frank afundat în fotoliul lui, filmul grăunțos al lui Zapruder derulându-se în fața chipului său impasibil. Oare Frank se osândise *singur*, printr-o mie de decizii mărunte?

Un mesaj surprins din întâmplare, conducând către Pasărea de Foc. Un agent făcându-și apariția în apartamentul meu ca să mă îndemne să vorbesc la telefon cu președintele. Frank și Charlie sunându-se unul pe altul la ore târzii din noapte, chiar înainte de uciderea lui Frank. Vocea din Beznă, depășind povești despre extorcare. Faptele erau pline de culoare și formau modele diferite, în funcție de direcția în care

răsuceam caleidoscopul. Erau mai multe variabile decât mă simţeam în stare să definesc. Aşa că am cântătat-o, fireşte, pe Induma.

A răspuns după ce a sunat telefonul de mai multe ori, cu vocea buimacă de somn.

-Da?

- Salut. Îmi cer scuze. Am...

-*Cel Nick?*

- Am nevoie de ajutorul tău.

- OK. Sunt singură aici.

- Alejandro nu-şi petrece noaptea cu tine?

***Nu te încrede în
nimeni!***

Am regretat întrebarea de îndată ce am rostit-o. După minciuna lui Kim Kendall, după ce-l pocnisem în cap pe soțul lui Callie și după ultima mea rundă de ipoteze murdare, eram nervos, nu mă simțeam în apele mele. Mi-am strâns pumnul și mi-am apăsat încheieturile degetelor în perete. Dar ea mi-a răspuns cu voce egală.

- Nu. A ieșit, e la club. Cu obisnuiții clubului. Știi cât de mult îmi plac oamenii aceștia. Ei, ce se petrece?

O sunasem deja, după plecarea de la Callie, ca să spun cele două nume de familie care-ar fi putut fi ale lui Charlie, dar era ocupată și nu discutaserăm pe larg. Așa că acum i-am dezvăluit pe scurt, nu doar tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm ultima oară, ci și teoria pe care reușisem s-o elaborez despre extorcarea pusă la cale de Charlie. Pe urmă am întrebat-o dacă aflase ceva despre Wydell și Sever.

- Doar că sunt amândoi în biroul din L.A. de ani de zile, mi-a răspuns ea. Wydell de șase, Sever de cinci.

- N-ai putut să afli de protecția cui s-au ocupat înainte de asta?

- Sunt o împătimită a softurilor cu codificare accesibilă, cu câteva relații la poliție, dar nu pot face orice. Am solicitat o droaie de favoruri, dar ceea ce vrei tu, Nick, e prea delicat, din motive evidente. Nu s-ar putea spune că asemenea chestii se afișează online.

- Ai aflat ce agenți ai Serviciului au luat

***Nu te încrede în
nimăn***
parte, împreună cu LAPD-ul, la schimbul de focuri din
casa din Culver City?

- N-am putut. Operațiunea a fost
efectuată de unitatea Antitero a LAPD-ului, ceea ce e
exact atât de ermetic cum sună. Mi-a simțit frustrarea
și a adăugat: Uite ce e, nu-i nevoie să-ți-o spun eu, aici
totul e numai reflexii și umbre. Fiindcă îți riști fundul,
probabil că merită să punem următoarea întrebare:
Ești dispus să urmărești povestea asta chiar dacă se
dovedește că Frank a fost un nemernic?

S-ar putea ca Frank să fi fost ucis fiindcă *n-a vrut* să coopereze, am spus, ceva cam prea repede. Ea a lăsat tăcerea să-și facă efectul asupra mea. Era un argument mai eficient decât ale mele. M-am gândit la Voce, adresându-mi-se din întuneric și întrebându-mă dacă știam ce înseamnă să-i fi dator unui mort.

- Asta nu e un răspuns, a zis Induma.

Mi-am mușcat buza de jos până când am simțit că mă doare.

- Trebuie să știi ce s-a întâmplat
Indiferent în ce direcție o să fiu condus. Trebuie să aflu de ce a fost ucis Frank.

- E mort. Nu e ca și cum ar trebui să i se reabiliteze numele. Induma a făcut o pauză. Poate e timpul să începi să te sinchisești de cei vii.

Nu i se întâmpla des să-i judece pe alții. Am păstrat tăcerea, gândindu-mă la Callie și la efectul pe care l-ar fi avut întreaga poveste asupra ei, dacă ar fi fost atât de urâtă cum mă așteptam.

- Dacă *a fost* un ticălos, asta ar schimba felul în care l-ai văzut când erai copil?

- La fel îl văd și *acum*. Asta n-a murit pe covorul din camera de zi. Așa că poate ai dreptate. Poate aici *nu e* vorba numai de Frank. Poate că el a dormit așa cum și-a așternut. Dar n-a fost singurul afectat de deciziile lui. Și dacă toate acestea nu s-au petrecut pentru o cauză dreaptă, sau, mai rău... Am tăcut o vreme amândoi.

- OK, a spus ea încet După ce m-ai sunat, mai devreme, mi-am petrecut o bună bucată de timp făcând săpături prin câteva baze de date. Pentru

cele mai multe dintre ele nu pot obține aprobare, dar mă descurc bine în domeniul financiar.

O ezitare atipică.

- Am verificat evidențele pensiilor federale și n-am găsit nici un Charlie Jackson sau Johnson în Serviciul Secret în perioada respectivă. De fapt, într-o perioadă de doi ani din jurul morții lui Frank, în Serviciul Secret n-au existat decât trei Charlie, sau Charles, sau Chuck. Doi erau negri, iar al treilea avea *atunci* cincizeci și doi de ani.

- Ce înseamnă asta?

- În ceea ce privește genul ăsta de cercetare? Când am acces la o bază federală de pensii? Dacă nu-l pot găsi, tipul nu există.

- L-am văzut.

- Sunt sigură că el ți-a spus că e

Charlie...

- Mama 7-a *cunoscut*. Avea un tatuaj.

Gura. N-avea o față pe care s-o uiti. Există. Am o fotografie de-a lui.

- Acum îmi spui că ai o fotografie?

- Ajută la ceva?

- Bineînțeles! O pot trece prin câteva softuri de recunoaștere facială, să văd dacă se potrivește cu ceva din alte baze de pensii ale statului California și ale oamenilor legii din serviciul federal. Nu dă rezultate sigure, dar îmbunătățește criteriile de căutare. Vin s-o iau.

- Nu e sigur pentru tine să vii aici.

- N-or să-și piardă vremea cu mine dacă nu știu cine sunt iar odată ce-și vor face temele și vor

afla, *chiar* nu-și vor dori să se deranjeze pentru mine. Sunt foarte cunoscută și nu cu puține relații în sfera politică. Tărându-mă pe mine - sau cadavrul meu -, în povestea asta, n-ar face decât să complice totul, indiferent ce-ar avea de gând să facă.

- Totuși, de ce să riști?

- Bine. Linște, apoi, o aud convingându-se pe ea însăși: Bine. Pune poza într-un plic și lipește-o pe capacul tomberonului de lângă magazinul de la colțul străzii tale. O iau peste câteva ore. Ne întâlnim mâine la amiază, la Starbucks. În localul cu acces gratuit la internet.

- Cel de pe Montana?

- *Celălalt* de pe Montana.

După ce a închis, am lăsat în jos clapeta mobilului și mi l-am ținut alături. Am închis ochii, dar nu mi-a plăcut nici ce-am văzut acolo. Lăsând deoparte fotografia și bucățica de hârtie cu numărul de pager, am adunat toate celelalte obiecte grămadă pe saltea și le-am îndesat din nou în rucsacul lui Charlie. S-a potrivit perfect în imensul vas pentru paste de la Evelyn din dulapul din bucătărie.

Mi-am înșfăcat cheile, am ieșit și am mers pe jos câteva străzi, oprindu-mă din când în când în fața vitrinelor și a automatelor pentru ziare ca să văd dacă era cineva pe urmele mele.

Homer își petrecea timpul dormind după beție, căzut lângă peretele micului magazin universal, cu un picior atârnându-i peste bariera unui loc de parcare. O mașină i s-a oprit exact în față, cu farurile strălucindu-i în ochi. El și-a ridicat un braț ca să se ferească de

lumină, clătănând alene din cap. Șoferul a sărit din mașină trâncănind la telefon și s-a grăbit să intre.

Homer înjura, reasezându-se într-o poziție confortabilă. Semăna cu o băltoacă maronie. Devenea dezgustător când se îmbăta prea tare, spre deosebire de vagabonzii prietenoși din filme. Avea ochii injectați, siniștri, cu talpa gâștei ca niște linii albe pe fața cu o crustă jegoașă. M-am gândit la ceea ce-mi spusese Kim Kendall despre soția și copilul lui, despre modul în care-și lăsase trecutul să-l doboare la pământ. Se părea că mă aflu pe un traseu foarte bun, cu aceeași destinație.

- Hei, Homer, am spus. Ai vorbit cu cineva de la Oficiul pentru Problemele Veteranilor despre posibilitatea de a da de urma acelor soldați?

- ... creatură afurisită ce ești... a bombănit el, cu gâtul uscat. Lasă-mă dracului în pace.

Am trecut pe lângă el și am intrat în magazin.

Când am pus pe tejghea încă două telefoane de unică folosință, Hacmed m-a privit chiorăș.

- Îți deschizi o companie de telecomunicații, Nicolas?

Am plătit cu bani gheață și am ieșit. Homer dormea dus, pe spate, cu gura ca un oval zdrențuit. Avea capul sprijinit de aceeași barieră. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-l mut, dar circumferința burdihanului și duhoarea lui m-au învins. În cele din urmă am reușit să-l rostogolesc pe-o parte, cu fruntea lovindu-i-se cu zgomot de asfalt. I-am îndesat o bucată împăturită de carton sub obrazul asudat și ham lăsat sforăind asurzitor.

Peretele din spatele magazinului din colț, tapetat cu reclame pe foi volante pentru filme independente și linii erotice fierbinți, se învecina cu o alee împuțită, dotată cu un tomberon. Am lipit cu bandă adezivă fotografia lui Charlie și Frank sub capac, apoi am studiat peticul de hârtie cu numărul de pager.

Zece cifre pe o hârtiută ruptă. Singurul meu canal de legătură cu Deținătorii Puterii.

Am săltat clapeta unuia din telefoanele abia cumpărate, am format numărul pagerului, apoi am tastat cele zece cifre tipărite pe aparatul ieftin, de plastic. Am închis și am așteptat. O reclamă pe jumătate jupuită trâmbița: „Faceți sex cu localnici, acum! ! ! 1” M-am întrebat de ce se hotărâseră să se oprească la patru semne de exclamare. Vântul purta un miros vag de canal, dar vag însemna suficient.

Țărâitul strident m-a făcut să tresar. Am răspuns cu voce groasă:

-Alo?

Tăcere. O șoaptă a paraziților de pe linia deschisă. Un foșnet ușor, suflul unei respirații, captat de receptor. Apoi nimic.

-

Alo? am repetat, sperând să mi se răspundă măcar cu un singur cuvânt pe care să-l compar cu glasurile lui Sever, Voce, Charlie, așa cum rămăseseră în amintirea mea. Dar nu s-a mai auzit decât un păcănit și, în final, a venit tonul.

Am strivit telefonul de pământ, l-am aruncat în tomberon și am plecat spre casă.

M-am trezit cuprins de groază, cu răsuflarea

tăiată, zvâr- colindu-mă în cearșafuri. Timp de câteva clipe jalnice, m-am rostogolit printre scenarii. îl fineam în brațe pe Frank, pe podeaua alunecoasă de sânge? Eram trântit de detunătura care mistuise capul lui Charlie? Mă băteam cu un intrus, lângă ușa glisantă de sticlă? Tesătura dintre trecut și prezent se sfâșiasse și eram liber să cad dintr-unul într-altul.

Într-un târziu mi-am dat seama că eram în ghearele spaimelor nopții. N-a fost nevoie să mă uit la ceas ca să știu cât arăta. Pentru mine, era ora vrăjitoarelor.

Am descris realitatea cu voce tare, încercând să mă liniștesc:

- E 2.18, și te aflu în patul tău, în siguranță. E 2.18, și te aflu în patul tău, în siguranță.

Dar tot n-am reușit să-mi domolesc respirația, gândurile, bătăile furioase ale inimii.

Spiritele rele scăpaseră din cuștile lor și nu puteau fi
mânate înapoi cu nici un chip. CAPITOLUL 28

Mi-am început dimineața următoare devreme,
cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii strânși la
piept și cu ochii la ușa de la intrare. Așteptam să aud
pe cineva ciocănind, să mi se livreze un alt celular
transparent. Dar a continuat să nu sosească. M-am
plimbat în jurul apartamentului, uitându-mă iarăși și
iarăși printre jaluzele la strada scăldată în lumina
strălucitoare a dimineții. În cele din urmă, am lăsat o
serie de mesaje, anulându-mi întâlnirile care se
apropiu - un interviu pentru angajare, o vizită la
dentist pentru curățarea tartrului, o întrunire la
Maloney's, ca să văd meciul de baseball dintre
Dodgers și Giants. Am dat de decanul programului de
management al afacerilor/politici publice de la
Universitatea Pepperdine și i-am cerut scuze fiindcă
nu ajunseseam la întâlnirea noastră. Refamiliarizarea,
chiar și numai pentru scurt timp, cu viața normală, n-a
făcut decât să sublinieze cât de departe de ea mă
trimiseseră ultimele câteva zile.

La 11.30 a.m., eram un caz grav de claustrofobie și am fost încântat să plec la Starbucks, la întâlnirea cu Induma. Am ajuns ceva mai devreme și mi-am făcut loc prin înghesuială către telefonul public din fundul sălii. Clienții se roteau pe lângă teighea în mare viteză, respectându-și programul dimineții, comandau apelând la prescurtări și folosind terminologia adecvată, de-a dreptul ridicolă. Cu umerii lipiți de peretele de lângă toaletă și cu receptorul apăsător pe obraz, mă simțeam mult mai nelalocul meu decât de obicei. Poate aveam un alt acces de invidie față de supraadaptați, cu BlackBerry-urile lor, cu mapele de piele și cu gălețile de cafeină. Mi-am scos din buzunar bucata de hârtie îndelung plimbată și am format numărul de pager pe care mi-l dăduse Kim Kendall.

Telefonul a sunat o singură dată, întrerupându-se brusc.

- Acest număr nu mai este activ. Dacă aveți convingerea că ascultați această înregistrare ca urmare a unei erori...

Când închideam, am remarcat-o pe Induma făcându-și loc prin mulțime, ținându-și laptopul lipit de coapsă. Purta un pulover de cașmir cu glugă, de un portocaliu aprins, care-i scotea în evidență tunul de culoarea caramelului. S-a folosit de un șervet ca să șteargă o masă, a dat deoparte ceștile goale și s-a așezat. În timp ce mă apropiam, a rămas cu ochii la ecran. Cu degetele ei supte zburând pe tastatură, a împins cu piciorul un scaun care mi-a aterizat în mâini.

- Stai jos. Acesta e?

Pe ecranul laptopului se vedea fotografia lui

Charlie, aceeași cu cea pe care mi-o pusese Wydell sub nas după ce descinseseră în apartamentul meu. O ușoară încruntare, sacou albastru, păr pieptănat peste cap. Un portret din dosarele unei școli profesionale, arhivat pe site-ul pensionarilor pe care Induma reușise cumva să-l acceseze. Agent special Charlie Jackman. Poliția Stată din California.

Mă confruntam în sfârșit cu o dovadă, cu un nume.

- Acesta e, am reușit să spun în cele din urmă. Acesta e. A fost real. A fost acolo.

Induma m-a studiat cu ochii ei mari, căprui.

- Nu m-am îndoit niciodată.

- Ce naiba e Poliția Stată din

California?

- Ce naiba a fost. În '96 s-a transformat în CHP²⁰. Și ghici ce intra în jurisdicția lor? Privirea Indumei mă fixa, neclintită, peste computer. Protecția oficialităților de rang înalt ale statului. A remarcat că eram uluit și a dat din cap. Exact. Erau o agenție de pază a poliției. Acum șaptesprezece ani, Charlie Jackman era un ofițer însărcinat cu protecția demnitarilor și avea în grijă siguranța...

- Guvernatorului Andrew Bilton, am spus. Sfinte Sisoe! Charlie nu cunoștea un secret murdar de-al lui Caruthers...

20 California Highway Patrol - Patrula Autostrăzilor

Califomicnc (n.tr.)

- Ci de-al lui Andrew Bilton.

Luare în considerare din această perspectivă, cuvintele Vocii din Beznă aveau mai mult sens. „Charlie îl respecta extrem de mult pe Caruthers. Intenționa să încerce să-l ajute. Mi-a spus că avea ceva care-i trebuia lui Caruthers pentru campania electorală.”

Pentru prima oară după mai multe zile, m-am simțit cuprins de speranță. Cu cât se îndepărta totul de Caruthers, cu atât se îndepărta și de Frank. M-am gândit cum încercase Bilton să mă influențeze la început, aranjând o discuție cu mine după ce-mi recăpătasem cunoștința în camera aceea de spital. Cât de sigură de sine sunase vocea lui mai târziu, la telefon, ce amenințări voalate se simțeau dincoale de șarmul lui aparent: „Dacă te foiești pe anumite scene, lumina reflectoarelor sfârșește prin a te găsi în cele din urmă”. Că legăturile lui cu Serviciul Secret erau, în prezent, cu mult mai puternice decât ale lui Caruthers. Că mesajul divulgat de Kim Kendall, care-l indica pe Caruthers - „Nașul e cu Pasărea de Foc” - îmi mirosise a dezinformare.

- Charlie i-a dezvăluit lui Frank secretul murdar al lui Bilton, am spus, gândindu-se că el putea intermedia un târg cu tabăra lui Caruthers, ca să-l cumpere. Fiind omul lui Caruthers, Frank ar fi trebuit să-i comunice orice informație. Dar, dintr-un motiv oarecare, Caruthers n-a mușcat - poate era ceva prea fierbinte sau poate nu voia să se înjosească apelând la intrigi murdare. Când au prins de veste oamenii lui

Bilton și au venit să vadă cum stau lucrurile, Charlie a dat vina pe Frank.

- Asta, a spus Induma, e, cu siguranță, una din posibilități.

-Și?

- Cealaltă, la fel de evidentă, e că secretul i-a fost dezvăluit lui Frank pentru că Charlie avea nevoie de cineva din exterior care să-l șantajeze pe Bilton. Lucrând pentru guvernator, nu putea s-o facă el. Un nou nor întunecat. O altă rețea de considerente. M-am încovoiat iarăși în scaun.

- Aici sunt două variante, a zis Induma, cu voce scăzută. Frank i s-a adresat fie lui Caruthers, din motive corecte, fie lui Bilton, din motive greșite. M-a privit o clipă, în timp ce-i luam în considerare spusesele, apoi și-a reîndreptat privirea încruntată către ecranul computerului.

- De ce-a spus mama ta că Charlie lucra pentru Serviciu?

- Fiindcă așa i se părea. Când l-a cunoscut ea, era un alt tip în negru, cu cască în ureche.

- Ei bine, Charlie și-a aranjat o dispariție a naibii de reușită. A ieșit la pensie anticipat, la o săptămână după uciderea tatălui său vitreg. Pe urmă s-ar putea spune că s-a făcut nevăzut Nici o declarație de venituri, nici o ipotecă, nici un număr de telefon. Și știu unde să caut.

Și-a reîndreptat atenția asupra laptopului, și-a

trecut un deget peste touchpad²¹ și a tastat cu degetul mare.

- Charlie avea un fiu. Mack. Treizeci și opt de ani.

Mack Jackman?

- Am făcut școala elementară cu Ronnie Ronald. Mack Jackman este un star rock în comparație cu el.

Ecranul s-a umplut. O pagină de internet dedicată lui. *Fotografiile comerciale ale lui Mack Jackman*. Prezenta numeroase poze de catalog cu piese de mobilier. O canapea din lemn de fag, îmbrăcată în piele. Un șezlong din imitație de piele de căprioară de un verde marin pastelat O masă de sufragerie, în detalii laborioase.

- Filmul folosit pentru fotografia ta din fața casei lui Charlie? a zis Induma. Kodak Ektachrome 100. Ce ți-a spus tipul de la atelierul foto? „Granulație fină, claritate ridicată, evidențiază culorile.**

- Dacă fotografiezi ceva pentru care e într-adevăr necesară acuratețea culorilor, am completat eu. Haine sau draperii.

- Sau mobilă, a spus Induma.

Am apăsat butonul .fotografii artistice** al site-ului și pe ecran au apărut peisaje urbane în alb și negru, printre care le-am recunoscut pe cele din holul

²¹ Suprafața senzorială care permite deplasarea mouse-ului

pe ecranul unui laptop (n.red.)

de la intrarea în Opaque. Vocea din Beznă, în relații strânse cu administrația restaurantului, așa cum îmi imaginasem; infatuatul șef de sală elvețian îmi dăduse de înțeles cât se putea de clar că nu voia să dezvăluie nimic, iar chelnerilor le-ar fi fost imposibil să-și asume rolul de martori oculari. M-am întrebat dacă exista vreo legătură între Charlie și Kim Kendall, celălalt artist fotograf din peisaj.

- Am verificat sursa paginii web, spunea Induma. Elementele paginii sunt stocate în directoare cu sortare de date. El obișnuia să adauge documente de pe server la fiecare câteva zile, dar n-a mai plasat nimic nou din iunie.

- Ceea ce înseamnă că...

- Site-ul ăsta n-a mai fost actualizat de trei luni. Nu e un mod de a conduce o afacere. A ieșit din rețea. Nici un contract nou, nici un angajament nou, nici o informație transmisă mai departe.

- Dificultăți financiare, am spus. Se ascundea de cei cărora le era dator, oricine ar fi aceea. Pe urmă a intervenit tatăl lui, ca să evite o nenorocire. Induma a tastat cu imul din degetele mari.

- N-am reușit să aflui cui îi aparține numărul de pager pe care l-ai obținut de la fata aia. Bineînțeles că n-am autorizație de acces pentru toate bazele de date ale oamenilor legii, dar chiar și așa. Indiferent cine a setat pagerul acela știe ce face. Știe cum să nu fie văzut, cum să nu lase urme.

Și-a închis laptopul și s-a ridicat.

- Când o să te caute Mack? Ca să-ți dea cealaltă

cheie?

- Nu știu. Dar nu destul de curând.

Mi-am scris numărul de celular pe o bucată de hârtie și ea și l-a îndesat într-un buzunar. I-am pus mâna pe braț.

- Mulțumesc.

Simțeam cașmirul moale sub degete. Mi-am plimbat vârful degetului mare de-a lungul materialului.

- Purta puloverul acesta când te-am cunoscut

- Ții minte?

- Cu blugi de un albastru-închis și cu sandale fără vârf. Aveai unghiile de la picioare vopsite într-un portocaliu intens și părul prins la spate, cu o clemă din carapace de broască-țestoasă.

Induma s-a oprit, cu laptopul sprijinit de coapsă. I-am privit pieptul ridicându-se și liniștindu-se apoi sub pulover.

- Îmi pare rău, am adăugat, că nu ti-am spus atunci totul.

În spatele ei, în jurul nostru, oamenii se înghesuiau și înaintau cu greutate și sorbeau din mers. Buzele ei au zâcnit - într-un zâmbet dulce-amar - apoi s-a întors cu spatele și a dispărut dincolo de ușă. **CAPITOLUL**

29

Leoarcă de sudoare, m-am așezat pe bancheta din fața vestiarului meu. Ridicaseam greutate, sărisem coarda, apoi alergasem până la epuizare pe banda rulantă. Antrenamentul ar fi trebuit să-mi limpezească mintea, dar, în loc de asta, mă simțeam nervos, îmi doream cu nerăbdare să ajung acasă, să văd dacă DHL nu lăsase cumva un celular transparent la ușa pe care mi-l furniza guvernul.

Am deschis dulapul cu o smucitură. Printre hainele mele atârmate se zărea cleva cu bani de pe raftul subțire de metal. Era încă dolidă - trecusem pe la un bancomat - dar ceva se schimbase. Sub clevă era îndesată o bucată de hârtie, paralelă cu bancnota de deasupra. Am scos banii împăturii, am desfăcut cleva și m-am holbat la familiarul bon de la atelierul foto.

O rolă de film, pe care o puteam lua deja.

Fotografia arăta ca naiba, dar își îndeplinise misiunea. Cinci cifre mari, trasate cu vopsea, ieșeau în relief pe fundalul unei pete de stuc galben. Fuseseră fotografiate pieziș, incluzând și indicatorul de la colțul străzii. Toate informațiile într-o poză mică, realizată cu dibăcie.

Am lăsat-o în jos și am privit imaginea reală. Exact același unghi, exact aceeași distanță. Stăteam în locul de unde fusese făcută fotografia - vizavi de un complex de apartamente, a cărui alee cobora abrupt într-un garaj subteran. În poziția aceea, sprijinit de zidul de susținere, aveam capul cu doar cu puțin deasupra nivelului străzii. O pată minusculă. Ceea ce era bine, ținând cont de berlina neagră parcată lângă bordură, în fața clădirii de alături.

Fotografia era una din cele două expuse de pe întreaga rolă de film lăsată la același atelier foto pe care-1 vizitasem ultima oară. Logica îmi spunea că erau opera lui Mack. La urma urmelor, el îmi lăsase primul bon de la atelierul foto, însă mă deranjau două lucruri. Pentru un fotograf profesionist, calitatea imaginii lăsa de dorit. Iar filmul era unul standard, de 35 mm, nu sofisticatul Ektachrome pe care-1 folosisese înainte.

Am tras a doua fotografie din spatele primei poze. Plăcuța de pe ușa unui apartament. Deasupra vizorului, din alamă mată - cu inscripția 2G. În spatele acelei uși putea fi oricine sau orice, care m-ar fi putut conduce într-acolo. Dar trebuia să mă duc.

M-am uitat în urmă, la berlina neagră. Geamuri fumurii. Motorii oprit. Dar știam că înăuntru era cineva. Spionul în privința căruia mă avertizase Wydell?

Făcându-mi curaj, am ieșit din ascunzătoare și m-am îndreptat cu pași repezi în susul străzii, mergând în direcția opusă, pe lângă clădiri. Aglomerarea de apartamente de acolo, la sud de Pico și în apropiere de Lincoln, rămăsese neatinsă de

prosperitatea din Westside. Vopsea cojită, stuc sfărâmițat. Rădăcinile copacilor curbaseră betonul în mai multe locuri. Transpiram, dorindu-mi cu disperare să mă uit peste umăr. Am încercat să mă grăbesc, apoi să-mi încetinesc pașii. În urma mea nu s-a deschis nici o portieră; n-a huruit nici un motor. Am ajuns dincolo de colț, apoi am mers pe lângă camioneta mea parcată și am ocolit-o, revenind îh spatele complexului. Am sărit peste o poartă încuiată, pătrunzând într-un patio cu piscină. Ușa dintre curte și clădire era descuiată. Am urcat pe scări, părăsindu-le cu prudență la primul etaj. Un coridor deprimant, cu un covor care rezista din anii 1970. L-am străbătut, am trecut de o spălătorie, am intrat printr-o ușă de incendiu, și acolo era: 2G.

Ușa stătea ușor întredeschisă, cu zăvorul sprijinit de cadru. Am rămas locului, ascultând. Nimic.

Ușa aceea descuiată nu-mi plăcea cătuși de puțin. Înainte de a trece dincolo de ea, voiam să verific restul palierului, să descopăr alte ieșiri, să-l fac pe Liftman mândru de mine.

Am străbătut coridorul în sens invers, către o scară de incendiu, care dădea într-o alee laterală. Pe drumul de întoarcere către 2G, m-am strecurat în spălătorie. Căldură uscată. Văzând fereastra deschisă, m-am uitat afară. La un metru și nouăzeci mai jos era copertina piscinei. Nu arăta prea bine.

Am făcut cale întoarsă cu prudență. Prin crăpătura ușii apartamentului 2G venea un miros pătrunzător. Am bătut și ușa s-a legănat, deschizându-se alți câțiva centimetri. Nici un răspuns.

Am pășit înăuntru. Miros de benzină. Soarele

bătea imens în geamul dinspre stradă, făcându-mă să-mi îngustez ochii. O siluetă pe un scaun, cu capul în piept. Ziare răspândite pe podea, sub și în jurul lui.

Locul era întors pe dos. Sertare golite. Pernele canapelei crestate. Scaune răsturnate. Un tablou familiar. Fereastra mare era deschisă și adierea ușoară dădea formă unei draperii mototolite, trase într-o parte.

-Mack?

M-am apropiat încet. Pe cămașă, în dreptul inimii, bărbatului era o pată. O bavetă stacojie.

Pantofii mei au călcat apăsat pe ziarele umede. Scrisul părea vătuit și cețos, îmbibat cu benzină. Bărbatul era legat de scaun cu fâșii de pânză care-i înconjurau încheieturile mâinilor și gleznelor. Păr blond rebel, exact ca al lui Charlie.

Râsuflarea mi s-a întors înapoi ca un ecou, parcă izbindu-se de pereții unei caverne. Am întins o mână nesigură, am înșfăcat părul și am săltat capul. Asemănarea era șocantă. Nu doar gura care-mi amintea de Mick Jagger, ci și fruntea lată și ochii arzători, nevrotici. Vocea din Beznă, o copie identică a tatălui său, așa cum arătase în tinerețe. Diferența majoră era un al doilea zâmbet, gravat de-a curmezișul gâtului.

Uluit, am dat drumul capului lui Mack, care a căzut din nou în față, cu bărbia în piept. Conștient de existența ferestrei, m-am aruncat la podea. Piciorul lui gol era la câțiva centimetri de capul meu. M-am străduit să-mi liniștesc stomacul. Nu mai văzusem un cadavru de la moartea lui Frank și numai mirosul aproape că m-a dat gata.

Pielea răzuită, legăturile, înmuierea în benzină - fără îndoială că fusese silit să mărturisească. Ceea ce însemna că vorbea despre mine. Și probabil că le trucidase invenția cu bonul de la fotograf, pe care îl imitaseră folosind o poză mizerabilă, folosind un de pe ieftin.

Fie mă strecurasem pe lângă indiferent cine o fi stat la pândă, fie căzusem în cursa lor. În ciuda ferestrei deschise, vaporii de benzină începeau să mă deranjeze. M-am târât către fereastră și am aruncat o privire jos, în stradă. Berlina era încă la locul ei, cu impenetrabilul parbriz negru strălucind orbitor.

M-am întors, cu spatele sprijinit de peretele de sub fereastră, uitându-mă la apartamentul răvășit. Ucigașul sau ucigașii lui Mack căutaseră ceea ce încercase Charlie să vândă. Sau teancurile de sute de dolari legate cu bandă, încă îngheșuite în vasul pentru paste de sub masa mea din bucătărie, într-o ascunzătoare necunoscută nici măcar de Mack. El îmi spusese că avea o a doua cheie, de la Charlie. Am presupus că o ținea ascunsă - dar unde? Probabil în apropiere, să poată ajunge ușor la ea în cazul unei urgențe. M-am gândit la Charlie, care dormea în fiecare noapte deasupra seifului din podea. Poate își învățase fiul unde să ascundă lucrurile, așa cum mă învățase Frank pe mine. Frank și Charlie, camarazi de arme din același pluton și colegi, aveau în comun cunoașterea câtorva trucuri. Oare fuseseră antrenați să caute în aceleași ascunzători?

M-am târât către chiuvetă și, rămânând ghemuit, mi-am întins mâna în ea, trecând-o pe deasupra mesei, și mi-am strecurat-o în tocătorul de

gunoi.

O cutie magnetică sub buză.

Am desprins-o, m-am chinuit s-o deschid. O altă cheie. Alamă, exact ca prima, numai că aceasta avea numărul 228. Probabil chiar lângă căsuța poștală în care găsisem foaia ruptă, plină de numere. Mă aflasem la numai treizeci de centimetri de indiferent ce păzea a doua cheie. Fără să am habar. Am răsucit-o și am citit inscripția familiară: GUVN. SUA, DUPLICAREA INTERZISĂ. Am pus cheia în casetă și caseta în buzunarul meu din față.

Ce altceva aș mai fi putut găsi eu și nu găsiseră ei? Și cât timp mai aveam?

Din ce în ce mai cuprins de panică, m-am grăbit către dormitor, alunecând peste cărțile căzute, cu titlurile lor scrise cu litere îngroșate holbându-se în sus, către mine: *Viata cumpătată, Doisprezece pași și douăsprezece tradiții, Cartea cea mare*. O fâșie de covor umed se întindea sub mine și înaintea mea, ca o dără călăuzitoare. Îmi țineam fața lângă podea, destul de aproape pentru ca vaporii să-mi întepe ochii. Mack se holba la mine de pe scaun, o pată întunecată la marginea câmpului meu vizual.

În dormitor, un fișet de lângă canapeaua mică răsturnat, iar fotografiile și hărțile se împrăstiaseră. Am căutat prin harababura de pe podea. Casete stinghere pentru filme, cu rolă Ektachrome 100. O alta conținea o doză de marijuana. Gata cu viața cumpătată. Printre fotografiile lucioase, douăzeci pe douăzeci și cinci, ale Unor fotolii și biblioteci, am găsit poza mea, coborând pe stâlpul de telefon în noaptea

când mă dusesem acasă la Frank.

Veioza de pe noptieră căzuse pe o parte, aștemând un oval de aur peste o carte. *Doisprezece pași*. Fără supracopertă. În drum spre dormitor, alunecasem pe o altă carte, având o supracopertă cu același titlu. întorcându-mă în patru labe către încăperea principală și făcând tot posibilul ca să ignor silueta prăbușită, legată vizavi de mine, am aruncat cărțile deoparte până ce am găsit-o pe cea cu supracoperta purtând titlul *Doisprezece pași*. Am rupt-o ca să descopăr ce ascundea - un jurnal legat în piele.

L-am răsfoit cu furie. Un registru. Câteva plusuri. Multe minusuri. Alături de fiecare sumă se afla, am presupus eu, scorul unui meci de baschet. *LA 98, Miami 102, -8 000\$.* *NC 88, Duke 90 -8 000\$.* între ele erau notate dobânzi negative exorbitante. Pentru ultima lună, datoria se ridica la 383 918\$.

Vocea din Beznă vorbea clar. „Am nevoie de banii mei.” Nu spusese *vreau* banii mei. Imediat ce dispăruseră alte vicii, căzuse în ghearele unuia nou.

Mi-am silît ochii să se întoarcă spre el. În ciuda unghiurilor impuse de mușchii contractați ai membrilor sale legate, din spate arăta ca și cum ar fi dat din cap, încuviințând. Legat și îmbibat cu benzină - stilul părea mai degrabă al sindicatului crimei decât al Serviciului Secret. Oare Mack fusese ucis de echipa lui Bilton sau de dealerii lui de pariuri? Dar de ce ar fi vrut dealerii să mă momească la locul crimei cu bonul de la atelierul fotografic? Răspunsul a venit cu un șoc: Mack le spusese, probabil, că banii erau la mine.

Crimă săvârșită de dealeri sau atac al Serviciului Secret? Nici una din cele două variante nu

era liniștitoare.

M-am târât înapoi, în dormitor, ca să-mi continui cercetările. Când treceam pragul, din partea din spate a registrului a căzut ceva. Un plic de modă veche, îngălbenit și sfărâmicios. Nu fusese deschis, și pe lipitură era scrisă o dată, cu cerneală albastră decolorată: 5/91. Luna morții lui Frank. Și probabil luna în care plicul fusese sigilat. Stând ghemuit, i-am rupt clapa, și hârtia mi-a lăsat o tăietură pe deget. În palma mea a căzut o fotografie polaroid. Bilton într-un birou de campanie de pe teren, cu un zâmbet pe chip și cu o cravată maronie prea îngustă, cuprinzând cu brațul o femeie radioasă, de aproape treizeci de ani. Ea avea niște cercei lungi, turcoaz, și părul pieptănat cu cărare la mijloc, în spatele unui breton înfioat. O pancartă din spatele lor proclama: BILTON GUVERNATOR! Pe verso nu scria nimic.

Viitorul nostru președinte apărând din spatele unui registru de pariuri, alături de o femeie care nu era soția lui. Cine era ea, ce rol avea în toate acestea?

N-aveam timp să meditez - cineva ar fi putut deschide ușa cu o lovitură de picior în orice clipă. Împingându-mi fotografia în buzunarul de la spate, m-am uitat cu disperare de jur împrejurul dormitorului. Nerăbdător cum eram, mă ridicasem în picioare. Stăteam în dreptul ferestrei, expunându-mă din plin vederii. Unghiul în care mă aflam mă ascundea totuși de trecătorii de pe stradă și de ocupanții berlinei, dar m-am holbat cu groază la ferestrele apartamentelor de vizavi.

O sclipire de lumină de pe acoperișul din

partea opusă a străzii mi-a atras privirea.

Înainte de a avea timp să reacționez, am auzit ceva căzând în chicinetă simultan cu o bufnitură pneumatică de afară, ca de minge de tenis expulzată dintr-un tun. M-am uitat prin deschizătura ușii. Ceva bâzâia în mica bucătărie, azvârlind frânturi din plăcile de mozaic. Un obiect aruncat din camera de peste drum? L-am privit rotindu-se pe linoleumul ieftin, apoi oprindu-se.

O rachetă în miniatură, de nici cinci centimetri, cu o tijă îngustă conectând focosul cu un ansamblu de aripioare. Semăna cu o săgeată dolofană, verde-oliv.

Nu-mi amintesc că am sărit, ci doar că zburam prin aer către peretele opus când suprapresiunea m-a înălțat din spate, dându-mă peste cap. Șrapnelul a împrăscat imediat pereții. Aerul a fost supt pe lângă mine, atras către usa din față, și apoi camera a părut să pulseze, cu flăcările tâlăzuind în același timp, din toate părțile, nori de un portocaliu strălucitor. M-am grăbit să mă ridic în picioare, în timp ce flăcările se apropiau, curbând fotografiile de pe podea, escaladând pereții.

Am aruncat o privire înnebunită pe fereastră. Acoperișul de vizavi era acum pustiu. Jos, berlina neagră rămăsese la locul ei, dar portiera era larg deschisă și scaunul șoferului gol. Mâna mi s-a repezit spre buzunar, verificând instinctiv dacă mai aveam caseta magnetică a cheii, dar dispăruse și buzunarul era rupt. M-am rotit disperat, cu focul trosnind în timp ce se prelingea spre mine. Caseta zăcea, făcută bucăți, lângă canapeaua în flăcări. Căzând în genunchi, mi-am repezit mâna spre ea. Bucăți topite de plastic și jumătatea de sus a cheii. Plesnise, o spărtură perfectă, chiar prin mijlocul dinților de alamă, dar unde era partea de jos? Cu vâlvățile strângându-se în jurul meu, mi-am plimbat mâna peste covor, până când mi-am simțit palma sfredelită de o durere fierbinte. Era acolo, într-un cuib de fibre arse. Înainte de a mă putea convinge să n-o fac, am înșfăcat-o. Metalul fierbinte mi-a părilit vârfurile degetelor, dar am strâns-o în pumn și am luat-o la fugă spre ușa din față.

Focul a dat să-mi cuprindă pantalonii și mâinile. Cadavrul lui Mack ardea, mirosul era îngrețosător. Flăcările mușcau pe sub legăturile din pânză și leșul se legăna pe măsură ce cedau, una câte una. Am alergat pe lângă el și am ieșit pe coridor clătînându-mă.

Câțiva vecini erau afară, vârstnici holbându-se șocați, un puști pe un scuter demodat. Un bărbat voinic ținea ușa de incendiu deschisă fixând-o cu piciorul și striga la toți ceilalți să iasă. Dincolo de el, la o distanță bună în lungul coridorului, o siluetă înaltă, puternică apărea de după colț.

Reid Sever.

Ne-am holbat unul la altul, eu pe jumătate ghemuit, el înlemnit în costumul negru. Și pe urmă eram în picioare, alergând către el. Mâna i s-a dus către sold, dar eu m-am aruncat spre stânga, pătrunzând cu forță în spălătorie, și am sărit pe fereastră, aterizând cu un pocnet pe copertina piscinei, aflată la aproape doi metri mai jos. Pantofii mi-au alunecat de sub mine și am picat în fund, ricoșând, apoi am alunecat dincolo de margine, aterizând pe beton cu brațele și picioarele răschirate. Capul retezat al cheii mi-a sărit din mână și a lovit pavajul, răsunând ca o monedă aruncată cu un bobâmac. M-am rostogolit o dată și l-am prins chiar deasupra suprafeței întunecoase a piscinei.

Uitându-mă în urmă, l-am văzut pe Sever aplecându-se pe fereastra spălătoriei, pregătindu-se pentru cădere, și fumul tălăzuind prin fereastra învecinată. Am sărit. Peste gard, în susul străzii, străduindu-mă să-mi scot din buzunar cheile mașinii. La două străzi distanță și accelerând, încă nu reușeam să-mi trag răsuflarea.

Trebuia să ajung acasă până nu mi-o luau ei înainte, punând mâna pe rucsacul cu pagina ruptă, plină cu numere misterioase.

CAPITOLUL 30

Vizavi de blocul meu, un agent stătea în spatele rotii unui Chevrolet, cu buzele mișcându-se. Nu-i vedeam casca din ureche, nu de la distanță aceea, dar nu vorbea cu un prieten imaginar. Făcea parte din grupul corupt al lui Sever sau acum eram o problemă oficială a Serviciului Secret? Oricare ar fi fost adevărul, mai mulți agenți erau pe drum. N-aveam timp pentru fineturi.

Mi-am lăsat mașina la o stradă distantă, pe colt, cu fața spre intersecție, gata s-o iau repede din loc dacă, foarte probabil, aveam să fiu urmărit. Ieșind din spatele camionetei poștei din susul străzii, unde mă ascunsesem, m-am îndreptat în grabă spre blocul meu.

Când intram în hol, am auzit portiera Chevroletului în- chizându-se în spatele meu. M-am îndreptat calm spre casa scării, ieșind din raza lui vizuală, apoi am luat-o la fugă, urcând câte trei trepte odată. Am ajuns la etajul trei înainte ca ușa de jos să se deschidă, trântită zgomotos, și pe urmă agentul a strigat la mine, cuvintele fiind imposibil de deslușit din cauza ecourilor de pe casa scării. Dând buzna pe coridor, aproape că m-am ciocnit cu Evelyn, care-și plimba pisica, cu o lesă prinsă de zgardă. Am bălbăit o scuză și m-am repezit spre apartamentul meu, trântind și încuind ușa în urma mea. Am măturat cu mișcări furioase cratițe și capace, arun- cându-le din dulap și croindu-mi drum către vasul pentru paste. L-am azvârlit după ce am scos din el rucsacul lui Charlie dintr-o smucitură, apoi am alergat spre ușa glisantă. Am auzit în spatele meu un strigăt, urmat de zgomotul lemnului făcut țândări. Agentul s-a rostogolit în cameră în timp ce închideam ușa glisantă în urma mea și săream de pe balcon, izbindu-mă de stălpul de telefon mai tare decât aș fi vrut. M-am agățat cu o mână de una dintre barele de metal, dar cealaltă mi-a alunecat și a ratat. Răsucindu-mă ca o maimuță, cu pavajul ca un vârtej cenușiu dedesubt, l-am întrezărit prin ușa de sticlă pe agentul care venea în fugă spre balcon. Mi-am încheștat picioarele în jurul stălpului și am coborât pe jumătate alunecând și pe jumătate căzând. Când goneam pe lângă Chevroletul în care suna alarma din cauza ușii lăsate deschise, am riscat o privire peste umăr. Agentul stătea fixat deasupra golului de două etaje dintre marginea balconului și

stâlpul de telefonie.

Cele două SUV-uri negre care au intrat pe strada mea în scrâșnet de cauciucuri s-au pus din nou în mișcare. Cu rucsacul falfâindu-mi în spate, am străbătut în fugă aleea din partea opusă, am trântit zgomotos poarta unei case și m-am trezit pe strada pe care-mi lăsasem camioneta. Era acolo, parcată la o jumătate de cvartal distanță de intersecție. Paralel cu ea staționa o berlină, iar Sever stătea în picioare, uitându-se prin geamul pasagerului. Fața lui bronzată și pătrătoasă s-a înălțat, începând să se întoarcă spre mine.

M-am răsucit brusc pe călcăie și am început să mă îndepărtez, însă l-am auzit pe Sever tipând în stația radio și am luat-o din nou la goană. M-am năpustit în stradă, peste un biciclist care s-a clătinat înjurându-mă, am traversat terasa cuiva și holul unui bloc. Am ieșit într-o alee, uitându-mă cu disperare împrejur. Huruitul unor motoare nevăzute, nerăbdător și rapace. Doi agenți alergau prin dreptul intrării pe alee, în direcția apartamentului meu. Eram chiar în câmpul lor vizual, dar s-a întâmplat să nu se uite în direcția mea. Am alergat în partea opusă, dând colțul către magazinul lui Hacmed. Când am făcut primul pas pe trotuar, am dat cu ochii de ceafa lui Sever. Stătea în V-ul portierei deschise a mașinii sale privind insistent strada. Eram la o distanță atât de mică, încât îi vedeam pielea albă de sub linia părului proaspăt tuns. Am înlemnit. În spatele meu se auzea, de dincolo de colț, pârâitul tot mai apropiat al unor stații radio.

O siluetă întunecată a fandat către mine din

spatele tomberonului, aruncându-mi peste cap o haină zdrențuită. Am auzit spunându-mi-se „liniște” în șoaptă și haina mi s-a aranjat pe umeri. Greutatea ei și duhoarea erau cutremurătoare. Homer și-a aruncat un braț în jurul umerilor mei și m-a tras după el, împleticindu-ne chiar pe lângă Sever și apoi pe trecerea de pietoni. În timp ce Homer urla la mine cu o supărare prefăcută, mi-am coborât privirea spre asfalt, capul fiindu-mi astfel mai puțin vizibil din spate. Pur și simplu doi vagabonzi nesiguri pe picioare. Așteptam un strigăt, o mână fermă pe umăr, pași grei. În spatele meu, i-am auzit pe agenți adunându-se în jurul mașinii lui Sever.

- Cercuri concentrice, a spus el. Să mergem.

Eu și Homer am traversat strada, cu tivul hainei ajungân- du-mi până la gambe. Am avut un moment de recunoștință care mi-a înmuiaț genunchii pentru pantofii mei Puma ponosiți, un detaliu în plus pentru hainele sărăcăcioase. Am intrat în bucătăria igrasioasă a unei spelunci cu semipreparate chinezești, cu Homer dând din cap către bucătari, care l-au privit ca pe unul de-al lor și l-au salutat cu o familiaritate prietenoasă. Ne-am strecurat pe lângă tigăi în care sfărâiau carnea de pui și legumele din kung pao și pe lângă cuve cu orez, îndreptându-ne către o ușă de serviciu care dădea în spatele clădirii, unde erau marcate trei locuri de parcare. Am trecut printre mașini și printre butoaie cu gunoi și ne-am îndreptat spre vest, ținându-ne departe de străzile principale, și oprindu-ne în cele din urmă în curtea liniștită din spatele unei biserici. Lângă ușă stătea o

4 GREGG HURWITZ

cutie imensă de carton, deformată de umezeală și plină cu îmbrăcăminte.

Mi-am scos haina împuțită a lui Homer și i-am înapoiat-o. Pe urmă m-am așezat pe treptele din spate ale bisericii și mi-am pus palmele pe genunchi. Brațele continuau să-mi tremure. Nu puteam să scap de duhoarea cârnii arse a lui Mack, care-mi stăruia în nări.

- Probabil că tocmai mi-ai salvat viața.

Vocea mea era subțire și spartă.

- Or să caute un tip în cămașă albă, a spus Homer, și a făcut un semn spre cutie.

Am căutat înăuntru. Tricouri cu teme creștine. Am dat deoparte *Soak Up the Sun*²² și *Tougher Than Nails*²³, hotărân- du-mă asupra mai ecumenicului *Și ne iartă nouă greșelile noastre*, cu literele sale spiralate cenușii pe fond negru. Când îl îmbrăcam, s-a înălțat sirena unei mașini de poliție, asurzitor de stridentă. Vehiculul a trecut în viteză pe după cealaltă parte a gardului, apoi sunetul s-a stins. Mi-am lăsat umerii în jos conștientizând gestul.

- Am fost la Administrația Veteranilor

22 Titlul unei melodii interpretate de Sheryl

Crow, *Baie de Soare* (n.tr.)

23 Titlul unui album al cântărețului de muzica

country Joc Difilic, „Mai puternic decât cuiele” (n.tr.)

pentru tine, a spus Homer, și am încercat să găesc
țipi care au făcut serviciul militar într-un regiment sau
altul, dar administratorul e prost și nu mi-a fost de
mare folos.

- Mulțumesc, am zis. Am aflat oricum
numele care-mi trebuia.

- Mergem spre plajă, așteptăm acolo să
se înnopteze. Tunelele de sub PCH²⁴ coboară în pantă
în zonele dintre traseele patrulelor, așa că poliția nu
le inspectează niciodată. În plus, le e greu să ajungă
acolo, trebuie să se dea jos din mașina de patrulare.
Sau din berlina neînmatriculată.

Am mers pe un traseu tot atât de ocolit,
șerpuind la nord de San Vicente, unde străzile coborau
către nivelul oceanului. Homer m-a grăbit în josul unor
trepte murdare de beton, și apoi eram în siguranță, în
tunel, unde câțiva țipi nervoși se întorceau de la plajă
trecând în goană pe lângă vagabonzi, în drum spre
mașinile lor. Locul era rece și umed, ca din altă lume,
iar pașii noștri reverberau, stârnind nenumărate
ecouri, în aerul stătut, duhoarea de urină părea mai
puternică. Homer a tușit și sunetul denaturat a
străbătut tunelul ca o poruncă, până ce l-a absorbit
vântul de dincolo de intrare. M-a prins de braț și ne-
am oprit la jumătatea drumului, așezându-ne jos, cu
spatele lipit de peretele curbat. Un bărbat zdrențăros,
purtând rame de ochelari fără lentile s-a împleticit pe
lângă noi, urmat de o femeie obeză, mimând cântatul

24 Pacific Coast Highway (n.tr.)

la vioară pe o rachetă de tenis fără plasă. Mai multe siluete lipsite de culoare, puțină transpirație și a gunoi, negociind și glumind și jucându-se cu bastoanele lor bizare, diforme - o arenă a vagabonzilor. Vântul și-a schimbat direcția, aducând mirosul proaspăt al oceanului prin gâtleele de beton. Deasupra capetelor zăngănea Pacific Coast Highway, ca un timpan într-o vibrație fără de sfârșit. Cercul de cer din capăt strălucea în toate culorile curcubeului. O scenă de o frumusețe stranie.

M-am întors spre Homer:

- Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

- Nu uita să-mi dai bacșiș pentru ajutor,

a spus el.

Vizavi de noi, un bărbat costeliv, foarte bătrân, adormea acoperit cu un ziar. Un titlu trâmbița: TALAZ AMENINȚĂTOR - BILTON AVANSEAZĂ VERTIGINOS. Consecințele a ceea ce duceam în rucsac mi-au adus gândurile foarte aproape, propa- gându-se ca niște unde, până când implicațiile au devenit prea vaste pentru a putea fi înțelese. În timp ce soarele cobora către câmpia strălucitoare a Pacificului, umbrele noastre se întindeau grotești în susul pereților curbați ai tunelului.

Mi-am lăsat capul re spate până când s-a lovit ușor de betonul transpirat. Îngropat într-un tunel îmbibat de urină de sub autostradă, fugind împreună cu un vagabond alcoolic care avea un nume fals. Fusesem văzut părăsind apartamentul în flăcări, martorii oculari erau numeroși. Îmi puteau pune în cârcă uciderea lui Mack. Fuseseră gata să mi-o pună

pe a lui Frank, pentru mai puțin de atât

Lunetistul de pe acoperișul de vizavi m-ar fi putut ucide. Dar, în loc să trimită racheta în dormitor, către mine, trăsese prin fereastra deschisă în încăperea din față. Sever stătuse în așteptare, pregătit să mă înșface. Plănuiam să mă ducă într-o cameră de interogatoriu, ca aceea în care mă pusese cu șaptesprezece ani în urmă, și să-și folosească nou descoperitele pârghii ca să-mi stoarcă răspunsuri. Sau poate aveau un alt plan ca să mă facă să vorbesc - un scaun, o frânghie și vreo patru litri de benzină.

Am scos din buzunar cele două bucăți ale cheii lui Mack. Se potriveau perfect în partea subțiată dintre dinți - nu lipsea nici măcar o așchie. Spaima mi-a trimis o zvăcnire ezitantă în tâmpile.

- Trebuie să plecăm, am zis.

Respirația lui Homer a șuierat prin nări.

- Așteaptă să se întunece, a spus. Să se-ntunece.

M-a bătut pe genunchi, un gest de unchi care nu-i stătea în fire.

Capul i s-a înclinat spre piept și n-am putut să nu mă gândesc la fiul lui Charlie. Greutatea fără viață din mâna mea când îi înălțasem fața, dând la iveală tăietura care-i secționase traheea. Mack nu le spusese ceea ce voiau să știe, așa că acum aveau nevoie de mine ca să le dau informația.

În capătul tunelului, în disperata străfulgerare îngustată de cer, soarele a coborât, dispărând. Siluetele s-a pierdut în întuneric. În jurul nostru, pretutindeni, vânzoleala omenească s-a întepit, cumva

interconectată, trupuri vorbind tăios și murmurând la unison, ca o jucărie sofisticată, cu arc. Printre umbrele fără fețe, toate fugare, toate prăbușite, mi-am simțit mai întâi ochii umezindu-se și apoi revărsarea lacrimilor. Mi-am blocat gâtul, mi-am încleștat o mână peste gură ca să-mi stăvlesc groaza. Nici un sunet, doar dăre de umezeală, pre-lingându-mi-se peste încheieturile degetelor, și un pumn invizibil în gât. Nu era frică, nu tocmai, ci ceva mai dens și mai îngrozitor. Era un soi de teroare rece, plus greutatea unei apăsări pe care n-o puteam susține.

Mă păcălisem singur, spunându-mi că mă puteam bucura de o viață normală. Trebuia să plec cât mai eram încă de această parte a morții, să-mi pun pe umăr rucsacul cu bani și să mă urc într-un autobuz către un alt oraș, către un alt stat. Să las din nou totul în urmă. Indiferent cât de groaznică părea perspectiva, puteam s-o iau de la început. O mai făcusem.

Dar pe urmă n-aveam să știu, niciodată. Poate că nimeni n-avea să știe vreodată.

Era întuneric, tunelul se umpluse de bodogăneli și de sforăituri. Am aruncat o privire grăbită în jur și l-am împuns pe Homer cu degetul, trezindu-l.

- Poți să mă duci pe Montana Avenue
fără să fim văzuți?
- Bineînțeles.
- Cum?
- În afară de femeile de serviciu, eu sunt
efectiv singura persoană care folosește mijloacele de

transport în comun din oraşul ăsta.

S-a ridicat mormăind, apoi s-a clătinat puţin, legănat de foame sau de reziduurile beţiei.

- Şi nimeni *nu vede* pe nimeni care merge cu autobuzul prin Los Angeles. A răgăit, punându-şi ambele mâini pe pântecul enorm. Ce treabă ai acolo?

Bucăţile zimţate ale cheii căsuţei poştale m-au înghiontit în pumnul strâns.

Trebuie să vorbesc cu cineva despre o
încuietoare. **CAPITOLUL 31**

L-am prins pe Raz tocmai când închidea. Am
ieșit din umbră, l-am strâns de braț și l-am întrebat:

- Poți face o cheie din acestea două
jumătăți? Mi-am desfăcut pumnul și am lăsat bucățile
de alamă să lucească. Plătesc bine.

S-a oprit, renunțând să mai încuie ușa din față
a magazinului.

- Ești într-un rahat dat dracului,
frățioare.

Și-a strâns mustața deasă între degetul mare
și arătător și m-a condus înăuntru. Il lăsasem pe
Homer în susul străzii, în fața magazinului de băuturi
alcoolice Duck Blind, cu o sticlă de whisky King Cobra.
O terminase de băut înainte de a apuca eu s-o plătesc
și preferase să rămână acolo, afară, căutând prin
coșurile de gunoi cu speranța că mai lăsase cineva
vreo înghițitură pe fundul vreunei sticle aruncate.

Magazinul era întunecos și înghesuit, și Raz a
lăsat luminile din plafon stinse, din respect pentru
natura ilicită a muncii sale. A aprins un lampadar cu
braț flexibil, a ridicat cele două bucăți de cheie și le-a
privit îngustându-și ochii și făcând din asta un
adevărat spectacol.

- Refacerea unei chei funcționale o să fie
difilă. N-am cheie brută cu șapte rizuri, frățioare. Ți-
am spus că trebuie s-o comand din Canada.

- N-am știut că o să am nevoie de ea.Da.
A oftat cu tristețe. Da, nimeni nu știe, niciodată,
înainte de a avea nevoie. O să folosesc un alt tip. O să
încerc. O să încerc pentru tine. Degetele lui late s-au
agitat deasupra unei cutii de scule plină cu chei brute.
Chestia asta e ilegală, copierea acestei chei.
- Da, am încuviințat, este. Dar trebuie să
deschid căsuța aia poștală.
- Ca și pe cealaltă?
-Da.
- Ce e atât de important în aceste căsuțe
poștal?
- În asta nu știu ce e.
Și-a țuguia buzele și s-a aplecat înainte,
evaluându-mă.
- Te ajut, frățioare. Dar de ce? Nu știu la
ce-ți trebuie cheia asta. Poate ar trebui să chem
poliția.
A făcut o pauză, pentru efectul dramatic. A
prins bucata de cheie în mașina de frezat, a reglat
șuruburile, a strâns în mâini manetele.
- Dar n-o fac. Așa merg lucrurile. Așa s-a
întâmplat cu bunicul meu. Mai întâi i-au cerut să-și
predea pușca de vânătoare. Pentru efortul de război,
frățioare.
S-a aplecat asupra obiectului muncii sale și
capul de frezat a început să se rotească și a mușcat
din metal. A potrivit a doua bucată a cheii rupte,
dându-și toată silința să o fixeze în același unghi.
Vorbea printre izbucnirile de scântei, în propoziții
scurte, echilibrate de frazările stridente.

- Pe urmă, i-au spus că el și bunica trebuiau să fie strămutați. Pentru binele lor. întotdeauna pentru binele lor. Au fost escortați. Escortați, ca o prietenă cu care te duci la bălul de absolvire. Au traversat Anatolia. Pe drum au violat femeile. I-au lăsat pe mulți să moară de foame. Fără apă. Au murit în șanțuri. Pielea lor era ca o hârtie întinsă peste coaste.

A trecut cheia peste peria mașinii de debavurat. În atelierul întunecat au zburat alte scânteii, adunându-se într-un glob care și-a revărsat lumina peste fața lui, peste obrajii lăți și fermi. Nu purta ochelari de protecție. Pentru o clipă, a semănat cu un băiețel. Și-a trecut degetele peste dinții noii chei. Pe urmă a clătinat nemulțumit din cap, a aruncat-o la gunoi și a luat-o de la început, cu o altă cheie brută.

- Știi povestea asta. E aceeași poveste. Cruciadele, războaiele mondiale, Croația, Sudanul, Irakul. Asta e omenirea.

Din nou peria de debavurare, și zborul scânteilor, și chipul lui arămiu în centrul atenției.

- În timpul marșului, o țărancă i-a ascuns pe buncii mei într-un coteț de găini. De ce? Nu știu. Dacă ar fi fost descoperită, ar fi fost ucisă. Dar oamenii îi ajută uneori pe alți oameni. Fără să știe de ce. Și asta e *tot* omenirea.

S-a așezat pe taburetul lui care scârțâia, cu umplutura vizibilă prin crăpăturile din lateral ale învelișului de vinilin. S-a uitat la ultima cheie

strâmbând din buze.

- Îmi pare rău, frăţioare. Am trâncănit despre ajutor ca o gură spartă, dar nu pot. Nu pot să fac o cheie funcţională din bucăţi. Nu dintr-o cheie brută nepotrivită. Pot să comand una corespunzătoare în Canada.

- N-am timp să aştept.

Mi-a cântărit bine spusele, cu bărbia sprijinită pe pumnul lui ca un holovan, astfel încât umărul obrazului i s-a ridicat, acoperindu-i ochiul.

- Am o idee. O metodă de a deschide căsuţa poştală. Numai o singură dată. O să ai o şansă. E un joc care ţine de încrederea în sine. Trebuie s-o poţi face. Eşti în stare?

- Sunt, am spus.

Am inspectat strada pe care se afla oficiul poştal şi n-am descoperit pe nimeni aşteptând, dar, dată fiind tehnologia lor, n-aş fi avut cum să-i văd dacă erau ascunşi. Staţia de autobuz era la două străzi distanţă, aşteptând să mă ducă din nou în anonim. Am făcut un ocol, întorcându-mă la Homer, care stătea pe bordură, în parcare a unui complex comercial din susul străzii.

- Eu plec. Ne întâlnim la cinci în staţia de autobuz?

Şi-a fluturat mâna, făcându-mi semn s-o iau din loc.

M-am apropiat de oficiul poştal din Sherman Oaks cu prudenţă, mergând prin spatele copacilor şi al firigonetelor de poştă parcate. Fiecare maşină în

trecere mă înflora. Am prins în sfârșit o întrerupere a traficului. M-am strecurat printre ușile din față și m-am lipit cu spatele de perete. Sala cu mese și ghișee era încuiată, dar aripa din stânga, cu șirurile de căsuțe poștale, era deschisă, așa cum spunea anunțul, deși sărăcăcios luminată, ca să descurajeze vizitatorii nocturni.

O mișcare din exterior mi-a atras privirea. Homer se plimba plin de curaj pe trotuar. S-a strecurat printre uși, s-a uitat la mine și a spus:

- Ce e? M-am plictisit.

Mi-am golit plămânii de aer cu un șuierat. Și-a afundat mâna în coșul de gunoi de lângă ușă și a găsit resturi de tortilla împachetate, pe gustul lui.

- Tu chiar crezi că dacă tipii stau la pândă, n-o să le apară pe radar doar fiindcă mergi pe vârfuri, ca Sylvester J. Pussycat²⁹?

A luat-o spre masa cu formulare și și-a îndesat sub haină plicuri pentru poșta prioritară, fie ca strat izolator, fie pur și simplu fiindcă o putea face.

M-am îndreptat spre șirurile de căsuțe poștale. Ghemuit în lumina slabă a lămpilor fluorescente economice, am ridicat cele două bucăți ale cheii în mână și m-am holbat la ci&ele ștanțate: 228.

Făcusem presupunerea că a doua căsuță poștală și prima se aflau în același loc. Numerele consecutive păreau s-o sugereze, dar, dacă ultimele

patru zile mă învățaseră ceva, atunci îmi intrase în cap să nu mă aștept la lucruri evidente. Nu puteam face decât o singură încercare și avea să fie destul de dificil și fără să mă tem că-mi puteam irosi șansa fiindcă greșisem oficiul poștal.

M-am așezat pe podea, strângând vârful cheii rupte între degetul mare și arătător. O bucată subțire de alamă, toată numai dinți, terminându-se cu o porțiune înclinată în zona rupturii. Am introdus vârful în locaș și l-am ghidat în interior până când a scos câteva sunete metalice, dar nu i-am dat drumul, exact așa cum mă sfătuiseră Raz. Mi-am ținut respirația. Am pregătit a doua bucată în cealaltă mână și am apropiat marginile rupte până când s-au aliniat. Pe urmă mi-am întărit strânsoarea în jurul capătului gros al cheii, am numărat până la trei și am împins. A pătruns în broască torcând. Am oprit-o acolo o clipă, strângând-o cu putere și rugându-mă să se fi aliniat corect în canal. Pe urmă am răsucit-o încet. Butucul yalei încuietorii s-a rotit ca prin farmec. Continuând să apăs cheia în interior cu aceeași presiune, am tras ușor. Ușa drept-unghiulară s-a întredeschis cu vreo trei centimetri. Mi-am strecurat degetul în gol și am împins, deschizând, iar bucata de sus a cheii a căzut, zăngănind pe podeaua de mozaic.

Căsuța poștală părea să nu conțină nimic. Am întins mâna înăuntru și am găsit plicul lucios lipit cu bandă adezivă de partea de sus. Mack dezvăluise multe înainte de a muri, dar nu și asta. Plicul s-a desprins. L-am rupt la un capăt și în mână mi-a alunecat o coală rigidă.

O ecografic.

M-am uitat la zona luminoasă conică, la amestecul de nuanțe de gri și de negru, o picătură ca din altă lume, reprezentând capul unui fetus. Pe marginea neagră de sus ieșeau în evidență o serie de litere albe: „J. Everett 10.07.28 a.m., 12 decembrie 1990”.

În lateral, sub rezultatele câtorva măsurători, era o notiță: „18 săptăm, sex feminin.” Fără numele spitalului și al grupului medical, fără numărul asigurării sociale.

Mi-am vărât mâna în rucsac și am scos foaia ruptă, plină de numere, pe care o găsisem în căsuța poștală de alături, încă nu puteam da cifrelor nici un sens. M-am uitat în plicul lucios abia găsit și, așa cum era de așteptat, conținea o bucată de hârtie. Am extras-o și s-a potrivit perfect cu marginea ruptă a foi mai mari.

Un raport de laborator. În partea de sus erau trecute numele mamei, „Jane Everett*”, și al tatălui, „Bărbat Neidentificat**”. Iar în dreapta scria „Bebe Everett**”. Sub ele era capul tabelului cu numere - indicii de paternitate, numerele eșantioanelor și configurațiile cromozomiale. Litere îngroșate specificau că era vorba de „Alelele mamei, Alelele fătului, Alelele presupusului tată**” și, în sfârșit, de „Probabilitatea procentuală a paternității”. Ochii mi-au coborât în josul acestei ultime coloane și am dat peste singurul număr care se deosebea de celelalte: „99,999”.

Un braț în jurul umărului unei participante la

campania electorală. O sarcină. Și un copil nelegitim, avându-l drept tată pe Andrew Bilton, domnul Valori Familiale în persoană. Oare era suficient ca să conducă la toate cele întâmplate? Într-un an electoral, fiind vorba de președinția celei mai puternice națiuni din lume? Cu siguranță.

M-am străduit să-mi scot din buzunar fotografia polaroid în care apărea Bilton alături de o femeie tânără. Salut, Jane Everett.

Copilul se născuse probabil chiar înainte de uciderea lui Frank. Acum trebuia să fie în ultimul an de liceu. Șaptesprezece ani, exact vârsta pe care o avusesem eu atunci. Același număr de ani pe care-i trăisem de atunci încoace. Eram amândoi implicați în povestea asta, cumva, de la bun început. Ca și mine, ea își purta povara. Chiar dacă nu-și cunoștea punctele delicate ale moștenirii, avea în propriul ADN o istorie necunoscută, îi purta greutatea în oase.

Mă simțeam așa cum se simțise probabil Frank, ca și cum mi-ar fi căzut în brațe o grenadă vie. Dar sub suprafața gândurilor mele ardea un nou element care trebuia luat în considerare. Bebe Everett. În 1991 fusesem destul de matur ca să iau propriile decizii, ca să ies din casă, pătrunzând în malaxorul consecințelor. Ea nu fusese decât un nou-născut. Doream, mai mult decât orice, să aibă șansa unei vieți diferite de cea care mi se servise mie.

Bilton ar fi fost mai în siguranță dacă ea ajungea sub pământ. Și el nu ducea lipsă de prieteni dornici s-o trimită acolo.

Oare se ascundea? În stilul lui criptic, Charlie

voise să-mi spună că trebuia să o salvez? Asta era responsabilitatea pe care mi-o lăsase cu limbă de moarte?

M-am așezat pe podea, uitându-mă la ecografic cu privirea pierdută și așteptând să mi se liniștească tumultul din cap. M-am gândit la autobuzele care opreau în stația aflată la o jumătate de cvartal distanță și la toate locurile în care m-ar fi putut duce. Am pus documentele și fotografia în rucsac, m-am ridicat și m-am îndreptat spre Homer. El s-a oprit cu câte unul din plicurile căptușite, destinate poștei prioritare, în fiecare mână, și m-a privit trecând.

Am ieșit afară, în vântul mușcător al nopții. În dreapta se vedea adăpostul din stația de autobuz - pereți de sticlă și o bancă albastră. L-am privit o clipă, apoi am luat-o la stânga și am găsit un telefon public. Am format numărul cu mâini surprinzător de ferme.

După ce a ridicat înduma receptorul, i-am povestit ce aflasem. Ea a rămas tăcută preț de câteva clipe, apoi m-a întrebat:

- Ce-ai de gând să faci?

- Fiindcă mă hăituiesc cu atâta îndârjire, poți face pariu că vor să șteargă toate dovezile. Trebuie s-o gălesc pe fata aia. Bebe Everett. Înainte de a o găsi ei.

- Bebe Everett, a repetat ea, parcă vrând să vadă cum suna numele.

- Poate nici măcar nu știe că e în pericol.

- Cum o poți găsi când habar n-ai cum o

cheamă?

- Începând cu mama ei, am spus. Ești în continuare dispusă să mă ajuți?

- Bineînțeles, a răspuns ea, dar avem nevoie de un minim de criterii de căutare. Sunt sigură că există o grămadă de Jane Everett care se încadrează exact în marja de vârstă potrivită și nici măcar nu le putem limita numărul referindu-ne la un singur oraș. Când a fost vorba de Charlie, am știut cel puțin că trebuia să-l căutăm printre oamenii legii din California.

- Atunci de ce am nevoie?

- De cineva cu un program puternic de corelare și de analiză, cu o lărgime de bandă al naibii de mare, cu un motor sofisticat de căutare și de corelare a informațiilor din bazele de date și de un mandat care să-i permită să se uite în înregistrările secrete ale spitalelor.

- Înregistrările nașterilor din spitale.

- Exact. Informații despre naștere și despre spitalizare. Pentru cercetările acestea ai nevoie de cineva cu autorizație oficială și cu un computer de mare putere.

- Nu mai poți cere o favoare celor din LAPD?

-Au devenit foarte reci. Cred că investigațiile făcute de se-cretara-șefă în folosul meu au atins un punct nevralgic. Mi-au blocat accesul - asta nu include nici o amenințare - dar n-o să mai pot trage cu ochiul în departament. Cel puțin nu în interes personal. Și,

date fiind relațiile tale cu oamenii legii, asta nu îți lasă prea multe opțiuni. Sau cel puțin nu prea multe pe care să fii dispus să le irosești.

Vântul mi-a biciuit fața.

Deci nu mai e vorba doar despre Frank.

- Nu, a spus ea, cred că nu.

Când m-am întors înăuntru, Homer era întins pe masă, încerca să adoarmă. Nu m-a deranjat liniștea. Am stat în tăcere cam o jumătate de oră. În cele din urmă, luminile unor faruri au bătut în fereastră. Apoi Range Rover-ul și-a continuat drumul.

Homer s-a trezit și m-a privit cu ochi mieroși, întunecați. M-a urmat supus afară și am străbătut mai multe străzi, am trecut printr-un parc, am sărit un gard. Înduma parcase mașina, mă aștepta. Geamul Range Rover-ului a coborât cu un zbâmbâit și ea s-a uitat la mine.

- El e Homer, am spus.

- Bună, Homer.

El și-a rotit o mână, în stilul reginei mame, și a făcut o jumătate de plecăciune.

- O să ne fie de folos, am spus eu. CAPITOLUL

32

Induma m-a lăsat la două străzi distantă și a rămas să mă aștepte, împreună cu Homer, în Range Rover. Cu rucsacul la purtător, am escaladat gardul din spate al casei lui Callie și am traversat curtea interioară.

Am bătut la ușa din spate și Steve a deschis-o o clipă mai târziu, dintr-o smucitură. La vederea lui, mi s-a strâns stomacul. Partea stângă a feței i se umflase ca un balon în locul unde îl lovisem, o șa lucioasă, roșie, peste umflătura galbenă cu negru de dedesubt. Gura mi s-a deschis, dar n-am scos nici un sunet.

- Oh, grozav. Adu-ți fundul înăuntru.
- El e? a strigat Callie, din cealaltă cameră.
Steve m-a tras înăuntru.

- Nici o *vorbă* de față cu Em, mi-a spus.

A așteptat să trec și a rămas în urma mea, ca să nu mă scape din ochi. Callie și Emily stăteau la masă, în fața farfuriilor lor. Mama și-o lustruise cu pâine - unul dintre vechile ei obiceiuri -, dar a lui Em era aproape neatinsă. O tavă cu lasagna tăiată bucăți stătea pe trepiedul în formă de porc pe care i-l făcusem mamei în liceu, la ora de atelier.

Callie s-a ridicat tulburată sau agitată, sau probabil și una, și alta.

- Nicky.
- Grozav, a spus Emily. *Acum* pot să plec?
- Bine, a zis Steve.

Ea s-a aplecat spre frigider, a deschis un Pepsi cu un pocnet, apoi s-a uitat la mine.

***Nu te încrede în
nimeni***

- *Ce e?* Vrei una?
- Sigur, mulțumesc.

A adus o doză și m-a înghiontit cu ea în umăr.

- De câți ani stau împreună cu tine nu mi-ai adus niciodată o apă gazoasă, a spus Steve.

- Nu ești chiar atât de neajutorat, a răspuns

Emily, și a urcat la etaj.

- Ți-am spus că ești pe placul ei, a zis Callie. Stai jos. Ai mâncat?

- Sigur, a adăugat Steve. Simte-te ca acasă.

Avem o cameră de oaspeți la etaj, poate vrei să te muți la noi câteva luni.

Callie i-a aruncat o privire tăioasă, dar eu am spus:

- Nu, are dreptate. Nu v-am adus decât neazuri.
- Suntem în sfârșit de acord, a spus Steve.

La etaj, ușa lui Emily s-a închis cu putere. Callie și-a coborât vocea.

- Trebuie să vezi ceva. Ar putea fi de rău.

Steve a șoptit:

-*Ar putea?*

M-au condus în camera de zi. Draperiile erau trase.

Steve ti schimbat patru telecomenzi până când s-a dus

Callie să apese pe două butoane. Televizorul a prins viață, apoi, mulțumită lui TiVo²⁶, ea a derulat repede reclamele. A aruncat o privire către bucătărie și s-a încruntat

-Em!O gheată neagră, împodobită cu un craniu reliefat, a ieșit, stângace, cu puțin în afara cadrului ușii. Apoi, la cel mult un metru cincizeci deasupra ei, a apărut o față încruntată.

- Fiți recunoscători că sunt prea proastă ca să profit de faptul că se petrece ceva ciudat

- Fugi la etaj, *acum*, a spus Steve. Du-te să ascuți *Fall Down Boy*, sau ce-o fi.

- Doamne, ești atât de *dezastruos* de picat din lună.

Ghetele au urcat scările cu un tropăit demn de laudă.

- Trei... doi... unu... a spus Callie, și s-a ghemuit

O clipă mai târziu, o ușă s-a trântit atât de tare, încât au vibrat podelele. Pe urmă, Callie a apăsât pe telecomandă cu degetul mare.

Un crainic de la o emisiune locală de știri și-a îndreptat spre noi fața colțuroasă.

- Astăzi, în vestul orașului Los Angeles, agenții federali au organizat un raid într-un apartament identificat drept cartierul general operațional al grupului răspunzător pentru atacul eșuat asupra centralei nucleare de la San Onofre. Un suspect a fost ucis. Al doilea a fugit.

Am făcut un pas înapoi, împleticindu-mă, și m-am așezat, lăsându-mă greu pe canapea.

Pe ecran se vedeau acum pompierii, reușind să țină sub control valvățile din apartament.

- Suspectul care a scăpat a detonat rezervele de explozibil înainte de a fugi de raid. Ca

răsturnare bizară de situație, primele aprecieri ale medicului legist sugerează că teroristul căruia i s-a recuperat cadavrul a murit înainte de explozie, iar poliția investighează posibilitatea de a fi fost torturat și ucis de complicele său.

Comentatorul solemn a preluat legătura.

- O mare parte a dovezilor căutate de autorități au fost distruse.

Callie a închis televizorul.

- N-au arătat nici o fotografie, a spus ea.

A suspectului care a fugit.

- Nu încă, a completat Steve.

Măinile mi se încleștaseră de materialul cămășii mele.

- Mai e ceva.

Aproape că nu mi-am recunoscut vocea.

- Sunt sigur, a spus Steve.

S-a îndreptat înspre bucătărie, iar noi l-am urmat. Callie s-a lăsat pe scaunul ei, ca și cum ne-am fi aflat la o cină în familie, dar eu și Steve am rămas în picioare.

- Te rog. Ascultă-mă. Am nevoie de ajutorul tău.

Steve a lăsat să-i scape un hohot de râs.

- De ajutorul *meu*?

- Ascultă-mă. Atât. Și dacă n-o să crezi ceea ce am să spun, o să plec și n-o să mai fiți nevoiți să mă vedeți niciodată.

Callie s-a crispat la auzul cuvintelor mele.

- Dar, dacă o să mă crezi, e al naibii de sigur că am nevoie de ajutorul tău. Ar putea fi riscant să apelez la oricine altcineva.

Steve s-a holbat la mine până când am început să mă simt stânjenit. Am numărat douăzeci de tic-tacuri ale ceasului din bucătărie, aflat în spatele meu, timp în care n-a făcut altceva decât să mă fixeze cu privirea. În cele din urmă, s-a uitat la Callie. Ea ne privea în tăcere, fără să scoată vreo vorbă, fapt atât de neobișnuit, încât probabil că asta l-a dat gata. Și-a tras pe jumătate un scaun, s-a așezat, și-a sprijinit un braț pe masă și și-a înclinat capul spre scaunul din fața lui. M-am așezat și eu.

Le-am spus povestea de la cap la coadă, adăugând amănuntele peste care sărisem ultima oară și oferindu-le versiunea mea asupra confruntării din apartamentul lui Mack. Le-am arătat ecografia și raportul laboratorului de analize medicale și fotografia polaroid a lui Bilton și a femeii. După ce-am terminat, am spus:

- Trebuie s-o găsec pe mama care a cerut să se facă analize ADN. Sau măcar să aflu tot ce se poate afla despre ea. Și despre fiica ei. N-am pe nimeni altcineva care să facă asta pentru mine.

- Trebuie să te predai, Nick, a spus Steve. E singurul mod în care...

- Nu, a zis Callie.

Am privit-o amândoi cu surprindere.

- Dacă se predă și toată povestea asta e reală, o să fie ultima dată când îl mai vede *cineva*, a spus ea. Ajută-l, Steve, te rog.

- Și dacă el l-a *ucis* pe tipul ăla? Plus banii - cine știe de unde a făcut rost de ei? E fiul tău, sigur că da, dar hai să fim sinceri: nu mai știi nimic

despre el de ani de zile.

- Îl cred, a subliniat ea, hotărâtă.

Fruntea lui Steve strălucea. Și-a trecut o mână prin părul buclat, s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a strâmbat.

M-am uitat în jos, la farfuria murdară din fața mea.

- Mulțumesc, mamă.

Steve a inspirat adânc, și-a ținut răsufierea, și-a încrucișat brațele. Pe urmă mi s-a adresat:

- Sunt polițist. Nu te-am ajutat

niciodată. N-am intrat niciodată în contact cu tine.

Dacă te văd, o să fiu probabil obligat să te arestez.

Înțelegeți?

Am dat din cap.

A scos un carnetel din buzunarul de la spate, a scris ceva și mi l-a arătat, așa cum procedează oamenii din filme când fac o ofertă financiară. Era un număr de telefon.

- Memorează-1, a spus. E celularul meu.

Nu suni decât dacă ești pe punctul să fii ucis.

M-am uitat cu atenție la număr și am dat iarăși din cap.

Și-a strecurat carnetelul la loc, în buzunar.

- Lasă-mi un număr de telefon. De preferat unul de mobil. Nu pot să mă duc și să încep pur și simplu să pun întrebări fără să trezesc suspiciuni, dar mâine lucrez după-amiaza și îmi pot face timp să stau la birou când e liniște. O să verific dacă ești dat în urmărire sau dacă urmărirea i-a fost încredințată Serviciului Secret. Și o s-o caut pe Jane Everett prin bazele de date, deși îmi ceri foarte mult,

băiatule. Confidențialitatea medicală e un dezastru, n-aș putea face rost de un mandat nici dacă am ști la ce spital s-a născut copilul, ceea ce habar n-avem. Va trebui să folosesc celălalt traseu - demodata muncă asiduă - să văd dacă pot găsi o Jane Everett între patruzeci și cinci și cincizeci de ani, care are o fiică de șaptesprezece. Și, dacă arată ca tipa din fotografia polaroid, cu atât mai bine. Deși e încă destul de tânără, cu vârsta trebuie să se fi schimbat foarte mult. Dacă găsesc ceva - și aici e un **dacă** - te sun. între timp trebuie să stai ascuns. Și n-ai fost niciodată aici. Nu fără să ne pui pe mama ta și pe mine - și pe Emily - în pericol.

- N-am fost niciodată aici, i-am spus.
- Ce zici de asta? a exclamat Steve.

Suntem de acord în două privințe.

Înduma stătea, cu picioarele încrucișate sub ea, pe o canapea enormă. Îmi dădeam seama că era supărată, fiindcă își trăsese în poală una dintre pernele supradimensionate. Raportul de paternitate al lui Jane Everett zăcea alături de ea, pe canapea, acolo unde îl pusese după ce-i aruncase o privire fugară. Din baia de la etaj se auzeau dușul și cântecul lui Homer, o interpretare bolovănoasă a unui fragment *din Pirații din Penzance*. Alejandro își petrecea noaptea în apartamentul lui, ceea ce constituia o ușurare din mai multe puncte de vedere. Pe măsuta pentru cafea ardeau lumânări cu aromă de rodie, răspândind în aer un miros plăcut.

- N-ar fi trebuit să venim aici, am spus.

Vor începe să se intereseze de relațiile mele. Nu știu când îi vom auzi bătând la ușă.

- Dacă ajung la fostele tale prietene de acum trei ani - și aici apare un *dacă* - ce-i cu asta? N-au pe ce bază să solicite un mandat de percheziție și, dacă sapă atât de adânc, vor afla și cine se află în memoria telefonului meu. Cu riscul de a părea infatuată, asta nu e o adresă la care să deschizi ușa cu o lovitură de picior. Suni la ușă, întrebi politicos și apoi o iei la goană și te izbești de-un caz dat dracului.

- Tipii ăștia nu se ostenesc să facă rost de mandate.

- Sunt dispusă să-mi asum riscul, a zis Induma. Acum să ne concentrăm, ca să merite tot acest risc.

Din lumânările roșii se înălțau șuvițe ondulate de fum.

- Singura mea cale de ieșire e să am cât mai multe dovezi în buzunar. Să i le las cuiva, drept poliță de asigurare. Și să dispar înainte de a mă face ei să dispar.

Induma și-a coborât brusc privirea.

- Să fugi din nou?

- Nu înainte de a o avertiza pe Bebe

Everett. Cu cât se încinge mai tare povestea asta, cu atât mai mult își vor dori să lege capetele libere. Și ea e cel mai mare dintre ele.

Induma nu și-a reîndreptat privirea spre mine.

- Le-ai scăpat, a spus. Dar nu se știe dacă o să reușești să o faci din nou.

- Atunci ar fi cazul să le-o iau cu mult înainte, am ripostat Canalele tale către laboratorul

criminalistic sunt încă deschise? Ai putea obține o analiză a ADN-ului de acolo?

Ea a strâns perna mai tare și s-a uitat în jos, către raportul laboratorului.

- În cazul când ajungi destul de aproape ca să smulgi un fir de păr din capul președintelui? Probabil. Le-am configurat afurisita aceea de rețea de stocare. Dacă spun că a apărut o dereglare, directorul îmi dă permisiunea să intru. Dar, chiar dacă pot pătrunde în bazele de date cu ADN-uri, mă îndoiesc că o să-l găsesc pe Bilton acolo unde află restul populației.

- Trebuie să existe o înregistrare undeva, pentru eventualitatea în care va trebui să i se identifice cadavrul după o explozie, după un incendiu, după ce doboară cineva avionul *Air Force One* sau după o altă chestie de același gen.

- Chiar dacă profilul lui ADN coincide cu cel din raportul de paternitate, tot ar mai putea pretinde că raportul acela e contrafăcut. Trebuie să mergi pe urmele originalului până la laboratorul respectiv.

- Dar fotografia polaroid? Este posibil să fi fost contrafăcută.

Mi-a cerut-o cu un gest și am scos-o din rucsac. A înclinat-o spre lumină, mușcându-și buza.

- Pare veche, cu mult înainte de Photoshop. E al naibii de convingătoare. Să presupunem că e autentică. Și că femeia e Jane Everett. Dar tot nu reprezintă o dovadă solidă, în nici un caz.

- Nu mă duc la tribunal. Nu vreau decât

un avantaj strategic. Și reacția lui Bilton față de chestiile pe care le-am găsit dovedește că l-am obținut.

- Ar fi totuși drăguț să ai ceva *concret*

despre orice parte a acestei mușamalizări.

-Am.

A încruntat din sprâncene.

-Ce?

- Homer a fost dentist, am spus.

- Da? Induma a clipit. O dată și încă o dată. Oh, nu.

Oh, nu.

Homer cobora agale scările, într-un halat de baie roz și pufos. Ud, părul lui zbârlit îi atinge umerii. Cordonul era întins la maximum, abia reușind să țină

cele două părți ale halatului la locurile lor, peste

pântecul lui umflat

- Fermecător, a comentat Induma.

- Ne dăm toată silința, a răspuns el.

- Am nevoie să faci ceva pentru mine, am intervenit

eu.

- Buddha a plâns, a zis Induma.

- Obiectul din obrazul meu e un

fragment de os. Am nevoie de el. Și nu mă pot duce la

un spital. Știu că nu e tocmai domeniul tău de

activitate, dar vreau să mi-l scoți de-acolo.

Homer s-a holbat la mine, apoi a ridicat din umeri.

-OK.

M-am dus la bucătărie și m-am întors cu

câteva cuțite. Din fericire, Induma avea de tot soiul.

- Cred că la etaj e un bisturiu adevărat,

a spus ea. L-a cumpărat Alejandro, pentru una dintre

sculpturile lui.

- Excelent Ai o cameră digitală, nu-i așa?
Vreau să-l filmezi când îl extrage din fața mea, ca să
pot dovedi de unde a provenit.

Homer a studiat cuțitele, apoi a privit-o pe
Induma întin- zând un cearșaf pe canapea.

Am apus:

- Ascultă, poți s-o faci. Știu că ai
senzația că nu poți. Dar poți.

Părea destul de calm. Probabil că-l
încurajasem fiindcă eu aveam nevoie de încurajare.

Nu te încrede în

nimeni

- Aveți vreun anestezic? a întrebat el. Pentru tine sau pentru mine? am spus.

Homer n-a râs.

M-am uitat la Induma.

- Nu cred că avem.

- Unul dintre prietenii de la club ai lui

Alejandro a lăsat în jur de un gram de cocaină în torpedoul Jaguarului meu. Încă nu l-am aruncat în toaletă.

- Vrei să trag cocaină pe nas? am

întrebat

- Nu, a ripostat ea, *tu* vrei să tragi cocaină pe nas.

A adus o bucată pătrată de ziar, împăturită, în care era cocaina, a înmuiat bisturiul în alcool și ne-am ocupat locurile. Homer stătea deasupra mea, în halatul parcă desprins din *Unora le place jazzul*, cu ochii închiși, încercând fără nici o îndoială să-și reamintească principiile chirurgiei faciale. Eu zăceam pe cearșaf ca un cadavru, strângând mâna Indumei într-a mea, în așteptarea lamei. Bisturiul s-a apropiat. Mâna lui Homer tremura. Și-a șters fruntea și s-a tras înapoi.

- N-ai niște scotch? a întrebat. Am nevoie de un pahar mare ca să scap de tremurături.

În timp ce Induma se îndrepta spre bar, mi-am ridicat privirea spre trăsăturile lui palide.

- Mai bine pregătește-i unul dublu, am spus.

CAPITOLUL 33

M-a trezit lumina după-amiezii, revărsându-se prin peretele curbat, de sticlă, din spatele camerei de

zi. Durerea din obraz a prins imediat viață. Pe măsuta
pentru cafea, chiar sub nivelul feței mele, pătrate de
tifon se încrețeau în jurul unor cheaguri de sânge
înnegrit. Cuțite de diverse mărimi, cu vârfurile de
culoare întunecată. Un castron pentru salată, plin cu
apă rozalie. Un sfert de pagină din *Vanity Fair*,
despăturită, cu fulgi albi pe rochia lui Nicole Kidman.
Prosoape și iar prosoape. Și acolo, triumfător pe o
farfuriuță metalică pentru dropsuri Nambé,
fragmentul din osul lui Charlie Jackman.

Durere zvâcnitoare, traversându-mi creștetul. Parcă aveam nisip în gură. Amorțeală coborându-mi în josul părții stângi a corpului, ca o greutate lipsită de viață. La vreo șaizeci de centimetri de fața mea, atârânăd de tulpina sa arcuită, din oțel inoxidabil, umbra unei lămpi imense mi se legăna deasupra, ca lumina dintr-un cabinet dentar. Eram pe canapea. Săltân- du-mi capul chinuit de durere în spațiul limitat, m-am uitat în jur. Induma era întinsă între mine și pernele spătarului, cu fața presată pe pieptul meu gol, cu obrazul turtit schimono- sindu-i gura. Homer era pe colț, cu brațele și picioarele răsfrate, cu burdihanul păros tresăltându-i prin deschiderea halatului de baie ca un mamifer marin eșuat pe plajă. Scena părea urmarea unei petreceri sado-masochiste. M-am tras de sub Induma și ea a mormăit, dar s-a întins imediat pe locul eliberat de mine. Apăsarea corpului ei îmi lăsase o urmă înroșită pe coastele din stânga. O parte din pielea mea a început să-și recapete simțurile. Cel puțin amorțeala nu se datorase unei erori chirurgicale.

M-am străduit să mă ridic în picioare, ametit, cu toate paleativele folosite revenindu-mi în minte într-un vârtej, ca în filmele de desene animate. Argintul și purpuriul din vederea încetoșată mi-au adus înapoi sfredelirea nesfârșită din noaptea precedentă, o amintire la fel de vie ca senzația de vomă din gâtleej. Fusese groaznic și cocaina nu se ridicase la înălțimea reputației. În ciuda eforturilor lui Homer, care-și dăduse toată silința, operația se tot prelungise, un hău fără de fiind care mă spinteca, cu vârfurile de oțel sfredelind osul. Bucata din osul Ini Charlie fusese

eliberată abia când prima geană de lumină a zorilor intra în competiție cu veioza, și Induma izbucnise în plâns, ușurată și epuizată.

Camera digitală continua să tragă cu ochiul de pe trepid, deși ledul roșu nu mai strălucea. La sfârșitul unei unice filmări istovitoare, demne de Hitchcock, Induma prinsese așchia însângărată de os într-o pensetă, ținând-o în fața obiectivului, ca să ateste că acela era fragmentul de os scos din obrazul meu. Codificase și încărcase fișierul MPEG, alături de copile scanate ale ecografici și ale testului de paternitate, pe un server sigur, aflat în altă parte.

Nerăbdător să aflu vești despre Bebe Everett, mi-am verificat celularul, dar nu primisem nici un mesaj de la Steve. Am intrat în baie, ocolind trepidul cu pași nesiguri. Prima privire în oglindă m-a umplut de groază, dar, după câteva treceri ale unui prosop îmbibat cu apă caldă, cea mai mare parte îi crustei negre s-a desprins. Tăietura era înspăimântătoare prin adâncimea ei, dar acoperea o zonă relativ restrânsă, cu puțin mai mare decât vârful unui glon(. După ce am înghițit două pastile de Tylenol forte și patru de Advil, am găsit în dulap o trusă de prim ajutor. Un plastru rotund a acoperit rana, redându-i fetei mele înfățișarea normală, cu excepția ochilor îngustați de durere.

Zgomotul apei din chiuvetă îi trezise probabil pe Induma și pe Homer, fiindcă, în momentul când am ieșit din baie, stăteau în capul oaselor și se uitau unul la altul, ca doi tipi mahmuri, care s-au cunoscut la beție și nu mai știu dacă în noaptea trecută s-au culcat

sau nu împreună. Dincolo de ferestrele fumurii, surferii pedaleau către plajă, cu planșele sub braț. Los Angeles-ul lipsit de griji, în plină activitate într-o zi de duminică.

- Cât e ceasul? a bâiguit Induma.

- Aproape cinci.

Homer s-a săltat în picioare, s-a împleticit către bar și și-a reumplut paharul cu Johnnie Walker Blue Label. L-a dat de dușcă, apoi s-a frecat la ochi și a clătinat din cap. Halatul îi atârna acum deschis, dar nimeni nu părea să observe.

- Trebuie să mă îmbrac, a spus, apoi s-a îndreptat clăti- nându-se către camera alăturată, să-și caute zdrențele.

Eu și Induma ne-am uitat pur și simplu unul la altul. Micul ei zâmbet obraznic părea să spună: „îți vine să crezi ce-am făcut azi-noapte?” Am continuat să ne privim, mulțumiți de secretul pe care-l împărtășeam - un legământ de sânge și o glumă numai a noastră, ambele cuprinse într-un întreg. Era cu mult mai prețios așa, nerostit, doar noi doi într-o neclintire imperfectă, exact așa cum fuseserăm eu și Callie pe veranda din spatele casei lui Frank, ea cu paharul ei de Crystal Light și cu cărbunele pentru desen, eu privindu-i munca, într-o fericită necunoaștere a faptului că n-aveam să mă mai simt atât de mulțumit niciodată.

Homer s-a întors în sfârșit, cu halatul roz de baie pe care pusese stăpânire ieșindu-i de sub straturile de haine murdare. Oricum mă îndoiam că Induma îl mai voia înapoi. Mi-am pus în grabă o

cămașă, ca să-l conduc până afară, și am înșfăcat rucsacul lui Charlie - nu voiam să-l scap din vedere.

Homer a dat peste cap încă un pahar cu scotch înainte de a se apleca să sărute mâna Indumei. Am ieșit, și el și-a ridicat fața spre soare.

- Știi, am spus, te-aș duce cu mașina, dar probabil că nu trebuie să ies pe stradă. Uite niște bani pentru autobuz.

Mi-am vărâ mâna în rucsac, am scos cinci sute de dolari de sub una dintre benzile violet și i-am întins banii lui Homer.

A răsuflet ușurat, lăsându-și umerii în jos.

- Am crezut că voiai într-adevăr să-mi dai numai bani de autobuz.

A luat bancnotele, frecându-le una de alta ca pe niște monede de aur.

Am simțit un val de afecțiune pentru el, pentru cele prin care trecuserăm, și am adăugat:

- Ascultă, simt că trebuie să-ți spun că știu. Despre soția și copiii tăi, toate acestea. Și-mi pare rău.

A avut o reacție întârziată de surprindere, i-a căzut falca sub barba nepieptănată.

- N-am fost însurat niciodată.

- E OK. Am aflat din întâmplare. Că ai fost dentist și apoi ai început să bei, și ai lăsat totul în urmă.

-Dentist? Despre ce tot vorbești, Nick? Am vândut hai impermeabile.

A împăturit bancnotele clătănând din cap, și le-

a pus în buzunar și a plecat, lăsându-mă ca lovit de secure pe alea din fata casei Indumei. Induma încă mai râdea.

- Deci ai lăsat un fost vânzător de impermeabile, beat crită, să-ți facă o operație de chirurgie maxilo-facială.

- Informație eronată. Li se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Ca să nu mai spun că, în momentul respectiv, eram bine drogat cu cocaină. Raționament defectuos.

- Mai ales săptămâna asta. Istoria profesională a lui Homer provine de la aceeași femeie care ți-a servit replica „Nașul e cu Pasărea de Foc”?

- Și *tu* încerci să te implici într-o conspirație guvernamentală. Asta te poate înfrânge prin epuizare.

- Sper că data viitoare o să-ți arate strângerea de mână secretă.

- E o glumă transparentă, pe care n-am de gând s-o fac.

- Ei. Manierele cavalierești n-au dispărut.

Eram în bucătărie, eu pe taburet, ea rezemându-se de masă. Vechile noastre poziții.

Făcuserăm duș și ordine în camera de zi. Pe urmă ne dăduserăm seama că eram morți de foame, și ea pregătise repede niște *vadai* - pe care, spre supărarea ei, eu îl caracterizasem drept falafel indian. Acum beam ceai verde.

Induma mi-a urmărit privirea către așchia din osul lui Charlie, pusă într-o pungă de plastic Ziploc pe

masă, alături de borcanul cu chutney²⁷.

- Mă întreb din ce os o fi fiind, am spus.

- Sacroiliac, așa cred. Verific chiar acum. Asta-i tot ce te interesează sau vrei și un test ADN?

Nu mi-am putut reține un zâmbet. Am mai sorbit amândoi din ceai, simțindu-ne bine în încăperea luminată de soare și amânând inevitabilul.

- S-ar putea face în același timp.

- OK. Durează două zile. Și nu, nu se poate mai repede.

- Iubito, iau Jağul. M-am gândit că-l imitam destul de bine pe Alejandro. îl aduc înapoi pentru slujbă.

- Parcă ai fi Ricky Ricardo, a pufnit ea. încotro?

- Vreau să văd dacă-l pot scoate din ascunzătoare pe cel care mă urmărește.

- Numai să nu lași cocaină în torpedo. începe să mă calce pe nervi.

S-a retras, îndepărtându-se de masă.

- Trebuie să mă pregătesc. Handro mă scoate în oraș.

- Corect Aniversarea.

Mi-am făcut mâinile căuș în jurul câinii calde, holbându-mă la ceai de parcă ar fi ascuns ceva fascinant.

- E un bărbat norocos.

- Da, a încuviințat ea. Este.

²⁷ Amestec de condimente, fructe și legume (n.tr.)

Am urmărit-o cu privirea în timp ce urca
scările. **CAPITOLUL 34**

Cu numeroasele sale aglomerări de studenți de
la UCLA, Westwoodul are chiar mai multe cafenele pe
fiecare stradă decât restul Los Angeles-ului. La o masă
de pe trotuar a uneia dintre ele, am găsit un tip cu
pielea întunecată care trăgea dintr-o narghilea și
sorbea zgomotos dintr-o băutură cu perle de tapioca.

- Vrei să câștigi ușor o sută de dolari? I-am întrebat
- OK, a răspuns, dar eu stau deasupra și

te mai costă cincizeci dacă vrei și-o labă.

- Dă-mi voie să reformulez.

- Te rog.

- Asta-i cârdul meu de credit. Câștigi
suta dacă traversezi strada, intri în Starbucks-ul ăla,
plătești o cană cu cafea și mi-o aduci aici.

- De unde ai luat cârdul?

- E al meu.

I-am arătat numele și permisul meu de
conducere. Pe urmă am desprins cinci bancnote de
douăzeci din teancul meu de bani.

- Dacă-mi cer un act de identitate?

- Nu cer acte de identitate pentru trei dolari

cincizeci.

- A tras un fum din narghilea. Dacă ai impresia că arăt ca tipul pe care-l cheamă Horrigan, fumezi mai mult decât mine.

- Îți plătesc o sută de dolari pentru o încercare.

A înălțat din umeri și s-a ridicat, smulgându-mi bancnotele din mână. A făcut doi pași, după care s-a întors.

- Ce fel de cafea?
- O Mocha Valencia.

-O ce?
- O Toffee Nut Latte.
- Cum?
- O cană cu cafea.
- De ce n-ai spus așa?

Am așteptat să străbată în fugă traficul lent și să se așeze la coadă, apoi am traversat intersecția și am intrat într-un mic magazin de bijuterii, cu geamuri fumurii, de unde se vedea foarte bine afară. Durerea îmi radia din tăietura din obraz ori de câte ori îmi mișcăm falca, dar nu voiam să plec ca să mai iau niște Advil.

Puștiul s-a întors cu cafeaua pe partea cealaltă a străzii și n-a găsit masa goală. Și-a rotit privirea, apoi s-a așezat din nou și a reinceput să fumeze și să se uite după fete. Au mai trecut câteva minute. Pe urmă s-a apucat să bea din cafeaua mea.

Mă uitasem prea mult timp la aceeași vitrină. Vânzătoarea s-a apropiat cu un zâmbet agresiv.

- Vă pot ajuta să vă hotărâți asupra unei bijuterii?

- Sigur, caut ceva pentru prietena mea.

- Cercei?

Mi-am coborât privirea. Cercei.

-Da.

- Știți ce preferă ea?

Două berline s-au oprit în scrâșnet de cauciucuri lângă bordura din dreptul Starbucks-ului, iar Sever și alți trei agenți

pe care nu i-am recunoscut au sărit jos și s-au grăbit să intre, îmi imaginasem că echipa lui Bilton îmi marcase cărdul de credit și voiam să rețin figurile câtorva alți agenți implicați. Fiind o ramură a Departamentului Trezoreriei înainte de fuzionarea cu Securitatea Internă, Serviciul Secret știa cum stăteau lucrurile cu banii și știa cum să le dea de urmă. Începu să aresteze falsificatori imediat ce se încheiasă Războiul Civil. Iar aceste resurse considerabile erau îndreptate acum împotriva mea. Afacerea era prea importantă ca să rămână doar în seama lui Sever și a câtorva amici de-ai lui. Echipa lui Bilton folosea sistemul împotriva mea. Voiau testul de paternitate și ecografia. Poate își închipuiau chiar că i-aș fi putut conduce la Bebe Everett.

Vânzătoarea și-a dres glasul.

- E blondă sau brunetă?

- Oh, scuze. Are pielea de culoarea caramelului. Poate ceva mai întunecată. Păr negru, superb. Ochi căprui-închis.

- Rubinele sunt frumoase.

- Da, dar are un smarald ca piercing în nas. Mă tem că ar arăta ca pomul de Crăciun.

Agenții au ieșit din Starbucks și s-au uitat în jur. Sever și-a încrucișat privirea cu a puștii de

vizavi. Băiatul ținea muștiucul narghilei de capătul furtunului, la câțiva centimetri de gura deschisă.

Vânzătoarea s-a aplecat peste tejghea. Ușor încordată.

- Poate perle?

- Piatra ei de naștere e safirul. Cei cu montură de aur?

- Da. Aceia sunt din bucăți, nu sunt safire întregi.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Sever a traversat strada. Puștiul i-a dat
cartea mea de credit, a arătat cu brațul în jur. Sever l-
a ascultat o vreme și apoi a râs, cu scânteierea albă a
dinților contrastând cu fața lui bronzată. A vorbit în
stăția radio și agenții s-au readunat. Să-i împachetez?
Domnule?

Agentii s-au urcat în mașini și au plecat.

- Domnule?

I-am zămbit.

- Acceptați bani gheață?

O oră mai târziu, când m-am întors intrând
prin ușa din spate, înduma stătea pe canapea, în
întuneric. Ceasul playe- rului Blue-Ray arăta 9.30 p.m.,
dar părea să fie mai târziu. Când m-am apropiat, am
văzut că purta o bluză neagră și o pereche de chiloți
bărbătești Calvin Klein. Pe vremea când eram
împreună, își pusese o dată chiloții mei pe drumul
dintre pat și baie și i se păuseră atât de confortabili,
încât își făcuse obiceiul să-i poarte când dormea. N-am
putut să nu mă holbez la picioarele ei netede, maronii.

- Mă bucur că te-ai întors teafăr, a spus.

Dar părea supărată.

- Ce s-a întâmplat?

A expirat cu exasperare.

- Pentru un tip care are nevoie să i se
dea atât de puțină atenție, Alejandro mă scoate uneori
din minți.

Am lăsat cheile să cadă pe masă, mai ales ca
să-mi găsesc ceva de făcut. Am așteptat până când am
putut cel puțin să mă prefac că nu-mi păsa.

- Partea bună cântărește mai mult decât

***Nu te încrede în
nimeni***

partea rea?

- în relație? Da. Adică, pentru început e

superb.

- Nu e *chiar* superb.

- Arată mai bine decât *tine*.

A zâmbit văzându-mi indignarea prefăcută.

- Nu te bosumfla - asta nu-i o noutate. Și e destul de cumsecade. Are inima unui retriever auriu. Și mintea unui caras auriu. Privirea ei m-a înduplecat. OK. Uneori e o blândețe plăcută.

- Prin urmare, e superb...
- Ai mai spus asta.

- Mă străduiesc să-mi exprim un punct de vedere. Induma zâmbea. Dar, indiferent cât de bine ar arăta un bărbat, până la urmă ajungi să nu mai bagi de seamă. După o vreme, ajungi la un... *dispreț* pentru intimitatea lui. Pete de transpirație pe cămașă. Picături de gel de păr pe tăblia mesei. Gura deschisă când doarme. Asta nu mi s-a întâmplat niciodată cu tine. Nici o parte din tine nu mi se părea murdară. A fost vina mea? A fost numai vina mea?

Aveam pumnii strânși și îmi era inexplicabil de frig. Simteam până și cea mai firavă urmă a parfumului ei - Jo Malone, Orange Blossom.

- Nu, am spus. N-a fost doar vina ta.
- Dar n-a fost de-ajuns pentru tine.

Strălucirea unei lămpi din grădină pătrundea prin fereastra din spate, încadrându-i fața într-o bandă de un galben palid. Aș fi vrut să-i spun atât de multe, dar ea a continuat înainte de a reuși să găsesc eu formula potrivită:

- În ciuda problemelor, Alejandro e întotdeauna aici când am nevoie de el. Relația asta e funcțională pentru mine.

- Da? am întrebat. Cum?

- Cu toți banii mei, cu toată lumea vrând

câte ceva, presupun că țin să păstrez o parte din mine în siguranță. Acolo unde n-o poate atinge nimeni. Cu el nu există niciodată riscul ăsta.

Vocea ei era moale, aproape vulnerabilă, dar avea privirea la fel de echilibrată ca întotdeauna.

- Am învățat asta de la tine.

Am traversat încăperea către ea. A tresărit ușor pe canapea când m-am așezat alături.

- E ultimul exemplu pe care aș fi vrut să-1 ofer, am spus.

- Ei bine, l-ai oferit Mi l-ai oferit mie. Iarăși și iarăși.

- Îmi pare rău, am spus.

- Iau propriile mele decizii. Nu caut nici o scuză.

- Ceea ce nu înseamnă că eu nu-ți sunt dator cu una.

Și-a mușcat buza și mi-a respins vorbele cu o fluturare de mână. Ochii îi licăreau ușor, sau poate era numai din cauza modului în care îi cădea lumina pe față.

Am simțit o gaură neagră în locul unde ar fi trebuit să am stomacul. Aș fi dat orice ca să pot rescrie trecutul, dar iată-ne aici, cu ea întoarsă pe dos și cu mine vrând să spun ceva - orice - care ar fi putut s-o ajute.

- Îmi pare rău că întâlnirea voastră a mers prost.

- N-aș numi-o o întâlnire.

- Oh. Mi s-a înfierbântat fața. Hait!

- M-a dus la Hooters. Vorbesc serios, la

Hooters. Și știi care a fost marea surpriză? Aripă de pui. Sunt vegetariană, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi pasă că nu e un restaurant elegant - adică, ia un sendviș la pachet și du-mă pe plajă. Ceva care să arate că ai dat măcar pe departe atenție la ceea ce sunt.

Am descoperit brusc că piețele de pe unghiile mele erau fascinante.

- Eu... ăă...

- L-am întrebat ce naiba a fost în capul lui, dar n-a zis absolut nimic.

S-a uitat la mine și mi-a observat stânjeneala.

-Cee?

- Aici s-ar putea să am și eu o parte de vină.

- Spune.

Aș fi dat orice ca să pot evita recunoașterea rolului meu de mare șmecher în privința întâlnirii lor eșuate. N-aveam cum să scap cu fața curată fără să-mi dezvălui sentimentele față de ea. Dar le-o datoram, ei și lui Alejandro.

- El m-a rugat să-l sfătuiesc ce să facă cu ocazia aniversării voastre și eu... ăă, i-am spus unde să te ducă. Pe jumătate în glumă. Aș vrea să pot spune că el a interpretat greșit, dar .cred că, totodată, pe jumătate n-am glumit.

Înduma s-a uitat urât la mine pentru o clipă, apoi și-a pierdut controlul. Când s-a oprit din râs, și-a șters ochii și m-a întrebat:

- De ce-ai făcut asta?

M-am aplecat în față, cu coatele pe genunchi, și m-am holbat la ecranul gol al televizorului.

- Oh, Nick, a spus ea.
în voce i se suprapuneau empatia și
dezamăgirea.

Pe urmă s-a ridicat și s-a dus la
culcare. CAPITOLUL 35

M-am trezit pe canapeaua Indumei, cu
cearșafurile egiptene de bumbac răsucite în jurul meu.
Aer încins. În noaptea precedentă închiseseam și
încuiasem ferestrele care dădeau către curtea din
spate și către canalul de dincolo de ea.

Telefonul celular, sprijinit exact în fața ochilor
mei, mă anunța că n-aveam nici un mesaj. Așteptam cu
nerăbdare să mă caute Steve, cu informații despre
Bebe Everett. Echipa lui Bilton avea toate motivele să
facă săpături până când îi dădea de urmă. Dacă n-o
găsiseră deja.

Am făcut duș în baia de la parter, m-am
bărbierit și mi-am schimbat plasurele de pe obraz.
Stând pe scaunul de toaletă cu rucsacul la picioare,
am scos cinci sute de dolari din clema care îmi ținea
banii laolaltă și i-am strecurat, fără să-i potrivesc prea
bine, sub banda violetă a unuia dintre teancurile de
bani, înlocuind bancnotele pe care i le dădusem lui
Homer. Asta mă rodea încă din ziua precedentă și m-
am bucurat fiindcă puteam pune banii la loc.

Indiferent ai cui or fi fost, nu voiam să-i rămân dator.

M-am holbat o vreme la celular. Nici un apel
pierdut. Dacă lacheii lui Bilton erau pe urmele lui Bebe
Everett, șansele lor de a o încolți creșteau cu fiecare
minut.

Am format un număr.

1 GREGG HURWITZ

Când am ieșit din baie, Induma avea o tigaie în care sfă- răiau demodatele ouă cu șuncă și o alta, cu cămași de soia. Pe masă erau o sticlă cu suc de portocale și un teanc intimidant de clătite.

- Astea sunt ouăle exotice din

Bangalore²⁸? am întrebat eu.

- Sosite azi-dimineață pe calea aerului.

- Și șunca?

- Rețetă de familie de la înșuși

Mahatma.

- Credeam că era vegetarian.

- Mănâncă-ți afurisitul ăsta de mic

dejun, albule.

- Credeam că numai negrilor li se

permite să spună „albule”.

- Și indienilor cum le e permis să-ți

spună?

- „Non-inginer.”

- Pentru un fugar, ești destul de

inteligent.

Mi-a împins farfuria de-a curmezișul mesei.

După ce am terminat de mâncat, am ajutat-o pe Induma să strângă, apoi mi-am pus rucsacul în spate. Ea i-a aruncat o privire, părând îngrijorată.

-Nu mai pot aștepta, am spus. Trebuie s-o găsesc pe Bebe Everett, să-i dau de știre, să fac ceva.

- Crezi că Steve nu va reuși s-o

găsească?

28 Oraș din India, centru industrial (n.tr.)

- E posibil să n-o găsească la timp. Am tras aer în piept. De-asta l-am sunat pe Caruthers.

- L-ai sunat pe *Caruthers*?

- Pe consilierul lui. Alan Lambrose - mesagerul cu papion. Caruthers tocmai s-a întors de la Sacramento și se poate întâlni cu mine peste o oră. S-a oferit să mă ajute atunci. Dacă știe cineva cum să dea de urma unei persoane...

- încă nu știm dacă nu cumva e implicat și Caruthers, într-un alt mod. Poate încearcă să ofere mai mult decât Bilton pentru ecografie sau cine știe.

- Cred că asta o să fie testul. Dacă-și pune oamenii să mă înșface, o să știm că e implicat.

- Nick. Ești *căutat*. Caruthers ar trebui să-și pună agenții să te aresteze oricum.

- Alan a verificat. A spus că nu există nici un mandat de arestare pe numele meu.

La asta, buzele ei s-au întredeschis ușor.

- Echipa lui Bilton face pe dracu-n patru ca să-mi dea de urmă, dar nu consemnează nimic, din motive evidente.

Ea și-a suflat o șuviță de păr de pe față, continuând să mă fixeze cu privirea.

- Vor să te acuze de terorism, Nick. Ceea ce înseamnă că, dacă te prind, n-o să ai nici un drept. Vrei să pariezi pe viața ta mizând pe Caruthers?

- Ca s-o avertizez pe Everett? Ce altceva aș putea să fac?

- Și dacă echipa lui Caruthers se bazează pe tine ca să le dai *lor* dovezile?

- Contez pe asta. Nu-mi pasă, Caruthers

n-are decât să-și facă jocul politic atâta timp cât pot
ajunge la fată.

Induma și-a împletit degetele în creștetul
capului. S-a holbat la mine.

- Dacă ai nevoie de mine, nu mă suna de
pe fix, am zis.

Am căutat în rucsac și i-am întins celălalt
telefon mobil de unică folosință.

Ea n-a spus nimic.

- O să fiu prudent.

Mi-a aruncat cheile mașinii, spunând:

Toate bune și frumoase, dar tu ești partea cea mai
neînsemnată a ecuației. **CAPITOLUL 36**

Stând în mijlocul străzii și transpirând ca un
idiot sub soarele din miezul zilei, m-am răsucit,
descriind un cerc complet. Alan Lambrose îmi dăduse
numele unei străzi care intersecta bulevardul și o oră.
Nici un număr de telefon, nici o adresă. Așa că eram
acolo, pe o pantă dintr-o zonă rezidențială liniștită, ca
un pungaș la drumul mare pândind un Cadillac.

Dinspre Santa Monica Canyon s-a auzit torsul
unor motoare bine întreținute, asfaltul trosnind sub
cauciucuri, și m-am întors nervos spre baza pantei,
strângând mai tare în mână plicul lucios. Mai întâi și-a
făcut apariția convoiul de SUV-uri, cu geamurile lor
fumurii, fălfăind ca un miraj deasupra pavajului negru.
Au urmat doi alergători, cu piepturile bombate ca niște
butoaie și talii subțiri, împovărați de borsete. Doi poli-
țiști pe motocicletă, gen Poncherello, cu antebrațe
bronzate și ochelari de aviator. Și apoi, urcând cu greu
panta, cu câte un alergător suplimentar într-o parte și
într-alta, venea Caruthers. Cu tricoul pătat de sudoare
părea foarte uman în mijlocul procesiunii mecanizate.

Alergătorul din frunte s-a grăbit să se apropie, mirosind a deodorant, cu mâna pe borseta cu fermoarul închis. L-am recunoscut drept James, agentul din Serviciul Secret care stătuse de pază în sala de ședințe a lui Caruthers. Ce ușor i-ar fi fost să-mi pună cătușe și să-mi facă vânt într-unul dintre SUV-urile în așteptare. În schimb, a spus:

- Domnule, permiteți?

A așteptat cu stoicism cât m-a percheziționat partenerul lui. Pe urmă au dat din cap către Caruthers și ne-au lăsat la dispoziție zece metri liberi, ei întorcându-se cu spatele, gata să țină piept amenințărilor care s-ar fi putut apropia. În timp ce Caruthers se îndrepta spre mine, ușor instabil pe genunchii lui bătrâni, SUV-urile s-au oprit în jurul nostru, separându-ne de drumul deschis. ‘

Caruthers s-a apropiat, trăgându-și răsuflarea.

- Îmi pare rău pentru asta, Nick. Știi

cum e.

- Își fac datoria.

Mi-a remarcat platurile de pe obraz.

- Și-o fac întotdeauna.

- Încă nu există nici un mandat pe

numele meu?

- Nimic oficial, cel puțin prin canalele noastre de informare. Și-a tușuit buzele. Probabil știi că asta e o veste *proastă*, nu-i așa?

Durerea de cap mă chinuia surd, o favoare a zaiafetului chirurgical improvizat. Am aruncat o privire nervoasă către agenții-alergători, care se uitau intenționat în altă parte.

- N-am putea discuta bucurându-ne de ceva mai multă intimitate?

- James, a spus Caruthers, iar agentul a dat din cap și s-a strecurat în partea opusă a perimetrului delimitat de SUV-uri.

Mi-am amintit vocea ca de catifea a președintelui în timpul convorbirii telefonice, avertizarea voalată care-mi spunea să mă țin departe de Caruthers: „Nu ți-ai dori să te întâlnești cu o asemenea persoană, Nick. Cu siguranță nu de două ori”. Ce-ar fi putut să-mi aducă întâlnirea de acum? Am gesticulat către agenți.

- M-au văzut. Ne-au văzut împreună.

- Am fost văzuți împreună și acum câteva zile. Care e diferența?

- Ceea ce știu acum. Cel căruia îi vor raporta.

- Asta-i echipa mea de protecție, Nick.

Am încredere în oamenii aceștia. Plus că lucrez tot timpul cu oamenii. Ca și stafful meu. Nimeni nu poate ști ce am aflat și de la cine.

- Pot ghici.

- Sigur că pot N-am de gând să pretind că nu există nici un risc. Ești prea inteligent ca să crezi așa ceva. Ascultă, fiule, tu m-ai sunat. Dacă te simți prea stânjenit ca să vorbești...

Și-a fluturat palma deschisă în direcția străzii.

M-am uitat, cu o strâmbătură, la toți oamenii adunați laolaltă, la armele ascunse care ar fi putut zvâcni în direcția mea într-o clipă. Provocarea lui Caruthers mi-a adus aminte de Frank, sorbindu-și cafeaua în întuneric, cu ecranul televizorului în sfârșit

odihnindu-se după ce redase, iarăși și iarăși, plimbarea catastrofală a limuzinei lui JFK. „Singurul lucru pe care te poți baza e caracterul unei persoane. Nu ții cont de vorbe și de promisiuni, ci de fapte. Omul e măsura faptelor sale.”

M-am apropiat pe nesimțite cu încă o jumătate de pas.

- Ați crede că Bilton se află în spatele unei mușamalizări enorme?

Am așteptat schimbarea din adâncul ochilor, zâmbetul care trage de timp, privirea nervoasă către agenți. Dar Caruthers fie avea o limită ridicată a toleranței față de teoriile conspirației, fie învățase să nu excludă niciodată nimic. A continuat să-și mestece guma. Firele aspre ale sprâncenelor i se răsuceau într-o parte și într-alta deasupra privirii vii a irișilor.

- Asta face parte din fișa postului șefului executivului, a spus. Depinde...

- Ce anume se mușamalizează.

A încuviințat.

- Bilton e un costum gri și o siglă, e reprezentantul companiei. E supus aceluiași presiuni care ne apasă pe toți, dar cedează în fața lor ceva mai repede decât noi, ceilalți, se lasă dus de curentul dominant Știe că este acolo unde este pentru că asta a fost voința unor forțe puternice. Așa că, de ce să le reflecte și, cu atât mai mult, de ce să le opună rezistență? Principiile lui sunt avantajoase și testate prin sondaje, ceea ce înseamnă că poate fi convins de orice.

- Asta e un răspuns politic.

- Sunt politician, Nick. Acum putem

trece la subiect, oricare ar fi?

- în centrăla aceea nucleară n-a fost Mike Milligan. A fost un fost membru al Poliției Statale a Californiei, pe nume Charlie Jackman.

Ochii de un verde strălucitor ai lui Caruthers m-au ținut până când mi-am ferit privirea. El și-a tamponat fruntea cu marginea tricoului și și-a golit plămânii de aer.

- Rapoartele de la locul faptei și testele ADN spun altceva.

- Au fost *făcute* să spună altceva.

- OK, și ce făcea la San Onofre fostul membru al Poliției Statale a Californiei?

- Jackman a fost însărcinat să-l protejeze pe Bilton pe vremea când actualul președinte era guvernator.

- Continuă.

Am scos ecografia din plic și i-am întins-o.

- Cred că aici este fica nelegitimă a președintelui Bilton.

- Arată ca un fetus.

- Și s-a născut acum șaptesprezece ani.

Există și un test de paternitate.

El a ridicat ecografia în soare. Boțul de om, capul ca un bulb, trupul ca un bob de fasole.

- Iisuse.

S-a uitat în jur, parcă în căutarea unui loc unde să se așeze, dar a ales să se sprijine cu palmele pe genunchi, cu coala îndoită într-o parte. Încă mai respira greu după alegare.

- Iisuse, Nick. Și testul de paternitate e

concludent?

- Toată atenția care mi se acordă demonstrează că e al dracului de real. Dar întrebați dacă e concludent pentru un tribunal? Nu sunt avocat. Nu sunt agent. Nu sunt decât un tip care a fost împins într-o situație nepotrivită.

Și-a lăsat capul pe-o parte.

- Știm amândoi că nu ești un tip atât de simplu cum pretinzi. Deci să renunțăm la atitudinea asta.

Avea buzele strânse, brăzdate de nenumărate liniuțe minuscule. Soarele îi trecea prin păr, făcându-l să pară de aur.

- Charlie era în plin proces de înapoiere a dovezilor, adică i le vindea lui Bilton. Primise prima plată, însă au apelat la un raid, pătrunzând în locuința lui, ca să obțină obiectele. El a fugit, apoi s-a dus la San Onofre. Au aranjat să-i zboare capul, făcând din mine complicele lor fără voia mea și aproape omorându-mă când s-a întâmplat asta. Am bătut cu degetul în ecografic. Dacă iese la lumină, asta cam dă o lovitură valorilor familiale.

Caruthers a părut să cadă pe gânduri, ca un puști care găsește biletul auriu²⁹ în batonul lui de ciocolată Wonka. Agitat, și-a scos din gură guma de

²⁹ *The Golden Ticket*, aluzie la opera cu același nume, reali-

ta după povest *Charlie and the Chocolate Factory*, semnată de

Roald Dali

mestecat cu nicotină și a aruncat-o spre marginea drumului. Guma s-a izbit și s-a lipit de stâlpul care susținea o cutie poștală.

- Te-ai uitat în dimineața asta în *Times*?

Acum nu se mai leagă de divorțul meu, au trecut la al lui June. Scrisori trimise la redacție. Grupările pledante nepărtinitoare s-au ridicat la arme. Cetățenii Preocupați de Valorile Tradiționale sunt... ei bine, neliniștiți. Bilton mă mușcă de fund.

Mi-a înapoiat ecografia.

-Dar?

Intrigat de tonul meu, cel mai apropiat agent de pază a întors capul.

- Ce e asta, Nick? m-a întrebat

Caruthers.

- O ecografic.

- întocmai. Nu e o problemă. Și tu vrei, în aceeași măsură în care o doresc și eu, ca această campanie să se axeze pe problemele noastre. Bilton ar folosi așa ceva fără să aibă probleme cu somnul. Noi nu putem. Fiindcă puțin îmi pasă dacă Bilton s-a hârjunit cu o femeie acum aproape două decenii. Dacă pretind că *îmi pasă* sau dacă le sugerez așa ceva simpatizanților mei, alegătorii îmi vor mirosi ipocrizia înainte de a-și începe Chris Matthews³⁰ trâncănelile.

A clătinat din cap, iritat de propriile opțiuni.

- Nu, mi-am petrecut ultimii doi ani

30 Analist politic, realizatorul talk-show-ului „Hardball with

Chris Matthews**

criticând exact genul acesta de distragere meschină a atenției de la problemele politice.

- Probabil că lui Charlie nu i s-a părut chiar atât de meschină.

- După descrierea ta, Charlie era un șantajist care a amenințat că aruncă în aer o centrală nucleară. Ei, sunt sigur că Bilton și lacheii lui din Serviciul Secret fac undeva cercetări în privința asta, darne aflăm pe terenul unui joc al interpretărilor, și un asemenea joc creează obligații. Mai e ceva ce ține tot de transparență - nu pot folosi ceva care nu e etanș. Ochii lui verzi au căpătat o expresie serioasă, deși părea amuzat de sine însuși. Mă pot gândi oricând la o reconsiderare în ultima săptămână din octombrie. Zâmbetul atotștiutor i-a dispărut și pe fața lui s-a putut citi îngrijorarea. Apreciez riscul pe care ți l-ai asumat aducându-mi asta. Sper că nu par ingrat. Am spulberat o asemenea ipoteză cu o fluturare de mână. Ochii lui verzii pătrunzători au continuat să mă privească.

- *Corect*, a spus. Ai nevoie de ceva. Ai vrut să negociezi.

- Da, dar nu vă interesează mocirla. Ați dovedit că alți politicieni sunt interesați de așa ceva.

Buzele i s-au curbat într-o expresie amuzată.

- Te-aș putea ajuta totuși?

- E vorba doar de fata asta... Am

scuturat ecografia, într-o încercare de a mă face bine înțeles. Încă nu e decât un copil. La șaptesprezece ani e înspăimântător să știi că e cineva pe urmele tale. Cred că e în pericol și n-am cum să dau de ea.

- Numele ei de familie e Evers?

- Everett.

- Și mama se numește Jane? Nu pot face asta în văzul tuturor, dar există o mulțime de alte căi și îți promit că o să descopăr un mod de a atrage atenția autorităților potrivite.

Am dat din cap, în semn de mulțumire.

- E tot ce ceri?

În vocea lui era o notă de neîncredere.

- Da. E tot.

- Ce zici de asta? a spus. Ai găsit în sfârșit ceva ce-ți doreai.

Agentii s-au încordat, unul după altul. O Honda a ajuns lângă SUV-urile parcate pieziș și a întors, șoferul fiind atât de intimidat, încât și-a cerut scuze cu o ușoară fluturare a mâinii.

- Dacă scap cu bine din povestea asta, am spus, poate mă înscriu pe lista votanților.

- Bilton are nevoie de toate voturile pe care le poate obține.

A zâmbit și s-a întors cu spatele, gata de plecare.

- *O clipă, aș...*

Vocea mi-a răsunat mai tare decât aș fi vrut.

El s-a oprit. I-am simțit ochii asupra mea, iar apoi s-a aplecat spre mine, încercând să-mi prindă privirea.

-Cee?

- Prin urmare, nimeni...

Am fost nevoit să mă întrerup ca să-mi dreg glasul.

- Nimeni nu v-a adus nimic de genul acesta când erați vicepreședinte?

- Oh, a făcut el. *Oh*. Te referi la Frank.
Nu, mă tem că n-a făcut-o niciodată.
Probabil că păream distrus, fiindcă a rămas
locului, să pună faptele cap la cap.
- Fiindcă Frank n-avea de ce să nu-mi
arate ecografia asta acum şaptesprezece ani -
trăsăturile i s-au îndulcit, pline de compătimire - dacă
nu cumva o folosea ca să-l şantajeze pe Bilton.
Vântul mi-a izbit faţa, amortind-o şi mai mult
Caruthers a adăugat, cu voce scăzută:
- Eu şi Frank n-am discutat niciodată
ceva de acest gen.
Aveam buzele uscate.
- Şi ar trebui să vă cred?
- Tu eşti prea inteligent ca să crezi
vreun politician, Nick. Iar eu sunt prea inteligent ca să
dau crezare unei teorii a conspiraţiei. Şi totuşi, suntem
amândoi aici.

GREGG

HURWITZ

S-a îndepărtat cu un pas, apoi s-a oprit, rămânând o clipă cu spatele la mine înainte de a se întoarce.- Nu știu dacă nu cumva e momentul potrivit s-o spun în lumina tuturor acestor lucruri, dar cred că Frank ar fi fost mândru.

Mi-am ferit privirea, ca să nu-mi poată vedea reacția.

El a dat solemn din cap, apoi s-a îndreptat spre agenți. Alergătorii s-au grăbit să-l încadreze, ocupându-și locurile înainte de a se pune el în mișcare. SUV-urile au început să toarcă în fața și în spatele lui, și Caruthers a pomit-o hotărât în susul dealului, un bărbat singuratic, trăgând după sine un convoi.

CAPITOLUL 37

Am accelerat pe Ocean Avenue, cu Pacificul biciuind (tumul dincolo de stâncile din dreapta mea. Strângeam celularul cu cartelă preplătită cu atâta putere, încât mi se contractaseră mușchii.

- De ce trebuie să stau aici și să-mi risc viața pentru o fată de șaptesprezece ani pe care n-am întâlnit-o niciodată? I-am spus lui Caruthers despre Bebe Everett. I-am spus și lui Steve. Acum se pot ocupa ei de asta. Nu sunt polițist

- E adevărat a spus Induma, la celălalt capăt al conexiunii. Nu ești.

Însetat de aer curat, am oprit în scrâșnet de cauciucuri într-un spațiu de parcare oblic față de axul drumului și am coborât, trăntind portiera.

- Agenții lui Bilton sunt pe urmele mele. Dacă-mi continui cercetările, i-aș putea conduce direct la ea. Și ar putea sfârși prin a fi ucisă din cauza asta.

- O îngrijorare justificată.
  - Nu dau nici o ceapă degerată pe politică. Sau pe Bilton. Şi nu datorez nimic nimănui.
  - Nimeni nu susţine contrariul.
  - Am făcut tot ce se putea face.
- Vocea îmi tremura.

Nick, s-a mulțumit înduma să spună. Am traversat fâșia de iarbă și m-am rezemat de gardul șubred, din fier. Sub și dincolo de el, de cealaltă parte a Pacific Coast Highway, se întindeau patru sute de metri de nisip și apa nesfârșită. Soarelă era jos și în imaginea lui filtrată prin norii pufoși nu apăreau decât nuanțe de purpuriu și violet, îmi aducea aminte de apusul rotund privit din tunelul în care mă ascunsese Homer. Mi-am coborât privirile spre tricoul meu, cel scos din cutia de carton din spatele bisericii. Cu inscripția lui stupidă, cu litere spiralate - *Și ne iartă nouă greșelile noastre*.

- Frank știa de Bebe Everett, am spus, dar i-a ascuns asta lui Caruthers.

Greutatea implicațiilor atârna între noi. Am auzit-o pe Induma foindu-se pe canapea sau poate ridicându-se:

- Încerci să-l dezvinovățești pe Frank, a zis. Știu. Dar, dacă-ți continui cercetările, trebuie să fii conștient că s-ar putea să-ți confirmi cele mai urâte temeri.

Telefonul îmi tremura lângă obraz.

- Trebuie să plec de-aici, am spus, și am închis.

Am respirat adânc de câteva ori. Pe urmă, m-am întors la Jaguar. Mai târziu, puteam să i-l las Indumei undeva, într-un alt oraș. M-am holbat la rucsacul de pe locul pasagerului, apoi la rigola largă, pregătită pentru uraganele din L.A. Trei pași, și aș fi putut arunca rucsacul în canal, scăpând de toată povestea asta. Cinci metri și o împingere. Aș fi putut

lăsa sutele de dolari legate în teancuri pe bordură, pentru vagabonzii campați pe toată lungimea fâșiei de iarbă.

În loc de asta, am dat înapoi și am intrat pe panta care lega Santa Monica de Pacific Coast Highway. Am pătruns în trafic și m-am îndreptat spre nord, îndepărtându-mă de oraș, de Bilton, de ecografie și de rămășițele carbonizate ale lui Mack Jackman. Acum eram una dintre mașinile pe care le auzisem zângănindu-mi deasupra capului când mă aflam în tunel, unul dintre sufletele norocoase care se puteau duce într-un loc mai bun. Exact așa cum îmi spusese Homer cu patru zile și cu o viață în urmă, eram un fugar, nu un luptător. Și, exact așa cum zisese, oamenii nu se schimbă.

Fuga mea era acum îndreptătită de cel mai bun motiv pe care-l avusesem vreodată, încercam să fug de vinovăția lui Frank. Nu puteam rămâne să înfrunt posibilitatea de a fi făcut tot ceea ce făcusem în ultimii șaptesprezece ani pentru cineva care nu era demn de asta. Numai gândul era suficient ca să-mi alunge dorința de a lupta, ca să mă lase resemnându-mă să duc singura viață de care mă temusem întotdeauna - camere de motel și slujbe ocazionale, amintiri sumbre și treziri la 2.18 noaptea. Oricât de deprimant ar fi părut, era mai bine decât să-l pierd pe Frank pentru a doua oară.

Am străbătut în goană Malibu, am trecut pe lângă speluncile unde găseai tortilla cu pește, cu surferii sleiți de puteri numărându-și mărunțișul plin de nisip din buzunarele de neopren, pe lângă Country

Mart, unde-și parchează vedetele de cinema Prius-urile între două plimbări cu avioanele Gulfstream, pe deasupra uluitoarelor și neumblatelor pajști verzi din Pepperdine. Mi-am continuat drumul, pe lângă plajele stâncoase aflate în proprietatea statului, pe lângă autobuze Volkswagen parcă desprinse din filmele de groază ale anilor 1970, pe lângă indicatoare care anunțau posibile căderi de pietre și chiar pe lângă câțiva bolovani căzuți. Undeva, pe lângă Paradise Cove, telefonul meu a început să sune.

L-am scos din buzunar. Am verificat identitatea apelantului. Induma. I-am săltat clapeta.

- L-au ridicat pe Homer.

Cuvintele m-au străbătut ca un val de gheață.

După o vreme am întrebat:

- De unde?

- L-au luat din locul lui de parcare de lângă magazinul lui Hacmed. Hacmed a încercat să te sune. Cred că aparatele din stocul lui de telefoane de unică folosință au numere consecutive. L-a format pe al ultimului telefon vândut, dinaintea celui de pe raftul lui. Cel pe care l-ai lăsat la mine a sunat, așa că am răspuns.

- OK. Lasă-mă... Am nevoie de un minut.

Scuze.

Am închis și am tras mașina pe acostament, într-o poziție periculoasă, cu mâinile mele golite de sânge pe volanul negru. Vehiculele treceau pe lângă mine luând curba în viteză și legănând Jaguarul pe îndărătnicul său sașiu englezesc, unul sau două oferindu-mi chiar și un sunet ascuțit de claxon ca o

înjurătură după consumarea faptei.

Nu știu cât am stat acolo, dar, când mi-am ridicat privirea, soarele nu mai era decât o amintire palpătoare a apei de lângă orizont. Câteva secunde mai târziu, oceanul întunecat a stârpit până și ultimul punct galben. Am așteptat o pauză în succesiunea farurilor, apoi am semnalizat și am făcut o întoarcere în U, pomind-o înapoi, către indiferent ce mă aștepta.

M-am apropiat de magazinul de pe colț cu o groază crescândă, ocolindu-1 și trăgând Jaguarul în spate. M-am holbat de-a curmezișul liniilor albe care delimitau spațiile de parcare.

Dacă-1 omorâseră deja, pur și simplu ca să-mi atragă mie atenția? Era ușor de șters de pe hartă. Citeam din când în când, cu un interes pervers, istorisirile din ziare - un cadavru descoperit după scurgerea mai multor săptămâni sau ani de la un sfârșit disperat, transformat în schelet într-un coș de fum, buhav într-o fântână, putrezind în aerul captiv într-o cameră de motel închiriată cu luna. Suflute rătăcite, care nu pontau la sosirea la serviciu și nu mergeau duminică să ia cina în familie. Nimeni nu le simțea lipsa. Nimeni nu remarcă înlăturarea lor. Nimeni nu se sinchisea, până când un miros distrugător, un morman de sfărâmături calcaroase sau o altă substanță cartilaginoasă nu se punea în calea mersului vieții sau a inspecției unei proprietăți imobiliare.

Înainte de a apuca să cobor din mașină, am auzit pe cineva chemându-mă din clădire:

- Psst!

Hacmed gesticula furios către mine prin ușa

din spate, abia întredeschisă.

- Nicolas. Vino aici.

M-am strecurat afară din mașină și am intrat în magazie. El și-a proptit mâna în pieptul meu, conducându-mă la colț, în afara câmpului vizual al camerei de supraveghere din plafon.

- L-au ridicat pe Homer.

- Am auzit. Ce s-a întâmplat?

- E vina mea. Hacmed își frângea agitat mâinile transpirate. Vineri n-am avut timp să duc chitanțele pentru încasările în bani gheață la bancă. Așa că a fost primul lucru pe care l-am făcut azi. Le-am lăsat acolo. Două ore mai târziu, în magazin au apărut doi bărbați. Serviciul Secret. Au întrebat despre bancnota de o sută de dolari pe care o depusesem la bancă. Mi-au spus că seria fusese verificată de casieră și găsită pe-o listă.

M-am sprijinit cocârjat de perete. N-ar fi trebuit să-i dau niciodată lui Homer sutele acelea de dolari din ascunzătoarea lui Charlie. Monitorizarea băncilor făcea actualmente parte din infrastructura Serviciului Secret, de vreme ce agenția fusese înființată ca să-i prindă pe falsificatori. Ar fi trebuit să știu că echipa lui Bilton luase în evidență seriile înainte de a-i da bancnotele lui Charlie.

-M-au amenințat că mă acuză de terorism, de participare la un complot pentru uciderea președintelui. M-au întrebat de unde primisem acea bancnotă de o sută de dolari. N-aveam decât una, dată de Homer noaptea trecută. Le-am spus, Homer era afară. L-au ridicat L-au aruncat într-o mașină.

Ochii lui Hacmed erau acum umezi.

- Mi-a fost fică, Nicolas. N-am știut ce să fac. Ce-ar fi trebuit să fac?

- N-ai fi putut face nimic care să schimbe lucrurile.

- Aș fi putut să inventez ceva. Să spun că n-a fost suta lui.

- Ar fi verificat benzile camerei de supraveghere și l-ar fi descoperit oricum.

- M-au întrebat și despre tine. Dacă te cunosc. Le-am spus că recunosc fotografia, că uneori cumperi de la mine. Dar nu le-am spus nimic altceva. Să fii prudent Nicolas.

Ușa din față a zăgănit și clinchetul aproape că l-a trimis pe Hacmed dincolo de plăcile de pe plafon. M-a lăsat acolo, năucit, și s-a grăbit să-l servească pe clientul anunțat de clopoțel. Pe urmă s-a întors. Eu nu mă clintisem. Aproape că nici nu respirasem.

Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că el vorbea din nou.

- Pe cumnatul meu l-au ridicat pentru trei luni. E ebenist Nimic mai mult. Dar l-au ridicat pentru că e din Pakistan. Nici avocat, nici nimic. Pur și simplu a dispărut. Trei luni. Mi-am ajutat sora și pe copiii lor. *Trei luni*. Și pe urmă, într-o bună zi, s-a întors. Fără nici o explicație. L-au ținut într-o închisoare secretă, punându-i întrebări, hrănindu-l ca pe un câine. Cumnatul meu e un bărbat voinic. Homer nu supraviețuiește dacă e tratat așa.

- Își vor da seama că Homer nu știe

nimic.

- Și ce, cumnatul meu știa ceva?

Hacmed striga pur și simplu.

- Nu, nu. Ce altceva ți-au mai spus?

- Îl vor acuza pe Homer de crimă.

Crimă. Au spus că a ucis un bărbat într-un apartament, apoi i-a dat foc, și pe urmă a aruncat apartamentul în aer. Au spus că bancnota dovedește că era în cărdășie cu mortul. Homer le-a spus că o avea de la altcineva. Nu l-au crezut N-are bani să-și angajeze un avocat ca lumea. Nu poate plăti cauțiunea. Îl vor lăsa să putrezească.

- Cine ți-a spus toate acestea?

- Agentul din Serviciul Secret s-a întors

acum o oră. Mi-a spus totul.

- Un tip voinic, tuns scurt, bronzat?

-Da. El e.

- Drăguț din partea lui. Să-ți dea toate

informațiile acestea.

Hacmed m-a privit nesigur.

- Ce vrei să spui?

- Nimic, scuze. Altceva?

- Acum îi întocmesc dosarul de acuzare.

Măine îl duc alături de toți ceilalți infractori. La prima oră a dimineții. Alături de violatori și de ucigași.

A clătinat din cap, din nou gata să plângă.

Sever mersese până-n pânzele albe, vrând să afle că Homer avea să sufere mai mult decât suferise deja dacă nu mă predam. Unul din noi doi avea să fie acuzat de uciderea lui Mack Jackson. Decizia îmi aparținea.

- Trebuie să pleci. Hacmed m-a condus la ușa din spate. Trebuie să te ascunzi.

-Hacmed, ascultă-mă, i-am spus eu. Nu e vina ta.

Și-a împins din nou capul prin crăpătura ușii și m-a privit cu ochi plini de jale.

- Nu? Atunci a cui e?

Clădirea înaltă mă domina, ferestre negre încadrate de beton alb, un fagure arogant. Îmi lăsasem Jaguarul la trei străzi distanță, în parcare a unei băcănii, cu cheile în locașul roșii, pentru înduma. Baza construcției era înconjurată de ghivece din beton și de lăzi pentru gunoi armate, ca măsură de siguranță împotriva mașinilor-capcană lipsite de ingeniozitate.

Simțindu-mă ciudat de dezgolit fără rucsac, mi-am scos celularul din buzunar pentru o ultimă convorbire.

Steve mi-a răspuns cu voce tăfhoasă:

- Credeam că ți-am spus să mă suni numai dacă ești pe punctul să fii ucis.

- Da, bine.

- Rahat, a spus el.

O rafală de vânt a trecut peste obrajii mei și peste microfon și Steve a zis:

-Alo?

- Sunt aici. Ai făcut vreun progres?

- Intru în bazele de date ori de câte ori îmi pot găsi un minut liber, dar trebuie s-o fac fără zarvă, cum îți spuneam. Jane Everett nu e cel mai comun nume, dar nici cel mai neobișnuit. Până acum am găsit multe potriviri de nume, dar nimic care să coincidă cu profilul sau cu fotografia.

Mi-am dres glasul.

- Nu încerca să dai de mine. Nu mă suna la numărul ăsta. Așteaptă, și-o să te caut eu. Dacă o să pot.

- Ascultă, Nick, mama ta...

- Dacă nu-ți mai dau nici un semn de viață, spune-i lui Callie...

-Ce?

- Spune-i că-i mulțumesc fiindcă m-a crezut.

Am închis clapeta telefonului cu un pocnet, înainte de a npuca el să mai spună ceva. L-am pus pe beton și l-am strivit cu călcăiul pantofului. Pe urmă am scos plăcuța cu circuitul electronic, am îndoit-o și am lăsat-o să cadă prin grătarul unei guri de canal. Am aruncat carcasa de plastic într-o ladă de gunoi.

Aveam mari șanse să devin în curând un dușman al statului, cu toate privilegiile implicate. Sau unul dintre acele cadavre anonime, ascuns într-o conductă a sistemului de încălzire și descoperit peste câteva săptămâni, când avea să se schimbe vremea. Dispărut, dar de data asta pentru totdeauna. Păcat, mă simțeam ca și cum în clipa aceea aș fi avut de pierdut mai mult ca niciodată. Atât de mult se schimbaseră lucrurile în ultimele șase zile. Le împărtășisem trecutul meu Indumei și lui Callie și asta însemna că eu aveam să le lipsesc mult mai mult.

Un autobuz a trecut hărâind pe Figueroa, apoi a încetinit, expulzând un jet de gaz. Vântul nopții a ridicat într-un vârtej ambalaje de hotdog și câteva frunze căzute prea devreme. Lăsându-mă pe călcaie,

ca un țărănoi în Manhattan, am contemplat clădirea impozantă. Aproape că ascundea cerul.

Transpiram prin tricoul meu cu mesaj creștinesc.

Am intrat în hol înainte de a-mi pierde curajul. Chiar și la ora aceea, exista un trafic moderat către și dinspre lifturi. În virtutea obiceiului, mi-am lăsat capul în jos și am ocolit consola de la recepție. Nu-mi plăcea să semnez în cărțile vizitatorilor, deși nimic din toate acestea nu mai conta. Distras de telefoane și de femeia cu voce stridentă care rătăcise o hai gardianul nu m-a observat

M-am strecurat printre ușile unui lift, care tocmai se în- chideau. Apăsând butonul etajului doisprezece, mi-am dat seama că mă întorsesem cu spatele spre oglinda de pe peretele din fiind, unde era de obicei ascunsă camera de supraveghere. Atât de multe obiceiuri, întinzându-se pe durată unor numeroși ani din trecut Dar acela era sfârșitul, era timpul să pun alături cartea lui Liffman cu reguli și să mă îndrept către pântecul fiarei.

Când am sosit inima îmi bătea nebunește și simțeam furnicături în vârfurile degetelor. Mi-am impus să ies, asaltat de strălucirea fluorescentă. În capătul holului, alături de biroul de la recepție, atârna emblema amplă, cu vulturul său și cu steagul.

Femeia și-a ridicat privirea. În spatele ei era camera deschisă a detașamentului, birouri înșiruite în jurul unor pereți despărțitori înalți până la talie. În ciuda cravatelor lărgite și a faptului că-și scosese hainele costumelor, încăperea era o imagine a

hârnicii. Agenții răsfoiau dosare, primeau faxuri, împungeau cu degetele fotografiile bust ale suspectilor.

Mi-am continuat drumul către recepționeră. Aveam palmele lipicioase. M-am retras, ferindu-mă de atingerea unui agent în trecere, de parcă ar fi fost contagios. Simțeam camerele de supraveghere fixate în tavan de parcă ar fi fost luminile unor lămpi de interogatoriu căzându-mi pe față. Speriat, de strălucirea lor, am ajuns lângă birou. Nu mai aveam unde altundeva să mă duc. Recepționeră, fardată frumos, ca una dintre femeile reprezentative ale anilor 1950, mi-a zâmbit, așteptând. Câțiva agenți și-au ridicat privirile desprinzându-și-le de birourile lor. Respiram cu greutate.

- Sunt..

- .Da? a întrebat ea.

Un puseu de greață, ca acela care-mi însoțea trezirile de la 2,18, însă mult mai intensă sub luminile strălucitoare. Dincolo de peretele despărțitor, am recunoscut umerii lăți ai lui Reid Sever. Se uita în altă parte, aplecat să studieze un document. Linia de piele albă de sub tunsoarea lui scurtă era accentuată.

- Sunt...

Mi-a înțepenit gâtul. N-am putut să-mi rostesc numele.

- *Ce*, domnule?

- S... Sunt...

Ochii mi s-au îndreptat spre Sever. El - și toți ceilalți agenți din încăpere - se holbau acum la mine. Eram complet imobilizat, patetic.

- Nick Korrigan, a spus Sever.

CAPITOLUL 38

- Eliberați-1 pe Homer acum sau nu vă spun nimic.

Mă dureau brațele. Sever nu mă ajuta deloc ținându-mă de cătușe ca să mă conducă și înbrâncindu-mă de pe un coridor pe altul. Agenții și secretarele din fața monitoarelor sau a cânilor cu cafea făceau câte o pauză ca să observe trecerea noastră.

- Nu stabilești tu regulile, a spus, cu tenta molatică a accentului lui din sud.

- Asta a fost înțelegerea. O știi, așa cum o știi și eu.

- N-avem nici o înțelegere.

- Știm amândoi că toată povestea n-are

***Nu te încrede în
nimic!***

nici o legătură cu Homer. L-ai folosit ca să ajungi la mine. A mers. Acum nu vă mai e de nici un folos. Dacă vrei să vorbesc, lăsați-l în pace și dați-i drumul înainte de a fi aruncat printre infractori.

Sever nu și-a încetinit pașii. Am trecut pe lângă ușile deschise ale câtorva birouri, apoi cătușele mi-au mușcat încheieturile și umerii mi s-au încordat în articulații când m-am oprit cu o smucitură. L-am auzit în spate, respirând greu, i-am simțit pumnul strângându-se în jurul lanțului cătușelor. În cele din urmă m-a târât înapoi, făcând un nou viraj. După alți câțiva pași dureroși eram în afara unei uși armate duble, uitându-ne la un paznic prin geamul antiglonț.

Sever s-a aplecat către microfonul încorporat, spunând:

- Dă-i drumul.

Paznicul și-a îndepărtat scaunul pe role de lângă geam și îi dispărut. Zumzetul unor uși de siguranță. Un huruit metalic. O clipă mai târziu, Homer a fost scos pe ușă sub escortă, încadrat de doi paznici care-l țineau strâns de biceps cu mânușile lor albe, de latex. Tremura, un munte de zdrențe vibrând. Buzele i se mișcau de capul lor, barba îi trepida. M-a văzut, a pălit sub jeg și a încercat să-mi spună ceva, dar n-a reușit. Paznicii l-au purtat pe lângă noi, ducându-l către lift și l-au îmbrâncit înăuntru. Ușile glisante s-au închis și gardienii au trecut din nou pe lângă noi, scoțându-și mânușile și chicotind pentru ei înșiși.

Au dat din cap către geam. Ușa s-a deschis cu un pocnet și au dispărut.

Sever nu s-a clintit.

- Oricum, m-a întrebat, ce legătură ai cu vagabondul acesta?

- Mi-e prieten.

- Ai niște obiceiuri dubioase, Korrigan.

Eram din nou în mișcare.

- Unde mă duci?

- La interogatoriu.

- Vreau să vorbesc cu Wydell.

Sever a scos un sunet care-i trăda iritarea și cătușele mi s-au înfipt mai adânc în carne. Încă un coridor, o ușă, apoi am trecut pe lângă o agentă a cărei privire a rămas lipită de Sever o secundă în plus. Eu eram un infractor nemernic, în contrast cu bărbații minunați cu îndatoriri și intenții admirabile. Cu brațele ținute la spate, m-am apropiat de ușa metalică. Sever n-a încetinit. Am izbit-o cu pieptul și s-a deschis. Mi-a făcut vânt înăuntru și, după ce m-am clătinat câțiva pași, am căzut pe un scaun de lemn din mijlocul cutiei de beton. Scaunul s-a înclinat, ajungând să se sprijine pe numai două picioare, apoi și-a regăsit locul cu un pământ. Sever a închis ușa. A încuiat-o. Nici o cameră de supraveghere. Nici un geam-oglină. Un bec gol deasupra capului, pentru efectul gulag.

Aici sfârșeau oamenii care-l amenințau pe președinte?

Sever a pășit în fața becului care se legăna, plasându-și fața în umbră. Mi s-a tăiat răsuflarea, dar am expirat încet, ca să se observe cât mai puțin.

- Nu mă puteți ucide, am spus. Lumea o să afle.

- Să te *ucidem*? Despre ce dracu' vorbești?

- Caută în șoseta mea, am zis.

A scos din ea o bucată de hârtie împăturită și s-a uitat la scrisul meu urât. „Mă numesc Nick Honigan. Am fost dus la San Onofre în timpul incidentului «terorist» de săptămâna trecută. Nu l-am ucis pe Mack Jackman. Nu sunt terorist. M-am predat Serviciului Secret la sediul din Figueroa 725 S, în noaptea de 15 septembrie. În clipa când am intrat în

clădire nu aveam nici o rană și eram perfect sănătos.”

- Cu ce naiba o să te ajute asta? a-ntrebat Sever.

- Am închiriat o cameră de motel. Cu un fax preprogra- mat Dacă nu sunt eliberat până la miezul nopții, faxul o să fie trimis.

-Unde?

- *La LA. Times, New York Times, CNN, MSNBC și Fox News.*

- Nimeni n-are de unde să știe că ai fost la San Onofre.

- Asta-i ultima dintre grijile tale.

- Da? Atunci de ce nu-mi spui care sunt adevăratele mele griji?

- *Ce altceva* mai trimit în faxul ăla.

- *Ce altceva* mai trimiți?

- Vreau să vorbesc cu Wydell.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Ar trebui să vorbești mai degrabă cu mine. De ce-ai trebui să vorbesc mai degrabă cu tine?

A făcut o pauză, și-a umezit buzele.

- Sunt un ascultător mai bun.

- O să-mi încerc norocul cu Wydell.

- Nu e aici.

- Unde e?

- Supraveghează pregătirile pentru discuția de la UCLA. Mă crezi sau nu, el e agentul special responsabil, are alte probleme urgente. Nu poate ajunge aici. Asta nu se poate aranja.

- Ai timp de aranjamente până la miezul nopții. Pe urmă n-o să mai aibă nici o importanță.

- Poate că ar trebui să recomand pentru tine o evaluare psihiatrică.

M-a studiat. Probabil se vedea limpede că eram hotărât, fiindcă s-a strâmbat și a spus:

- O să văd ce pot face.

La ușă s-a oprit.

- Ce te face să crezi că te poți încrede în Wydell?

- N-am spus niciodată că am încredere în el. Dar o să vorbesc cu el.

Dar ieșise deja, înclinând capul în urma lui. M-am îndreptat spre ușă, însă spre interior n-avea mâner. Nici măcar o plăcuță de metal în spatele yalei. Pereții etanși m-au adus într-o stare vecină cu panica. În primele cincisprezece minute am mers în jurul încăperii atingând pereții cu umerii, cu o durere fierbinte pulsându-mi în rana din obraz. După ce a trecut cam o jumătate de oră, am descoperit în sfârșit cum să fac un pas înapoi, trecând peste cătușe și

***Nu te încrede în
nimic!***

aducându-mi mâinile în față. Asta mi-a liniștit mușchii
încordați ai umerilor, dar n-a rezolvat nimic altceva.
Aerul reciclat devenea tot mai dens și mai umed.

- Când a intrat Wydell, urmat de Sever, stăteam din nou pe scaunul tare, de lemn. Nu, am spus. Doar tu.

Wydell a dat din cap către Sever, care a oftat și a ieșit. Wydell a închis usa, apoi s-a întors spre mine. Cărarea lui din stânga, trasată cu atâta precizie încât părea o muchie de cuțit, nu-i lăsa nici un fir de păr nelalocul lui. Nodul cravatei era atât de simetric, încât părea fixat cu clipsuri. Transpirația îi păta cămașa și pliurile de pe abdomen. O zi lungă, fierbinte. S-a îndreptat spre mine, cu becul aruncându-i umbre pe nasul subțire, cu șaua ușor îndoită de o lovitură de demult. S-a oprit în picioare, deasupra mea, cu brațele pe lângă trup, prea cizelat ca să și le încrucișeze, deși nerăbdarea lui era evidentă.

Mi-a aruncat o privire acuzatoare.

- Am văzut biletul pe care ameninți să-l trimiți prin fax. Credeam că avem o înțelegere în legătură cu San Onofre.

- Lucrurile s-au schimbat.

- Da, trebuie să ne dai o mulțime de răspunsuri.

- Scurgerile de informații i se datorează lui Sever?

- Nu. Scurgerea a fost stopată.

- Cine a fost?

- Oh, corect. Am uitat că ai o autorizație valabilă la toate nivelurile.

- De unde știi că nu ești *tu* spionul?

- Nu știi.

- Atunci de ce-ai vorbi cu tine?

- Tu ai cerut să vin aici, Korrigan, ai uitat? Îi putem da celui de-al treilea terorist un nume și un chip oricând avem chef. Nu ești pe o poziție care

să-ți permită să joci dur.

Wydell s-a dus către ușă, a deschis-o și a făcut un semn. Și a spus, peste prag:

- A decis că suntem ticăloși amândoi... sau poate nu.

Sever a intrat, părând să nu fie prea mulțumit de mine.

- Poate că și Mack Jackman era un ticălos. Poate de-asta l-ai tăiat gâtul.

- Sau poate că Mack Jackman era mort când am ajuns acolo.

-Era?

- Asta să mi-o spui tu.

Sever și-a privit superiorul.

- Ce e cu tipul acesta?

- Ce crezi că am făcut eu? am întrebat. I-am tăiat gâtul lui Jackman și pe urmă am încercat să m-arunc singur în aer și să-mi dau singur foc?

- Ai aprins muniția existentă în apartament cu o grenadă. Ca să distrugi dovezile.

- Convenabilă poveste, am spus.

- Nu pentru Mack, a zis Wydell.

- Despre ce vorbești? Sever s-a întors spre Wydell. Despre ce vorbește dobitocul acesta?

Ochii lui Wydell nu m-au slăbit nici o clipă.

- Așa deci, a spus. *Noi* l-am ucis pe Mack Jackman. Asta era?

Am încetat să-l mai fixez cu privirea.

- Ai fugit de la fața locului, a insistat Wydell. Nu e decizia unui nevinovat.

- După explozie, nu m-am mai simțit bine-venit.

- *Eu?* Sever și-a ieșit brusc din fire.
Crezi că *eu* am declanșat incendiul?
Deruta și furia lui păreau îndreptățite, cu
accentul lui sudic tot mai puternic din cauza emoției.
- Ai fugit de la fața locului, a repetat
Wydell. Făceai afaceri cu victima.
- De unde știi asta? am întrebat. Alte
fotografii de la Kim Kendall?
- Cine e Kim Kendall?
Wydell părea sincer nedumerit. Nu i-am
răspuns, așa că întrebat:
- De ce sunteți tu - și amicul tău
vagabond - în posesia unor bancnote marcate?
- De ce au fost marcate? am întrebat
- Nu știu. Decizie luată în sistem. De
sus.
- Corect am zis eu. De sus. Poate că
Aripa de Vest stă cu ochii pe bancnotele alea de o sută
de dolari.
Lui Sever i-a sărit din nou muștarul.
- Ce tot spui despre președinte? Furia i-
a asprit trăsăturile. Aici, între patru ochi, te pricepi să
ripostezi, nu-i așa? Nu ca afară, în sală, în fața altora,
unde aveai limba prea încleiată ca să mai fii în stare
să-ți spui numele.
Wydell a deschis ușa și a întins brațul în afară.
Când i-a reapărut mâna, ținea un Glock într-o pungă
pentru prelevare de la locul crimei. Trecerea vremii
înnegrise sângele lui Frank de pe mâner.
- Istoria vieții tale e extraordinară,
Korrigan; recunosc asta.

Scăldat brusc în sudoare într-o cameră de interogatoriu. Din nou. Era ca și cum ultimii șaptesprezece ani s-ar fi îngustat până la dimensiunile unui vârf de ac, așteptând să mă străpungă.

Fața lui Wydell era încordată de furie.

- Povestea asta ne-a picat în brațe de sus și încep să am oarecum senzația că sunt un pion într-un joc politic. În asta ai intrat? Într-un joc politic?

Arma care-l ucisese pe Frank se legăna în plasticul murdar. Îmi era greu să-mi iau ochii de la ea.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Amprentele mele sunt pe arma aceea
dintr-un anumit motiv - citești raportul, am spus. Deci
răspunsul e da?

Wydełl i-a înapoiat punga indiferent cui s-o fi
aflat afară. Ușa s-a închis cu o bufnitură surdă
concludentă, care demonstra că încăperea era
antifonată.

- Nu știu pe ce canale s-a deplasat
această probă, ca să ajungă pe biroul meu așa cum a
făcut-o. Dar să spunem că pare să fi apărut ca prin
farmec. În politică se petrec o mulțime de fenomene
magice. Dovezile apar. Oamenii dispar. Chiar vrei să te
joci pe nisipul ăsta? Fiindcă e al dracului de sigur că
noi nu vrem.

Privirea aspră a lui Sever nu se dezlipise de
mine.

- Ai luat legătura cu Caruthers?

-Nu.

- Noi credem că ai făcut-o.

- Dați-i un telefon. Spuneți-i că sunt aici.

- De ce-am face asta?

- Poate vrea să știe.

- Cui naiba-i pasă? a zis Sever. Noi nu
dăm raportul în fața unui senator oarecare. Il

protejăm. Dar cea mai importantă dintre misiunile
noastre e protecția președintelui Statelor Unite.

- Și a intereselor sale, a adăugat cu
răceală Wydełl.

- Atunci trimiteți-i Omului un mesaj.

Spuneți-i că am dovada pe care o caută Serviciul
Secret din ordinul lui.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Ce dovadă? a întrebat Sever.
- Dovada care nu există.
- Și în ce constă această dovadă
inexistentă? a întrebat Wydel.
- E cea care-o să fie trimisă prin fax
către principalele organe de presă peste... - mi-am
înclinat capul, ca să pot vedea ceasul lui Wydel -...
două ore și cincisprezece minute.

- Sever s-a uitat la mine chicotind. E o rușine că președintele Statelor Unite n-are contacte în mass-media. Sunt sigur că forțele lui sunt neajutorate în fața unui fax oarecare, trimis de un maniac neidentificat.

— Dacă nu l-ai ucis pe Mack Jackman și n-ai aruncat în aer apartamentul acela, m-a întrebat Wydell, de ce te joci de-a extorcarea cu un fax?

- Pentru că, dacă o să fiu ciopârțit în vreo clădire camuflată sau aruncat în aer, cu capul spulberat, măcar să știu ceva.

- *Ce să știu?*

Sever l-a dat pe Wydell la o parte, un act de insubordonare pe care acesta a părut să-l ierte în acele circumstanțe. Sever a înșfăcat brațele scaunului meu și și-a apropiat fața de a mea atât de mult, încât îi simțeam mirosul transpirației.

- Sistemul ne aparține. Așa că uite ce joc o să jucăm. O să am grijă să fi acuzat de crimă - uciderea lui Mack și a lui Frank - și o să stabilesc o cauciune atât de mare, încât o să stai în celula ta până la proces.

- Transmite-i lui Bilton mesajul, am spus eu.

Sever s-a strâmbat și s-a ridicat. Wydell a făcut un pas înainte, blocând revărsarea de lumină crudă a becului atârnat. Măinile i s-au încordat pe lângă corp. „Acum e acum”, m-am gândit, dar el s-a mulțumit să mă studieze cu ceea ce părea a fi sinceră curiozitate. Pe urmă m-a întrebat:

- Ce vrei, Korrigan?

— Răspunsuri.

- Nu, a zis Wydell, ce vrei să câștigi din toate acestea?

M-am foit pe scaun, uitându-mă în sus, la el.

- Nimic.

- Asta te face atât de-al naibii de periculos.

S-au îndepărtat, dispărând dincolo de ușă și

apoi am auzit pocnetul sonor al yalei, încă mai simțeam mirosul detergentului din cămașa lui Sever.

Am bătut în ușă până când au început să mă doară mâinile la baza palmelor, după care mi-am apăsât urechea pe metalul rece. Nimic, doar zumzetul cablurilor din pereții din jur.

Au trecut douăzeci de minute sau patruzeci.

Când s-a deschis ușa, stăteam din nou pe micul meu scaun. Sever a intrat primul și a pus în fața mea o măsuță, pe care Wydell a așezat un telefon negru, de modă veche. Firul lui trecea peste prag, ieșind pe coridor. Era un soi de serviciu în cameră, cu chelneri care te urâsc.

Agentii s-au rezemat de perete și s-au holbat la mine. Eu le-am întors privirea. Costumul impecabil al lui Wydell îmbrăcându-i trupul suplu, părul lins, cărunț, cu un V ascuțit în mijlocul frunții, aerul de membru al generației născute în anii 1950. Și Sever, masiv ca un atacant din echipa de fotbal american cu o siguranță de sine amenințătoare, gravată în fiecare trăsătură a feței sale colțuroase. Erau acel gen de oameni albi care nu mai vin acum pe lume, dintr-o generație care a ratat muzica rap și globalizarea artei

culinare, și filmele de acțiune din Hong Kong, o generație a jucătorilor albi de pe linia de trei sferturi și a piloților de linie și mai albi, bărbați care crescuseră fiind prieteni cu negri și cu fete orientale, albi din cluburile de golf, băutori de martini, albi cu pantofi albi, albi ca Frank, albi autoritari, albi din Serviciul Secret Wydell era probabil cu un deceniu mai bătrân ca Sever, probabil achitase deja acoul pentru apartamentul lui de pensionar din Sarasota, în privirea lor, privirea impenetrabilă a autorității, nă exista nici o ezitare.

Am ridicat cu atenție receptorul. Era cel mai greu pe care-l ținusem vreodată în mână. Am desfăcut șuruburile capacului difuzorului, apoi pe celălalt, care protejează microfonul, și m-am uitat înăuntru. Cătușele mă stânjeneau, dar am reușit. Sever și Wydell păreau gata să mă declare apt pentru cămașa de forță.

Sunetul strident al soneriei telefonului a reverberat de pereții de beton, și am tresărit cu toții. Am ridicat receptorul la ureche, acoperind măruntaiele microfonului cu căușul palmei, ca să le feresc de atingerea buzelor.

-Alo?

- Sunt alături de președinte.

O voce profundă, pe care n-o mai auzisem niciodată. Domnul Pager?

- în clipa asta?

- Nu, fac parte dintre membrii echipei sale.

- Cum vă numiți?

- Asta nu te privește.

- Văd că nu mai e la fel de nerăbdător să

mi se adreseze personal, am spus.

A continuat ca și cum eu n-aș fi vorbit între timp.

- Am înțeles că faci afirmații delirante în
privața președintelui Statelor Unite.

- Nu sunt chiar atât de delirante, de
vreme ce îmi vorbești acum la telefon.

- Președintele Bilton ne-a cerut să ne
purtăm în continuare cu amabilitate, ca urmare a
rolului tău în eliminarea amenințării teroriste de la
San Onofre.

- N-a fost o amenințare teroristă.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Pentru o vreme n-am auzit decât
pârâiturile estompate de pe fir, apoi vocea a spus: Dă-
mi-l pe agentul care răspunde de caz.

I-am oferit receptorul disecat lui Wydell, care a
făcut un pas înainte și l-a apropiat de față extrem de
iritat.

- Da, domnule? Nu, domnule, nu sunt
sigur că e recomandabil. Da, domnule.

A lăsat piesele receptorului pe masa dinaintea
mea cu un gest respectuos, apoi capul i-a zvâcnit către
Sever, care l-a urmat afară. Mi-am apăsât din nou
difuzorul pe ureche, iar celălalt a știut, cumva, că
eram acolo.

- Vorbește, a spus.

- Știu că, în 1991, președintele Bilton a
devenit tatăl unui copil nelegitim.

- Te înșeli.

- După cum sunt sigur că v-a explicat
agentul Wydell, dețin dovezi în acest sens. Iar acestea
sunt programate pentru a fi trimise prin fax peste
circa o oră și jumătate. Sunt reținut pentru crime pe
care știm cu toții că nu le-am comis. Dacă nu sunt
eliberat imediat, faxul va fi trimis.

- Mă ameninți?

- Nici măcar nu știu cine sunteți. Vă
expun niște fapte în baza cărora să luați o decizie.

- Ești un tânăr cu extrem de multe
probleme. Ar fi cazul să te gândești cu toată
seriozitatea la ajutorul unui profesionist

- Atunci de ce vă obosiți să discutați cu
mine?

***Nu te încrede în
nimeni***

-

Din cauza rolului pe care l-ai jucat în
afacerea delicată de săptămâna trecută, președintele
Bilton ne-a cerut să ascultăm ce ai de spus și să
verificăm dacă deții informații credibile. Nu deții.
Noapte bună, domnule Korrigan.

Legătura s-a întrerupt. Bărbatul de la celălalt capăt al firului vorbise atât de calm și de încrezător în sine, încât mi-am simțit propriile convingeri zdruncinându-se. *Înțelesesem* totul greșit? Pusesem fragmentele cap la cap astfel încât să formeze o reflexie a paranoiei mele? Oricum ar fi fost, jetoanele erau pe masă și ruleta se învârtea.

N-am avut timp să mă cufund prea mult în panica pe care o simțeam împresurându-mă încet-încet. Ușa s-a deschis și a intrat Wydell, cu buzele subțiate de furie. A scos o cheie din buzunar și mi-a descuiat cătușele.

- Nu știu ce rahat ai răscolit.

A aruncat cătușele pe masă cu dezgust și a ieșit.

Ușa era deschisă. Mi-am scos cu prudență capul pe coridor. Câtiva angajați văzându-și de treburile lor. Cineva folosea un copiator, într-un birou de alături. Am înaintat pe culoar. Ușile liftului erau deschise, așteptându-mă - am presupus. Sever stătea în partea din spate a cabinei, sprijinit de balustradă. Nu am fost surprins.

- Ți-ai făcut niște prieteni în poziții

înalte, a zis.

Am intrat în lift și el a apăsă butonul nivelului inferior al parcerii.

- Indiferent de ce magie neagră te-ai folosit în convorbirea aceea telefonică, a spus el, te-a scos basma curată.

- Basma curată?

Am apăsă butonul holului de la parter și am

rămas tăcuți în liftul care cobora șuierând.

- Ai mașină? m-a întrebat.

- Nu. N-am.

- Te duc cu a mea.

îndatoritor.

Ascensorul a încetinit, ajungând la nivelul

holului.

Sever a înaintat, proptindu-și umărul de
panoul cu butoane.

- Ce-ar fi să vii cu mine în garaj?

Nu te încrede în

nimeni

- Am de ales?Întotdeauna există mai multe posibilități.

Ușile au început să gliseze, deschizându-se. Sever s-a îmbățosat, desprinzându-se de perete. M-am uitat lung la consola de la recepție, la strada de dincolo de ușile masive de sticlă. În același timp, am numărat. „Unu... doi... trei... patru... cinci.” Ușile s-au închis, ascunzându-mi libertatea întrezărită.

- Am fost însărcinat să recuperez anumite obiecte, a spus Sever, imediat ce am reînceput să coborâm.

- Ce obiecte?

- Cele pe care intenționei să le trimiți prin fax la miezul nopții.

- Nimeni nu pare să știe ce sunt obiectele acestea, am zis cu, și totuși au făcut multe.

- S-ar părea că sunt secrete.

- Mă îndoiesc, am ripostat.

- Secrete sau nu, o să-mi spui cum le recuperăm.

- Pot să-ți trimit o scrisoare din Ketchikan, Alaska?

Ușile liftului s-au deschis cu un clinchet. Am pășit în garajul întunecat și Sever m-a înșfăcat de braț.

- S-ar putea să nu fie chiar atât de ușor. În spatele nostru, ușile liftului au rămas deschise. „Unu... doi...”

- Nici nu mi-am imaginat asta, am spus. „Trei... patru...” OK, am adăugat. Să mergem.

Mi-a adresat un zâmbet superior și mi-a eliberat brațul. El a făcut un pas înainte, eu, unul

***Nu te încrede în
nimeni***

Înapoi. Aproape ca într-un cadril. Am apăsat din nou
butonul parterului și ușile s-au închis, cu Sever
râsucindu-se, nedumerit, cu năvala sângelui adus de
furie în obraji devenind vizibilă pe tenul bronzat.

Liftul a părut să aibă nevoie de o veșnicie ca să urce trei niveluri. L-am lovit cu tălpile, dorindu-mi să meargă mai repede. Imediat ce s-au deschis ușile către hol, m-am strecurat printre ele, cu cămașa frecându-mi-se de marginile de cauciuc, și am trecut grăbit pe lângă paznici. Unuia dintre ei i-a părât stația radio, și și-a desprins-o de la centură, iar eu mi-am impus să n-o iau la fugă, nu înainte de a ieși în stradă. Pe urmă am început să alerg. Traversând Figueroa, evitând luminile farurilor, apoi pe trotuar, dând în goană colturile, cu trecătorii ferindu-mi-se din drum.

Am ajuns în parcare a băcăniei și am luat eu însumi cheile din locașul roșii. Mi s-a părut că nu m-am urcat destul de repede în mașină, nu m-am oprit să mă uit în oglinda retrovizoare. Abia după câteva străzi mi-am descleștat mâinile de volan și mi-am permis să respir adânc. Mergând în viteză, am lăsat geamul în jos, îngăduindu-i vântului să-mi sufle în față. Aerul purificator al nopții, ba chiar și câteva stele vizibile pe cerul întunecos al Los Angelesului, pe care nu fusesem sigur că aveam să-l mai văd vreodată.

Nu exista nici un fax și nici o cameră de motel, dar rămăneau o mulțime de capete libere care trebuiau

legate. **CAPITOLUL 39**

Homer era exact acolo unde aş fi putut ghici că este - în fața magazinului lui Hacmed, sorbind dintr-o sticlă de bourbon Jim Beam de o jumătate de litru. Înainte de a coborî din Jaguar m-am uitat în jur, cu încheieturile mâinilor încă du- rându-mă de la cătușe.

Homer era pe jumătate adormit, zăcea pe o parte, cu ochii rozalii, cu buzele - abia vizibile prin barba încălцитă - zvâcnind. Pe pavaj, alături de obrazul lui, era o mică băltoacă de vomă. Urmărindu-mă cu privirea, a înclinat sticla goală, lăsând să se scurgă ultimele picături. Pe urmă a aruncat-o spre tomberon. A căzut lângă, spărgându-se cu un pocnet.

S-a grăbit să se tragă înapoi până când a atins peretele și l-a folosit ca să se salte tremurând, până ce a ajuns să stea mai mult sau mai puțin în capul oaselor. M-am oprit în fața lui.

- Ai intrat acolo, a spus. Pentru mine. Te- ai întors. A clătinat din cap, neveninduri să creadă. De ce-ai făcut ceva atât de stupid?

Am dat să răspund, dar el m-a întrerupt.

- Mi-a fost frică, Nick. Continua să clatine din cap. Vorbeau atât de *dur*. N-am... N-am putut să mai fac mare lucru. Erau o mulțime de întrebări și de oameni. M-am lepădat de tine. O lacrimă și-a lăsat urma pe jegul de pe obrazul lui. Te-am abandonat. Nu le-ai spus nimic pe care să nu-1 fi știut deja, Homer. Te-au folosit ca să ajungă la mine. E vina mea că te-am târât în asta.

- Nu m-ai târât în asta. *M-am lăsat târât.*
În colțurile ochilor i s-a adâncit laba gâștei - semn că se amuza.

- E o diferență.
- Eu te-am implicat. Fără să-ți dezvălui toate faptele.

- Nu putem ști. Cum și când. Ce facem.
Efectele secundare. Nu putem.

Ochii i s-au împăienjenit și-a șters nasul, pornind de jos și împingându-și-1 în sus, brutal, cu o mână zdrențuită.

- Nu poți trăi fără să rănești oamenii.
- Cred că nu.
- De-asta n-o recomand.
- Ce nu recomanzi?
- Viața.

Mi-am adus aminte de el, în parc, sărind în spatele schizofrenicului cu ochi roșii, sau cel puțin încercând s-o facă. Mă gândisem întotdeauna că gestul lui scosese la lumină o rezervă ascunsă de curaj. Dar poate pur și simplu nu-i mai păsa dacă trăia sau murea. Și iată-ne aici, doi refugiați de Dumnezeu știa ce, marcați de cele prin care trecuserăm în viață și de

încercarea disperată de a lăsa totul în urmă. M-am uitat la ochii lui încețoșați. Pierzându-și echilibrul, fu cât pe ce să cadă din picioare.

Am privit strada, pe jumătate așteptându-mă să-l văd pe Sever într-o berlină care să frâneze cu cauciucurile scrâșnind.

- Trebuie să te luăm de-aici. Poți să stai sub pământ câteva zile?

***Nu te încrede în
nimeni***

- Te rog, *Duc o viață*

subpământeană. Haide, te duc cu mașina până la tunel.

L-am prins de brațe și l-am tras în sus,
clătinându-mă sub greutatea lui. Duhoarea era
cumplită, copleșitoare. Straturile lui de măneci
zdrănuite, ude de ceva pe care nu voiam să-l identific,
grămadă peste umerii mei, peste pielea goală a
gâtului. Mirosul puternic de băutură, emanat de
Homer prin toți porii, îmi umezea ochii. Era o treabă
murdară, dar, în cele din urmă, l-am ridicat în picioare,
sprijinindu-l de perete. Burdihanul i se legăna. M-am
îndreptat spre mașină.

- Îmi cumperi o sticlă? a întrebat.

- Ești sigur că mai ai nevoie de încă

una?

- Da, al naibii de sigur.

Mi-am ridicat mâinile, recunoscându-mă

înving, și am intrat în magazin.

În spatele tejghelei, Hacmed era cât se putea
de pornit.

- Ia-1 de-aici, Nicolas. Va trebui să chem
poliția. Vomită peste tot, mi-a speriat doi clienți. Nu
pot face afaceri cu un bețiv în fața ușii.

- Luna de miere s-a terminat, eh? am

spus.

- Îmi pare foarte bine că e teafăr. Că e în
siguranță. Dar să fim sinceri, Nicolas. Nimeni nu-și
dorește un om ca el în preajmă.

Am arătat către o sticlă de jumătate de Jim
Beam de dincolo de tejghea, apoi am luat de pe raft
ultimul telefon cu convorbiri preplătite și l-am pus

***Nu te încrede în
nimeni***

lângă sticlă.

Hacmed a refuzat banii cu o fluturare de mână

- un act de generozitate fără precedent.

-

Pentru indiferent ce-ai făcut ca să-l

eliberezi.

Când m-am întors să plec, și-a fluturat un

deget către mine și a adăugat:

Și pentru indiferent ce faci ca să plece acum. Mi-am pus cele două obiecte în buzunar și am ieșit. A durat ceva timp ca să-l duc pe Homer în partea opusă a parcurii și să-l instalez pe scaunul pasagerului. A stat în tăcere pe toată durata drumului către plajă, uitându-se pe geamul lui. Am fost nevoit să-l țin deschis pe al meu ca să nu simt mirosul. La un moment dat i s-au cutremurat umerii și m-am întrebat dacă plângea.

Am oprit lângă treptele de beton care duceau în tunel. Acum arăta altfel. Mai lumesc și înrăstător de urban. Aerul jilav avea gust de mare și de gaze de eșapament. Deasupra noastră vuiau mașinile de pe autostradă. Homer și-a îndreptat ochii roșii către bord. I-am întins sticla de jumătate. N-a luat-o. I-am apăsă-o de braț și, în cele din urmă, și-a întins mâna jengoasă și a strâns-o în jurul sticlei.

- Să te întorci.

Vocea lui era răgușită, uscată. A coborât și a trântit furios portiera. În urma lui, pe scaunul de piele a rămas o amprentă murdară. S-a împleticit pe lângă faruri, oprindu-se lângă geamul meu, cu privirea către autostradă și către gura tunelului de sub ea. Avea ochii umezi.

Știam atât de puține despre el. Trecutul îl năpădea ca o haită de câini, dar eu nu aflasem nimic din acel trecut. Era tot numai prezent. Jim Beam. Parcarea magazinului din colț. Dușul din fiecare joi. Nu fusese căsătorit. Nu fusese dentist. Acestea erau minciuni inventate de Kim Kendall. Sau poate erau

adevăruri pe care el nu le mai conștientiza. Nu știam nici de ce anume fugise, nici din ce motiv. Nu știam dacă-și pierduse prietenii. Nu știam dacă lăsase în urmă o soție, sau un fiu, sau un părinte bătrân. Știam doar că toate acestea nu erau treaba mea.

A început să se îndepărteze târându-și picioarele, apoi a încremenit locului, cu umerii zgâlțâindu-se de parcă inerția l-a luat prin surprindere în momentul opririi. Nici acum nu s-a uitat înapoi. Dar i-am auzit clar vocea, acoperind zgomotul traficului și al valurilor care se spârgeau în depărtare.

- Dacă se întâmplă din nou, a spus, lasă-mă pur și simplu acolo.

L-am privit coborând scările și dispărând în gura tunelului.

Conduceam ca să conduc, nefiind sigur unde ar fi trebuit să mă opresc. Am luat-o pe San Vicente, îndepărtându-mă de plajă, cu arborii înălțându-se din peluza de pe linia mediană și prinzând ceața între crengile lor răsucite. Apoi am intrat pe Sunset și am virat pe lângă marginea de nord a UCLA, a campusului la care visam cu ochii deschiși în timpul orelor de liceu. Mi-am continuat drumul spre nord printr-un canion, trecând pe lângă vilele din Bel Air, cu garduri în stil gotic, frontoane în stil Tudor și alei pavate cu gresie din Santa Barbara, o arhitectură confuză, care-mi oglindea gândurile răzlețe. Am ajuns pe primejdiosul Mulholland, clipind în lumina farurilor în timp ce luam virajele strânse, cu o stâncă înălțându-se în lateral, pentru a dispărea apoi brusc, ca o draperie

căzută, dezvăluind Valley, o întindere nocturnă strălucitoare sub o păclă zămislită de poluare - privești care îți tăia răsuflarea.

La radio difuzau în reluare discuția dintre Caruthers și Sean Hannity din după-amiaza aceea.

Caruthers:

- Ne întoarcem la valorile familiale, nu-i

asa?

Replica pripită a gazdei talk-show-ului:

-Dumneavoastră sunteți acela care a adus discuția pe făgașul campaniei.

- Și a dat rezultate, nu-i așa?

Caruthers s-a alăturat chicotelilor lui Hannity, apoi tonul lui a părut ușor ultragiat:

- La ce se referă președintele Bilton când vorbește despre valorile familiale? Suntem interesați de vorbe sau de realitate? De exemplu, unii dintre noi sunt partizanii vieții, iar alții, ai dreptului de a alege. Dar printre noi nu există partizani ai avorturilor. Și în cei trei ani și jumătate petrecuți de Bilton la Casa Albă s-au înregistrat mai multe avorturi decât sub orice altă administrație de dinainte de Reagan. Uitați-vă care e adevăratul impact al acestor cifre. *Economia*. Actualul președinte a preferat pe de-a-ntregul imaginea și ipocrizia, în locul conținutului și al eficienței. E o alegere clară, pe care o avem în fața ochilor. Putem să ne batem cu pumnii în piept și să ținem prelegeri fățurnice despre valori sau putem să discutăm despre cauzele fundamentale și să găsim soluții care conduc actualmente la o schimbare.

- Îmi place bătaia cu pumnii în piept.

- Am auzit vorbindu-se despre asta.
- Unde ați fost astăzi?
- în Ohio.
- De ce?

- Pentru că e un stat care poate influența rezultatul alegerilor. Tu unde-ai fost?

Hannity a râs.

- Un alt răspuns direct din partea unui om cu o campanie transparentă. Mă temeam că o să vă ploconiți în fața tipilor din Midwest, că o să lăudați castanii și Rock and Roll Hall of Fame din Cincinnati, că o să înduișați publicul vorbind despre o rețetă de bomboane de ciocolată.

- Rock and Roll Hall of Fame e în Cleveland. Și June gătește la noi acasă.

- Ce preferă să facă?

- Rezervări.

Gluma era veche, dar modul în care fusese spusă m-a făcut oricum să zâmbesc. Senatorul găsea întotdeauna cuvintele potrivite, oferind replici excelente fără să lase impresia că erau regizate. Probabil fiindcă nici nu erau. De altfel, era de notorietate că nu făcea nici un fel de repetiție. Aveai impresia că nu urmărea sondajele de opinie, deși bineînțeles că o făcea, și că nu-și pregătea dinainte declarațiile pentru emisiunile de știri cu un grup de indivizi sâstisiți, care spuneau tot ce le trecea prin cap fără să stea pe gânduri, sorbind zgomotos cafea de proastă calitate și mestecând tablete Roloids. Alegătorii îl apreciau - sau erau împotriva lui - datorită personalității sale, pe care nu se temea s-o dezvăluie într-o manieră relativ nefiltrată.

Am virat, intrând pe un drum desfundat, am văzut fărăna ridicându-se în valuri în urma cauciucurilor și risipindu-se ca un spectru, ca Homer. Am rămas cu ochii la priveliștea din jur, minunându-mă de modul în care ajunsesem să mă implic în ceva care putea afecta subiecte abordate în emisiuni de radio și televiziune și pe primele pagini ale ziarelor din întreaga lume. Mi-am adus aminte cum stătusem alături de Caruthers în sala lui de ședințe, atât de aproape încât mi-aș fi putut sprijini mâna pe umărul lui. Cum se răsucise, astfel încât lumina amiezii revărsată prin fereastră îi conturase silueta. Am văzut în minte imaginea tăieturii pe care și-o făcuse bărbierindu-se, și mica aluniță de pe antebrațul lui. Nu era decât un bărbat, exact ca Frank. Dar, ca și Frank, părea să fie mai mult decât atât.

În depărtare, un punct clipitor s-a adâncit în ceață, în- dreptându-se către aeroportul Burbank. L-am urmărit până când s-a contopit cu luminile cât vârful de ac din Valley.

Pe afișajul celularului meu de două parale apăreau, în mod surprinzător, trei dungi. Am sunat-o pe Induma, pe mobilul pe care i-l lăsasem. Când a răspuns, am zis:

- Sunt OK.

Ea a rămas tăcută vreme îndelungată și m-am întrebat care i-o fi fost expresia feței. Când a vorbit, vocea îi șovăia ușor:

- Vii încoace?

Mi s-au redeșteptat temerile obișnuite.

- Bilton știe acum că eu știu. Am dat

totul pe față. Sunt expus la un alt nivel, cu totul nou.
N-ar trebui să mă aflu în apropierea ta.

- Nu e o decizie pe care s-o iei de unul
singur.

- Asta e pe viață și pe moarte, Induma.

- Totul e pe viață și pe moarte.

- Nu așa. Uită-te la ce i s-a întâmplat lui

Homer.

-*Exact*, a spus ea. Uită-te la ce i s-a întâmplat
lui Homer.

Și a închis.

Cu telefonul pe genunchi, am încercat să
redescopăr avionul, dar pierdusem punctele de reper
care mă ajutau să-l urmăresc. Nu se auzea nici o
mașină și puteam distinge târâitul greierilor care se
foiau încoace și încolo în josul dealului. M-am oprit pe
un drum singuratic și am format un alt număr.

Steve a răspuns imediat ce-a început să sune
telefonul și m-a recunoscut când am spus „alo”.

-Nick?

I-am auzit ușurarea din glas când mi-a
pronunțat numele.

- Sunt în viață, am spus.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Atunci ai face bine să viiDe ce?

- Am dat de urma lui Jane Everett. A fost

ucisă la unsprezece zile după Frank. I-au găsit
cadavrul pe un teren viran.

Parazitii captați de aparat se potriveau cu
zângănitul roților la întâlnirea cu drumul desfundat,
într-o compoziție năucitoare, contrastantă. Pentru o
clipă, m-am simțit suspendat, desprins de mașină,
luând în viteză curbe întunecate, la un metru deasupra
pământului.

Mi-am auzit vocea, de la mare distanță.

- Bebe Everett?

- Avea două săptămâni. Mă tem că au

găsit-o și pe ea.

CAPITOLUL 40

Stăteam în jurul mesei din bucătărie eu, Steve
și Callie, cu noile fotografii ale lui Jane Everett în fața
noastră. Una de la absolvirea colegiului, alta făcută
opt ani mai târziu, trăgân- du-se de cămașa Snoopy
pentru gravide, strămtă pe pântecul bombat, și
zâmbind către obiectiv. Avea ochi mari, expresivi, și
buze pline, care o făceau să pară mai tânără decât era.
Grăsimea i se depusese pe coapse și își ținea vizibil
spatele arcuit, într-o încercare de a exagera greutatea
care o trăgea în față. Părea fericită.

Prin cap mi se derula o frază, aidoma celor
care se târăsc în partea de jos a ecranului la Fox
News: „Președintele a pus să fie ucisă această femeie,
împreună cu bebelușul ei”.

Intensitatea luminii din bucătărie era redusă la
jumătate, iar noi vorbeam numai în șoaptă. Nu numai

fiindcă Emily dormea la etaj, ci, cred, și fiindcă ne
simțeam copleșiți de adversarul împotriva căruia ne
ridicam. Deocamdată nu eram decât noi, uniți de
cercul acela de lumină estompată. Dacă vorbeam prea
tare, era posibil să trezim gigantul adormit.

Am ridicat de pe masă articolul din *Los
Angeles Times*, scos la imprimantă, și l-am recitit.

Oxnard, California - Cadavrul unei femei de treizeci și doi de ani și cel al fii ei de treisprezece zile au fost descoperite ieri, la ora 11.00 p.m., pe un teren viran din Oxnard. Jane Everett a fost împușcată în cap, iar fetita ei, Grace, a fost sufocată.

O vecină. Tris Landreth, a văzut doi bărbați aruncând cadavrele din partea din spate a unei camionete pe terenul viran. A anunțat imediat poliția.

Jane Everett locuia și lucra în Sherman Oaks, dar Landreth susține că o mai zărise pe tână mamică în cartier.

„Am văzut-o de câteva ori prin jurul rutilor de lângă autostrada 101, cam acum o lună. O țin minte fiindcă avea o burtă foarte mare. E o tragedie îngrozitoare, îngrozitoare.”

Suspecții au fost descriși ca fiind hispanici după înfățișare. Nu s-a făcut nici o arestare. Departamentul Politici din Oxnard a cerut ca toate informațiile suplimentare și toate datele despre aparițiile anterioare ale lui Jane Everett să fie comunicate la sediul său.

Lui Jane îi supraviețuiesc sora sa mai mare, Lydia, în vârstă de patruzeci și trei de ani, și mama, Bemie, în vârstă de șaiszeci și șase. Jane a rămas în amintirea prietenilor ca fiind o femeie cu suflet cald, interesată de politica locală și de muzica simfonică.

Date fiind oboseala și stresul, Callie își arăta vârsta - pleoapele ușor întunecate, colțurile gurii căzute, pielea ușor lăsată de-a lungul liniei maxilarului. În timp ce Steve închisese și încuiase ușa, ea mă ținuse în brațe în holul de la intrare, ușurată fiindcă, pe moment, eram în afara pericolului. Când mâinile ei mă strângeau cu putere, deveniserăm amândoi din ce în ce mai stânjențiți de imaginea pe care-o ofeream. Acum eram doi adulți, care nu se mai

cunoșteau unul pe altul chiar atât de bine cum sugera o asemenea manifestare.

- La început n-am reușit să găsesc nici o informație despre Everett, a spus Steve. Nici un raport de credit, nici o factură pentru servicii utilitare, nici o companie telefonică, nici un permis de conducere, nici un vehicul înregistrat, nici una dintre informațiile uzuale. Așa că am verificat evidența deceselor.

- Avem în sfârșit un nume pentru bebeluș, am spus eu.

Am observat că Steve și Callie și-au rotit ușor capetele, schimbând o privire, fără îndoială uluiți de reacția mea în privința lui Grace Everett. Fetița venise pe lume în aceeași lună în care fusesem eu silit să încep o nouă viață. Se născuse în aceleași circumstanțe, generate de același efect secundar nefast. De când văzusem ecografia, „eu și ea fuseserăm implicați în toată povestea aceasta împreună, cel puțin în mintea mea, dar, la urma urmelor, ea nu fusese totuși acolo. Mă considerasem răspunzător pentru ea și, exact atât de prosteste cum părea, nu-mi puteam alunga sentimentul că, într-un fel, o dezamăgisem.

- Sună stupid, dar m-am gândit, cred, că, poate, dacă reușeam s-o salvez, ar fi fost cu putință, știți...

Dar nu am putut să duc clișeul ăsta până la capăt. Fața a început să-mi dogorească și m-am concentrat din nou asupra hârtiilor de pe masă.

Din cauza bebelușului, crimele făcuseră senzație, dar, fiindcă se petrecuseră la numai două săptămâni după moartea lui Frank, nici eu, nici Callie

nu le remarcaserăm.

Cine ajutase la neutralizarea problemei lui Bilton? Cine o împuşcase pe Jane în cap, cine-şi pusese mâna pe faţa minusculă a lui Grace, astupându-i gura şi nasul? Câţi alţii îşi imaginaseră că trecerea anilor păstra în siguranţă ceea ce ştiau? Un astfel de secret putrezeşte, până când începe cineva să se sinchisească oricât de puţin de existenţa lui.

În minte mi-au răsunat cuvintele Vocii:

„Charlie a făcut asta pentru mine, dar dorea ca totul să devină public.” De ce? „A vrut să procedeze aşa cum era corect.” Charlie avea, cu siguranţă, multe de ispăşit. Dacă el nu l-ar fi ameninţat pe Bilton cu şantajul, oare oamenii lui Bilton ar mai fi fost ne-voiţi să le scoată din ecuaţie pe mamă şi pe fiică? Oare povara uciderii lor apăsa şi pe umerii lui Frank?

Voiam ca moartea lui Frank să aibă sens, aşa cum avusese până atunci. M-am holbat la foaia scoasă la imprimantă şi la fotografia ca şi cum ar fi avut puterea de a face ca lucrurile să stea astfel.

Steve a săltat articolul lovindu-l uşor cu degetul şi s-a ui la ultimul rând.

- „Interesată de politica locală”, a citit el.

- Nemernicul, a spus Callie. Propriul lui copil.

- Şi ce-i cu citatul care afirmă că Jane Everett a fost văzută în apropierea autostrăzii? am întrebat eu. Nu e ceva oarecum de genul insinuărilor strecurate în ştirile prezentate pe scurt?

- E un joc al subînţelesurilor, a spus Steve. La periferia Oxnardului au existat întotdeauna

probleme cu metamfeta- mina. Rulotele sunt preferate pentru instalarea laboratoarelor de preparare.

- Prin urmare martora minte? Când spune că Everett a fost văzută în apropierea rulotelor?

- Nu neapărat. Oamenii lui Bilton sunt abili. Poate au găsit o modalitate de a o atrage în acea parte a orașului unde trebuia să fie văzută. Sau poate era într-adevăr implicată în vreo poveste cu droguri, iar ei au folosit asta drept acoperire.

- Cei doi bărbați care păreau hispanici se potrivesc foarte bine aici.

- Corect Oamenii lui Bilton au fost suficient de isteți să-i folosească pentru a se descotorosi de cadavre, fiindcă puteau fi luați drept traficanți de droguri. E întotdeauna bine să mizezi pe temerile rasiste și să distragi atenția.

- Dacă poliția bănuia că e o crimă legată de trafic de droguri, de ce n-a spus pur și simplu așa? a întrebat Callie. — Pentru că detectivii nu puteau anunța public că, după părerea lor, o fată albă cumsecade din Sherman Oaks era o târfă care vindea metamfetamină în partea rău famată a Oxnardului, a răspuns Steve. Aveau nevoie de indicii, bineînțeles, dar era necesar să fie prudenți. Așa că s-au asigurat că articolul e formulat astfel încât să comunice informația fără să facă nici o afirmație ireverențioasă.

- Poate că oamenii lui Bilton au supervizat articolul. Sau ancheta.

- Nu cred că voiau să-și lase amprente. Plus că nici nu era *necesar*. Au găsit o soluție mai bună. Steve a bătut cu degetul în articol. Toată lumea crede că știe ce s-a întâmplat aici. Jumătate urmează o pistă greșită,

iar cealaltă jumătate nu vrea să pună întrebări stânjenitoare. E o modalitate perfectă de a îngropa un cadavru sub implicații nerostite.

- Două cadavre, am precizat eu.

- Tu păzește-ți fundul, Nick. Asta nu e un joc al interpretărilor, cu rezultatele sondajelor drept miză. E o acuzație de crimă la adresa președintelui Statelor Unite.

Dar nu-mi era frică. Nu simțeam nici măcar obșnuitul sentiment de paranoia. Nu eram nervos. Nu eram stresat. Simțeam numai o furie rece, calmă.

- Are vreo rudă în apropiere? am întrebat.

Steve și-a trecut degetele prin părul buclat.

- Mama lui Everett a murit în 2001. Cancer la plămâni. Dar am la serviciu o adresă a surorii ei. Măine, înainte de orice altceva, îți telefonez și ți-o spun.

M-am ridicat și mi-am închis fermoarul hainei.

Callie m-a privit nevenindu-i să creadă.

- Nick, e vorba despre comandantul suprem.

***Nu te încrede în
nimeni***

- Am arătat cu degetul numele martorei din articol. Tris Landreth. Vrei să-mi faci rost și de adresa ei?

Le-am mulțumit amândurora și am ieșit pe ușa din spate.

Stând pe întuneric în Jaguar, la patru străzi distanță de casa lui Callie, am format numărul lui Alan Lambrose. A răspuns cu o voce plină de sine, rostindu-și numele de parcă ar fi fost ceva de care se cuvenea să fie mândru.

- Sunt eu. Nick Korrigan, am spus.
Trebuie să vorbesc cu Omul. Numai cu el.

- Ai un număr la care poți fi găsit?

I-am citit cifrele de pe spatele telefonului preplătit, am închis și am așteptat, rozându-mi unghia degetului mare. N-a durat mult

Aceeași voce pe care o auzisem cu o oră înainte pe calea undelor.

- Nick? Ești bine sănătos?

Faptul că aveam acces la un candidat prezidențial se încadra în acel gen de lucruri cu care n-aveam să mă obișnuiesc probabil niciodată.

- Da, sunt bine. Unde vă aflați?

- În ținutul Franklin. Mi se spune că asta e în Ohio.

Telefonul mi s-a frecat de platură, trimițându-mi o vibrație dureroasă în toată fața.

- Trebuie să vă văd. Între patru ochi.

Povestea asta tocmai a sărit într-o cu totul altă ligă.

- Ce s-a întâmplat?

Îngrijorare în glas.

- Nu pot spune pe-o linie neprotejată.

***Nu te încrede în
nimeni***

Dar amenințarea că voi dezvălui totul a fost suficientă
ca să mă scoată din arestul Serviciului Secret în
noaptea asta, ceva mai devreme.

- Ai fost *arestat*? De ce n-ai luat legătura cu mine? Te-am fi putut ajuta. Intimidarea intimidatorilor. N-am vrut să vă târăsc în asta. În plus, nici nu mi s-a oferit o convorbire gratuită.

El s-a fuit cu telefonul în mână, apoi i-a spus altcuiva:

- Sunt gata. Așteaptă un minut. Pe urmă din nou către mine: Nu-i poți comunica lui Alan, indiferent ce e?

- Nu, domnule senator.

- Am foarte mare încredere în el. Și e chiar acum în Los Angeles.

Nu te încrede în nimeni. N-am răspuns. M-am holbat pur și simplu prin parbriz, neștiind cum să refuz respectuos, până când m-a salvat Caruthers.

- Înțeleg, a zis. Mă întorc în L.A. mâine după-amiază. Ne putem întâlni la trei, în apartamentul meu?

- Aș vrea să ne întâlnim pe ascuns. Fără agenți.

Nu-ți pot promite că nu vor fi de față agenți, și nu pot veni singur, dar o să văd dacă nu mă pot furișa însoțit doar de câțiva asistenți și poate doar de James. Dar vom vorbi între patru ochi. O să-l pun pe Alan să te sune, mai înainte de orice, ca să-ți comunice locul. Îmi pare rău, dar acum chiar trebuie să plec. Oh... și, Nick? O pauză care să dea greutate cuvintelor.

Păzește-ți beregata. **CAPITOLUL 41**

Induma a deschis ușa purtând o cămașă de noapte transparentă. Vântul i-a săltat tivul, dezvelindu-i coapsa de un maroniu întunecat.

- A ucis-o, am spus. Avea treisprezece zile. A pus să fie aruncată pe un teren viran, împreună cu cadavrul mamei ei.

Induma nu m-a întrebat absolut nimic. Și-a deschis doar brațele și m-am apropiat de ea, aplecându-mi capul și inhalând parfumul loțiunii Kai de pe gât. Deși aerul era cald în spatele ei, frigul se strângea în jurul nostru, făcându-i pielea de găină pe brațe. Îi simțeam inima bătând. Puterea, dar și fragilitatea inimii ei. Nu voiam să mă desprind de ea, dar în final am făcut-o.

Ea a închis ușa în urma noastră, iar eu am încuiat-o și am tras zăvorul. Ne-am dus în camera de zi și am stat turcește pe canapea în vreme ce ea m-a ascultat cu răbdare. Când am terminat, s-a auzit zumzetul tăcerii, apoi ea a spus:

- De ce simți nevoia?

- De desene animate.

Le-a găsit imediat, piept alb umflându-se în pene, morcov pregătut.

- „Știi, firește, că asta înseamnă *război*.”

În fața ochilor mei obosiți s-au perindat personaje animate puse pe șotii. Iepuri vicleni, sconși francezi, șoareci elastici, cu bălbăielile lor, cu planurile lor bine chibzuite. Erau o alinare, nu un amuzament. Nu te făceau niciodată să te gândești la fragilitatea inimilor lor bătând lipite de trupul tău.

Ce clar era totul pe tărâmul Merrie Melodies. Tunuri cu cordită. Cilindri roșii cu TNT, cu capse détonante ca un foc bengal. Ți pui o pălărie, ți schimbi accentul și ești cu totul alt iepure. Sau ți proptești pur și simplu capul în pământ și sapi, până ce te trezești într-o arenă cu tauri, sau la Polul Sud, sau în Ketchikan, Alaska. Când faci asta nu apare decât o singură problemă, nu mai știi cum să ajungi unde voiai să mergi și sfârșești prin a te rătăci. Sau, și mai rău, te întorci de unde ai plecat.

Genericul s-a derulat în grabă, într-o rafală bine organizată, apoi Induma a apăsă pe butonul uneia dintre cele patru telecomenzi, făcând surf pe pernele canapelei, și canalul s-a schimbat cu o sclipire, iar noi am revenit în lumea reală. Ca o anticipare a dezbaterii de joi, C-SPAN³¹ o redifuza pe cea din Harlem, din noaptea când atât eu, cât și ușa mea fuseserăm doborâți la pământ de Serviciul Secret.

31 Cable Satellite Public Affairs Network - Rețeaua de

Televiziune prin Cablu și Satelit a Departamentului Afacerilor

Publice

Induma s-a uitat la mine, să-mi vadă reacția, dar nu mă deranja să mă uit. Voiam să-l văd pe Bilton în deplina glorie a banalității lui. Voiam să-l văd pe Caruthers desfințându-1 și măturând podiumul cu resturile lui.

Fără să clipească, Jim Lehrer s-a aplecat peste pupitrul moderatorului, cu ochii lui ca de păpușă.

- Domnule senator, am pentru dumneavoastră o întrebare alcătuită din două părți. La începutul carierei, v-ați pronunțat în favoarea pedepsei cu moartea, iar acum sunteți împotriva ei. Prima mea întrebare e următoarea: Dacă June Caruthers ar fi violată și ucisă, v-ați declara în favoarea condamnării irevocabile la moarte a ucigașului?

- Ah, a spus Caruthers, vechea poveste cu Dukakis³².

- Vă rog, domnul senator, îngăduiți-mi să termin. Iar a doua parte a întrebării este: De ce v-ați schimbat poziția?

Ochii verzi ai lui Caruthers au aruncat scântei.

- Dacă soția mea ar fi violată și ucisă, aș vrea să pun mâna pe ucigaș și să-l spintec. Însă în țările civilizate rudele victimelor nu sunt lăsate să

32 Michael Stanley Dukakis (n.1933), om politic căruia i s-a

pus o întrebare similară când candida la președinție și ca a

scăzut considerabil în sondaje ca urmare a răspunsului său

neconvingător, (n.tr.)

aleagă pedeapsa. Imaginați-vă cum ar fi dacă am face-o. Ca să vă răspund la a doua întrebare, chiar înainte de a pune în discuție moralitatea pedepsei cu moartea, suntem asaltați de un fapt inevitabil: e ineficientă, pârțitoare și incredibil de costisitoare. Am ajuns să-mi dau seama de asta din ce în ce mai bine. În decursul carierei mele îndelungate, *mi-am* schimbat de câteva ori opiniile. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Câți dintre dumneavoastră preferă un politician care refuză să învețe în timp ce-și face meseria? O pauză diabolică. Ei bine, presupun că e vorba de un procent de patruzeci și șase la sută.

Râsete tunătoare, punctate de câteva fluierături dezaprobatore. Pe ecran a apărut pentru scurt timp Bilton, întruchiparea sobrietății mature, notând ceva pe pupitru.

Caruthers i-a adresat o înclinare colegială a capului.

- Contracandidatul meu i-ar plăcea să exploateze o evoluție rezonabilă a modului de gândire pentru a mă descrie drept ezitant. Sau drept evaziv. Sau anexându-mi orice epitet dezaprobator care are valoare în această carusel. Dar sper că eu nu voi ajunge niciodată să pun consecvența mai presus de conștiință. Și nu voi pretinde niciodată că nu am făcut greșeli. De fapt, e posibil ca în trecut să fi făcut suficient de multe greșeli ca să le pot evita pe cele din viitor.

Bilton s-a aplecat către bobocul negru al microfonului său zvelt.

- Domnule senator, cel mai adesea se

pare că ați făcut prea multe ca să li se poată ține evidența.

Animăți de un sentiment de ușurare, simpatizanții lui au aplaudat mai mult decât entuziaști.

Induma a închis sonorul.

- Dacă din automulțumire s-ar putea face un costum de haine...

Buzele lui Bilton se mișcau în vreme ce-și continua replica.

„Ce te-a făcut să ordoni uciderea mamei copilului tău? Came din carnea lui și sânge din sângele lui, sufocat și aruncat pe un teren viran?”

- Nu pot să cred că nemernicul ăsta are șanse să câștige, am spus.

- Asta se referă la politică? a întrebat Induma.

- Nu, cătuși de puțin, am răspuns.

Am sărit din somn, m-am ridicat zbatându-mă din cearșafurile de pe canapea, cu un 2.18 strălucind în întunericul de sub televizor. Am adus cu mine, din somn, imaginea piciorului lui Frank zvâcnind înainte și înapoi, contorizând scurgerea sângelui din rana din pântec. În vreme ce încercam să-mi recapăt răsuflarea, șirul de ferestre mi-a apărut în câmpul vizual legănându-se, odată cu peluza lunguiață, cu gardul din lemn de merișor și canalul întunecat Camera de zi a Indumei. Eram în camera de zi a Indumei.

M-am frecat la ochi, i-am simțit chinuți de somn. Rucsacul era la picioarele mele. Capacul era deschis, puteam să văd cutia roșie de bijuterii din interior. Am întins mâna și am scos cerceii cu safire. I-

am ridicat în lumina sărăcăcioasă și mi i-am imaginat pe pielea Indumei.

M-am gândit la Frank și la mia lui de decizii mărunte.

Scările au scârțâit ușor când am urcat M-am oprit lângă ușa ei. Am deschis-o cu delicatețe.

Ea dormea pe burtă, alunecase de pe pernă, părul era un semicerc perfect lângă obrazul ei. Întruchiparea seninătății. A deschis ochii, și-a șters buzele și s-a ridicat brusc. Și-a înclinat capul, făcându-mi semn să intru, iar eu am traversat camera șovăind și m-am oprit la vreun metru de pat, strângând cutia cu bijuterii în mâna asudată, lăsată în jos pe lângă corp, ascunsă. Ea s-a lăsat pe spate, sprijinindu-și coatele pe grămada de perne, cu ochii negri serioși, cu părul lucios revărsat pe umeri, cu mișcarea claviculelor vizibilă sub pielea de catifea.

- Nu există nici o parte din tine pe care să n-o consider magică, am zis.

Voiam să-i spun tot, fiindcă știam că, dacă m-aș fi oprit, n-aș mai fi fost în stare să o iau de la capăt

- Știu că mai înainte am dat-o-n bară. În privința noastră. Dar ceea ce s-a întâmplat m-a făcut să-mi văd viața așa cum este. Și să văd cum nu este. Aș face orice ca să fim din nou împreună și sunt pregătit să fie altfel.

Am auzit-o foindu-se, ca apoi să se ridice în pat.

- Nick, a șoptit, iar eu am înțeles din tonul ei ce voia să zică și am simțit cum mi se năruiesc speranțele.

Aveam gura uscată și m-am gândit că poate era nevoie să mă așez, dar n-am putut, așa că am rămas în picioare acolo, pe dușumeaua rece, ca să primesc ceea ce avea să urmeze.

Ea a spus:

- Te voi iubi întotdeauna, Nick, dar nu mai sunt acolo unde eram. Viața nu așteaptă. Nu poți s-o reiei pur și simplu de unde-ai lăsat-o.

De departe, dintr-una din casele învecinate, se auzeau râsete, de la un televizor dat prea tare. Aveam vocea răgușită.

- Nu, dar uneori primești o a doua șansă.

- Uite, știu că acum ești sensibilizat și crezi tot ceea ce spui, dar cum aș putea ști că vei rămâne pe aceeași poziție? Cum poți *tu* s-o știi? Nick, ai atât de multe lucruri pe care trebuie să le reușești, readucându-le la locurile lor.

M-am răscut pe jumătate și mi-am împins cutia cu bijuterii în buzunar. Am tras aer în piept.

- Cum fac asta? Cum le reunesc, aducându-le la locurile lor?

- Le scoți la suprafață, a spus ea. Zi după zi. Am privit în podea.

- Vreau să știi, am spus. A meritat să fiu împreună cu tine. A meritat din toate punctele de vedere. Numai că eu n-am reușit să-mi dau seama ce să fac ca să fie bine.

Pe față i se putea citi emoția - tristețe, dar și altceva, ceva ce nu se aștepta să simtă.

Mi-am oferit o clipă în care să respir aerul din dormitorul unde mă simțisem cândva ca acasă.

Lumânarea cu trei fitiluri, mai înaltă decât noptiera.
Peretii de culoarea caramelului ars ai băii, asortați cu
prosoapele aruncate peste buza căzii de forma unui
picior cu gheare, în care obișnuiam să ne afundăm
înainte de a ceda în fața unui somn istovitor, în care ne
împleteam.

***Nu te încrede în
nimeni***

Pe urmă m-am întors și am ieșit, coborând treptele. În baie, mi-am aruncat apă rece pe față, am încercat să-mi recapăt răsuflarea. Am auzit, prin perete, scârțâitul ușii de la intrare.

Mi-am desfăcut fără zgomot cureaua și mi-am scos-o, înfășurându-i ambele capete în jurul pumnilor mei.

Pași înăbușiți. Apropiindu-se.

M-am lipit de peretele din spatele ușii băii.

Clanța s-a lăsat în jos și ușa s-a deschis. Mă pregăteam să fandez când l-am văzut pe Alejandro în oglindă.

Am ieșit din ascunzătoare, lăsându-mi mâinile în jos.

- Ce cauți aici?

- N-ar trebui să te întreb eu asta?

S-a oprit ca să-mi privească ștreangul improvizat, apoi a început să caute prin dulăpiorul cu medicamente.

- Frumos sfat mi-ai dat. Pentru întâlnire.

Pentru tine a fost o glumă, dar acum ne certăm.

- Handro, ascultă-mă. Nu poți... n-ar fi trebuit să mă vezi. Nu poți spune nimănui c-am fost aici. Ar putea fi realmente periculos.

- Acum ești Ethan Hunt, ei?

A început să fredoneze leitmotivul din *Misiune imposibilă*.

- Nu glumesc. Am putea fi uciși cu toții.

Zâmbetul i-a dispărut, înlocuit de ceva care aducea a încruntare, și am fost surprins de oțelul din privirea lui întunecată.

- Nick, eu am crescut în Boyacă. Când

***Nu te încrede în
nimeni***

eram copil, rata criminalității din Columbia era cea
mai mare din lume. Cartel, DEA - erau vremuri urâte.
Oamenii se învinuiau arătându-se cu degetul. Oamenii
dispăreau. Ai auzit de cravată, nu-i așa?

A făcut un gest care sugera o tăietură sub
bărbie și a mimat trecerea limbii prin despicătură.

- De obicei nu se oboseau cu asta. Tăiau
pur și simplu capul cu maceta.

- OK, am spus. Înțeleg în drum spre școală, treceam pe lângă camioane și pe lângă muncitori. Îmi îndreptam privirea numai înainte. Aveam grijă să nu văd nimic.

Se uita prin sertarele de sub chiuveță, ușor neliniștit fiindcă nu găsea ceea ce căuta.

- Ajungeam la școală în fiecare zi. Unii dintre prietenii mei nu reușeau. În unele nopți trebuia să ajut la căutarea lor. Uneori găseam un trup. Alteori găseam un cap.

A terminat cu ultimul sertar și a rămas locului, exasperat.

- Ce cauți? l-am întrebat.

- Pastilele mele.

Am întins mâna spre prosopul cu care-mi ștersesem fața. Sub el era un flacon portocaliu. Am deslușit indicația terapeutică - *ÎN CAZUL ATACURILOR DE PANICĂ* - chiar înainte de a-l înhăța Alejandro, îndesându-și-l în buzunar. Pe fața lui am văzut din nou ceva ce nu văzusem înainte și m-am gândit la comportamentul lui degajat și nepăsător, întrebându-mă cât de mult se străduise să se simtă în largul lui în lume.

Și-a dat părul lins din ochi și a înșfăcat ușa de margine.

- Am trecut prin acest *mieria*³³ stil Lumea a Treia. Așa că nu pune la îndoială ce fac *eu* pentru un prieten numai fiindcă tu nu știi cum să te

33 Rahat, în limba spaniolă, în orig. (n.tr.)

porți prieteneste.

Pașii i s-au îndepărtat tiptil, apoi am auzit ușa din față deschizându-se și închizându-se cu foarte puțin zgomot.

M-am holbat la imaginea mea din oglindă și nu mi-a plăcut ce-am văzut.

M-am asigurat că Alejandro încuiase ușa în urma lui și m-am întors pe canapea. Sprijinindu-mi picioarele pe măsuta pentru cafea, m-am uitat la ferestre. Aveau încuietori cu pârghie, o simplă împingere, cu un pocnet și un cârlig care le făcea imune la deschiderea cu forța. Încuietori bune.

Sub puterea unui impuls, m-am repezit și am împins toate pârghiile acelea, una după alta, și am deschis toate ferestrele lovindu-le cu cotul ca să se încline ușor. Reîntors pe canapea, mi-am ascultat inima exprimându-și dezaprobarea prin băți puternice. Dar nu m-am ridicat.

M-am holbat la încuietori, respirând adierea proaspătă, preț de câteva ore bune. E uimitor cât de multe poți auzi, noaptea, printr-o plasă de tântari. Puteam să simt canalul. Libelule zumzâind, cicade cântând, izul de mușchi al apei stătute. Vedeam umbrele fălăitoare ale steagurilor de rugăciune tibetane ținute de streșini.

Mi-am desprins privirea de ferestre cu un mare efort, m-am lăsat să alunec în jos, pe canapea, am închis ochii. Încuietorile mă strigau, jinduind geloase după atenția mea, dar le-am ignorat. Rugămintile s-au transformat în cereri poruncitoare, proteste vehemente, zgomotoase și pline de furie în

capul meu, dar tot nu le-am răspuns.

E important să fii în siguranță. Dar poate
contează și confortul.

O mie de decizii mărunte.

La un moment dat aproape de zorilor, am
adormit. CAPITOLUL 42
Când mi-a deschis tișa, am fost izbit de lipsa
de asemănare. Poate din cauza anilor care trecuseră
sau poate fusese întotdeauna așa, dar înfățișarea
Lydiei Flores nu avea nimic în comun cu a surorii ei.
Sau cel puțin cu înfățișarea lui Jane Everett la treizeci
și doi de ani. Am împins fotografia polaroid a lui Jane
și a lui Bilton înapoi în buzunar și am zâmbit.

Lydia m-a studiat prin plasa de țânțari,
scăldată de lumina dimineții.

- Vă pot ajuta cu ceva?

- Sper. Mă numesc Nick Korrigan. Îmi
cer scuze fiindcă vin nepoftit și vă tulbur dimineața,
dar mă întrebam dacă v-aș putea pune câteva întrebări
despre sora dumneavoastră.

A descuiat plasa și a deschis-o larg. Trebuie să
fi avut șaiszeci de ani, dar părea mai bătrână, cu
îmbrăcăminte aceea de bunicuță. Purta o rochie de
casă și-și ținea părul strâns cu grijă într-un coc. Avea
fața pufoasă și rotundă, impresie accentuată de
ochelarii prea mari. Fard - nimic excesiv, dar făcea
parte dintr-o generație care-1 folosea cu adevărat
Ciorapi și pantofi fără toc, delicați, dar cu siguranță
nicidecum confortabili când te foiești prin casă de una
singură. Știam cumva că rămăsese văduvă - un al
șaselea simț se ivise dintr-o parte necunoscută a
creierului meu ca să pună diagnosticul.

- Lucrați în presă? m-a întrebat. La
fiecare câțiva ani îmi bate cineva la ușă. Pentru o

***Nu te încrede în
nimeni***

retrospectivă sau oricum îi spun ei. Anul trecut m-a căutat cineva care făcea un studiu psihologic despre mahnire.

- Nu, am răspuns, nu sunt reporter.

Dar asta n-a părut să fie o piedică. Nici măcar nu m-a întrebat pentru cine lucram. M-a condus în camera de zi printr-un coridor îngust. Casa era curată, dar pe fiecare suprafață găseai un talmeș-balmeș. O masă laterală ticsită de cutii Limoges. Pisici de portelan pe un mileu. Plante peste tot, răsărind în stropitori decorative și atârinate de laturi croșetate, împrumu- tându-i aerului ceva care amintea de mucegai. Fotografii înrămate înălțându-se ca niște pene de pe capacul și de pe apărătoarea clapelor unei pianine. Lydia la altar, Jane ca domnișoară de onoare, deși nu putea avea mai mult de treisprezece ani. Era imposibil să nu recunoști buzele lui Jane Everett. Soțul Lydiei, un bărbat hispanic cu înfățișare prietenoasă, părea cu cel puțin un deceniu mai bătrân decât mireasa lui. Îmbătrânea cu demnitate de-a lungul pianinei. În ultima poză, un prim-plan cu el în pulover galben și cu o rachetă de tenis în mână era cu mulți ani mai bătrân, albit ca toți ceilalți care-l priveau în față. El, sprijinit de o masă de la club, bând ceai cu gheață, și cu părul argintiu, cu dinții ieșind în evidență prin contrast cu bronzul frumos, de pensionar.

M-am așezat pe o canapea cu husă de plastic. Locul era cald și alături se afla o carte cu cuvinte încrucișate, închisă peste creionul care marca o pagină. Mă așezasem pe locul Lydiei, dar ea era prea politicoasă ca să spună ceva. În partea opusă a încăperii, pe un ecran plat care părea anacronic prin comparație cu celelalte obiecte, două vedete de telenovelă își terciuiau fețele una de alta într-un mod evident stânjenitor. Când mi-am dat seama că Lydia mă privea, un sentiment neașteptat de jenă m-a făcut să privesc în altă parte. Pianina nefolosită era prea deprimantă, așa că m-am uitat pe fereastră. O grădină mică, pătrată, își găsea după un metru și jumătate sfârșitul marcat de gardul de scânduri al vecinului, agresiv de înalt.

Lydia mi-a urmărit privirea și a spus:

- Familia tânără a construit gardul, când s-a mutat. E pe hotarul proprietății, așa că n-am putut face nimic.
- Planuri urbanistice zonale proaste.

Ea s-a lăsat să alunece pieziș pe un fotoliu, cu o mișcare grațioasă, feminină.

- Casa lor nici măcar nu e aproape. Se află la două sute cincizeci de metri mai în spate, dar au vrut gardul așa aici. L-au făcut respectând cu strictețe legea. Soțul meu a fost furios. L-am pierdut acum trei ani, în mai. Emesto. Atac de cord.

I-a pronunțat numele cu un ușor accent O

femeie WASP³⁴ care să se mărite cu un hispanic nu era ceva foarte obișnuit la momentul nunții lor. Mi-am amintit de bărbații hispanici despre care se spunea că aruncaseră cadavrul lui Jane, m-am gândit cu câtă abilitate profitase echipa lui Bilton de prejudecăți. M-am simțit ca un intrus acolo, în căsuța dezordonată a Lydiei, trăgând cu ochiul printr-un vizor la o viață personală.

- Îmi pare rău, am spus.

- Mă pomenesc gândindu-mă tot mai mult la Janie. Acum, când el s-a dus.

34 O albă protestanta, de origine anglo-saxona (n.tr.)

***Nu te încrede în
nimeni***

- Mi-am dat seama că ei puțin îi păsa
dacă eram de la LA. *Times*, sau de la CIA, sau din
Brownie Troop 9882. Ea nu voia decât să vorbească. Să
uiți e greu.

Ea și-a încordat buzele, s-a uitat spre colțul
încăperii.

- E mult de-atunci.

- Da, am încuviințat. E mult.

Ochii i-au zăbovit o vreme asupra tavanului. Pe
urmă și-a înclinat capul și mi-a vorbit cu jumătate de
gură, deși stăteam pe laturi opuse ale camerei.
Destăinuindu-mi-se.

- L-am iubit foarte mult pe Ernesto, după
cum vă puteți imagina. Patruzeci și opt de ani de
căsnicie. Și încă mai sunt dimineți când eu... când...
Vocea i s-a stins. Dar *violenta* mor- ții lui Janie. Asta
nu-și găsește locul. Nu și l-a găsit niciodată.

- Nu, am spus eu. Pentru așa ceva nu
există nici un loc.

- Ei vorbesc tot timpul despre încheiere.
Despre a lăsa în urmă. Despre înfruntarea
problemelor.

- Cine vorbește despre asta?

- La televizor. „Încheiere.” Ca și cum ar
fi un obiect. Un obiect pe care-l poți dobândi. Pe care-
l poți ține în palmă.

Degetele i s-au agitat în poală, prinzând o cută
a rochiei. Am fost luat prin surprindere de franchețea
ei. De singurătatea ei. De profunzimea cu care
continua s-o afecteze pierderea.

- N-ai reușit să ajungeti niciodată până

GREGG

HURWITZ

acolo, am spus. Presupun că n-ai încetat să încercați.

- Dar astfel de lucruri *îți fac rău...* îmi cer scuze, cum ați spus că vă numiți?

- Nick.

- Lucrurile astea *îți fac rău*, Nick.

Nepoata mea...

I-au tremurat degetele, apoi a pescuit o batistă fină dintr-o mănecă și a strâns-o în pumn.

- Eu și Ernesto n-am avut niciodată copii.

M-am ocupat de Janie, când era mică. Până la unsprezece ani. Asta înseamnă mult. Așa că presupun că voiam... Nu știu. Eu și Ernesto ne-am simțit foarte bine împreună. Janie mi-a fost ca o fiică. Nepoata mea mi-ar fi fost... ca o altă fiică, înțelegeți? Lui Janie îi plăcea „Grace”, dar eu am fost cea care a început să-i spună „Gracie”. Partea asta era - partea asta era a mea. După moartea lor...

- Înțeleg.

-Da?

Tonul ei nu era acuzator, era adânc, de o curiozitate intensă. Era aproape o necesitate.

- Da, cred că da.

- Poate că renunți la ceva. E ca o penitență. O parte din viața ta. Pentru a cinsti ce ai pierdut. Nu pentru a-l înlocui.

- Înțeleg și asta.

Am rămas în tăcere fără să ne uităm unul la altul. O altă fotografie de pe pianină o surprinsese pe Jane în prim-plan, pregătind un anumit eveniment din campania electorală, cu banda teleimprimatorului și cu confetti într-o încetoșare roșie cu alb pe fundal.

GREGG

HURWITZ

- Cum era ea? am întrebat.

- Era *dulce*. A rostit ultimul cuvânt

clătinând ușor din cap. Știți cum au unii oameni pur și simplu inimă? Au un răs care te ia prin surprindere. A luat o serie de decizii care, ei bine...

Batista i s-a ridicat până la jumătatea distanței către față, dar încheieturile degetelor i s-au albit și a lăsat-o jos. N-avea să plângă.

- Nu știa cât de îndelungat poate fi

viitorul. Cât de îndelungat *poate fi*.

- Tatăl..., am spus eu, cu prudență.

Buzele i s-au încordat.

N-am știut niciodată cine era tatăl. A scuturat din cap, de data aceasta mai repede, parcă lup-tându-se ca un gust neplăcut.

- N-a suflat nici o vorbă. Nici măcar către mine.

Însă fața ei n-a putut ascunde adevărul. Am știut că mințea și ea a știut că știam.

Actorii din telenovelă se despărțiseră, femeia împotriva- du-se în stilul nu-înseamnă-da, și apoi, ca într-o glumă oribilă, pe ecran a apărut Bilton. În hainele lui sport, pulover și pantaloni kaki, comandantul suprem în ținută neoficială, înconjurat de progeturile sale pe covorul imaculat din Biroul Oval. Domnul Moralitate, într-un puternic contrast cu contracandidatul său însurat a doua oară.

Lydia a căutat telecomanda în punca atârnată de brațul fotoliului. Eu m-am uitat la fața îngrijit bărbierită a lui Bilton.

- Senatorul Caruthers spune că nu înțelege „valorile familiale”. Chiar vă doriți la Casa Albă pe cineva care afirmă asta cu mândrie?

Literele cursive impunătoare traversau ecranul, anunțând: „Plătit de Andrew Bilton pentru președinte.”

Lydia a reușit în sfârșit să scoată telecomanda și a închis televizorul. Am rămas o clipă într-o tăcere stânjenitoare, apoi ea a spus, cu amărăciune:

- Janie merita mai mult de la viață. Și Gracie. Ar fi fost iubită. Era și ea o persoană și ar fi avut o familie.

S-a uitat dezgustată la ecranul întunecat al

televizorului, în cele din urmă, ochii i s-au ridicat spre mine:

- Spuneai că lucrezi în presă?

Aveam gâtul uscat de emoție.

- Da, am răspuns, lucrez în presă.

S-a ridicat și și-a netezit rochia la spate cu o mișcare des repetată a mâinii.

- Vă rog să scrieți despre ea cu blândete. Când a murit s-au făcut o serie de aluzii răutăcioase.

O să fac pentru ea tot ce-mi stă în puteri, am spus.
CAPITOLUL 43

Încă un nume pe bucata de hârtie mototolită.

Tris Landreth, care fusese martoră la aruncarea cadavrelor. Cea mai recentă adresă asociată cit numele ei pe care o găsise Steve, în contul unui celular, era a unei case dărăpănate din Van Nuys. Soneria era stricată, așa că am bătut la ușă și, o clipă mai târziu, o femeie îndesată, într-un halat de baie plusat, mi-a deschis trăgând de rama plasei de țânțari.

- Tris Landreth? am spus.

S-a încruntat și și-a fluturat mâna într-un gest de respingere.

- Ți se pare că semăn cu vreo *Tris*, fiule?

- Vă rog să mă scuzați. Voiam doar...

- Și-a luat tălpășița din casa de oaspeți

acum șase luni, la miezul nopții. *Fără* să ne-anunțe. Și nici n-a depus vreo sumă într-un fond de siguranță, de unde am fi putut scoate bani.

- Acum șase luni.

- Da. Și acum, dintr-odată, aud numai

Tris, Tris, Tris. Era o cucoană liniștită. De ce vin toți tipii ăștia după ea?

Mi s-a accelerat pulsul.

- Au mai întrebat de ea și alții?

- Da, fiule, un polițai. Rahat, ba chiar mai rău. Țipi din societăți secrete. Știi genul.

- Când? Săptămâna trecută. Habar n-am, miercuri, joi. Rahat, doar nu-s calendar.

Am făcut eforturi ca să-mi păstrez mintea limpede.

- Și-a împachetat lucrurile? Când a plecat?

- Da, puținul pe care-l avea. Ea a stat aici aproape un an, dar nu s-a mutat niciodată cu adevărat în casa asta, înțelegi ce vreau să spun? Avea o valiză pe post de comodă. Ca și cum ar fi așteptat tot timpul s-o îrihațe și să plece iar.

O voce a strigat din interiorul clădirii.

- Vin într-un minut, iubitele, a zbierat ea drept răspuns și a plecat târșându-și picioarele.

Am rămas la ușă timp de alte câteva minute înainte de a-mi da seama că n-avea de gând să se întoarcă.

Am traversat peluza cu iarbă și am stat o vreme așezat pe bordură, uitându-mă la copiii care jucau fotbal pe stradă și la mașinile cu garda joasă, care treceau vibrând în tonuri de bas. Indiferent ce-ar fi știut Tris Landreth trebuia să aflu și eu. „Ca și cum ar fi așteptat tot timpul s-o îrihațe și să plece iar.” Ducea o viață care-mi era mult prea familiară. M-am gândit la singurătatea mea din Ketchikan, izolarea aceea care-ți amortește sufletul fiindcă ești despărțit de cei dragi, la cărțile poștale pe care i le trimiteam lui Callie de două ori pe an prin serviciul de repostare, la nopțile reci, lipsite de somn, pe care mi le petreceam așteptând să aflu dacă nu cumva cărțile alea poștale se întorseseră înapoi, dacă nu cumva mama mea se mutase sau era bolnavă, sau murise.

Ținând cont de faptul că Tris Landreth fusese, un an întreg, prea nervoasă ca să-și despacheteze bagajele, m-am întrebat ce o reținuse acolo.

În partea din spate a magazinului cu băuturi de pe colț era un telefon public. Am format numărul celularului pe care i-l dădusem Îndumei și care a sunat și a tot sunat înainte de a răspunde ea.

Plecaser dimineața devreme, ca să evit o întâlnire stânjenitoare, și vocea ei m-a făcut să mă simt rușinat. Și împovărat de o dorință arzătoare.

-           îmi cer scuze pentru noaptea trecută, am spus.

- N-ai pentru ce să te scuzi.
- Atunci pot să-ți mai cer o favoare?
- Pentru așa ceva sunt prietenii.
- Repetă-mi cât mai des asta.

A răs.

-           Tris Landreth, am zis. Martora? S-a

mutat.

-           Și vrei s-o caut prin bazele de date pentru a o localiza.

-           Prin baze s-a uitat deja Steve. Vreau să aflu dacă n-are cumva, în zona asta, vreun copil bolnav sau părinți bătrâni.

După ce am închis, am cumpărat o coca-cola și am mai stat o vreme pe bordură. Un cuplu de hispanici tineri se sprijinea de o camionetă din parcare, sărutându-se cu pasiune. Pe pleoapele ei închise se întindeau dungi întunecate de fard, și mâinile lui erau pe obraji ei. Cu detașare. M-am gândit cât de rece fusese podeaua sub tălpile mele goale când îmi spusese Înduma că viața nu așteaptă.

Telefonul public din magazin a sunat
Patronul mi-a aruncat o privire ciudată când
am reintrat în fugă.

- Nici un copil bolnav și nici un părinte
bătrân, a zis Induma, dar se pare că Landreth a fost
crescută de-o mătușă care n-o duce prea grozav.
Mătușa locuiește în Northridge.

Aveam un pix pregătit.

- Ai găsit o adresă?

Am intrat în complexul de locuințe bine
întreținut și am bătut la ușa cuvenită. După o
așteptare îndelungată și un târșăit prelung de
picioare, mi-a deschis o femeie foarte bătrână.
Apartamentul mirosea a pudră de talc și a pisici.

- Bună, am spus. O caut pe Harriet
Landreth. în legătură cu nepoata ei, Tris.

- *Tris*, a repetat ea, pe un ton evident
batjocoritor.

Avea o cocoasă pronunțată și era nevoită să-și
lungească gâtul ca să se uite în sus, către mine.

- Dumneavoastră sunteți Harriet?

- Nu, sunt Glenda, sora ei mai mare. Am
grijă de ea.

- Tris v-a vizitat în ultima vreme?

- *Tris? Vizităm ultima vreme?*

Aș fi putut să întreb, la fel de bine, dacă Peter
O'Toole nu trecuse pe acolo pentru un cocteil Gimlet.

M-a privit cu prudență.

- Despre ce e vorba?

- Încerc să dau de urma ei. E într-adevăr
important.

- Ei bine, Tris nu s-a ostenit să vină pe

la noi. Harriet a crescut-o pe fata asta ca pe propria fiică. Când n-o voia nimeni altcineva, aş putea să adaug. Şi acum sora mea e bolnavă, şi credeţi că Tris se deranjează să vină pe-aici? N-a mai fost de *luni de zile*. Şi, mai înainte, abia dacă venea o dată pe an.

- Poate există o explicaţie, poate n-a putut să vină dintr-un anumit motiv.

- Dacă e aşa, Tris are explicaţia pregătită. întotdeauna e ceva. Mereu o urmăreşte cineva. Un colector de taxe. Un fost iubit.

- Presupun că niciodată nu se ştie din ce motive fac oamenii diverse lucruri, am spus. Poate o sperie ceva.

Nu ştiam de ce simţeam nevoia s-o apăr cu atâta vehemenţă, dar apoi mi-am dat seama, fireşte.

- N-are importanţă, spunea Glenda. Toată lumea găseşte motive pentru orice. Ne-a părăsit. Ne-a lăsat în plata Domnului. Nu mă interesează ce justificare o să găsească de data asta.

Am văzut în faţa ochilor chipul lui Callie, asprit de fe- sentimente: „în şaptesprezece ani nu ţi-ai făcut apariţia pentru nici o afurisită de ocazie”.

- Aveţi dreptate, am spus. Privind lucrurile din perspectiva dumneavoastră, senzaţia trebuie să fie foarte neplăcută.

Faţa Glendei a părut să se retragă în ea însăşi, cu ridurile mişcându-i-se, dar rămânând de fapt neclintite.

- Aş putea totuşi să vorbesc cu Harriet? am întrebat Doar pentru un minut?

- Să văd cum se simte.

Ușa mi s-a închis în nas.

O clipă mai târziu s-a deschis din nou. Glenda începuse deja să-și târască picioarele către interior. La televizor rula, tu sonorul redus, *America's Funniest Home Videos*. O pisică sărea în jurul unui ghem, acompaniată de o muzică nebunească, de circ. În apartament mirosul era mai urât, în spatele celui de pudră de talc persista altceva. Glenda a străbătut un coridor acoperit de un covor mișos, strigându-mă peste umăr.

- Trebuie să-i pun lacrimi artificiale, ca să vă poată privi.

- Lacrimi artificiale? am întrebat, cu voce scăzută.

Ea s-a împins într-o ușă, pătrunzând în dormitorul principal. Silueta descărnată a unei femei se adâncea în aștemutu- rile pufoase de pe un pat enorm, cu baldachin. Avea pielea îngălbenită, ca pergamentul, și mușchii feței i se atrofiaseră. Jur- împrejur erau echipamente medicale - stativ, aparatură pentru perfuzii intravenoase și monitoare. Mâna ei stângă atârna la marginea saltei. O noptieră susținea un număr nesfârșit de flacoane cu pastile. Ochii lui Harriet Landreth s-au îndreptat spre noi, dar nu și-a putut întoarce capul. Buzele i s-au încordat într-un zâmbet firav.

Acolo era mai puternic, mirosul acela, mirosul care atrage vulturii în deșert, de la distanțe de mai mulți kilometri.

Glenda a traversat încăperea, a ridicat mâna dreaptă a lui Harriet - o greutate fără viață - și i-a pus-o pe o tavă, unde se afla un mouse cu un buton

minuscul, proeminent A călăuzit degetul surorii ei mai mici către buton, până când aceasta a clipit de două ori.

- Ți-e foame, iubito? a întrebat Glenda.

Ochii lui Harriet s-au îndreptat către ecranul unui computer și degetul ei a făcut câteva mișcări infime. Un difuzor a emis o voce sintetizată sonoră, făcându-mă să tresar.

Nu MAI POT MÂNCA SUPĂ DIN ACEEA AI PUS PREA

MULTĂ SARE.

Glenda și-a fluturat mâna către sora ei, desconsiderându-i spusele.

- Atunci o să-ți aduc o supă chioară de pui, ca să nu mă mai săcâi cu vocea ta oribilă. A clătinat din cap către mine, cu un amuzament morbid.

Din sintetizatorul surorii ei au izvorât din nou cuvinte electronice târâgănate.

VREI SĂ-MI PUI BRĂȚUL DREPT SIN NOU PE SALTEA MĂ **DERANJEAZĂ.**

- Tu nu poți să simți nimic, iubito.

DURERE FANTOMA FURNICĂȚURI NU POT SĂ SUPORT.

Glenda a ocolit patul, a ridicat brațul care atârna și l-a așezat pe cearșaf, alături de Harriet. În timp ce Glenda se foia, adunând câni și farfurii murdare, eu am rămas în picioare, confuz, copleșit și încercând să nu mă port ca atare. Dinspre monitor șerpuia un cablu, îndreptându-se către telefonul digital de pe noptieră.

- Trebuia să fi văzut pisica de la televizor. A sărit și a tot sărit peste un ghem, și pe urmă comicul evreu a spus că, dacă nu-s șoareci în casă, pisica sare pe masă. Glenda a chicotit. Pisica sare pe masă.

EMISIUNEA ASTA O SĂ MĂ UCID HA HA E DESTUL DE RĂU S-O VEZI DARĂMITE SĂ-ȚI HE DESCRISA AI MILĂ NU E CA ȘI CUM AȘ **PUTEĂ SA PLEC DE AICI**

Glenda și-a fluturat mâna spre noi, desconsiderându-ne deopotrivă, și s-a retras, lăsându-mă singur cu Harriet.

Pupilele ei întunecate s-au desprins de ecranul computerului, descoperindu-mă. Ochi conștienți, inteligenți, de un albastru frumos.

SUNTEȚI PRIETEN CU TRIS.

Am presupus că era o întrebare. Uităndu-mă la ea, nu m-am putut convinge să mint.

- Nu tocmai prieten. Încerc s-o gălesc. Mă numesc Nick.

DE CE ÎNCERCI S-O GĂSEȘTI.

Am avut senzația că era furioasă, dar, neputând să-i interpretez tonul vocii, m-am simțit în derivă.

- Tatăl meu vitreg a fost ucis acum șaptesprezece ani. Cred că ea ar putea ști ceva despre asta.

N-AM MAI VĂZUT-O PE TRIS DE ANI.

O minciună, bazată pe ceea ce-mi spusese Glenda la ușă. Am avut impresia că Harriet fusese de acord să mă primească numai ca să afle ce urmăream și s-o anunțe pe Tris.

8 GREGG HURWITZ

Mi-am dres glasul.

- Știți unde e? Chiar aș vrea să vorbesc
cu ea.

Mușchii i-au zvâcnit scurt sub pielea ca de
hârtie.

Nu ȚINEM LEGĂTURĂ.

- Nu e vorba doar despre mine, am
spus. Trebuie s-o avertizez într-o anumită privință.
Ochii ei inexpressivi m-au fixat din nou.

- Cred că e posibil să vrea și ea să stăm
de vorbă.

Am așteptat îndelung în timp ce degetul ei
pulsa, atingând butonul.

Nu PUTEȚI ÎNȚELEGE CEL MAI IMPORTANT

LUCRU ÎN PRIVINȚA EI.

- Înțeleg mai multe decât vă dați seama.
Harriet clipea din ce în ce mai lung. îi era greu
să-și țină ochii deschiși.

- Vă pot lăsa numărul meu de telefon, ca
să i-l dați dacă ia legătura cu dumneavoastră?

Limba i se mișca în spatele buzelor uscate, cu
maxilarul păcânind de prea multă agitație. Saliva i s-a
prelins ca un fir de păianjen, atingându-i cămașa.

PUTEȚI FACE ORICE DORIȚI.

Ochii i s-au închis fără să se mai deschidă.
Mâna i-a căzut de pe tastatură și ea și-a schimbat ușor
poziția, cu celălalt braț alunecându-i din nou de pe
saltea, astfel încât antebratul îi atârna dincolo de
margine. N-aș fi putut spune dacă vreunul dintre
tuburile care șerpuiau printre cearșafuri o alimenta cu

aer, dar pieptul ei se înălța și cobora cu mișcări din ce în ce mai uniforme. O vreme am studiat firul care se întindea de la computerul ei la telefonul digital, cu inima bătându-mi puternic. Pe urmă m-am apropiat ușor de pat

Computerul avea, bineînțeles, o interfață extrem de simplificată. Am atins butonul minuscul, îmboldind cursorul către iconul agendei cu adrese. Am derulat și m-am uitat la litera L. Apăreau câțiva Landreth cărora nu le-am recunoscut numele. Eram dezgustat de mine însumi, respiram greu și încercam să nu fac nici un zgomot. Mă îngrozea gândul că Harriet s-ar fi putut trezi ca să se uite la mine cu ochi acuzatori, iar eu n-aș fi putut spune absolut nimic în apărarea mea. Am căutat mai jos și am găsit o singură inițială, T. Și un număr de telefon. Am luat un pix de pe noptieră și mi l-am notat pe dosul mâinii. Induma putea afla adresa în câteva secunde, folosindu-se de o carte de telefon.

Respirația lui Harriet a căpătat un ușor hârâit. M-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit după câțiva pași. Am ocolit patul și i-am ridicat brațul care atârna. Era incredibil de ușor, ca o aripă de pescăruș. I l-am așezat cu delicatețe lângă ea și i-am aranjat cearșaful.

În camera din față, Glenda, părând mai mică în fotoliul în care stătea, se uita la un câine cu capul îndesat într-o găleată roșie de plastic.

- Acum nu i-a mai rămas mult.

Glerida nu-și lua ochii de la televizor.

- Poate Tris o să se întoarcă s-o vadă.

Ea s-a strâmbat a zeflemea.

Afară, vântul era fierbinte și mirosea puternic a verdeață. M-am oprit pe peluza din față, bine îngrijită, recunoscător pentru spațiul deschis, pentru orizonturile joase, pentru palmierii care tresăltau. Îmi simteam pieptul încordat și plin, de parcă n-aș fi putut trage în el destul aer.

Am stat acolo câteva minute, mulțumindu-mă doar să respir.

CAPITOLUL 44

Numărul de telefon era alocat unui apartament situat la parter, în San Fernando, în spatele unui chioșc cu sendvișuri franțuzești și al unui atelier mecanic cu bălți de unsoare și cu buruieni luând în stăpânire asfaltul crăpat. Cămașa îmi dădea mâncărimi din cauza aerului stătut, ceea ce nu era puțin lucru, fiindcă purtam una dintre bluzele confortabile ale lui Alejandro, scoasă la lumină din dulapul cu haine al Indumei. Dogoarea pavajului îmi trecea prin tălpile pantofilor de sport și mirosul mizeriei care se situa din susul stăzii plutea peste izul amar de gudron al aerului.

Numerele căzuseră de pe uși de multă vreme, dar aminirea lor rămăsese în vopseaua mai puțin decolorată din locurile unde fuseseră fixate. Un aparat de aer condiționat atârna în afara ferestrei picurând apă și zdrăngănea ca un automobil rablagit. În competiție cu el, urla un televizor - o ceartă desfășurată conform scenariului între participanții la un talk-show, cu glasurile estomplate de paraziți. Am bătut la ușă.

- Vin, vin, a zbierat o voce, mai degrabă vlăguită decât iritată.

Mi-a deschis o femeie scundă, îndesată, de peste cincizeci de ani, ștergându-și mâinile ude de un șorț pătat, legat strâns și fără s-o avantajeze printre protuberantele de la mijlocul trupului. Nu era obeză, ci îngroșată, lăbărtată de trecerea anilor. Sâinii masivi i se lăsaseră, odihnindu-i-se pe burtă. Și-a înălțat privirea spre fața mea și s-a crispat, cu mâinile încremenindu-i într-un vârtej de pânză.

Și-a repezit-o pe una din ele în sus, împingându-și fără succes bretonul lipit de fruntea asudată. Părul i se rărea, îi vedeam lucirea scalpului în creștet. Pe mașina de gătit din spatele ei stătea o cratiță murdară și locul duhnea a grăsime de porc. O perdea din mărgelile de toate culorile curcubeului, încă, ondulându-se în urma trecerii ei, astupa cadrul unei uși din dreapta.

- O, scuze, a spus. Așteptam pe altcineva.

O eczemă îi luase în stăpânire cotul, astupându-i-1 ca un petic și avansase pe partea din spate a antebrațului. Și-a scărpinat pielea albă, solzoasă, cu unghiile scoțând un sunet care mi-a trimis fiori pe șira spinării.

- Îmi pare rău că v-am speriat.

- Nu m-am speriat.

A scos un râs nervos. Ochii ei aveau ceva familiar - nu forma, ci crețurile adunate în jurul lor de zâmbetul ei forțat, semiagresiv.

- Doamna Landreth?

A dat din cap, și gestul ei m-a dus cu gândul la

o veveriță care decojește alune cu frenezie.

- Cum m-ați găsit?

- Prin mătușa dumneavoastră.

- Harriet? I s-au umezit ochii. Ați văzut-

o pe Harriet?

- Da. Uitați, înțeleg de ce vă e frică...

- Nu mi-e frică. De ce mi-ar fi?

GREGG

- V-ați mutat de foarte multe ori. Sunteți

foarte greu de găsit. De unde sunteți, de la Biroul de Recensământ? S-a uitat în spatele meu, să vadă dacă mai era și altcineva. Ce doriți?

- Vreau să aflu câte ceva despre Jane și Gracie Everett. Vă aduceți aminte de ele?

- Bineînțeles că-mi aduc aminte.

Măinile ei au găsit un smoc de păr și l-au tras în jurul tâmpiei. A început să caute și să rupă vârfurile despicate, un tic obsesiv. N-avea părul destul de lung ca să le poată vedea cu ușurință, și pupilele i se îndreptau spre lateral cu atâta încordare, încât operațiunea părea dureroasă. Carnea moale a brațelor i se legăna la fiecare mișcare. M-am întrebat dacă era drogată.

- A fost îngrozitor. Ceva care nu se uită.

I-am studiat fața, încercând să regăsesc sclipirea de familiaritate, dar dispăruse. Una dintre prietenele mele de la școala serală din Oregon avea un bebeluș pe care-l aducea la cursuri, ca să se mândrească. Mi-am adus aminte cum gungurea copilășul și cum căpăta trăsăturile mamei sale pentru o scurtă clipă, pentru a le pierde apoi sub înfățișarea comună tuturor bebelușilor. M-am pomenit concentrându-mă ca să recapăt aceeași senzație satisfăcătoare de déjà-vu.

- Ați văzut când au fost aruncate cadavrele?

- Da, îmi plimbam câinele. Au oprit în susul străzii. Nu m-au văzut. Era o parcelă de pământ neasfaltat. Am zărit doi bărbați. Păreau mexicani.

Poate din America Centrală. Oricum, m-am dus acasă

***Nu te încrede în
nimeni***
și am chemat poliția.

Suna ca și cum ar fi făcut repetiții - toate accentuările necesare, bine ordonatei ca și cum ar fi repetat totul în minte, de nenumărate ori, ani de zile.

- Si ai văzut-o pe Jane în preajma unor rulote cu mai multe luni înainte?
Dar n-a căzut în cursă.

- Cu *vreo lună* înainte.

Ochii i s-au îndreptat spre mine, apoi din nou spre părul ei. Ca și cum s-ar fi temut să mă privească direct

- Uite care-i treaba, cine *sunteți*? De ce-mi puneți mie întrebări? Pot să văd o legitimație sau ceva asemănător?

- N-am nici o legitimație.

- Bine, atunci, a spus, și a închis ușa.

Am auzit foșnetul perdelei din mărgele și, o clipă mai târziu, am simțit o ușoară mișcare a obloanelor închise de la fereastra din dreapta mea. Nu-mi puteam permite să aștept până când avea să cheme pe cineva. Neavând de ales, m-am îndepărtat pe alee, cu adierea fierbinte azvârlindu-mi în față mirosul de gudron. Îi simțeam privirea sfredelindu-mi spatele.

Pe la jumătatea aleii, am înțeles în sfârșit. Tresărirea ei speriată, încrețiturile din jurul ochilor, nervozitatea acută și faptul că se ferea să mă privească în față - ea mă recunoscuse imediat Și era îngrozită de gândul că aș fi putut s-o recunosc și eu. Isabel McBride. Bob's Big Boy. Ieșire din schimb la 1.00 alm.

Nu te încrede în

nimeni

Am dat din cap, e drept că foarte ușor, și am făcut o jumătate de pas spre dreapta, ca să-mi păstrez echilibrul. Șaptesprezece ani de presupuneri, descălcindu-se. Totuși, îi mai simțeam ochii în spatele meu, ascunși după jaluzelele vene- țiene, sfîdelindu-mă.

M-am întors. Obloanele s-au mișcat iarăși, formând o suprafață impenetrabilă, un copil acoperindu-și ochii ca să se ascundă. Am apăsat soneria. Nici un răspuns, doar o așteptare plină de spaimă, intensificată de cearta din talk-show. Am sunat din nou. Am așteptat. Am sunat încă o dată.

- În cele din urmă, ușa s-a deschis. Dintr-o smucitură. Isabel, am spus.
- În ciuda căldurii înăbușitoare, ea tremura.
- Nick.

- Te rog, am spus, stai de vorbă cu mine.

Lacrimile au apărut din senin. Numai două, revărsându-i-se din orbite, alunecând drept în josul feței ei rumene. Capul i-a zvâcnit într-un gest de încuviințare.

Am urmat-o în încăperea cu miros de grăsime, trecând prin perdeaua zăgăznică din mărgelă în toate culorile curcubeului. Pe ecranul televizorului dinspre care veneau zbirerile, Jerry Springer își cerea înapoi microfonul luat în stăpânire de un spectator prea zelos. În partea de jos a ecranului, tema zilei: EȘTI TATICUL BEBELUȘULUI MEU? Isabel - sau Tris - l-a închis în trecere, și ne-am așezat pe canapele desperecheate, împinse alături pentru a improviza un perete separator. Liniștea post-Springer părea atât de intimidantă încât era maiestuoasă. Dincolo de o ușă se vedeau o valiză deschisă pe podeaua dormitorului și hainele pe care începuse să le arunce înăuntru.

- Ești Isabel sau Tris? am întrebat.
- Tris. Sunt Tris. Patricia.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra părului ei, privind-o într-o parte, rupând capete uscate și despicate și azvârlindu-le pe dușumea.

Începând din noaptea aceea, revăzusem de multe ori cu ochii minții aventura aceea. Cine mai știa de câte ori o rein-ventasem pe Isabel McBride? Îi mărisem bustul cu doi până la șapte centimetri, îmi

imaginasem niște trucuri duse la bun sfârșit cu limba, combinasem rotunjimea fermă a fundului ei cu cea a unui model, a unei femei cu care mă întâlneam sau a unei trecătoare de pe stradă? Tot ce era cu puțință ca s-o fac suficient de atrăgătoare pentru a justifica modul în care mă strecurasem afară în noaptea aceea, lă-sându-1 pe Frank neprotejat.

Ea a părut să-mi intuiască gândurile.

- Graviția preia controlul, a spus, pe un ton defensiv. Când te întinzi, sfârcurile îți ajung la subsuori. O să vezi. Așteaptă să îmi îmi pliniști patruzeci, cincizeci de ani. Bărbații o ascund mai bine, dar nu e cu nimic mai frumos.

- în clipa asta e periculos.

A încuviințat din nou cu o zăcănire a capului.

- Mi-am imaginat că s-ar putea ajunge aici. Am fost prudentă. A pufnit, dând din cap către mine. Văd că nu destul de prudentă.

- O să-mi spui ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Adevărata poveste?

Și-a ferit privirea, cu bărbia tremurând.

- Nu vrei s-azi adevărata poveste.

Am păstrat amândoi tăcerea o vreme, apoi eu am spus:

- Ai fost angajată ca să mă seduci? Ca să mă momești afară din casă?

- N-am știut că asta era scopul. N-am știut de ce. Banii erau puțini și aveam de crescut o fetiță. Tu n-arătai deloc rău, așa că mi-am spus, ce naiba. Am primit mai mult decât câștigam fiind chelneriță. M-au pus să fac ce-am făcut. N-am știut.

- N-ai întrebat.

- Mai întâi m-am gândit că era un soi de ritual bizar de trecere, la majorat. Că poate erau prietenii tatălui tău sau cam așa ceva. O pauză plină de tristețe. Nu, n-am întrebat.

Din când în când întrezăream părți din femeia care fusese - linia perfectă a dinților, un anume gest al mâinii, o coardă vocală săltând - dar dispăreau aproape instantaneu. Îmi aducea aminte de acele abțibilduri magice de pe vremea copilăriei care-ți dezvăluiau o altă imagine când le înclinai. Acum e Superman, acum e din nou Clark Kent.

- De unde-ai știut că aveam să mă duc la Bob's Big Boy în seara aceea? am întrebat-o.

- Nu știam nimic. Ei știau că te duceai acolo în fiecare weekend. Așa că m-au ajutat să mă angajez. Tu ai venit în primul meu schimb.

- Cine sunt „ei”?

- Nu știu.

Încă mai tremura. Unghiile i s-au întors pe peticul de piele uscată și l-au atacat cu o mișcare circulară. Praful albicios cădea pe covor ca mătreața.

- Nu l-am văzut niciodată pe tipul care m-a angajat. M-a găsit prin vărul meu. El cunoaște oameni care cunosc oameni. Toată lumea are câte un văr de genul ăsta, nu-i așa? Tipul voia o femeie sexi. Experimentată, dar nu prostituată. Eu eram. Sexi. Atunci.

- Erai, am spus, înainte de a-mi da seama cât de sarcastic suna complimentul. Cum ai

vorbit cu el?

- A fost un adevărat mister. Am ajuns cu mașina pe o fâșie de pământ defrișat din Runyon Canyon...

- Noaptea, am zis eu. Ți s-a cerut să parchezi, să oprești motorul și să stingi farurile, să îndrepti oglinzile retrovizoare în alte direcții și să lași ușile descuiate. El a întârziat. S-a strecurat pe bancheta din spate. Ți-a spus ce să faci. Unde mă puteai găsi, cum arătam, cum să mă manevrezi, unde să mă duci. Nu i-ai văzut niciodată fața.

- Da, a confirmat ea, uluită. Cred că ai mai auzit povestea.

- Numai partea asta.

- Am tot așteptat. Aștept de șaptesprezece ani. Să bată cineva la ușa aceea. Tii. El. Și nici măcar nu știu cine e.

-N-ai aflat *niciodată*?

- Ai idee cum e? Să nu te stabilești nicăieri, niciodată. Să stai mereu cu o ureche lipită de pământ. Să aștepti Dumnezeu știe ce. Ai *idee* ce-i face asta unui om?

- Da, am răspuns. Am.

- Degetele i s-au fcut tremurând pe scalpul lucios, prin păr. Le-a strâns cu putere în cealaltă mână și le-a coborât în poală. A vorbit din nou, cu un soi de groază calmă.

- N-o să mă iert *niciodată*.

- Pentru ceea ce mi-ai făcut mie? Lui Frank Durant?

- Asta a fost cea mai neînsemnată parte.
Avea vocea răgușită. Cea mai neînsemnată.

- Ce-a mai fost?

- Au mai fost doi bărbați. Ucigași plătiți.
Înalti și negri- cioși. Cu accente din Europa de Est, ca băieții răi din filme. Nu vorbeau mult. Cam la o săptămână după întâlnirea mea cu tine, au venit și-au spus că erau trimiși de el. Eu tremuram. Citisem în ziare despre bărbatul din Serviciul Secret, văzusem numele tău. Al mamei tale. Suntem de vârste apropiate, eu și mama ta, nu ne despart decât câțiva ani. S-a aplecat înainte. Jur pe Dumnezeu că, dacă aş fi știut...

Nu voiam să se îndepărteze de subiect.

- Ucigașii plătiți.

- Au spus că găsiseră pe cineva care să aibă grijă de fetița mea câteva zile. Au spus că aveau să se întoarcă în noaptea aceea și că urma să primesc o grămadă de bani. Au spus că, dacă nu eram acasă, aveau să mă găsească. Nu am avut de ales. Aveam de crescut o fiică.

Încă mai tremura din tot trupul, acum aproape cu violență, ca și cum ar fi fost gata să se desfacă în bucăți. Dar a continuat să vorbească.

- M-au dus undeva, într-o casă. Nu știam unde mă aflam. Era o casă goală, fără mobilă. Podelele nu erau încă nimic altceva decât plăci de beton turnat. Acolo era o femeie, cu un copil nou-născut. Încă nu-și revenise după naștere. O țineau în camera din spate, pe o saltea goală. Am avut grijă de

ea. Am hrănit-o. Am spălat-o. Am ajutat-o să meargă la baie. Nu m-a lăsat să mă ating de copil.

- Grace, am spus. Gracie Everett.
- Exact. Gracie.

Ochii i s-au umezit din nou. Instantaneu. A fost cuprinsă de un calm înspăimântător, a încetat să tremure, și, când a vorbit din nou, avea vocea egală.

- Am dormit acolo, în aceeași cameră cu ele. Iar în dimineața următoare, devreme, bărbații au venit și au luat bebelușul. Femeia a țipat fără încetare. Isterie totală. Nu-ți poți imagina ce înseamnă asta. Am crezut că n-o să se mai oprească niciodată. A țipat timp de patru ore. Eu plângeam, rugându-mă de ea. I-am promis orice, numai să tacă. Doar ca să tacă.

Respira superficial și, din cauza asta, cuvintele ei erau șuierătoare.

- Au adus înapoi bebelușul - pe Gracie.

Și Jane a strâns-o în brațe și a legănat-o și a spus că n-o să-i mai lase să i-o ia. Vorbea țipând. Dar bărbații au devenit din ce în ce mai agitați. I-am auzit vorbind la telefon când m-am întors, după ce cumpărasem alimente. Luaseră bebelușul pentru un alt test ADN. Cred că-i mai făcuseră unul, dar voiau să fie siguri. Erau hiperparanoici. Presupun că unul dintre exemplarele din primul test dispăruse. Era o mare problemă. Ceva legat de Serviciul Secret.

- De unde știi?

- L-am auzit pe unul din ei spunând că-aveau de-a face cu o scurgere de informații din Serviciul Secret. La început m-am gândit că era vorba

de armată. Dar pe urmă mi-am amintit că tipul din Serviciul Secret - scuze, tatăl tău vitreg - fusese ucis în noaptea când te scosesem pe tine din casă. Nu trebuia să fiu Einstein ca să fac legătura.

Am făcut eforturi ca s-o urmăresc. Frank lăsase informația să transpire. Dar către cine? Sau voiau să spună că el era o amenințare, că putea da totul pe față? Voiam s-o țin pe Tris așa, vorbind întruna.

- Și pe urmă ce s-a întâmplat?

Și-a cuprins stomacul cu brațele și s-a legănat ușor pe canapea. A scos un vaiet gros, care a sunat bizar, de vreme ce nici nu mai plângea, nici nu mai tremura.

Am vrut s-o detest, dar n-am putut. Se angajase în asta de bunăvoie, firește, dar fusese zdrobită de mecanismul declanșat în aceeași măsură în care fusese zdrobit și eu, o decizie compromițătoare după alta.

- Ce s-a întâmplat pe urmă? am repetat, cu blândețe.

A continuat cu voce scăzută, nefiresc de calmă.

- Tipii aceia erau încordați la culme în așteptarea rezultatelor testului ADN. I-au luat fetița. Au ținut-o într-o altă cameră. Jane era prea slăbită ca să se poată ridica, dar eu am încercat să-i implor. Unul chiar m-a lovit. Credeau că ea avea să fie mai... docilă fără copil.

GREGG

HORWITZ

- A continuat să vorbească într-o șoaptă răgușită, cu fața lucind. Au ținut fetița departe de ea. Două zile. Eu trebuia să mă duc s-o hrănesc, pe Gracie, s-o țin în brațe când oboseau ei s-o audă plângând. Dar n-o puteam face să se oprească. Era cumplit că mă presau s-o fac să se oprească. O țineau singură, într-un pătuț pentru copii. Eu îmi petreceam cea mai mare parte a timpului cu Jane, o ascultam plângând. Doar *plângând*. Auzeam scâncetele bebelușului prin pereți. Fetița aceea plângea fără întrerupere, și laptele se scurgea din sânii lui Jane prin cămașă. Și totul a continuat așa, fără încetare. Eu nu puteam face nimic. Ea se ruga de mine, dar eu nu puteam face nimic. Sâni i s-au congestionat și din ei curgea lapte și ele plângeau în camere diferite, amândouă, tot timpul. A fost cea mai groaznică experiență din viața mea.

Ochii i-au devenit sticloși și a încetat să se mai lege.

Am fost surprins de sunetul slab al vocii mele.

- Continuă. Te rog.

Tris stătea perfect neclintită. Când a clipit, pe obraji i s-au scurs mai multe lacrimi.

Într-o noapte, bărbații au intrat în cameră. Testul ADN. Indiferent care ar fi fost rezultatul, era o veste proastă. Au luat-o pe Jane. Au ajutat-o să se ridice - era atât de slăbită - și să iasă pe ușă, și apoi afară. M-am uitat printre perdele. I-am văzut urcând-o într-o mașină de culoare întunecată. Vorbeau cu cineva, dar n-am reușit să văd cu cine, fiindcă geamurile mașinii erau fumurii. Bebelușul plângea în camera alăturată. Pe urmă ei s-au întors înăuntru, și eu m-am dus în partea opusă a încăperii, ca și cum nu m-aș fi uitat pe fereastră. S-au dus în camera de alături. Și pe urmă fetița s-a oprit din plâns. Au ieșit iarăși, și i-am văzut punând ceva în portbagajul mașinii întunecate, și mașina a demarat. Am alergat în camera cealaltă și pătuțul era gol. Gol. M-am așezat pe podea. I-am auzit intrând în spatele meu. Am crezut că aveau de gând să mă omoare. Dar mi-au spus să mă duc acasă și să nu povestesc nimic, nimănui. Că avea să ia cineva legătura cu mine. Și, așa cum era de așteptat, vârul meu m-a sunat a doua zi. Și a urmat același gen de întâlnire, sus, în Runyon Canyon. Eram atât de speriată, dar m-am dus, fiindcă ei știau cine sunt și aveam de crescut o fetiță. Și bărbatul acela s-a urcat pe bancheta din spate și m-am gândit că avea să mă împuște, dar el a zis în schimb că trebuia să le spun reporterilor povestea despre aruncarea celor două cadavre. Și că, dacă o făceam, dacă susțineam povestea aceea în fața poliției și a presei, mie și fetiței mele n-avea să ni se întâmple nimic. Și am făcut-o. N-am spus nimănui altceva. Până în clipa asta.

- Ei sunt pe urmele tale, i-am spus.

Chiar acum, în timp ce stăm de vorbă.

    în privirea ei se deslușea aceeași înfrângere
deplină pe care o văzusem pe fața lui Homer, o dată,
după mai multe porții de alcool. Dar mai licărea și
altceva. Poate era ușurare.

- N-au decât să mă prindă. Nu-mi mai
pasă.

- Și cum rămâne cu fiica ta?

- Fiica mea nu a mai vorbit cu mine de
șapte ani. Când am auzit ultima oară de ea, era în
Costa Rica.

- Te-au plătit?

S-a uitat vreme îndelungată la ecranul gol al
televizorului, apoi a încuviințat cu o zăcnire a capului
care ar fi putut trece drept un tremur. Unghiile i s-au
dus din nou la eczemă, ră- zuiind-o cu același sunet
oribil.

- Nu cred în rai sau în iad. Dar mi-e fică
de ceea ce mă așteaptă.

GREGG

HORWITZ

- Atunci fă ceva. Am uitat cum. Când te atinge ceva de genul ăsta, pătrunde în tine. Nu te mai poți întoarce niciodată la normal. Nici măcar n-aș ști de unde să încep.

Dăduse glas celei mai întunecate dintre temerile mele. Abia dacă mă puteam convinge s-o privesc.

- la legătura cu bărbatul care te-a angajat.

Aveam nevoie s-o facă nu numai pentru mine, ci și pentru ea însăși, pentru ceea ce însemna să ții ceva în siguranță, îngropat adânc, într-un loc de unde nu poate fi dezrădăcinat și aruncat în praf.

- El și oamenii lui te caută. Nu poate fi prea greu să le dai de veste.

- Nu, a răspuns. Nici gând. Nu mi-am putut regăsi vocea. M-am mulțumit s-o privesc.

S-a cuprins din nou cu brațele și s-a mai legănat puțin.

- Aș putea să-l sun pe vărul meu. Poate încă mai are vreo cunoștință care știe pe cineva care are numărul de telefon al tipului respectiv. E bun la așa ceva vărul meu. Dar, să zicem că dau de individul acela. Ce-ar trebui să-i spun?

- Spune-i că te-a căutat cineva. Cineva care știa deja toată povestea. Că trebuie să te întâlnești cu el. Ca să stați de vorbă, să faceți un plan. El ți-a spus să te întâlnești cu mine pe terenul de baseball, nu-i așa?

- Da. A zis că jucai baseball și că trebuia să te duc acolo.

- Atunci spune-i că vă-ntâlniți în locul

***Nu te încrede în
nimeni***

unde ți-a cerut să mergi cu mine în noaptea aceea.
Dar nu-i spune că e vorba de terenul de baseball -
dacă el e tipul în cauză, o să-și aducă aminte. Măine,
la miezul nopții.

- Ce-ai de gând să faci?
- Să mă uit de la distanță. Să văd cine e.
- Și pe urmă?

- Pe urmă o să știu.
- Și asta o să-ți fie de folos?
- Probabil că nu. Dar pot pune

informația în mâinile cuiva care știe cum s-o
folosească.

- Oamenii aceștia sunt periculoși.
- O să dispar.
- N-o să afli cât de mult te consumă asta
decât după ce-o să fie prea târziu.

Ochii i s-au umplut iar de lacrimi, dar a clipit,
revenindu-și în fire. Și-a înșfăcat o șuviță de păr și a
început din nou să rupă capetele despicate, apoi a
azvârlit-o într-o parte.

- OK. O să-mi sun vărul, o să trimit
porumbelul călător. Măine la miezul nopții, voi încerca
să stabilesc o întâlnire în locul unde mi-a spus să te
duc pe tine. Cine știe dacă tipul o să primească sau nu
mesajul, dar o să încerc. Asta e tot?

- O să fie nevoie să te muți din nou. De
data asta pleci din oraș. O să-ți plătesc eu...

- *Nu.* Nu, n-o să te pun să plătești
pentru nimic. Dar cu mătușa mea... Cât timp va trebui
să fiu plecată?

- Urmărește știrile. O să-ți dai seama

***Nu te încrede în
nimeni!***

când e sigur să te întorci.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă. Ea m-a urmat la mică distanță.

- N-am știut. Despre nimic din toate astea n-am știut unde aveau să ducă. Crezi că sunt o mizerabilă. Crezi că sunt groaznică.

- Nu, am spus.

M-a prins de cot la ușă, ușor, ca și cum s-ar fi temut să nu mă enerveze. Era o femeie obișnuită cu bărbați temperamental.

Am avut pur și simplu nevoie de niște bani în plus, a zis. N-am avut idee care aveau să fie urmările, iar pe urmă n-am mai avut de ales. Am fost îngrozită. M-au amenințat. Aveam o fetiță de crescut.

„Așa cum avea și Jane Everett**”, m-am gândit.

Am dat ușor din cap către ea și a rămas în ușă,
privindu-mă în timp ce mă
îndepărtam. **CAPITOLUL 45**
încă îndurerat de povestea lui Tris, am
traversat parcare, îndreptându-mă apoi spre
Brentwood Inn. În urma mea, traficul amiezii răsuna
strident pe Sunset Boulevard, capetele amorteau de
atâta scâșnet de frâne, behăit de claxoane și muzică
rap pulsând dincolo de geamurile deschise. Alan
Lambrose mă sunase, anunțându-mi locul nu chiar
atât de discret al întâlnirii cu Caruthers, mult lăudatul
motel aflat la o distanță de câteva cvartale spre vest
de autostrada 405. Lăsasem Jaguarul dincolo de colț,
în fața unui bloc cu apartamente, pentru că numerele
de înmatriculare ale Indumei să nu fie la vedere.

Am găsit camera către partea din spate a modestei clădiri lăbărțate, cu un singur etaj, și am bătut. Ușa s-a deschis, dându-i la iveală pe Alan, în toată gloria papionului său, și pe un alt consultant, pe care nu l-am recunoscut, dar care împărțea preferința echipei pregătitoare a dezbaterilor pentru îmbrăcăminte bogată. Era un bărbat athletic, dar de pe tărâmul politic, nu din Serviciul Secret. James, agentul pe care-l întâlnisem prima oară în sala de ședințe a lui Caruthers, stătea în fundul încăperii. Fața lui cu trăsături cărnoase s-a îndreptat nemulțumită preț de o clipă către mine, apoi și-a desprins mâna de tocul pistolului și privirea i s-a întors, îndatoritoare, către ferestre. Caruthers stătea pe un scaun din fața șemineului îngust, încheind o convorbire telefonică. S-a ridicat și m-a întâmpinat cu căldură în vreme ce Alan, căruia îi dăduse telefonul încă deschis, murmură în microfon formulele de rămas-bun.

Caruthers părea epuizat - mi-am imaginat că șase zboruri cu avionul în aceeași zi îți pot face una ca asta - și fălcile lui mestecau guma cu nicotină mișcându-se ca un ferăstrău, aproape simetric, când într-o parte, când într-alta.

Am aruncat o privire nervoasă spre James - prezența lui acolo nu-mi era pe plac -, iar Caruthers a înțeles aluzia.

- Ne oferiți un strop de intimitate?

Consultantul athletic a ieșit pe ușa din față, iar James a trecut pragul către minuscula curte din spate. Câte un om la fiecare ieșire vizibilă. Ușa de sticlă, care se închidea glisând, părea să absoarbă din încăpere

zgomotul traficului.

Alan se agita grăbit în chicinetă, pentru a aduce apoi o cană cu cafea pe măsuta de lângă scaunul lui Caruthers.

- Îmi cer scuze, domnule senator, Fred a uitat să aducă Sweet'n Low.

- Oh, ce naiba, Alan, orice alt îndulcitor pe bază de zahăr e la fel de bun.

Alan a lăsat cafeaua jos și s-a retras în dormitor, deja apăsând pe tastele BlackBerry-ului. Mi-am adus aminte cum îmi povestise Frank că, oriunde s-ar fi dus, își lua propria mâncare pentru șeful lor, ca să reducă riscul unei otrăviri.

Caruthers și-a trecut o mână prin părul rebel, care a revenit tot în poziția pe care o prefera.

- Sweet'n Low, a bombănit el cu dezgust, apoi a adăugat: Le place să creadă că ai mai multă nevoie să ți se poarte de grijă decât în realitate. Așa se simt ei mai importanți. Ce soi de îndulcitor. Câte pachete. Pe ce canal e televizorul când te instalezi la un hotel. Trebuie să ai mare grijă, altminteri ajungi s-o crezi și tu.

- Devine într-adevăr obositor.

A râs din toată inima și am avut senzația că dușesem ceva la bun sfârșit. Pe urmă ochii lui verzi au devenit serioși.

- Ești bine, sănătos?

- Până acum.

- Ai aflat ceva despre fiica lui Jane

Everett?

- Trebuie să vă spun o poveste despre

contracandidatul dumneavoastră.

Mi-a citit expresia feței și a știut că nu trebuia să insiste. În schimb, s-a așezat și mi-a arătat cu un gest scaunul din fața lui. L-am pus la curent cu tot ce aflasem de la ultima noastră discuție. Când am ajuns la povestea lui Tris, și-a strâns pumnul și și-a apăsat încheieturile de sus ale degetelor peste buze, ca și cum ar fi vrut să-și țină furia în frâu. Cum s-a oprit bebelușul din plâns. Portbagajul berlinei închizându-se. Pătuțul gol. Am povestit exact așa cum o făcuse Tris, și cuvintele erau încărcate cu aceeași groază. Când am terminat, a clătinat din cap nevedându-i să creadă, și ochii lui verzi înotau în lacrimi.

A sorbit din cafea. Obrajii îi străluceau. S-a holbat în șemi-neu. Flăcările de propan lungeau un buștean turnat din beton.

A recuperat o batistă dintr-un buzunar și și-a suflat nasul. Pe urmă a împăturit-o gânditor și a pus-o la loc.

- Fac pariu că Bilton nici măcar n-a știut nimic din toate acestea. N-a știut decât că exista femeia aceea intrată în stafful lui ca voluntar și alături de care petrecuse un timp de calitate, și poate știa că ea începuse să facă tapaj, și atâta tot. Bilton avea oameni care să rezolve problema în locul lui, și au rezolvat-o.

- Așa că e mai puțin responsabil?

- Starea lui de șoc se transformase în furie.

- Nu tocmai. Dar, Nick, gândește-te cine s-a ocupat de asta pentru el.

- Charlie Jackman.

- Și cui i-a adus Charlie informația?

Am păstrat tăcerea.

- Exact Frank a știut de Jane Everett și de sarcină, și n-a venit la mine. Nu s-a dus la autorități. Nu s-a dus la presă. Și știi al naibii de bine de ce.

Și-a lăsat remarca să atârne o clipă în aer.

- Cu cât te străduiești să afli mai multe, cu atât se așază toate mai bine la locurile lor. Ești sigur că vrei asta?

- Vreau să aflu întreaga poveste.

- Nu aflăm întreaga poveste niciodată.

- Poate că nu. Dar există ceva cu care mă puteți ajuta.

- Bineînțeles. Orice.

- Tris mi-a povestit că i-a auzit din întâmplare pe ucigașii plătiți spunând că în Serviciul Secret exista o scurgere de informații. Dar asta n-are de fapt sens. Totul a început cu Charlie și cu Poliția Statală a Californiei. Sigur, Frank a prins de veste, dar când afirmi că în Serviciul Secret a existat o scurgere transformi totul într-o operațiune a Serviciului.

Caruthers a clipit scurt, de două ori. L-am urmărit cu privirea, l-am urmărit cu foarte mare atenție. Fruntea lui lată s-a încrețit.

- E clar, Serviciul a fost implicat într-o mai mare măsură decât ne place să credem.

Caruthers a respirat adânc. A închis ochii, strângându-i cu putere. Din cauza zbârciturilor răsucite, pleoapele lui te duceau cu gândul la niște moriști. A oftat.

Nu te încrede în

nimeni

- Fir-ar să fie. Pe urmă și-a ridicat ochii.

Nick... O privire grăbită către ușă. Trebuie să-ți spun ceva ce n-o să vrei să auzi, și nici n-o să-ți placă. Se pare că apar o mulțime de astfel de lucruri.

Compătimirea i-a îndulcit chipul.

- Mi-am pus oamenii să facă niște

cercetări în privința asta. Azi-dimineață l-au descoperit imul dintre bărbații care au ținut-o prizonieră pe Jane Everett. Adăugând ceea ce mi-ai povestit, imaginea se limpezește într-o foarte mare măsură. Nu cred c-o să-ți placă rezultatul.

- Din cauza lui Frank?

- Frank e mort, fiule. Speranța-o să te pot cruța de asta. Tatăl tău vitreg a fost unul dintr-o mână de oameni decenti pe care i-am întâlnit într-o viață. Am vrut să văd dacă nu exista cumva o cale de a-ți păstra impresia asta.

L-am privit fără nici o expresie.

- Am mai văzut așa ceva și înainte, și de atunci încoace. Cineva găsește ocazia potrivită...

- Nu, am spus eu.

... sau părghia potrivită...

- Nu și Frank.

- Jane Everett începea să devină o problemă pentru Bilton, a spus el. L-a pus pe Charlie pe urmele ei ca să încerce s-o controleze, să n-o lase să atragă atenția. Dar Charlie și-a dat seama că de-aici se puteau scoate niște bani. S-ar părea că l-a recrutat pe Frank ca să vadă dacă eu n-aș fi fost interesat să cumpăr o ecografică și un test de paternitate care-l demas- cau pe Bilton. Însă au decis că Bilton ar fi plătit mai mult ca să păstreze secretul. Frank a atras

***Nu te încrede în
nimeni***
mai mulți oameni din Serviciul Secret ca să aranjeze
lucrurile. Asta-i tot ce-am aflat până la sosirea ta aici.
- Și ce credeți că s-a întâmplat mai
departe?

Din câte mi-ai spus, cred că Frank a văzut încotro se îndreptau lucrurile și nu a putut să meargă până la capăt. El a reprezentat scurgerea din Serviciu despre care vorbeau ucigașii plătiți. Charlie a intrat în panică, dar era un tip abil. A plasat documentele într-un loc de unde ar fi putut fi date publicității dacă i se întâmpla ceva. Și s-a făcut nevăzut ca să-i lase pe oamenii lui Bilton și pe agenți să curețe tot ceea ce era necesar în privința părților lor din înțelegere. Curățenia a început cu Frank și s-a terminat cu Jane și Grace.

Mi-am simțit fața amorțind. Am făcut tot ce-am putut ca să continui să-l îmboldesc să vorbească.

- Frank n-ar fi fost *niciodată* de acord cu șantajul, nici măcar pentru un singur minut, nici chiar la adresa unui politician pe care-l disprețuia. Și sunt al naibii de sigur că n-ar fi folosit *niciodată* Serviciul Secret pentru un plan de extorcare.

Caruthers s-a aplecat înainte, m-a strâns de antebrăț.

- Știu că asta e ceea ce trebuie să crezi.

S-a ridicat în picioare, agitat, și-a ocolit scaunul descriind un cerc strâns, cu lumina trecându-i prin părul blond cu o tentă arămie care, alături de nasul proeminent, îi atrăsese apelativul Pasărea de Foc.

- Eram gata să spun că nu-mi pot imagina cât de dureros e pentru tine, fiule. Dar pot - e al naibii de dureros și pentru mine.

A clătinat din cap și s-a așezat din nou. După o pauză și-a întins din nou mâna către antebrățul meu.

- E singurul răspuns care are sens.

Șocul a dispărut încet, treptat, așa cum se

ridică ceața, dezvăluindu-mi neîncrederea rece ca gheața. M-am gândit: „Totmai ai făcut o greșeală*1. Caruthers era atât de aproape încât simțeam o adiere de Nicorette când respira. La baza părului i se lipise o picătură de sudoare. Mi-am eliberat bratul.

- Nick, a spus el, acum vorbim despre crimă. Despre două crime - la naiba, despre *cinci*. Nu mai e vorba despre politică și despre interpretări menite să influențeze. E vorba despre decență. Chiar dacă n-a fost implicat în ceea ce privește detaliile, totul s-a petrecut sub supravegherea lui Bilton. Nu putem lăsa un astfel de om să stea în Biroul Oval.

- Nu, am spus. Nu putem.

- Ai cuvântul meu că îl voi face pe Andrew Bilton să plătească pentru faptele sale.

A prins privirea lui James prin ușa de sticlă și l-a chemat înăuntru cu un gest. Agentul a venit imediat.

- Am fost nevoit, i-a spus Caruthers, să-i dezvălui lui Nick o serie de amănunte din discuția de azi-dimineață.

James a ezitat o clipă.

- Ar fi trebuit să rămână secrete, domnule senator, a spus apoi.

- A fost tatăl lui vitreg. Are dreptul să știe. Face parte din asta mai mult decât oricine altcineva. Și deține informații pe care trebuie să le dăm pe mâini potrivite.

James a dat din cap.

- Voi păzi tot ce ne oferă cu toată grija cuvenită unor chestiuni de securitate națională. Le voi feri chiar și de Serviciu.

- Mulțumesc, agent Brown, a spus

Caruthers.

Atenția mea s-a deplasat în salturi, o piatră aruncată pe suprafața memoriei mele -*James, agentul Brown, James Brown*³⁵, *Godfather of Soul* - și a aterizat pe replica auzită din întâmplare de Kim Kendall când îl sunase pe domnul Pager: „Nașul e cu Pasărea de Foc, așa că nu e nici un pericol”.

Îmi vuia capul, dar fața mea nu putea să trădeze nimic. Nimerisem în bârlogul leului. Oare puteam ieși de-acolo viu? O scuză stângace și o plecare grăbită m-ar fi dat de gol. Ar fi trebuit s-o iau la fugă? Consilierul athletic era afară, plasat într-o poziție convenabilă, păzind ieșirea. De ușa glisantă mă despărțeau mai puțin de cinci pași mari, dar escaladarea gardului înalt care delimita curtea ar fi durat prea mult cu Brown pe urmele mele.

Am început să-mi rod agitat unghia degetului mare, dar m-am oprit când l-am văzut pe Caruthers urmărindu-mă. Dacă mai stăteam mult acolo, m-ar fi citit.

- Cred că-mi vine să vărs, am spus.

M-am ridicat James Brown nu s-a retras ca să-mi facă mai mult loc. Un strop de sudoare stătea agățat la marginea unui favorit, deși avea fața la fel de impasibilă cum speram că rămăsese și a mea.

Mergând pe coridor, am auzit un camion

35 Cântărețul James Joseph Brown (1933-2006), supranumit,

printre altele, și Godfather of Soul - Nașul muzicii soul (n.tr.)

gonind pe autostradă și claxonând ca să i se elibereze banda. în spatele meu, Caruthers și Brown discutau cu voci scăzute, insistente. Am intrat în baie, am încuiat ușa și am respirat de câteva ori adânc. O fereastră minusculă, dar exact atât de mare cât să pot trece prin ea. Am deschis-o făcând-o să gliseze cu o încețineală migăloasă, crispându-mă la auzul sunetului. M-am urcat pe toaletă și m-am strecurat afară.

M-am lipit de peretele 'de stuc, încercând să-mi păstrez calmul, și m-am orientat. Mă aflu pe latura de est a clădirii - vreo doi metri de beton, apoi gardul. Alan era în dormitor, James se întorsese la Caruthers, iar consilierul politic se afla în afara câmpului meu vizual, dincolo de colț - îl auzeam mergând și vorbind la celular. Trei pași până la gard. M-am cățărat făcând cât mai puțin zgomot, cu grijă ca să nu mi se lovească pantofii de lemn, și am sărit jos aterizând cât mai silențios cu putință. Pe urmă am alergat spre mașină.

Am demarat în viteză și am condus cât de repede am îndrăznit. Dacă eram tras pe dreapta m-aș fi pomenit înapoi, în sistem, și în momentul acela nu era câtuși de puțin un loc sigur. Aruncându-mi întruna privirea către oglinda retrovizoare, am intrat pe autostradă.

Dacă aș fi avut un număr de telefon, aș fi putut suna, dar o parte din mine voia s-o audă prin viu grai.

Am avut la dispoziție patruzeci de minute ca să-mi limpezesc gândurile.

Și totuși, când am oprit în fața casei mi-am mai acordat un moment, închizând ochii. L-am văzut pe Frank așa cum arăta prima oară când îl întâlnisem,

în bucătăria noastră prea mare pentru scaunul acela mic. Cu mâna pe genunchiul mamei. Ceasul Garfield, stupid, cu ochii și cu coada ticăind. English Leather și Maxwell House. „În casa asta o să fie întotdeauna un loc pentru tatăl tău.”

Am coborât din mașină, am pomit-o cu pași grei pe alee.

Nu.

Am sunat la ușă.

Nu Frank.

O clipă mai târziu, ușa s-a retras scârțâind și Lydia Flores m-a studiat cu atenție. Fața i s-a luminat - putea să facă o pauză, lăsând deoparte cuvintele încrucișate și telenovelele de duzină și pisicile de porțelan și istoria rudelor moarte de pe pianina nefolosită și gardul prea înalt care le îngrădea pe toate, insulta finală dintr-o viață de nenorociri.

- Nick, a spus ea. Bună. A împins plasa de tântări într-o parte și expresia i s-a schimbat când mi-a văzut fața. Alte întrebări pentru articolul tău?

- A cui campanie? m-am trezit eu vorbind.

-Poftim?

Cuvintele mele erau învălmășite. Nu reușeam să-mi dau seama cum să exprim ceea ce aveam de spus sau ce semnificație aveau cuvintele.

- Campania... Jane a lucrat...? Pentru cine a lucrat?

Lydia a clătinat din cap, îngrijorată de purtarea mea și în același timp luată prin surprindere.

- Pentru vicepreședintele Caruthers,
bineînțeles. **CAPITOLUL 46**
în timp ce goneam pe autostradă, mi-am auzit
telefonul de două parale sunând. Mâna mea l-a hăituit
în jurul scaunului pasagerului, apoi am răspuns.
- Nick, a spus Caruthers.
La auzul vocii lui, am simțit broboane de
sudoare fur- nicându-mă pe umeri. Sângele mi-a
năvălit în obraji și rana a început din nou să mă doară.
- Încotro ai plecat de-aici? m-a întrebat.
Nu i-am răspuns, așa că a continuat.
- Îmi imaginez că nu te interesează banii.
- Mă interesează adevărul.
- Și scoaterea lui la lumină? Gândește-te
la consecințe. Îl vrei pe Andrew Bilton din nou în
funcție? Lumea e în pericol și el și-a petrecut ultimii
patru ani în defensivă, gata să facă față unor interese
speciale.
- Da, dar nu dețin, dovada crimelor/ul.
- Vino încoace. Avem noi destule.
- Nu le-a omorât el pe Jane și pe Grace
Everett Nu i-a ucis nici pe Charlie și pe Mack
Jackman. Nici pe tatăl meu vitreg.
- Afirmații nefondate.
- Atunci de ce mi-ai telefonat?

- Vreau să te întorci la viața ta, Nick.
Dar de data asta în pace. Fără să-ți mai atârne nimic deasupra capului. Dă-mi măcar ocazia să încerc să te conving să revii pe calea rațiunii. Ți-ai ucis propriul copil. Și vrei să-mi vorbești mie despre rațiune?

- Fiule, crede-mă, nu ești pregătit pentru jocul acesta.

- Nu-mi spune mie „fiule”, domnule senator.

- Nick, nu vrem să facem asta. O să-ți distrug credibilitatea într-un asemenea hal, încât capul o să ți se învâртеască. Gândește-te la trecutul tău. La implicarea ta dubioasă în uciderea lui Frank. Un tip care emite teorii ale conspirației pregătit să toace Serviciul Secret cu securea? O să cer să fii arestat și, odată ce-o să intri în malaxorul sistemului, o să fii mestecat mai repede decât poți tu spune Scooter Libby³⁶, iar eu o să obțin două mandate la Casa Albă.

- Am dovezi.

- Am mai avut de-a face cu documente false. De acestea o să scăpăm cât ai clipi. Uită-te ce s-a întâmplat cu Dan Rather și, Nick, tu ești departe de el. Echipa mea n-o să permită să mi se păteze

361. Lewis „Scooter” Libby (n. 1950) fost consilier al

vicepreședintelui Dick Cheney, ulterior exclus din barou și

condamnat pentru obstrucționarea Justiției, sperjur și fals în

declarații (n.tr.)

imaginea ca urmare a unei istorii mincinoase, inventate de un om care fuge de lege. În epoca noastră și în zilele noastre, nimic nu se rezolvă cu un fax trimis peste noapte. De la un document dubios până la prima pagină a ziarelor e un drum lung, cu o multime de interferențe. Am redactori la toate ziarele. Am oameni în conducerea tuturor conglomeratelor. Am echipe de intervenție în cazul dezastrelor și manageri de criză și stilști și specialiști în lustruirea reputației și în combaterea comentariilor ostile. Am fonduri pentru urgențe cu mai multe cifre decât inflația din Ecuador. Eliberează șoarecele ăsta în labirint și-o să vedem cine știe jocul.

- OK, am spus.

- Aici nu e vorba despre informație.

Important e cine o *define*. Nimeni n-o să creadă ce ai de spus. Nu te numeri printre oamenii ale căror cuvinte sunt ascultate, ești un nimeni, Nick.

- Prin urmare, campania transparentă

nu trece de limita asta, ei?

Se istovise singur și acum părea pur și simplu secătuit.

- Nick, e complicat. Totul e complicat.

- Nu și atunci când ești un nimeni.

Am deschis geamul și am aruncat telefonul mobil. În oglinda retrovizoare, i-am văzut piesele ricoșând la înălțimi diferite și urmărind bara de protecție ca niște greieri lăsați în spate.

Am ajuns în Santa Monica și m-am oprit la o stație de benzină. Am plătit cu bani gheață ca să fac plinul și am găsit un nou tip de telefoane cu convorbiri preplătite pe raftul din spatele tejelei. Numărul de

minute incluse era sub orice critică, dar telefoanele mele celulare aveau oricum vieți mai scurte decât ale căsătorilor de la Hollywood. Am pus pe tejghea și o cutie cu pungi etanșe Ziploc, la suprapreț.

Stând în automobil în timp ce pompa de benzină era în funcțiune, am sunat-o pe Callie și i-am cerut să-l apelăm și pe Steve, aflat la birou, într-o convorbire tip conferință. După câteva ezitări și o întrerupere accidentală a conexiunii, eram toți trei în legătură.

- E celălalt candidat, la președinție, am spus eu.

Callie:

- *Caruthers?*

- Jane Everett a lucrat în campania lui.

El a lăsat-o gravidă. El a pus să fie ucisă.

- Cine a comis crimele? a întrebat Steve.

- Oameni aflați în solda lui.

Ce altceva aș fi putut spune? Domnul Pager?

Doi est-eu- ropeni? Răspunsul era probabil reprezentat de numele indiferent cui s-o fi aflat în berlina neagră care plecase cu Jane Everett, dar n-aveam timp să le explic totul. Dacă mesajul lui Tris ajunsese la destinație, urma să aflu la miezul nopții. Pe terenul de baseball al liceului din Glendale.

Vocea lui Steve suna înăbusit.

- Tocmai ai fost dat în urmărire în tot orasul. Fața ta e peste tot. Cred că, în prezent, publicul e dornic să creadă că oricine e terorist.

- Ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Callie.

- Încă nu sunt sigur, am răspuns.

- O să te revăd?

- Așa sper.
- N-o să fugi?

Îi auzeam respirația în telefon, contorul de benzină numărând cenții și dolarii, schimbările de intensitate ale traficului de pe autostradă.

- De data asta nu, am spus.

Pompa s-a oprit cu un clic. Mi-am luat rămas-bun și am închis.

Câteva minute mai târziu, înaintam cu prudență pe panta din cartierul rezidențial liniștit din Santa Monica Canyon, unde-l întâlnisem pe Caruthers în timp ce făcea jogging. Strada era mărginită de case - clădiri mici, cu pereți în trepte, geamuri mate și scări minuscule la intrare. Am parcat chiar lângă locul unde stătuserăm de vorbă, apoi am înșfăcat o pungă Ziploc și un pix din torpedo. Când am coborât, portiera s-a închis cu un pocnet care a reverberat de fațadele aflate la distanță.

M-am apropiat de rigolă și m-am ghemuit. Și era acolo, la păstrare în bune condiții, așa cum sperasem. Un punct bej, lipit de stâlful cutiei poștale. Guma cu nicotină a lui Caruthers, înțepenită acolo unde-o aruncase. Am desprins-o folosin- du-mă de pix, am pus-o în pungă și am sigilat-o.

Pe drumul de întoarcere către casa Indumei, am încercat să deschid radioul, dar toate discuțiile erau numai despre politică. Un senator mediocru se lăuda cu simțul său moral, după ce adversarul lui politic i se adresase unei reportere spunându-i „iubito”. Un membru al Camerei Reprezentanților ne cerea să votăm pentru „Schimbare”. Cineva cerea in-

stituirea unei taxe pe țigări pentru plata benzinei, sau pe benzină pentru plata îndiguirilor. În cele din urmă, am optat pentru tăcere. Am parcat la câteva cvartale de locuința Indumei și am inspectat Jaguarul cu magnetometrul, dar n-am găsit nici un microfon. Crepusculul pâlpâia pe linia orizontului când am escaladat gardul vecinului și am străbătut în grabă curtea din spate a Indumei. Îmi plăcea să merg acolo, așa cum îmi plăceau bucătăria lui Callie și tunelul lui Homer și toate celelalte unghere pline de căldură spre care îmi croisem drum ca să scap de nebunia din ultima săptămână. Cu opt nopți în urmă, fusesem târât afară din apartamentul meu și îmbrâncit în elicopterul Blackhawk. Opt nopți, dar, pentru mine, timpul scurs părea o întreagă a treia viață.

Când a deschis Induma ușa din spate, am ridicat mica pungă de plastic, legănând bila de gumă mestecată.

- Știi, a spus ea, unii aduc flori.
- E a lui Caruthers.

Am urmărit roțițele învârtindu-se în spatele ochilor ei negri, inteligenți, și apoi ea a clipit o dată, lung, înainte de a spune:

- Mostră ADN.
- Se poate obține una de pe gumă, nu-i

asa?

- Am auzit că se poate.

S-a retras cu un pas și am intrat. Casa mirosea a ceapă caramelizată. Am rămas în picioare, uitându-ne unul la altul ca doi tipi ușor agitați, la întâlnirea pentru balul de absolvire.

- Am primit rezultatele analizei fragmentului de os, a zis ea. Mostra din obrazul tău e compatibilă cu Charlie Jackman. Am raportul sus.

- Poți să mai faci o analiză?

- Comparativ cu persoana din raportul de paternitate? Bărbatul Neidentificat?

- Bărbatul Neidentificat, am încuviințat eu.

- Ai fost ocupat.

- Și el, și eu am fost ocupați.

- Da, pot să cer efectuarea analizei. Ca să aflăm dacă persoana care a mestecat guma e tatăl copilului.

S-a îndreptat spre canapea și eu am urmat-o. Cu perna din nou în poală, m-a ascultat în timp ce o puneam la curent cu ultimele noutăți.

Când am terminat, și-a trecut mâinile prin părul întunecat. A inspirat adânc, și-a înclinat capul cu fata către tavan și a expirat

- Caruthers e un candidat mai bun la președinție. O știi și tu, o știi și eu. Și ai ceva care-1 va opri cu siguranță.

Am cântărit amândoi asta pentru o clipă. Părea o alegere surprinzătoare, însă nu era nicidecum o opțiune.

În final, pragmatismul Indumei a avut câștig de cauză.

- Cum ai de gând să dezvălui toate acestea astfel încât să ajungă la urechile publicului?

- E posibil să primești rezultatele testului ADN până joi dimineață?

- De ce tocmai până joi dimi...?

Apoi a înțeles, mi-am dat seama văzându-i licărul de pe chip.

- Oh, nu, Nick. *Dezbaterea?* Doar nu...?
- Ai uitat că poate lua parte oricine?
- *Dezbaterea* e o farsă, Nick, așa cum e

și tot restul. Toate întrebările sunt studiate cu mare atenție, iar oamenii care le pun vor fi întorși de șase ori pe toate părțile. Nu vor primi în clădire decât VIP-uri și reprezentanți ai unor tipuri demografice preselectate. Toate acestea pe deasupra faptului că Serviciul Secret, care va deține de facto controlul evenimentului, o să fie în căutarea ta. A clătinat din cap, cu părul legănându-i-se. N-ai cum să duci ecografia în Royce Hall fără să fii văzut.

- Ei bine, am spus, există o metodă.

M-a studiat arcuindu-și curioasă o sprânceană.

Dar nu mi-a pus nici o întrebare.

- Credeam că ai de gând să dispari, a zis în schimb, să trimiți asta prin poștă, să lași pe altcineva să rezolve problema.

M-am uitat la statuia din lemn de santal a lui Buddha, cu răsul pe buze, așezată în nișă. Aveam gâtul uscat

- N-a mai rămas nimeni altcineva care s-o rezolve, am spus.

Enormitatea provocării stătea în fața noastră, intimidantă și copleșitoare. Dar am început să discutăm planul meu, pas cu pas. Înduma a adus din atelierul din garaj echipamentul de care aveam nevoie și l-a conectat declarându-se satisfăcută. Noaptea s-a lăsat în curând, dar nici imul din noi nu s-a clintit ca să aprindă vreo lampă. Poate eram prea distrași de

ceea ce aveam de gând, dar mai degrabă o parte din noi întâmpina cu plăcere întunericul. Ideile erau periculoase, și era de preferat să fie murmurate în camere neluminate, unde nu erau nimic mai mult decât cuvinte ale nimănui și unde noi nu eram decât umbre fără chip pe o canapea.

Silueta Indumei a înțepenit brusc. M-am uitat alarmat peste umăr, urmărindu-i privirea, și am văzut prin fereastra din spate o bandă de lumină care prinsese viață răsărind brusc și cuprinzând capătul dinspre stradă al aleii de la intrare. Cineva trecuse peste senzorul de mișcare de pe bordură. Musculițele au început să bâzâie în golurile dintre tulpinile de bambus înalte până la talie, care mărgineau aleea de beton. Noi ne uitam cu respirația tăiată.

Din întunericul străzii au apărut doi bărbați în costume, intrând în conul de lumină albă și rece.

Agenți. I-am recunoscut, îi știam de când îl trimiseseam pe puști cu cârdul meu la Starbucks.

Luminile high-tech au clipit aprinzându-se pe rând, anunțând apropierea lor.

Induma s-a ridicat pe jumătate, cu un genunchi pe canapea. Eram înlemniți. Vocile celor doi au început să se audă când au făcut primul pas pe verandă.

Soneria a izbucnit, spărgând indiferent ce vrajă ne paralizase.

- Pleacă, a șuierat Induma.

- Nu vreau să te las...

- Au venit pe alea din față - sunt aici

doar ca să iscodească și ca să mă săcăie. Crede-mă, cu așa ceva sunt în stare să mă descurc. Dar trebuie să

pleci acum, altminteri nici unul din noi n-o să mai aibă de ales.

M-am îndreptat către ușa din spate, ezitând.

- Dacă te prind aici, s-a terminat, a spus ea, cu înverșunare. Soneria s-a auzit din nou.

Am ieșit în grabă prin spate. Cineva - un alt agent - își făcea de lucru cu zăvorul, încercând să descuie poarta din lateral. Am străbătut peluza în fugă, am făcut un salt cu boltă peste gardul din lemn de merișor și m-am lăsat să alunec în josul pantei, către canal, cu apa intrându-mi în pantofi.

Am mers prin apă pe o distanță de patru case, făcând cât mai puțin zgomot cu puțință, m-am aplecat ca să trec pe sub poduri și am ocolit ratele adormite, cu capetele odihnindu-li-se pe spate.

Raza unei lanterne a dansat scurt prin curtea Indumei, dar nimeni n-a trecut dincolo de gard ca să inspecteze canalul. Am apreciat greșit distanța față de un grup de rațe sălbatice și m-am speriat prosteste când au explodat într-un jet de apă și de fulgi. Am făcut un salt pe docul cuiva și am scurtat drumul printr-o zonă năpădită de coada-vulpilor.

Casa Indumei nu se mai vedea, dar am continuat totuși să mă furizez prin curțile din spate ca să evit locurile deschise. Jaguarul era acolo unde-1 lăsasem, în umbra dintre două felinare. M-am urcat și am plecat, impunându-mi să nu accelerez. Măinile îmi tremurau când am sunat-o pe mama. A răspuns Steve.

- Plasa se strânge, am spus. Trebuie să vă avertizez că s-ar putea să vină...

El m-a întrerupt.

- Da, Jenice, nu poate vorbi în clipa asta.

Avem aici niște oameni care se interesează de fiul ei.

Și a închis.

M-am oprit și am rămas în mașină, respirând cu greutate. Oamenii lui Caruthers căutau peste tot, împutinându-mi opțiunile, silindu-mă să continui să fug, fiindcă așa era posibil să fac o greșeală. Trebuia să-mi găsesc un culcuș până se spârgea buba, dezvăluind secretul. Dar n-aveam unde să mă duc.

Cu excepția locului unde începuse totul.

M-am contopit cu mobila acoperită cu huse, respirând aerul familiar, devenind o parte din casa aceea cărc ajunsese o parte din mine. Din pereți reverberau amintirile. Așezat pe un fotoliu din camera de zi, de altminteri goală, ascuns în clădirea care mă adăpostise în copilărie, am închis ochii și, în parfumul dulce de mosc al prafului și al lemnului putred, trecutul a devenit prezent și prezentul a devenit trecut. Acolo mă îmbrățișase Frank, spunând că eram b familie. Acolo sângerase până la moarte în brațele mele. Acolo stăteam, așteptând să refac drumul parcurs cu șaptesprezece ani în urmă, de la ușa din spate către terenul de baseball.

M-am ridicat

Era timpul să-l întâlnesc pe ucigaşul lui
Frank. CAPITOLUL 47
În întunericul de pe teren, am respirat
mirosurile tinereţii mele. Iarbă jilavă, sacăz şi ţărână -
amalgamul de nămol, nisip şi argilă roşie din romb. Mi
se părea de necrezut că juca- sem baseball acolo, că
îmi pierdusem virginitatea chiar în acel loc. Nu mă mai
întorsesem la liceul din Glendale niciodată după
noaptea aceea.

Aşteptam în câmp deschis. Dat fiind faptul că
toată lumea ştia pe ce cărţi mizam, îmi schimbasem
strategia. Domnul Pager fusese probabil avertizat de
mult că eu eram duşmanul. Dacă venea acolo
aşteptându-se să dea de Tris Landreth şi mă vedea pe
mine în locul ei, n-avea să reziste ispitei de a se
confrunta cu mine, de a afla unde ascunsesem dovezile
şi de a mă ucide. Sau avea să mă împuşte pur şi
simplu de la distanţă. Ceea ce ar fi făcut planul meu
mai puţin eficient

Pe câmpul din dreapta, un aspersor ciopârtea
aerul de unul singur. Nu puteam să văd jeturile de apă,
ci doar lucirea umedă a întunericului. Mi-am adus
aminte cum o zărisem prima oară pe Isabel McBride
pe teren, cu vântul lipindu-i rochia de vară de
contururile trupului. Cât de schimbată era acum. Cât
de schimbaţi eram cu toţii.

Purtam o jachetă pe care-o cumpărasem în acea seară, dar asta nu numai pentru confort. În afară de zgomotul alb al traficului și de păcăntul sacadat al aspersorului, școala era tăcută. Ba chiar dezolantă. Câteva felinare îndepărtate. Clădirile, blocuri plate, proiectate pe cerul fără lună. Afișajul luminos al telefonului meu arăta ora 12.18 a.m. Credincios obiceiului, domnul Pager întârzia cu eleganță. Observându-mă chiar în clipa aceea. Cu reticulul lunetei poziționat asupra capului meu sau poate lansând un apel telefonic către doi domni din Europa de Est cu o înclinație către investigații. Am încercat să mă relaxez, să las vântul rece să-mi pătrundă prin haine, purificându-mă. Cu șaptesprezece ani în urmă fusesem momit în locul acela pentru a evita întâlnirea cu ucigașul lui Frank. Iar acum mă întorsesem să-l întâlnesc.

Am simțit o mișcare la limita câmpului vizual, umbră peste umbră, apoi a apărut o siluetă. Dând târcoale ca un rechin, cu capul întors cu vigilență, nu către mine, ci către întunericul de dincolo de mine. Eu nu eram perceput ca o amenințare. S-a apropiat cu meticulozitate, până când i-am recunoscut ținuta și apoi, în sfârșit, fața palidă, prelungă. A făcut un pas înainte și s-a oprit, cam la jumătatea drumului către a patra bază. Baubau în costum negru. Iși ținea mâinile îndesate în buzunare și am remarcat umflătura de sub materialul pantalonilor.

Wydeil și-a desfăcut brațele ca și cum ar fi spus: „Iată-mă.” Pe urmă și-a vărât din nou mâinile în buzunare.

- Fără dovezi n-ai nimic. Ceea ce ne

aduce la întrebarea iminentă.

- Sau la întrebările de dinainte de ea,

am spus eu.

- Care anume?

- Sever?

- Sever nu știe nimic. E un soldat zelos.

- Tipii care au păzit-o pe Jane Everett?

Nu te încrede în

nimeni

- Ajutoare plătite. Agenți secreți bulgari, concediați după încetarea Războiului Rece, în căutare de lucru. Există agenți secreți bulgari?

- Poți să bagi mâna în foc. E o lume urâtă.

- Tot mai urâtă, pe minut ce trece. Ce s-a întâmplat cu ei?

- Unul a avut un accident. Altul a cumpărat o barcă și dus a fost. N-o să-l găsești niciodată. Cel puțin eu n-am reușit.

- Trebuie să fi avut mai multe ajutoare în cadrul Serviciului Secret. În afară de Naș.

- Brown? Wydell a afișat un zâmbet atotcunoscător. Caruthers încă mai are un nucleu interior. Cinci-șase agenți. Sunt loiali. Văd în tine o amenințare. Nu e necesar să știe nimic altceva.

M-am gândit imediat la agenții care intraseră cu pași mari pe alea Indumei în seara aceea, ceva mai devreme, m-am gândit că figurile lor inexpresive și posturile ferme sugerau o anumită încredere în scopul misiunii lor, o eliberare de incertitudine.

- Dar încă n-ai înțeles. Aici nu e vorba de Caruthers și de niște agenți. Asta e aparatul de partid. Ai idee câte contracte de apărare și câte înțelegeri legate de subvenții se bazează pe *menținerea* lui în cursa prezidențială? Ce s-a întâmplat acum șaptesprezece ani? Nimănui nu-i *pasă*. Nici măcar nu știe nimeni întreaga poveste. Nici măcar Caruthers.

M-am gândit la lacrimile din ochii lui când îi povestisem cele petrecute cu Jane și Gracie. Deși nu mai credeam nimic altceva în ceea ce îl privea, durerea lui din momentul respectiv era incontestabilă.

***Nu te încrede în
nimeni***

Nu știuse niciodată cu exactitate cum dispăruse totul sub orizont. Fusese protejat de orice impact printr-o negare plauzibilă a faptelor, oamenii care-l protejau îl izolaseră în toți acei ani. Cumva, asta înrăutățea lucrurile.

- Așa se procedează, mi-a explicat

Wydell. Fiecare deține doar o singură bucată a mozaicului.

Cu excepția ta. Și-a scos pistolul din buzunar și l-a păstrat în mână contemplându-l, fără să-l îndrepte către mine.

- Și acum, cu a ta.

Am construit o poveste din întreaga amestecătură, așa cum o mai făcusem până atunci de atât de multe ori.

- Pe vremea aceea te ocupai de protecția lui Caruthers, am spus. Ai aflat că încercam să-i vorbesc lui Callie despre moartea lui Frank, așa că ai adus doi agenți din vreun birou teritorial prăpădit, niște agenți neînsemnați pe care nu-i deranja să-și petreacă în Los Angeles câteva zile plătite. Erau dispuși să-mi ia viața fără măcar să știe de ce.

- Ti-au *salvat* viața, Nick. Gândește-te la alternativă.

- Tu ai angajat-o pe Tris Landreth. Și pe Kim Kendall, șaptesprezece ani mai târziu. Tu mi-ai pus bonul în dulapul de la sala de gimnastică, dezvăluindu-mi adresa lui Mack. Pe urmă l-ai trimis pe Sever să aștepte în preajma apartamentului. El nu știa că Mack era deja mort înăuntru. Ai urmărit totul de pe acoperișul învecinat, cu grenada de pușcă fixată, pregătită pentru momentul în care aveam să apar. Imediat ce ai văzut că găsisem fotografia polaroid cu Bilton și Jane, plasată acolo...

- Știi câte chestii din acelea am lăsat prin apartament ca să le găsești? Ai *călcat* pe una în dormitor.

- Am auzit că e greu să falsifici fotografii polaroid.

- Pentru început, încearcă să găsești pachete cu filme polaroid de acum optsprezece ani.

-Mi-ai plasat un microfon în camionetă și apoi mi-ai vorbit despre el ca să-mi câștigi încrederea, ca să soliciți prezența ta dacă eram în încurcătură sau arestat. Și tu ai fost cel care m-a eliberat, știind că aveam să alerg la Caruthers.

- Și ai făcut-o.

Stăteam în ceața fină creată de aspersorul îndepărtat.

- Tu conduceai berlina neagră în care au urcat-o bulgarii pe Jane Everett. Și în al cărei portbagaj au pus-o pe Gracie.

Și-a umezit buzele și s-a uitat la mine cu ochii aceia spălăciți, gânditori. Vântul i-a săltat o şuviță din părul cărunt, îngrijit, într-un zbor planat desăvârșit peste ureche.

- Noi n-am aflat despre copil - adică tatăl lui - decât atunci când era prea târziu. Dacă ea ar fi venit la vicepreședintele Caruthers mai devreme, am fi putut găsi o soluție. Dar era furioasă fiindcă el își văzuse de drum. La ce se aștepta ea? Ai văzut-o pe June, pentru numele lui Hristos! Însă Jane Everett - a clătinat exasperat din cap, ca un turist a cărui soție nu mai termină cu cumpărăturile - fetița asta își făcea iluzii. Hormonii - ai văzut cum le iau în stăpânire când sunt însărcinate. I-a trântit chestia asta în brațe la începutul celui de-al treilea trimestru de sarcină. A făcut o scenă la El Encanto - abia am reușit s-o scot din hol înainte de a intra June.

- Jane s-a înfuriat mai tare, am spus. A ridicat pretenții. Tu ai încercat să găsești o soluție împreună cu ea, dar devenea tot mai nerăbdătoare, mai greu de manevrat. În tabăra lui Bilton s-a aflat

cumva că era posibil să existe o oportunitate. Totul a părut să meargă bine până când Charlie a trecut la atac în numele lui Bilton. A răscolit rufe murdare. Jane Everett, iubita desconsiderată, a fost mai mult decât încântată să-i dea lui Charlie tot ce avea. Ecografia. Testul de paternitate. Însă, în loc să i le ducă șefului lui, Charlie i le-a adus lui Frank, vrând să scoată un ban. Numai că Frank n-a vrut să cumpere.

Plină de afirmațiile mele, relatarea a atârnat în aer ca o întrebare.

- Nu, a spus Wydel. N-a vrut A venit la Caruthers. Lui Frank nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că eu mă străduiam deja s-o opresc.

N-am confundat asta cu o remușcare, dar regretul putea fi simțit.

Mi-am acordat o clipă, cu aerul nopții înțepându-mi ochii, cu același aer curat și rece în plămâni.

- Frank a presupus că vicepreședintele Caruthers voia să rezolve totul într-un mod decent.

Deși ultimul meu cuvânt i-a smuls lui Wydel un zâmbet superior, am continuat:

Dar, de vreme ce Frank v-a vorbit despre ecografie și despre testul de paternitate, ați aflat că Jane Everett strângea dovezi. Și asta v-a spus că problema n-avea să dispară de la sine. Trebuia să-i închideți gura lui Jane pentru totdeauna. Dar, odată ce-a aflat asta, Frank a afirmat limpede că el nu era dispus să coopereze. Și, știind care era miza, a refuzat să-și dezvăluie sursa informațiilor, fiindcă știa că intenționați să-l ucideți și pe Charlie.

Mi l-am imaginat pe Frank lângă telefonul său din garaj, vorbind cu Caruthers despre amenințare. O amenințare politică.

- Așa că l-ai împușcat, am spus.

Wydehl m-a privit cu un amestec bizar de dispreț și respect.

- Frank nu era un sfânt. Pur și simplu nu era atât de rău ca noi, ceilalți. Nu avea de gând să dea fuga la ziare și nici să plece s-o salveze pe sârmana Jane Everett. Voia doar să ignore întreaga poveste. Exact cum voia și Caruthers.

- Caruthers a luat măsuri.

N-am venit la voi acasă ca să-l ucid pe Frank. Bineînțeles, voiam să aflu cine era sursa lui, dar intenționeam să-l găsesc singur, să am încă o șansă de a-l convinge că, în privința asta, nu putea rămâne neutru. Miza era prea mare.

- Corect. Dacă le omorai pe Jane și pe fetiță, Frank ar fi făcut totul public. Trebuia să-ți netezești, drumul scăpând de el.

- A avut de ales. Până în ultima clipă. Însă Frank era genul de om ferm pe poziție, hotărât să-și facă datoria, toate acestea. Nu putea să vadă tabloul mai mare.

- Tabloul mai mare, am repetat eu..

- Exact. Tabloul în care nu se potriveau Jane Everett și copilul ei.

- Viața nimănui nu valorează mai mult decât a altcuiva.

Propriile cuvinte mi-au sunat familiar. Pe urmă mi-am dat seama că-l citasem pe Frank.

- Bineînțeles că nu. Dar viețile unora au

prioritate. <

- Prin urmare, în noaptea aceea? am întrebat Ai pus-o pe Tris să mă ademenească afară ca să deconectez alarma.

A părut să mă compătimească sincer.

- Oh, nu. Doar să te scoată de-acolo. Am bătut la ușa din spate. Frank m-a poftit el însuși înăuntru. Ai trăit cu *asta* în toți acești ani?

O lacrimă mi-a astupat ochiul drept, dar n-a vrut să cadă. Prin vălul lucios l-am văzut pe Wydel deformat.

- Pur și simplu n-ai vrut un martor.

- Erai un *pustan*, Nick. Nu puteam vorbi de față cu tine. Și nu voiam să fiu nevoit să te ucid și pe tine, dacă se ajungea la asta.

- Erai acolo când m-am întors acasă.

- Da. O vizită frumoasă, prietenească. Odată ce-a văzut că eram eu, și-a lăsat chiar și pistolul jos, pe măsută. Voiam să lămuresc lucrurile cu el. Să ajungem la o înțelegere. Dar n-am reușit.

- N-a vrut să spună cine avea documentele originale.

Wydel a clătinat din cap cu regret.

- Sângera puternic, dar n-a vrut să spună. A durat mult mai mult decât plănuisem.

- Credeam că uciderea lui *nu era* în plan.

Filmul mi s-a derulat în minte, familiar după nenumăratele proiecții. Ușa laterală a garajului izbindu-se de peretele exterior. Frank arătând cu degetul, nu către cheia din panoul alarmei, așa cum crezusem întotdeauna, ci către ușa de dincolo de ea. Și

ceea ce reuşise să rostească, sufocându-se: „D...? D... de ce?”³⁷ Nu un cuvânt, nu o întrebare. Cî prima silabă a numelui pe care încercase să mi-l spună:

„Wydell”.

Am spus:

- în momentul când ai făcut-o pe Jane să-ţi dezvăluie numele lui Charlie, el dispăruse. Şi n-a reapărut decât acum câteva luni, cu o propunere discretă de afaceri pentru senator.

Aspersorul s-a oprit brusc, liniştea relativă nemaifiind întreruptă decât de răsuflarea mea.

Wydell a arătat înspre mine cu arma.

- Aşa că tu, Nick, ai cam dat de dracu’.

Toate agenţiile sunt în alertă. Dar eu ţi-aş putea oferi o soluţie. Lasă toată mizeria asta să se cureţe.

- Presupun că la asta te pricepi tu foarte bine.

- Da, mă pricep. Şi, în momentul de faţă, sunt singura ta opţiune.

- Ei, am spus, nu *singura*. Mi-am desfăcut braţele, ca o sperietoare de ciori sau ca Iisus Hristos într-un hanorac. Perchezi- Ńionează-mă, l-am invitat, vezi dacă n-am vreun microfon.

- Ți l-aş putea smulge. Aş putea distruge

înregistrarea.

- E un flux live. Către - cum vă place

³⁷ Joc de cuvinte intraductibil: în original, „W...? W-why?”

care se pronunţă la fel ca prima silabă a numelui Wydell.

(n.tr.)

vouă să spunei - un loc sigur.

- Ce-ar fi dacă te-aş pune la pământ şi aş începe să rup diverse chestii până când i-ai da instrucţiuni indiferent cui se află la celălalt capăt?

Mi-am dus mâna sub cămaşă şi am smuls microfonul. Apoi l-am rupt în două şi l-am aruncat către exteriorul terenului.

- Punct fără întoarcere, am spus.
Pe buze i s-a citit amuzamentul şi şi-a scărpinat nasul strâmb cu un singur deget lung.

- Încă mai eşti un copil prost. După toţi anii scurşi de când am intrat în jocul ăsta, chiar crezi că ţi-am lăsat vreo şansă să mă înregistrezi? A scos o cutiuţă neagră din buză - narul din spate al pantalonilor şi a ridicat-o în siis. Generator de zgomot roz.

Mi-am desfăcut fermoarul jachetei şi am lăsat-o să se răsfrângă, dezvăluindu-mi propriul dispozitiv.

-*Filtru de zgomot roz.*

Mi-am dorit ca Induma să-i fi putut vedea privirea. Gadgetul ei arăta într-adevăr impresionant atârnat acolo. Am urmărit expresia feţei lui Wydel schimbându-se. Fruntea i s-a ridat, apoi i-au fremătat obrazii. Postura lui perfectă a rămas neschimbată, dar capul i s-a înclinat în faţă cu vreo patru-cinci centimetri.

S-a repezit spre mine în viteză, cu pumnul care îi încorseta arma legându-se, gata să-mi spargă dinţii. Făcând un pas în lateralul lui, l-am înşăfăcat de încheietura mâinii şi l-am smucit cotul până când l-am blocat braţul, apoi i l-am încovoiat în direcţia greşită.

N-a pocnit. S-a îndoit pur și simplu, cu acel trosnet ușor cu care se curbează o crenguță fragedă. L-am pus cu umerii la pământ, înfîmîndu-i fața în terenul de baseball.

Respira apăsător și a scos un fluierat din adâncul gâtului. I-am dezghiocat arma din strînsoare, apoi m-am ridicat deasupra lui. El nu s-a clintit.

- Pleacă, am spus. Pentru totdeauna.

Răsufierea lui a făcut o brazdă în țărâna de pe teren.

- Mă lași să plec?

- Să fugi. Da. Dacă te oprești, știi ce-o să te aștepte.

- De ce nu mă dai pe mîna poliției?

- Când se luminează de ziuă, toate agențiile importante aflate în serviciul legii vor fi pe urmele tale. În țara asta n-o să mai găsești, nicăieri, nici un loc sigur. N-o să mai poți nici să mergi pe stradă, nici să te urci la bordul unui avion. Cel care ai fost, cel care ești în clipa asta va înceta să mai existe.

M-am apropiat cu un pas și el s-a retras ușor.

Am adăugat:

- N-am să te predau poliției fiindcă așa o să-ți fie mult mai rău.

Degetul meu și-a croit drum către siguranța trăgaciului!

Ochii lui erau închiși, într-o anticipare plină de spaimă, dar eu mi-am pus pistolul în buzunar și am plecat. La marginea terenului m-am oprit și m-am uitat înapoi. Wydell continua să zacă acolo, întins cu fața în jos, cu bratul îndoit grotesc alături de trup, ca o aripă frântă. Îi auzeam respirația chinuită. Era posibil să plângă, dar nu puteam fi sigur.

CAPITOLUL 48

UCLA era înțesat de oameni - înșiruiți la punctele de verificare, clătînându-se toți ca unul când făcea cineva un pas greșit - o presă umană uriașă, umplând Dickson Terrace. Străfulgerările aparatelor de fotografiat erau tot atâtea pocnete, pancartele fluturau și grupurile scandau rime stupide din spatele barierelor mobile. Mii de oameni stăteau pe jos în curte, în stilul spectatorilor de la concerte, lungindu-și gâturile ca să privească ecranele imense, suspendate deasupra capetelor de cabluri de oțel. Aleșii păreau să se scurgă din pălunii către punctele de verificare de pe treptele largi ale Royce Hall, unde își întindeau permisele către paznici de parcă și-ar fi cumpărat dreptul de a fi pipăiți, scanați cu detectoare portabile și trecuți prin detectoare de metale. Poșetele și celularele călătoreau pe benzi transportoare prin detectoarele cu raze X. Agenți cu fețe încordate, musculoase, priveau cu atenție dincolo de barierele mobile, punându-și la treabă abilitățile de paznici ai cordoanelor de protecție în căutarea mâinilor din buzunarele jachetelor, a femeii care nu zâmbește, a tânărului cu ten întunecat îmbrăcat într-o haină prea groasă, a broboanelor de sudoare prelinse în josul tâmpelor. Polițiștii își purtau echipamentul pentru înăbușirea revoltelor, agenții aveau căști în urechi, iar de umărul meu atârna rucsacul lui Charlie. Ascuns în mulțime, m-am uitat la ecranele enorme pe care apăreau sigla C-SPAN și scena goală a dezbaterii. Vocea lui Katie Couric bubuia prin difuzoarele puternice. Tunetul grandios al aplauzelor a răbufnit când i-a prezentat pe rând pe cei doi candidați.

Tabloul era de o prospețime surprinzătoare. Caruthers și Bilton și-au ocupat locurile pe taburete cu speteze joase din fața pupitrelor din material acrilic, fiecare devenind, fără să vrea, imaginea în oglindă a celuilalt - înclinare neglijentă către exterior, capul lăsat pe-o parte cu interes și smerenie, degetele împletite peste un genunchi. Un covor bogat, cu sigiliul prezidențial pe fondul albastrului său regal, se întindea între cei doi candidați, indicând limitele, pentru ca fiecare din ei să decidă dacă avea să pășească peste ele sau de-a lungul lor. Couric a continuat cu vioiciune:

- Dezbateră fiind publică, viitorilor votanți li se permite să le adreseze candidaților, direct, întrebările lor. Vă rugăm să vă aliniați pe oricare dintre culoarele din fața microfonului, să nu uitați să vă prezentați și să vă exprimați clar când vă vine rândul.

Mi-am oferit o clipă în care să mă adun și să-mi înăbuș spaima strânsă în piept, apoi m-am împins prin mulțimea îndesată umăr la umăr, croindu-mi drum către punctul de verificare.

Din difuzoare s-a auzit prima întrebare, adresată de o femeie cu vocea pițigăiată de emoție:

- Bună ziua, numele meu este Cynthia McGinty. Am o întrebare pentru domnul senator Caruthers. Ați afirmat că avem nevoie de o schimbare în politica din Orientul Mijlociu. Dar chiar putem fi șantajați de oameni de teapa lui bin Laden pentru a ne schimba părerea? Chiar ne putem reconsidera poziția din cauza amenințărilor și a violenței?

Vocea calmă a lui Jasper Caruthers, într-un contrast remarcabil cu timiditatea interlocutoarei sale:

- întrebarea din mintea mea, Cynthia, este dacă trebuie sau nu să persistăm într-o politică destinată eșecului pur și simplu fiindcă ne temem să nu creăm cumva impresia că am învățat din greșelile trecutului.

Pe alei și în patioul din fața Royce Hall erau parcate mașini negre. Geamurile lor fumurii erau întunecate și lipsite de orice emoție, ochi de animale de pradă. Ziua trecuse de la strălucirea specifică sudului Californiei la confuzia din amurg. Clădirile care străluceau cu nu mai mult de cincisprezece minute în urmă păreau acum să poarte mantii, deveniseră grăunțoase.

Caruthers încă mai continua să vorbească despre reacțiile la culturi diferite și despre actualizarea pozițiilor, dar, în cele din urmă, următorul spectator a pășit în fața microfonului.

- Bună ziua, mă numesc Bill Little și întrebarea mea i se adresează domnului președinte Bilton. Ca pedagog, îmi este greu să înțeleg reducerile salariale în favoarea cărora ați pledat în timp ce ați insistat pentru reducerea taxelor plătite de corporațiile bogate...

Măinile mi se mișcau înainte și înapoi, atingându-mi ușor pantalonii în ambele părți. Chiar aveam de gând să fac asta? Mi-am dat seama că îmi țineam răsuflarea și am expirat cu atâta putere, încât peste câmpul vizual mi s-au suprapus para-zifi. În ultimul minut rămăsesem fără oxigen, .frumos și sub-

til, Korrigan, te datini prin mulțime cu obrajii congestionați.**

Mi-am potrivit mai bine rucsacul și m-am apropiat de șirul de agenți, dintre care nu l-am recunoscut pe nici imul. Brațe încrucișate robotic, păr lucios dat peste cap, fețe de dobitoci chipeși murmurând politicos și monoton:

- Măinile, vă rog. Pot să vă văd mâinile? Măinile.

Ochii li s-au rotit pe lângă mine. Unul și-a apăsât un deget peste casca de culoarea pielii care îi dispărea în interiorul urechii și a zâmbit tăios, un câine alfa din haita prezidențială dezgolindu-și dantura fără cusur. Mi-am adus aminte de vechea glumă a lui Frank despre tipii din Divizia de Protecție Prezidențială: două tocuri - unul pentru armă, celălalt pentru uscătorul de păr.

Agenții însărcinați cu protecția președintelui dirijau firește spectacolul, dar Caruthers avea echipa lui devotată - cinci sau șase agenți, după cum spusese Wydell - dintre care cel puțin unul era probabil plasat afară, cu ochii în patru în căutarea mea. Deși oamenii lui Caruthers nu știau toată povestea, se dovediseră cu toții mult prea doritori să găsească o cale de a ocoli legile pentru a-și proteja șeful.

Răspunsul lui Bilton continua, un discurs monoton, pe tonuri joase. Am aruncat o privire către unul dintre ecranele suspendate. Bombardamentul democrației își urma cursul:

- Mă numesc Patsy Ryan și, fiind o persoană în vârstă, mă îngrijorează foarte mult creșterea costurilor îngrijirii medicale. Domnule

președinte Bilton, dacă veți fi reales, veți...?

Am înaintat de-a lungul clădirii, cu ochii la cordoanele care blocau ușile laterale. În spatele meu, spectatorii așezați în curte făceau glume bațjocoritoare și aplaudau, cu echipele emisiunilor de știri foindu-se printre ei, atât de împovărate de echipamente, încât păreau alcătuite numai din matahale. Era un an al furiei, furia marca alegerile, alegătorii nu se temeau să ia atitudine.

- Mă numesc John Quinn și aș vrea să știu ce are de spus președintele despre înțelegerile prea tentante pentru a fi refuzate și despre contractorii de război...

O elevă de liceu voinică a făcut un pas într-o parte, lă- sându-și în urmă parfumul floral ca pe un zid și îngăduindu-mi să văd întreaga clădire. La ultima dintre intrările laterale stătea Reid Sever, greblând din priviri mulțimea. Era la vreo douăzeci de metri distantă, în spatele unui șir de bariere mobile și de polițiști. Am ezitat preț de o clipă invadată de panică, prelungită apoi aidoma sunetului modulat al unei coarde de pian.

M-am rotit, uitându-mă în altă parte. Figura enormă a lui Caruthers se contura amenințătoare pe ecranul de deasupra mea. Își tineea capul aplecat, cu o mână încleștată pe obraz, concentrându-se intens în vreme ce Bilton continua să înși- rule vorbe mari și sloganuri. Cu coada ochiului, am văzut fata lui Sever înălțându-se și încremenind, cu privirea brusc focalizată. Inima a început să-mi bată cu putere.

Mi-am întors capul, extrem de puțin. Sever vorbea cu încheietura mâinii lângă buze. Se uita către

partea opusă a curții. Acolo se zărea un alt tip din Serviciul Secret - părea să fie Brown - care-și atingea casca. Și îi transmitea cele auzite bărbatului de lângă el. Lui Alan Lambrose.

Pe urmă s-au uitat toți trei drept la mine. Am rupt-o la fugă.

Sever a sărit peste barierele mobile, strigând în încheietura mâinii. Cu rucsacul tresăltându-mi pe umeri, m-am repezit ca un plug în mijlocul mulțimii, călcând peste gambe, împiedicându-mă de elevii de liceu. Oamenii s-au împrăștiat, tipând nemulțumiți până când l-au văzut pe Sever apropiin- du-se, cu Glock-ul evident scos din toc. N-a fost nevoie de mult timp pentru ca echipele de la știri să remarce spargerea mulțimii. Obiectivele scânteietoare ale camerelor de luat vederi au basculat ca să-mi capteze imaginea - concentrându-se asupra mea din ambele părți, privindu-mă pieziș de pe firgo- nete parcate în poziții strategice, deplasându-se pe deasupra capetelor sau înălțându-se ca Peter Pan într-un spectacol a cărui punere în scenă lasă de dorit.

Mi-am croit drum până în centrul curții și m-am răsucit, desfăcându-mi larg brațele. Energia mulțimii acționa asupra mea ca o încărcătură electrică. Peste tot erau camere, toți ochii mă priveau. Oare puteam într-adevăr să fac asta? Agentul Brown era la un pas în urma lui Sever, acolo unde se aflau și alți agenți ai lui Caruthers pe care îi văzusem în grupul de jogging și pe alea Indumei. S-au răsfirat, venind spre mine din toate direcțiile, gâfâind șuierat în timp ce alergau. Spre capul meu s-au îndreptat nenumărate pistoale. Am așteptat pocnetul unui foc de

armă, sărutul plumbului zintat Oamenii s-au săltat de pe locurile lor, mai întâi cei din apropierea mea, apoi în valuri, ca o uluitoare ovație a publicului ridicat în picioare. M-am gândit, în același timp: „Asta chiar s-ar putea să meargă” și „O să fii împușcat”

- Sunt Nick Korriğan! am strigat

N-aveam vocea pițigăiată și nici nu-mi tremura. Era clară ca un sunet de clopot

- Și n-am asupra mea nici o armă. Am...

Dar Sever m-a trântit la pământ, căzând peste mine, apoi erau și ceilalți acolo, percheziționându-mă. Cineva mi-a smuls rucsacul din spate. În jurul nostru, totul era în mișcare, se declanșa o busculadă.

- Nu e înarmat! a strigat unul dintre agenți. N-are *nici o armă!*

- Ce e în rucsac?

- Granule de polistiren.

lipul a aruncat rucsacul în timp ce răspundea.

-Atâta tot?

Nu te încrede în

nimeni

Pantofi negri au tropăit pe lângă fata mea, aproape atin- gându-mă, în timp ce alți agenți se străduiau să treacă pe poziție. Am rămas perfect nemișcat, nevrând să le ofer nici un pretext ca să mă împuste. Un antebraț mi-a apăsât ceafa ca o bară de fier, frecându-mi obrazul de pământ Printre glezne și trupuri în mișcare, am întrezărit stâlpul care susținea un difuzor imens, cu pâlnie.

O voce familiară:

- întrebarea mea este pentru domnul senator Caruthers și o pun în numele cuiva care n-a putut veni aici în această seară. În numele lui Gracie Everett.

În ciuda peluzei care îmi strivea fața, m-a cuprins un sentiment de triumf.

Am fost ridicat cu brutalitate în picioare. Cătușele mi-au strâns încheieturile. M-am răsucit ca să pot vedea cel mai apropiat ecran imens, și acolo era Induma, înaltă cât două etaje, ridicând ecografia, astfel încât să treacă lumina prin ea.

- Gracie ar fi fost acum destul de mare ca să voteze peste un an. Dar a fost ucisă când avea treisprezece zile. Împreună cu mama ei.

De-a lungul curții s-a propagat un îndemn la tăcere și toate fețele s-au îndreptat brusc cu atenție către ecran. Agenții din jurul meu s-au crispat și s-au uitat unii la alții, dintr-odată conștienți că echipa lor fusese atrasă afară din clădire. O adiere a săltat câteva granule de polistiren din iarbă, evidențiind vicleșugul prin care-i atrăsesem pe oamenii lui Caruthers acolo, în urmărirea unui rucsac gol,

*Nu te încrede în
nimeni*
nelăsând pe nimeni înăuntru ca s-o întrerupă pe
femeia care-l înfrunta pe senator.

Caruthers stătea înlemnit pe taburet - cu un pantof pe covor și cu celălalt atingând suportul pentru picioare, de parcă s-ar fi străduit să nu-și piardă sprijinul. În ochii lui de un verde strălucitor se aprinsese panica. În curte s-a așternut o tăcere stranie, toată lumea simțind că se petrece ceva netrecut în scenariu. Capetele se întorceau, vocile amuțeau, oamenii arătau cu degetul.

Toate perechile de ochi s-au concentrat asupra imaginii alb-negru, imaginea lui Gracie Everett ca fetus de optsprezece săptămâni, încovrigat acolo. Pentru o scurtă clipă, ea a fost centrul universului.

- Am aici, a continuat Induma, și testul de paternitate, care dezvăluie faptul că tatăl lui Gracie este domnul senator Caruthers, pe atunci vicepreședinte, și o înregistrare care îl implică în săvârșirea crimelor.

Caruthers s-a înmuiat pe scaun. Luminile străluceau în ochii lui verzi, în părul lui rebel.

- Ne-ați implorat metodic să le punem întrebări liderilor noștri. Să-i tragem la răspundere. Ați spus că nimeni nu e mai presus de lege. Că orice american, indiferent de funcția pe care o ocupă, indiferent de privilegiile sale, poate fi făcut să-și plece fruntea, somat să răspundă pentru propriile fapte. Iar eu vă întreb, din partea lui Gracie: Dumneavoastră veți răspunde?

Măinile agenților rămăseseră înfipite în brațele și în ceafa mea, dar nici unul dintre noi nu se clintea. Stăteam laolaltă, înlemniți, cu capetele înclinate pe spate, urmărind spectacolul în plină desfășurare.

Caruthers s-a ridicat cu multă demnitate, și-a așezat
microfonul pe taburet și a părăsit
scena. **CAPITOLUL 49**

Am fost reținut pentru aproape două
săptămâni, fiind considerat suspect de uciderea lui
Mack Jackman, în timp ce furtuna clocotea, Induma
răspândind informații din afară, iar agenții și
reprezentanții tuturor instituțiilor iscodindu-mă și
îmboldindu-mă până când a devenit evident că nu mai
exista nimic altceva ce ar fi putut scoate de la mine.
Am predat cele o sută optzeci de mii de dolari,
ecografia, testul de paternitate, analiza fragmentului
din osul lui Charlie și înregistrarea discuției cu Wydel
de pe terenul de baseball. Nu făcusem nimic rău, sau
cel puțin nimic care să nu fi fost necesar în
circumstanțele respective. Au deschis până și dosarul
asasinării lui Frank și n-au găsit nici un motiv să înlățe
din sprâncene. Faptul că aveam un nou aliat în
persoana președintelui în funcție nu mi-a făcut
probabil nici un rău. Acuzațiile au fost anulate și am
fost eliberat cu trei zile înainte de votare.

Odată întors acasă, am văzut că locuința mea fusese devastată. Covoarele rupte în bucăți, instalația sanitară smulșă, tencuiala găurită. Ar fi fost mai ușor să mă mut pur și simplu, dar m-am hotărât să rămân. Să refac. A fost nevoie de câteva luni, și apartamentul e acum din nou funcțional, dar mai are nevoie de câteva cosmetizări. Mi s-a spus că pentru asta e nevoie de timp. Dar am în sfârșit senzația că timpul nu-mi lipsește. Nu e necesar să spun că faptele mele n-au transformat lumea într-un loc mai bun. Caruthers a pierdut alegerile. Nu pot spune că noi l-am făcut să piardă, dar l-am făcut cu siguranță să nu câștige. Eu am fost surpriza lui din octombrie. Sau, mai exact, surpriza a fost Gracie Everett. N-a trăit decât treisprezece zile, dar existența ei a contat.

Nu m-am dus la vot

în noaptea discursului său de investire în funcție, președintele Andrew Bilton m-a sunat ca să-și exprime recunoștința și ca să-mi spună că sunt un patriot. Dar continuă să fie un individ mediu și un președinte mai rău decât atât. Ce ați prefera? Un lider necugetat de loial unor opinii cu care nu sunteți de acord? Sau unul nesincer în privința opiniilor pe care le împărtășește? Un prost sau un ipocrit? S-ar părea că acestea sunt, mult prea des, singurele noastre opțiuni. Eu nu știu răspunsul. Luând în considerare starea în care se află țara, nu știu nici măcar dacă aș mai face încă o dată același lucru. Tot ce știu e ceea ce am făcut. Și mi s-a spus că *faptele* dau măsura valorii unei persoane.

La câteva săptămâni după alegeri, Caruthers a fost pus sub acuzare. Urzeala dintre el și crime e

subțire, dar legătura poate fi verificată, în laborator și ADN-ul poate fi analizat. Oamenii au fost zdrobiți. Au existat editorialiști îndoliați, prezentatori de televiziune sincer uluiți și membri vehemenți ai staffului, ascunzându-și devastarea sub focul plin de furie al negării. S-au vărsat chiar și câteva lacrimi, când camerele au descoperit pe stradă Bărbatul potrivit sau Femeia potrivită. N-o să vă spun că a fost ca după asasinarea lui Bobby Kennedy - nici vremurile nu mai sunt aceleași, nici Caruthers nu e un astfel de bărbat -, dar ni s-a reamintit tuturor că e posibil să fi mers prea departe ca să mai putem avea eroi. Poate că acesta e un lucru bun.

Au făcut un mare spectacol din arestarea lui chiar în momentul încheierii sesiunii Senatului. Ieșirea din clădirea Capitolului și tot restul. Filmul a devenit un alt subiect favorit al presei de scandal, fiind rulat de tot atât de multe ori ca urmărirea Fordului Bronco al lui O.J.³⁸ pe autostrada 405 sau ca dezintegrarea acelor avioane Boeing 767, transformate în praf și flăcări. Caruthers escortat, cătușele strălucind peste mânecile costumului său de cinci mii de dolari.

- E un ultraj, spune el, și aștept cu nerăbdare să mă apăr împotriva tuturor acuzațiilor. Nu sunt îngrijorat cătuși de puțin.

Dar clipul îl arată mai târziu, lângă tribunal, ridicându-și ambele încheieturi încătușate ca să-și

38 Fotbalistul american O.J. Simpson, acuzat de uciderea

soției sale (n.tr.)

ducă la buze o țigară tremurătoare. Acuzațiile continuă să prolifereze, de la crimă la distrugerea dovezilor, la conspirație, la obstrucționarea justiției și la o nouă preferință, extrem de apreciată: sperjur. James Brown a acceptat o ofertă prea avantajoasă ca s-o poată refuza, și apoi alți doi tipi au spus tot ce știau, și se vorbește că Departamentul Justiției pune tot mozaicul ăsta cap la cap, bucată cu bucată.

June a încetat să mai apară la înfățișări la tribunal și circulă zvonuri care spun că se pregătește pentru un proces de divorț.

Wydell a fost găsit mort săptămâna trecută, în Altamira, în fotografiile alb-negru de la morgă arată ca un vagabond. Părul tuns cu grijă, în stilul anilor cincizeci, i s-a transformat într-o claie. Barbă încălцитă. Obraji înnegriți de jeg. Fusese înjunghiat în rinichi cu o șurubelniță fiindcă se culcase în cotlonul unui alt vagabond din port și se târăse în spatele barăcii care adăpostea un atelier de vulcanizare, unde sângerase până la moarte.

Dat fiind mandatul de arestare care aștepta să fie executat și notificarea roșie emisă de Interpol, făcuseră o treabă bună înghețându-i banii. N-avea nici o adresă, nici un cont bancar și nici un telefon pe numele lui. În primele câteva săptămâni se retrăsese împreună cu stafiile sale într-un motel de două parale din Veracruz, colecționând viermi de tequilla și boli venerice și făcând praf puținii bani gheață cu care plecase. Știu cum se strâneau pereții în jurul lui noaptea. Cunosc gustul amar al panicii care-l întâmpina la trezirea din somn. Știu cum se uita în ochii oamenilor când trecea pe lângă ei pe stradă.

Așteptându-se să fie prins. Știind că s-ar fi putut trezi în pușcărie în dimineața următoare și în toate celelalte dimineți ale vieții sale. Dintre toate lucrurile care pot măcina un om, anonimatul e cel mai cumplit. Te părăsesc puterile, puțin câte puțin, până când simți că nu mai reprezintă nimic.

Era șocant să vezi în ce stare jalnică ajunsese un agent federal după o viață de fugar de numai două luni și trebuie să mărturisesc că am simțit un fior de mândrie gândindu-mă cât de mult rezistasem eu, un puștan, un nimeni. Fusesem discreditat și vătămat sufletește, dar nu mă înfrânseseră.

Înclin să cred că, murind, Wydell a ales calea cea mai ușoară. E mult mai greu să susții povara amintirilor, să te împaci cu trecutul, să te întorci cu fața către necazuri și să le înfrunți. E mult mai greu, dar descopăr că merită să lupti.

Dorm din nou toată noaptea. În a nu deține nici un secret e o putere enormă. Acum sunt protejat, fiindcă povestea mea e publică. Dacă aș muri, oamenii potriviți ar pune întrebările potrivite.

Portretul lui Frank, schițat de Callie, atârână curajos în camera mea de zi, peste o porțiune cu tencuiala fărâmițată. Îmi place să mă gândesc că veghează asupra mea, dar știu că nu e cazul. După cum am aflat recent, oamenii sunt dornici să-și trăiască viața cu stele în ochi. Problema e că stelele blochează realitatea. Nu e de mirare că vrem să ne ascundem de ea. E urâtă. E brutală. Dar poate fi și grațioasă și oferă alinări cu care încă încerc să mă obișnuiesc. Ascunde surprize și nu sunt toate neplăcute.

Credeam că înainte avusesem o viață simplă. Dar nu era așa. Simplu e să te duci la plimbare și să nu verifici dacă ești urmărit. Simplu e să treci pe lângă camere de supraveghere fără să te obosești să-ți întorci capul. Să intri într-un restaurant și să nu cauți alte ieșiri. Să treci pe lângă o berlină neagră fără să-ți transpire palmele. Nu susțin că sunt în stare să fac toate acestea tot timpul, dar acum știu ce senzații îți dau. E un început. Unul recent. Zi după zi.

Am oprit mașina pe alea Indumei și am rămas cu aparatul de radio deschis, încercând să descopăr cum aș putea să exprim recunoștința pe care i-o port.

Prin jaluzelele deschise, o întrezăream în câte o străfulgerare, fiindu-se dintr-o parte într-alta a bucătăriei, gătind cu frenezie. Am coborât, dar n-am oprit motorul camionetei. Nu gâtea pentru mine și nu voiam să fiu un intrus.

Jaguarul a pătruns pe alee în spatele meu. Alejandro. A coborât în grabă și m-a îmbrățișat. Mirosea a mosc, de la o apă de colonie Rodeo Drive pe care i-o alesese fără îndoială Induma.

- Mă bucur că v-ați împăcat, am spus.
- În weekendul ăsta avem o reluare a aniversării noastre. Dar i-am cumpărat un cadou acum, fiindcă nu mai pot aștepta.

A scos cu mândrie de sub cureaua o casetă albastră pentru cadouri de la Tiffany și a deschis-o. Un colier-amuletă din argint Mi-a studiat fața.

-Cee?

Nu poate purta argint pur. Are o
alergie. Caseta s-a închis cu un pocnet El s-a întors cu
spatele și a înjurat în spaniolă.
- Așteaptă, am spus.
    în torpedoul mașinii mele, cutiuța roșie de
bijuterii rămăsese acolo unde o aruncasem cu
săptămâni în urmă. Motorul zumzăia, radioul cânta.
Am stat și m-am uitat la cerceii cu safire. Pe urmă i-am
dus cutia lui Alejandro.
A deschis-o și a fluierat.
- Safirul arată *uluitor*.
- Da, am spus, și e piatra zodiei ei.
- La naiba, Nick Ești Casanova.
    I-am închis mâinile peste cutie. A sărit în sus,
excitat ca un băiețel, m-a strâns cu putere în brațe și a
pomit-o spre ușă.
- Capra sau Howard Hawks, am spus.
El s-a oprit
- Preferații ei, am continuat Interesează-te la
cinemateci. Ți place grozav să mergă la ultimul
spectacol de matineu. Pentru cină du-o la Inn of the
Seventh Ray, sus, pe Topanga. Totul e organic și au o
grămadă de chestii vegetariene. Ia o masă în
apropiere de părau, și-o să poți auzi broaștele,
poate o să veдеți și vreun coioL Pe urmă duceți-vă la
Shutters, pentru o ciocolată fierbinte. E cea mai bună
din oraș, și o servesc în câni uriașe. Canapelele sunt
excelente. Digul e chiar acolo. Mergeți pe urmă la o
plimbare. Se lasă frigul, așa că poți să-i cumperi
dinainte niște mănuși, ca să-i faci o surpriză.
Pe fruntea lui netedă au apărut câteva cute vagi.

- Dar tu ai dus-o deja în toate locurile acestea.
- Nu, am spus. N-am dus-o niciodată.

Uşurare. Zâmbetul lui larg. Pe urmă a dispărut. Printre noi a trecut un soi de înţelegere. El a dat din cap şi a dispărut înăuntru.

Am rămas pe betonul aleii. Din radioul maşinii mele, Rolling Stones îmi spuneau că nu pot obţine întotdeauna tot ce doresc, deşi n-aveam nevoie să mi se reamintească asta tocmai atunci.

Alejandro a apărut în fereastra bucătăriei. A îmbrăţişat-o pe Induma din spate. Ea s-a întors, surprinsă de cutia de bijuterii. A deschis-o. Încântare, scânteierea dinţilor ei superbi. L-a sărutat, a ridicat cerceii, şi i-a pus. Chiar şi de la distanţa aceea, arătau exact aşa cum îmi imaginasem pe fundalul pielii ei întunecate.

„Dar dacă încerci uneori s-ar putea să găseşti^{139*}...”

39 Vers din melodia *You Can't Always Get What You Want*,

interpretata de Rolling Stones, (n.tr.)

M-am urcat în camionetă și am
demarat.CAPITOLUL 50

Opresc lângă casa mare și albă și parchez
mașina exact în față, la vedere. Pe locul pasagerului, o
pungă maronie de la Whole Foods, ticsită cu articole
de băcănie. Încă nu cobor. E ora opt și afară e
întuneric. Respir adânc, trag de mânerul portierei.
Îmi deschide Steve, ne strângem mâinile și
schimbăm, stângaci, câteva replici despre lucruri
lipsite de importanță. Apoi apare Callie, agitându-se
încântată alături de el.

- Oh, Doamne, și uite ce-ai adus.

Fața îi strălucește de o plăcere aproape
agresivă.

Două pahare cu vin roșu așteaptă pe un fiind
de lemn de pe masa din mijlocul bucătăriei și Steve
umple încă unul. Emily stă la masă uitându-se în
dicționar, își plimbă mâna îngropată în mânecă în josul
știrurilor de cuvinte. Ne aruncă o privire aspră pe sub
glugă și urcă la etaj cu pași apăsați înainte de-a avea
timp să o salut.

Steve înjură. Callie începe să despacheteze
alimentele din pungă, arătându-se mai interesată de
fiecare dintre ele decât în mod firesc. Steve se sprijină
de frigider și soarbe din vin holbându-se în gol.

Callie îl strânge de braț în trecere.

-EaeOK.

- Ar trebui să mă duc sus, zice el.

- De ce nu m-aș duce eu? întreb.

Steve se uită la mine și nu-i pot citi expresia
feței. Ridică din umeri.

***Nu te încrede în
nimeni***

-OK.

Urc scările urmărit de sunetul sporovăielii lui Callie din bucătărie. Pare fericită, răspândește acea strălucire specifică primei întâlniri. Ce ușor pare totul când ești binevoitor.

Emily a smuls câteva dintre literele de scrabble de pe ușa ei, așa că numele scris acolo a acum doar EM. Văd bilele de lipici întărit rămase pe locurile literelor dispărute. „Asta e bine”, mă gândesc.

Bat la ușă.

- Pleacă, tată.
- Sunt Nick.
- Ce vrei?
- Să intru, pentru început

.- Perfect

O să mi-o permită, dar o să fie nefericită din cauza asta.

Intru. Ea stă pe pat, cu spatele la perete, cu genunchii sub bărbie. Ține o carte deschisă pe fluierale picioarelor. Nu știu dacă vede ceva în carte din unghiul ăla, dar se concentrează intens asupra ei. Gluga i-a căzut, dezvăluindu-i chipul. Șuvițele castanii și blonde îi stau zburlite și paloarea accentuată a feței creează impresia că e din aluat Pare mult mai mică, nu arată de treisprezece ani câți are. Televizorul e deschis, cu două joystick-uri conectate, și invadatorii spațiului mășăluiesc mecanic pe ecran.

Ochii nu i se desprind de carte. Și spune, cu voce scăzută:

- Singurul lucru care-mi plăcea la tine era că nu-ți plăceau *ei*.

Dau din cap, ceea ce e stupid, fiindcă ea nu se uită la mine. Stau acolo, pierdut în mlaștina toanelor unei adolescente. Invadatorii Spațiului nu par să fie conștienți de drama cu miză mare în derulare.

Mă întreb cum ar fi rezolvat Frank situația asta. Fac încă un pas către televizor, mă așez greoi și iau telecomanda. Emily mă privește pe deasupra genunchilor. Apăs *Joc pentru Dol participant!* și fac tot ce-mi stă în puteri, deși la *Invadatorii Spațiului* am fost întotdeauna un jucător mizerabil. Meduza dreptunghiulară alcătuită din puncte traversează cerul pufăind și laserele trag mistuind, bazele până când nava mea moare fâsăind. Acum e rândul celui de-al doilea jucător, dar nu spun nimic, nu întorc capul, nu-i ofer cealaltă telecomandă. Care e pe covor, alături de mine. Emily se holbează la ecran în timp ce laserele trag în cascadă, distrugându-i nava. Joc din nou, aștept să treacă rândul ei, de care nu se sinchisește, și închei jocul, cu toate că ea nu se ridică deloc din pat. Când se termină jocul, încep altul. De data asta mă descurc destul de bine, trec de câteva niveluri înainte de a muri sub barajul de foc al extraterestrilor. Pe ecran scrie: URMEAZA AL DOILEA JUCĂTOR.

Îmi amintesc cum a bătut Frank la ușa mea în noaptea când ne-am mutat în casa lui. Cum a venit să mă privească, cu colțurile gurii ridicate. Înainte de a mă putea gândi, vorbesc cu cuvintele lui:

- Ce nu vrei să fac?

Privirea ei coboară din nou către pagină. Tăcerea se prelungeste atât de mult, încât sunt sigur că n-o să-mi răspundă, dar îmi impun să stau neclintit, să aștept, să-i ofer tot timpul de care are nevoie.

***Nu te încrede în
nimeni***

Nu te purta ca un ciudat și n-o face pe fratele
când vii aici. Nu te alia cu ei împotriva mea. Și nu-mi
vorbi de sus, de parcă aș fi copil. Are ochii umezi. N-o
să se uite la mine.

Mă întorc către ecranul care pâlpăie.

Emily lasă cartea jos, traversează camera și se
așază lângă mine.

lajoystick-ului. **MULȚUMIRI**

Le port o foarte mare recunoștință tuturor celor care joacă un rol atât de important în culise și mulțumită cărora am posibilitatea să fac ceea ce-mi place atât de mult. Lisa Erbach Vance nu încetează niciodată să mă impresioneze și să mă uimească. Aaron Priest rămâne o resursă neprețuită, care își merită absolut toți banii. Stephen E Breimer, Marc H. Glick, Rich Green și Tess Taylor mi-a oferit informații esențiale pe parcurs, așa cum au făcut și Geoff Baehr, John Cayanne, Lucy Childs; Caspian Dennis; Melissa Hurwitz, doctor; Frances Jalet-Miller; Nicole Kenealy; Chetan Nyak; și Maureen Sugden. Mulțumiri speciale lui Chris Brenes, pentru că mi-a împrumutat tatuajul său.

Sunt suficient de norocos ca să am editori strălucitori de ambele părți ale Atlanticului, și le ofer astfel mulțumiri aparte lui Keith Kahla, de la SL Martin's Press, și lui David Shelley, de la Little, Brown UK.

Doi scriitori au fost extrem de generoși cu timpul lor: Joe Finder, care mi-a oferit îndrumări și momente-cheie, și Gerald Petievich, un gentleman desăvârșit, care mi-a dăruit sensibilitatea unui romancier și cunoștințele unui agent din Serviciul Secret la fiecare întrebare pe care i-am pus-o. În final, le mulțumesc ficelor mele, Rosie și Natalie - Laurel și Hardy în versiunea noastră, de acasă. Și soției mele, Delinah, care face totul să aibă mult mai mult înțeles.